

Phượng Tần

Contents

Phượng Tần	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	12
10. Chương 10	13
11. Chương 11	15
12. Chương 12	16
13. Chương 13	18
14. Chương 14	19
15. Chương 15	21
16. Chương 16	22
17. Chương 17	23
18. Chương 18	25
19. Chương 19	26
20. Chương 20	28
21. Chương 21	30
22. Chương 22	31
23. Chương 23	32
24. Chương 24	34
25. Chương 25	36
26. Chương 26	38
27. Chương 27	39
28. Chương 28	41
29. Chương 29	44
30. Chương 30	46
31. Chương 31	48
32. Chương 32	50
33. Chương 33	53
34. Chương 34	55
35. Chương 35	57
36. Chương 36	60
37. Chương 37	62
38. Chương 38	65
39. Chương 39	69
40. Chương 40	73
41. Chương 41	77

42. Chương 42	80
43. Chương 43	83
44. Chương 44	85
45. Chương 45	88
46. Chương 46	90
47. Chương 47	93
48. Chương 48	96
49. Chương 49	97
50. Chương 50	99
51. Chương 51	100
52. Chương 52	102
53. Chương 53	103
54. Chương 54	108
55. Chương 55	109
56. Chương 56	110
57. Chương 57	111
58. Chương 58	114
59. Chương 59	115
60. Chương 60	117
61. Chương 61	118
62. Chương 62	120
63. Chương 63	122
64. Chương 64	123
65. Chương 65	126
66. Chương 66	130
67. Chương 67	131
68. Chương 68	132
69. Chương 69: Ngoại Truyện Chi Tức Phụ	134
70. Chương 70: Ngoại Truyện Chi Mẫu Hậu Nan Vi	139
71. Chương 71: Ngoại Truyện Chi Sinh Tử Ký	144
72. Chương 72: Ngoại Truyện Chi Tọa Nguyệt Tử	157

Phượng Tần

Giới thiệu

Thể loại: xuyên không, cổ phong nhà vận, sinh tử văn, nhất công nhất thụ, công sủng thụ. Xuất thân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-tan>

1. Chương 1

Hiện đại

“Này! Kevin, cuối tuần chúng ta định ra biển chơi, người đi không?” Lí Lâm ngồi vào chỗ bên cạnh KEVIN.

“Đi bờ biển a, được, dù sao cuối tuần ta không có việc gì làm.” Kevin là người Anh quốc diện mạo dễ nhìn, là thiên tài vật lí học, từ nhỏ hẳn đã rất sùng bái văn hóa Trung Quốc, năm ấy 18 tuổi lấy được bằng tiến sĩ vật lí liền một mình đến Trung Quốc nghiên cứu văn hóa nơi đây, hiện tại đang ở đại học Bắc Kinh học tiếng Trung. Tuy rằng hẳn đến Trung Quốc chưa được hai năm, trình độ tiếng Trung coi như không tốt hơn, nhưng trời sinh hẳn nhiệt tình sáng dạ nên nhanh chóng cùng học sinh trong trường trở thành bạn tốt, tuy rằng là thiên tài vật lí, chính là thái độ kiêu căng một chút cũng không có, nhận được sự hoan nghênh của các đồng môn, cho nên nếu có tụ tập đi đâu mọi người nhất định sẽ không quên gọi hẳn.

Lí lâm thấy KEVIN đáp ứng sảng khoái như thế, thế là cao hứng nói: “Thật tốt quá, đúng là anh em mà, người chịu đi mọi người nhất định sẽ vui lắm đấy.”

“Thật sao? Ta cảm giác được thật cao hứng, tất cả mọi người như thế thích theo ta cùng đi ngoạn.” KEVIN dùng tiếng Trung không đủ tiêu chuẩn của mình nói.

Lí Lâm làm ra vẻ thần bí, thấp giọng ghé tai Kevin nói: “Đương nhiên rồi, người là thiên tài vật lí, đẹp trai lại thông minh, người nhận lời chịu đi, nữ sinh nhất định sẽ đi, đến lúc đó anh em chúng ta tán gẫu sẽ không thấy tịch mịch.”

“Nga, nguyên lai các người đều lấy ta đến làm. làm mỗi câu, ta đây không nên đi.” KEVIN làm bộ sinh khí nói.

Lí Lâm vừa nghe KEVIN nói không đi, lập tức khẩn trương đứng lên, “Không phải thế, KEVIN, nói giỡn thôi ma, tất cả mọi người đều thích người đi, không có người chúng ta tụ ít đi rất nhiều hứng thú.”

Thấy vẻ mặt Lí Lâm khẩn trương, Kevin cười to nói: “Ha ha. Lí Lâm, ta cũng hay nói giỡn như vậy, nhìn dáng vẻ người khẩn trương, thật là, tất cả mọi người đều là FRIEND, chẳng lẽ ta ngay cả vui đùa nhỏ nhất thế cũng không bỏ qua?”

Lí Lâm dùng nắm đấm nhẹ nhàng húc vào bả vai Kevin một chút rồi nói: “A, Kevin người, mỗi lần ta định chinh người, đều bị người chinh lại a.”

“Ha ha.”

2. Chương 2

Cuối tuần

Một đoàn sinh viên đại học đi vào bãi biển, “Hôm nay chúng ta đến đây là đúng rồi, các người xem không khí hôm nay thật tốt, thực thích hợp đến bãi biển du ngoạn a.” Một người trong đoàn nói.

“Đúng vậy, mọi người mau nhìn, bên kia thật nhiều MM a, thực không có đến làm nơi.” Lí lâm nhìn không chớp mắt một đám nữ sinh đang mặc áo tắm trên bãi cát.

Nhiều người thấy sắc mặt Lí Lâm, “Này, Lí Lâm, sao người vẫn còn bộ dạng sắc lang a, cẩn thận dọa đám MM kia chạy mất, chúng ta cũng sẽ không bỏ qua cho người đâu, ha ha.” (MM: em gái, cô gái)

“Này, cái này gọi là bản sắc nam nhi, biết không? Ta chính là thực cố gắng phô bày bản sắc nam nhi của chính mình!” Lí lâm ngụy biện, tự giải thích cho chính mình.

Trương Văn đảm nhiệm trưởng đoàn nói: “Tốt lắm, hôm nay mọi người đến đây giải sầu, phải thưởng ngoạn thoải mái, tán gẫu hay anh nào thì tùy, mọi người xong lên a!”

“Đa!”

Một đám người trẻ tuổi nhanh chóng phóng ra bờ biển, Lí Lâm hướng Kevin nói: “Kevin, mau nhìn xem ai dễ nhìn ưng mắt đi, người phải cố lên! Người rõ ràng là người ngoại quốc, người ta không phải nói người

ngoại quốc rất phóng túng sao? Sao ta nhìn người với ta còn giống người Trung Quốc hơn, như thế là bảo thủ.”

“Lí Lâm, ta không phải bảo thủ. Chính là ta muốn tình yêu lâu dài, chứ không phải loại tình yêu chớp nhoáng liền chấm dứt, do you understand?”

“Hảo hảo hảo, ta hiểu được, ta đây muốn đi tán MM, sẽ không cùng nhóm anh em các người.” Nói xong liền hướng chạy đến đám mỹ nữ vừa nhìn thấy kia.

Kevin vẻ mặt chịu không nổi lắc đầu nhìn bóng dáng Lí Lâm, ai, này lí lâm thật đúng là nôn nóng quá.

Trong trường rất nhiều người đều biết Kevin là gay, chính là tất cả mọi người đều không dùng ánh mắt khác thường đến nhìn hắn, ngược lại cùng hắn kết giao hảo bằng hữu, điều này trở thành sự kiện vui vẻ nhất khi Kevin đến Trung Quốc. Lúc mới bắt đầu Kevin còn lo lắng người Trung Quốc bảo thủ sẽ khinh thường mình, nhưng chính mình một chút cũng không nghĩ tới, nguyên lai năng lực tiếp nhận của người Trung Quốc lại mạnh như thế, bất quá có vài người là mạnh quá mức, thí dụ như những đồng nghiệp nữ mà tiếng Trung gọi cái gì là nữ sinh, nhớ rõ lúc trước trong trường rất nhiều người biết rõ mình tính hướng hậu, nữ sinh này mỗi ngày đều đến hỏi trái hỏi phải, còn không ngừng cho ý kiến –|||, hiện tại nhớ tới vẫn thấy sợ sợ.

“Oa, người ngoại quốc kia thực sự đẹp trai a ~!” hai nữ sinh nhan sắc giống nhau y như đúc chỉ khác về kiểu áo tắm, trong đó một người tay cầm camera lúc đi qua Kevin kinh hỉ reo lên.

Thấy hai nữ sinh đáng yêu, KEVIN lễ phép chào hỏi, “Chào hai vị tiểu thư đáng yêu.”

Nữ sinh mặc áo tắm vàng nói: “Thật có lễ phép nga, người nói tiếng Trung ư, tuy rằng không phải đặc biệt tiêu chuẩn, chính là cũng không sai, người đến Trung Quốc bao lâu rồi?”

“Ta đến Trung Quốc cũng hơn 2 năm.”

Nữ sinh mặc áo tắm màu lam nói: “Mới hai năm mà nói tốt như vậy rồi, ta còn vừa mới đoán người ở đây ít nhất 4 năm kia. Ta gọi là Tiểu Tuệ, đây là Tiểu Hân, chúng ta có thể kết giao bằng hữu với người không?”

“Cảm ơn lời tán thưởng của người, cùng các người kết giao bằng hữu là vinh hạnh của ta, tên của ta là Kevin, từ Anh quốc tới.”

Tiểu Tuệ lấy ngay camera hỏi: “Kevin, người có thể cùng chúng ta chụp một tấm ảnh không?”

“Được, cùng các tiểu thư đáng yêu chụp ảnh là vinh hạnh của ta.”

Chụp ảnh xong, Tiểu Hân hỏi: “Kevin, người đẹp trai như thế, liệu đã có bạn gái chưa?”

“Ta không có bạn gái, ta nghĩ sau này cũng sẽ không có, bởi vì ta là GAY, theo tiếng Trung Quốc các người thì ta chính là người đồng tính luyến ái.” Kevin nói xong, thật cẩn thận nhìn biểu tình của các nàng, tuy rằng các sinh viên đồng môn tiếp nhận mình, nhưng hắn biết ở Trung Quốc bảo thủ này còn rất nhiều người không thể chấp nhận đồng tính luyến ái.

Tiểu Hân cùng Tiểu Tuệ hai người mặt không chút thay đổi nhìn nhau một chút, đột nhiên cao hứng nhảy dựng lên, đều vươn một bàn tay đập vào tay đối phương “Ba” hoan nghênh, “Oa, thật tốt quá, cuối cùng cũng quen biết một nam sinh đồng tính, khó trách rất nhiều người nam nhân bộ dạng anh tuấn 80% đều là yêu thích người cùng giới.”

“ ” Kevin nghe xong không nói gì.

Hai tay Tiểu Tuệ giữ chặt lấy tay trái Kevin thành khăn nói: “KEVIN, chúng ta vĩnh viễn ủng hộ người, tình yêu trước mắt người nhớ kĩ tính không phải là giới hạn.” (bằng bằng: trời ạ, nữ sinh như vậy thật là không nơi đâu không có.)

“Cảm ơn. Cảm ơn các người ủng hộ.” Nói thật, mới đầu Kevin thật đúng là bị tân nhận thức của hai vị tiểu nữ sinh hù dọa

Thế là, ba người liền đi dọc bãi biển vui vẻ nói chuyện phiếm. . .

Rất nhiều người cho rằng người ngoại quốc thực phóng túng, đặc biệt đối với tình yêu, kì thật không phải ai cũng như thế, tại lớp khiêu vũ của băng băng có một số nam sinh khi nói chuyện với nữ sinh thì thực ngại ngùng a.

3. Chương 3

Ha, ta còn nghĩ người đến nơi nào xem ai dễ nhìn, nguyên lai là ở cùng hai vị nữ sinh đáng yêu nói chuyện a, người diện mạo đẹp đúng là tốt thật.. Kevin, người thật là bạn tốt a, quen biết nữ sinh đáng yêu như vậy cũng không giới thiệu cho ta, người thật sự không có nghĩa khí!” Lí Lâm không biết từ nơi nào chạy tới dùng nắm đấm huých nhẹ vào bả vai Kevin.

“Đây là sau khi người đi mới quen biết hai vị tiêu thư đây.” Kevin giới thiệu ba người với nhau: “Vị này chính là bạn học kiêm bạn tốt của ta — Lí Lâm, hai vị tiểu thư này một vị kêu Tiểu Hân, một vị kêu Tiểu Tuệ.”

“Chào người Lí Lâm, ta gọi Tiểu Hân (Tiểu Tuệ)

“Chào các người, Tiểu Hân, Tiểu Huệ.”

“Lí lâm không phải đi tán gái sao? Sao lại chạy về tìm mình?” Kevin không khỏi tò mò , “Lí Lâm, người không phải nói muốn đi tán gái sao? Sao lại tới nơi này?”

Nếu không phải vì hiểu rõ cách đối nhân xử thế của Kevin, Lí Lâm nhất định sẽ cho rằng Kevin khiêu khích mình, ở trước mặt hai vị tiểu thư đáng yêu lại nói mình như vậy, Lí Lâm xấu hổ giải thích: “Ta đâu có đi tán gái, là Kính Sinh, hắn nói muốn thuê một con thuyền mời mọi người cùng nhau ra biển ngoạn, đúng rồi, Tiểu Hân và Tiểu Tuệ nếu rảnh có thể cùng đi a”

Ra biển? Tiểu Hân và Tiểu Tuệ vừa nghe liền lập tức cao hứng đáp ứng.

“Hảo, mọi người ở kia, bọn họ đã ở trên du thuyền thượng hạng chờ chúng ta.” Nói xong, Lí Lâm dẫn Kevin cùng hai vị nữ sinh hướng đến đó.

Đã ở trên du thuyền chờ Lí Lâm dẫn Kevin cùng hai vị nữ sinh đến, có người nói: “Lí lâm, Kevin, mau tới a, đang chờ các người.”

“Thật ngại qua, bởi vì phải chờ ta, cho nên các người mới phải mất thời gian.” KEVIN ngượng ngùng nói.

“Không có gì, các người dẫn theo hai vị nữ sinh đáng yêu đến, liền xóa tội cho các người” Trương Cường về mặt công chính nói.

Tiểu Hân cùng Tiểu Huệ thấy mọi người đều hoan nghênh hai nàng đến cùng thưởng ngoạn, thế là vui vẻ nói: “Chào mọi người, ta là Tiểu Hân (Tiểu Tuệ).”

“Chào hai người ~! Hoan nghênh gia nhập chúng ta!” Mọi người trăm miệng một lời nói.

4. Chương 4

Du thuyền chạy ra giữa biển, nhìn nhìn cảnh bích hải lam thiên, Kevin dựa người vào lan can phía đuôi du thuyền, hưởng thụ cảm giác thoải mái khi gió biển thổi tới.

Lí lâm đi đến phía sau Kevin, vươn tay vỗ vỗ vai hắn: “Này, Kevin, sao lại một mình đứng ngẩn người ở đây vậy.”

“Ta không phải ngăn người, ta chính là hưởng thụ hương vị biển.”

Câu trả lời của Kevin khiến Lí Lâm bất hồi suy nghĩ: “Hương vị biển? Biển có hương vị gì a, chẳng phải nước biển đều mặn sao, đừng để ý đến hương vị gì nữa, tất cả mọi người đều ở phía trước thưởng ngoạn, còn thiếu người, mau tới đi.” Nói xong, không để ý tới Kevin có muốn đi hay không, liền kéo hắn đi về phía trước.

“Này, người như vậy không được, người rõ ràng vừa mới xuất hồng tâm 8 cơ mà, không được đổi!”

“Không cần so đo như thế chứ? Trò chơi thôi mà.”

“Trò chơi thì cũng có qui tắc của trò chơi, mọi người nói xem có đúng không?”

“Đúng đúng, mau quay về hồng tâm 8 của người đi!”

“Ha ha. !”

Ngay lúc bọn họ đều rất hưng phấn, một người chỉ tay về phương xa “Các người xem kia!” ánh mắt của mọi người đều hướng theo tay hắn, một con sóng lớn cao như núi hướng du thuyền bọn họ mà lao đến, “Không hay rồi, là sóng thần!”

“Làm sao giờ, cho dù hiện tại hướng thuyền quay trở lại cũng không kịp nữa a!”

“Ô. Ta không muốn chết.”

“Sớm biết thì sẽ không ra đây.”

“Cứu mạng a. Cứu mạng a.”

Tất cả mọi người khóc lóc thảm thiết, cơn sóng thần vô tình vẫn cứ lao đến, du thuyền bị đánh nghiêng, tất cả mọi người rơi xuống biển, trong giờ khắc này, Kevin nhớ tới cha mẹ ở Anh Quốc xa xôi, vĩnh biệt cha mẹ yêu quý, huynh đệ tử muội...

5. Chương 5

Tạc nhật ân sủng như yên thệ

(Hôm qua được sủng ái như khói dễ bay đi)

Kim triều tư quân quân vong tình

(Hôm nay hoài niệm thì quân vương đã hờ hững)

Như kim dữ nhữ hữu thử duyên

(Hiện giờ cùng người có căn duyên)

Nguyên nhữ đãi nhi do như thân.

(Mong đối xử với nhi tử như phụ thân)

Ở trong hoàng cung uy nghiêm hoa lệ, có một nơi không hề được hoan nghênh, trong đó mọi người vô quyền vô thế, có thể nói so với bà tánh bình dân còn không bằng, thì chắc chắn là lãnh cung, là nơi dành cho phi tần ngụ tại đó vì đắc tội với Hoàng Thượng hoặc Thái Hậu.

Tại một tiểu viện quanh quệ xuất hiện hai bóng dáng rõ rệt, một nam tử dáng người gầy, mặc bạch y diện mạo thanh tú xuất trần cùng một tiểu hài tử ước chừng ba bốn tuổi xinh đẹp đáng yêu đang tản bộ bên cạnh ao, ở đằng sau họ còn có một người đi theo. Đột nhiên tiểu nam hài đến gần bên cạnh ao, “Phụ thân, người xem, nơi này thật nhiều cá bơi lội, rất thú vị nga, phụ thân người mau đến xem!”

Nam tử đi đến cạnh hắn nói: “Vũ Nhi ngoan, chớ lại gần ao, rất nguy hiểm.”

Đi theo họ còn có Tiểu Tương nói: “Tiểu chủ tử, nương nương nói đúng a, phải cẩn thận, nước ao này thật sự rất sâu.”

“Không sợ đâu, ta sẽ cẩn thận, phụ thân, người mau đến xem thôi!” Vũ Nhi nài nỉ nam tử phải đến xem.

“Hảo hảo, Vũ Nhi ngoan, phụ thân đến xem.” Nam tử bất ngờ trượt chân ngã, cả người rơi vào trì lí. (rơi vào trong ao)

Tiểu tương thấy nương nương rơi vào trì lí, lập tức chạy đi tìm người cứu nương nương, nương nương ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì a, bằng không tiểu chủ tử sau này khiến người ta càng thêm khi dễ, “Người tới a, cứu mạng a, Phượng hầu phi nương nương rơi vào trong ao”

Vũ Nhi thấy phụ thân rơi vào trì lí, biết là họa do chính mình gây ra, khóc lóc nói: “Phụ thân. Ô.” Tuy rằng phụ thân cư xử rất lạnh nhạt, đối với mình nói cũng không nhiều, chính là hẳn biết phụ thân hiểu rõ hẳn nhất, người hẳn tiếp xúc từ lúc sinh ra cũng chỉ có phụ thân và Tiểu Tương, chưa từng gặp mặt phụ hoàng, có thể còn không biết đến sự tồn tại của hẳn, người thân nhất với mình là phụ thân, bình thường có cái gì tốt hay đồ ăn ngon cũng là phụ thân dành cho mình trước, phụ thân yêu thương mình như thế, nếu phụ thân xảy ra chuyện gì, Vũ Nhi cũng không biết phải làm sao cho tốt

Kevin lúc mơ màng nhìn thấy một bóng dáng nam tử gầy, dường như nghe được hẳn nói với chính mình: “Tên ta gọi là Phượng Tần, ta biết người là người tốt, chúng ta có thể gặp nhau ở nơi này, ta nghĩ âu cũng là duyên phận hai ta. Ta phát hiện mình không bao giờ ... có thể tồn tại ở nơi đó được nữa, ta yêu người không yêu ta, mong tha thứ cho sự yếu đuối của ta, ta hy vọng người có thể thay ta sống thật tốt, ta còn có tiểu hài tử, ta xin người có thể giáo dục hẳn nên người. Hôm qua ân sủng như yên thế, sáng nay tư quân quân vong tình; hiện giờ cùng người có duyên này, nguyện ngũ đài như do như thân.”

Kevin lắng nghe, cảm giác như càng nghe càng hồ đồ, yếu đuối? Từ này ý là sao? Hẳn gọi ‘Phượng Tần’? Hai chữ này viết ra sao? Nhi tử của hẳn giao cho ta chiếu cố? Chính là ta không phải gặp sóng thần chết rồi sao? Làm sao mà giúp hẳn chiếu cố đây? Còn mấy câu cuối cùng hẳn nói như ngâm thơ là có ý nghĩa gì? Ai có thể giải đáp giúp ta không?

“Ô. Phụ thân sao vẫn chưa tỉnh lại? Ô. Tiểu Tương người gạt ta. Ô.”

“Tiểu chủ tử đừng khóc, nương nương nhất định sẽ tỉnh lại, tiểu tương sẽ không lừa tiểu chủ tử đâu, ngoan.”

Kevin nghe thấy tiếng la khóc cùng tiếng an ủi chậm rãi tỉnh lại, thấy có hai người mặc loại phục trang của Trung Quốc cổ đại, một tiểu nam hài không ngừng khóc, bên cạnh hẳn là một thiếu niên khoảng mười lăm tuổi đang an ủi..

[. Các người là ai?] Kevin dùng tiếng Anh hỏi. (Băng Băng: bởi vì KEVIN là người ngoại quốc không thông thạo nhiều tiếng Trung, khi đòi hỏi dùng tiếng Anh Băng Băng dùng kí hiệu [] để mọi người dễ phân biệt.)

“A! Phụ thân tỉnh rồi!” Nhưng Vũ Nhi thấy phụ thân sau khi tỉnh lại nói những câu chính mình chưa từng nghe thấy bao giờ, liền tò mò hỏi han: “Phụ thân, người nói cái gì a?”

Phụ thân? Là tiếng Trung, nhưng đây có ý gì? Sao nghe như với tiếng Anh chúng ta cũng không khác biệt cho lắm, nếu mình không có đoán sai thì tiểu nam hài này vừa gọi mình là ba ba. Kevin đột nhiên nhớ tới lúc mình hôn mê thấy bóng dáng và nghe thanh âm xuôi tai kia, lập tức dùng tiếng Trung không chính gốc hướng đến Tiểu Tương đứng bên cạnh nói: “Xin người lấy cái gương cho ta được không?” Dù gì hiện tại cũng là linh hồn Kevin, tiếng Trung đương nhiên cũng không tốt cho lắm.

Nghe Phượng hầu phi dùng khẩu khí so với trước kia đều không có giống nói với mình, sao nương nương mới ngã vào trì lí một lát mà ngay cả nói cũng không chính xác? Hẳn lập tức đi đến bàn trước mặt cầm gương đồng đưa cho Phượng Tần: “Nương nương, gương của người đây.”

“Nương nương? Xin hỏi là gọi ta sao?” Kevin có phần không xác định được liền hỏi.

“Đúng vậy.” Tiểu tương cảm thấy rất kỳ quái, nương nương sao lại hỏi chuyện như vậy? Chẳng lẽ.”Nương nương, chẳng lẽ người mọi chuyện đều quên sao?”

“A?” Kevin có điểm khó mà tin nổi, ‘nương nương’? Thật sự xưng hô rất ảo lả mà. -_-|||

6. Chương 6

Đúng rồi, Tiểu Tương, nương nương ý có phải. . . . ?”

Tiểu Tương vừa nghe chuyện Kevin hỏi mình, có điểm kích động hỏi han: “Nương. . . . Nương nương, chẳng lẽ người cái gì cũng không nhớ rõ sao? !”

Vũ Nhi lẳng lặng ngồi bên cạnh Phượng Tần, nước mắt hai hàng chảy xuống, ánh mắt lớn lên vô cùng giống Phượng Tần nhìn phụ thân cùng Tiểu Tương. Có thể là vì tuổi còn nhỏ, không hiểu rõ bọn họ đang nói cái gì, chỉ biết là từ lúc phụ thân tỉnh lại, nói chuyện có chút kỳ quái, cùng Tiểu Tương nói chuyện bộ dáng có điểm kích động, bất quá đối Vũ Nhi mà nói cũng không là vấn đề gì lớn, bởi vì phụ nhân yêu thương Vũ Nhi nhất giờ đã tỉnh lại .

Kevin, không đứng, hiện tại phải xưng hô hần là Phượng Tần . Phượng Tần nhận gương trong tay Tiểu Tương, chính xác mà nói là gương đồng. (Bể Bể không có nhớ lắm thì Trung Quốc cổ đại chỉ có dùng gương đồng) Tuy rằng gương đồng này so với kính thủy tinh mình dùng trước đây không được rõ ràng, nhưng hần vẫn là có thể nhìn rõ nét bộ dáng hiện tại của mình, không giống vẻ rạn vỡ ánh dương trước kia, ở đây lộ ra gương mặt tương đối thanh tú , đôi mắt to hắc bạch phân minh hết sức có thần, khiến người ta cảm nhận được một khí thế xuất trần, có thể là do hàng năm trời cư trú ở lãnh cung, làn da không tiếp xúc với mặt trời, nên dù là có nhìn qua gương đồng cũng có thể thấy làn da mình thực bạch.

“Đây. . . . Chính là ta sao?” Phượng Tần có điểm không thể tin nổi dùng bàn tay không cầm gương sờ sờ mặt mình, không ngờ một lần ngoài ý muốn, thế nhưng lại đưa mình đến một thế giới khác, lại còn biến thành một người khác, thật sự là khiến người ta khó có thể tiếp nhận.

Tiểu Tương thấy bộ dạng có chút đau khổ của Phượng Tần, không cam lòng an ủi: “Nương nương, đừng đau khổ , nói không chừng sau này sẽ dần dần khôi phục lại trí nhớ.”

“Ai! Ta không có đau khổ, Tiểu Tương, ta. . . . Ta bất quá là có điểm không tiếp thụ được mà thôi.”

Vũ Nhi ngồi bên cạnh thấy phụ nhân từ sau khi tỉnh lại không có cử động đến chính mình, thế là vươn bàn tay nhỏ bé kéo quần áo Phượng Tần, “Phụ thân đừng lo lắng, có Vũ Nhi ở bên cạnh người, người nhất định có thể tiếp nhận rất nhanh.” Nói xong, còn vì Phượng Tần biểu lộ khuôn mặt tươi cười đáng yêu.

Vũ Nhi? Nhi tử? Đúng rồi, trong lúc hôn mê, ta nhớ rõ người kia có nhắc tới hần có con trai. Phượng Tần nhìn Vũ Nhi có ánh mắt với mình giống nhau như đúc, cầm trong tay chiếc gương Tiểu Tương đưa cho, thật cẩn thận sờ gương mặt nhỏ nhắn của hài tử, “Vũ Nhi là nhi tử của ta?” Không thể tưởng tượng được mình mau có con đến vậy.

“Đúng vậy, Vũ Nhi là nhi tử ngoan nhất, tốt nhất, đáng yêu nhất của phụ thân.” Vũ Nhi nói.

Phượng Tần nghe Vũ Nhi trả lời xong, nhẹ nhàng lấy tay捏捏 khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp trắng trắng của Vũ Nhi cười nói: ” Nhi tử ngoan nhất, tốt nhất, đáng yêu nhất? Ai nha, Vũ Nhi thật đúng là không biết thẹn a!”

“Phụ thân, đây là sự thật, Vũ Nhi chỉ nói thật mà thôi.” Vũ Nhi không thuận theo, kháng nghị nói.

“Hảo hảo hảo, Vũ Nhi chỉ nói thật mà thôi.”

Tiểu Tương thấy Phượng Tần sau khi tỉnh lại chưa có cái gì không tốt, liền nghĩ: “Nương nương hần là không xảy ra chuyện gì, bất quá ta chỉ là nô tì, không thể phán đoán tốt, chỉ bằng hỏi nương nương xem ra còn tốt hơn.”Không biết nương nương còn có chỗ nào không thoải mái, xin hỏi nương nương có cần nô tì đi thỉnh lâm thái y đến xem không?”

“Lâm thái y? Lâm ta biết là họ, nhưng thái y là cái gì?”

Không đợi Tiểu Tương trả lời, Vũ Nhi liền giành trước nói cho Phượng Tần, “Phụ thân, thái y chính là nếu bình thường chúng ta sinh bệnh thì mới đến trị bệnh đó.”

“Nga!” Nguyên lai là thầy thuốc a, “Tiểu Tương, ta hiện tại đã khá hơn, ta nghĩ không cần đi thỉnh . Còn có chuyện nghĩ muốn cùng người thương lượng một chút.”

7. Chương 7

“Nương nương ngàn vạn lần đừng nói cái gì thương lượng, có chuyện gì xin trực tiếp phân phó nô tài đi làm là được rồi.” Tiểu Tương cung kính địa nói.

“Ta đây cứ nói thẳng tốt hơn, Tiểu Tương, người có thể không gọi ta là nương nương được không? Nói sao đi chẳng nữa thì ta cũng là nam nhân a, gọi ta như vậy cảm giác có chút là lạ, không bằng như này đi, người trực tiếp gọi tên ta là được rồi, như thế nào?”

Tiểu tương nghe xong, vẻ mặt khiếp sợ nói: “Bẩm nương nương, tuy rằng nương nương thân ở trong lãnh cung, nhưng nương nương vẫn là hầu phi của Hoàng Thượng, Tiểu Tương chính là nô tài, là không thể trực tiếp gọi tên nương nương.”

“Cái gì? Ta là hầu phi của Hoàng Đế? Chẳng lẽ Hoàng Đế này là nữ nhân?” Phượng Tần theo kịch truyền hình biết cái gọi là phi chính là vợ của Hoàng Thượng.

Tiểu tương vừa nghe, lập tức bất chấp thân phận tiến đến lấy tay che miệng Phượng Tần, cẩn thận nói: “Nương nương, đừng nói lung tung, Hoàng Thượng là nam nhân. Tuy rằng chỗ này hẻo lánh, chính là chúng ta nói chuyện phải cẩn thận tai vách mạch rừng.”

“Tai vách mạch rừng? Chẳng lẽ nơi này trên tường còn có thể sinh ra lỗ tai sao?” tiếng Trung của Phượng Tần vốn không tốt, lần này Tiểu Tương nói thành ngữ, liền khiến Phượng Tần hồ đồ .

Vũ Nhi cùng Tiểu Tương hai người vừa nghe thiếu chút nữa ngất xỉu, Vũ Nhi vội vàng giải thích nói: “Phụ thân, theo như lời của Tiểu Tương tai vách mạch rừng có ý là mọi người xung quanh có thể nghe được lời người nói.” Ai, ngay cả Vũ Nhi mới bốn tuổi cũng biết, xem ra phụ thân lần này thật sự bị bệnh rất nặng, ô. Phụ thân, đều là lỗi của Vũ Nhi.

“Nguyên lai là ý như vậy a, lời nói của Tiểu tương thật đúng là khó hiểu. Chúng ta quay về chính đề, nếu Hoàng Đế là nam nhân, ta cũng vậy nam nhân, Vũ Nhi kia là sao vậy?” Vừa mới được giáo huấn, Phượng Tần lần này nhỏ thanh hỏi han: “Không phải ta lấy nữ nhân nào rồi sinh ra chứ?”

Vấn đề này hỏi ra quả thực khiến hai người kia thiếu chút nữa miệng sùi bọt mép.

“Bẩm nương nương, nô tài dám dùng đầu mình đảm bảo tiểu chủ tử quả thật là Hoàng Thượng cùng nương nương thân sinh ra.”

Vũ Nhi trừng mắt nhìn phượng tần nói: “Phụ thân, người cũng đừng tái đoán nữa, để cho người đoán vài lần nữa, Vũ Nhi cũng không biết hội biến thành cái gì .”

Ô. Trước kia chợt nghe nói qua Hoàng Đế cổ đại đều là thực hung dữ, xem ra tuyệt nhiên không phải giả, nhìn bộ dạng nhi tử trừng mắt nhìn mình sẽ biết, Phượng Tần đã xác định 200/100 Vũ Nhi là nhi tử của Hoàng Đế . Dường như có điểm không đúng, chính ta cũng là nam nhân a, sao vậy sinh? Chẳng lẽ khoa học kĩ thuật ở cổ đại so với hiện đại còn phát đạt?”Tiểu tương, chúng ta đều là nam nhân, làm sao mà sinh hài tử được?”

“Nương nương có điều không biết, nơi này có loại trái cây gọi là song diệp phượng hoàng quả, là chuyên dùng cho người không thể sinh nhưng lại muốn có hài tử trong bụng đó.”

“Có loại quả thần kì như vậy sao? Chỉ cần ăn là có ư?”

“Cũng không phải ăn là có, nếu nương nương muốn được giải thích rõ ràng, vậy phải bắt đầu nói từ việc gieo trồng cây này .”

“Nga, thế Tiểu Tương người nói mau, bắt quá người có thể nói đơn giản đi được không? Giống cái gì tai vách mạch rừng a, những từ khó lí giải có thể không nói tới được không?”

“.” Vũ Nhi không nói gì.

“Vậy được rồi, nô tài liền tận lực nói đơn giản chút.” Ô. Nương nương trước kia chính là tài tử có tiếng, hiện tại khỏe mạnh , thế nhưng ngay cả một ít thành ngữ đơn giản đều không hiểu.” Theo nô tài biết mỗi một cây song diệp phượng hoàng quả chỉ mọc ra một trái, chỉ cần hai người mỗi người tích một giọt huyết rỏ xuống, như vậy vài ngày sau sẽ mọc ra trái. Người ăn song diệp phượng hoàng quả chỉ cần cùng người kia phát sinh quan hệ sẽ hoài thai hài tử, nếu như dùng cho người khác mà không phải người dùng huyết mình gieo thì song diệp phượng hoàng quả sẽ trở thành vô ích .”

Phượng Tần nghe xong liền gật gật đầu nói: thế phải giải thích ta và Hoàng Đế trước kia dùng cách này để sinh Vũ Nhi chứ

8. Chương 8

Hai ngày sau, Tiểu Tương bị đại tổng quản trong cung Tiêu công công phái ra cung làm việc, thế là thừa dịp lúc Vũ Nhi ngủ trưa, Phượng Tần đi đến vườn trong lãnh cung, nhìn hồ nước trong suốt, nhớ tới Tiểu Tương hai ngày này giới thiệu, đây là thời đại gọi là cái gì mà Tử Long hoàng triều đã tồn tại tám năm. Ai, không thể tưởng được mình sẽ đến Trung Quốc cổ đại, tuy rằng thực thích văn hóa Trung Quốc, nhưng mà đây là cổ đại, những gì mình học trước kia đều không dùng được gì cả, tiếng Trung cũng không tốt lắm, hơn nữa nghe nói cổ đại lưu hành thơ, mình ngay cả thành ngữ cũng không giỏi lắm. Xem ra mình được xưng là thiên tài vật lý phải thay đổi vì thật ngu dốt tiếng Trung , trời ạ, vì cái gì mà mình không phải là thiên tài ngôn ngữ?

“Phụ thân.” Vũ Nhi vừa mới tỉnh dậy lấy tay dụi dụi mắt đứng cách Phượng Tần không xa.

Phượng Tần vừa thấy bảo bối tỉnh lại, liền ôm lấy hân hỉ: “Vũ Nhi thật mau tỉnh ngủ.”

Vũ Nhi gật gật đầu: “Ân, phụ thân hôm nay muốn dạy Vũ Nhi cái gì? Trước kia sau khi chờ Vũ Nhi ngủ trưa dậy, phụ thân đều giáo Vũ Nhi học tự mà.”

“Học tự?” Về mặt Phượng Tần lúc này thật phải dùng đến trợn mắt há miệng để hình dung, trời ạ, tiếng Trung của ta so với Vũ Nhi còn kém, bảo hân dạy ta cũng không khác nhau gì mấy, phải làm sao đây? Ai có thể đến giúp ta a!

“Phụ thân, người xảy ra chuyện gì? Đang suy nghĩ muốn dạy Vũ Nhi cái gì hay phải không?”

Dạy cái gì hay ư? A, có! “Vũ Nhi, phụ thân hôm nay dạy ngươi một vài tân tri thức được không?” Sẽ dạy Vũ Nhi học vật lý, tuy rằng vật lý ở thời đại này không được trọng dụng, khiếm khuyết rất nhiều công cụ quan trọng, có thể sau này sẽ trợ giúp chút ít. Vả lại Phượng Tần cũng có tư tâm, chính là không ngờ lại nhượng đi toàn bộ tri thức vật lý của mình như thế. Bất quá phải dạy Vũ Nhi học tiếng Anh trước, bởi vì tiếng Trung của mình không tốt, và rất nhiều từ ngữ chuyên dụng của vật lý đều nói bằng tiếng Anh.

Thế là, Phượng Tần liền đứng sau Vũ Nhi hướng dẫn, cầm bút lông từ trước đến giờ mình chưa có dùng qua cẩn thận từng bước một dạy Vũ Nhi học tiếng Anh cùng vật lý.

Tiểu tương bị Tiêu công công giao đi làm việc xong trở về đã thấy cảnh tượng Phượng Tần dùng ngôn ngữ mình chưa nghe thấy bao giờ dạy Vũ Nhi học tập thực ảm áp.

.. Thời gian quả đúng là phân giới tuyến.

Cử trải qua từng ngày từng ngày một ảm áp như vậy, trong nháy mắt đã mấy tháng trôi qua . Phượng Tần vừa đến nơi này cái gì cũng không biết, được Tiểu Tương cùng Vũ Nhi giúp đỡ, với cuộc sống thường nhật đã hiểu biết cao hơn , đương nhiên trình độ tiếng Trung cũng tốt hơn rất nhiều. Nhưng mà việc làm Phượng Tần cảm thấy vui vẻ nhất chính là Vũ Nhi thực là một hài tử thông minh, trí nhớ siêu cường, hiện tại đã có thể dùng tiếng Anh đơn giản để nói chuyện với Phượng Tần.

Mai lại là ngày hàng tháng Tiểu Tương giúp Tiêu công công ra cung làm việc, Phượng Tần nghĩ: khó khăn lắm mới trở về cổ đại, không lý do gì bắt ta phải ở trong hoàng cung cả đời không được xuất môn hết. Thế

là hướng Tiểu Tương nói: “Tiểu Tương, ta có việc muốn thỉnh cầu người.”

“Nương nương ngàn vạn lần đừng nói thỉnh cầu gì hay không, có việc gì thì cứ phân phó cho nô tài là được rồi.” Tiểu Tương nói.

Phượng Tần có chút lấy lòng cười nói với Tiểu Tương: “Kỳ thật cũng không phải là chuyện gì quá nan giải, chỉ là xem Tiểu Tương có chịu giúp hay không.”

Tiểu tương da gàu bông ngứa ngáy nhìn gương mặt tươi cười của Phượng Tần hỏi: “Xin nương nương cứ nói, tiểu tương có thể giúp được đến đích nhất định giúp.” nương nương tươi cười như thể này rất quen thuộc, nương nương lần đầu tiên vì muốn ra khỏi lãnh cung nhìn xem mà mượn trang phục thái giám của mình mặc vào, nụ cười lúc đó với bây giờ giống nhau y hệt.

“Hi hi, kỳ thật chuyện này đối với người mà nói thực rất đơn giản, người nhất định có thể làm được.”

“Vây. Thỉnh nương nương nói thẳng.” Tiểu Tương lễ phép hỏi.

“Chính là. Chính là ta muốn xuất cung.” Phượng Tần nói ra yêu cầu của mình, nhưng riêng hai chữ “xuất cung” thì thanh âm lại rất nhỏ.

Tiểu Tương vừa nghe, lập tức hét lớn: “Cái gì? Nương nương người muốn xuất cung?”

Thấy Tiểu Tương kích động như thế, Phượng Tần vội vàng lấy tay che miệng hấn lại nói: “Hu! Tiểu tương, nhỏ giọng thôi, đừng kích động như thế, người nghĩ muốn toàn bộ mọi người trong cung biết a?”

“Chính là nương nương, việc xuất cung là chuyện lớn chứ không nhỏ đâu a, không có lệnh bài thì không thể xuất cung.”

“Ta biết a, cho nên ta mới nói phải có người hỗ trợ a. Ta biết người mỗi lần đều cùng một thái giám tên Thiều Đông xuất cung, chỉ cần ngày mai người đem quần áo của người cho ta mượn, nói với Thiều Đông ta là bằng hữu của người, ta thay thế người xuất cung giúp Tiêu công công làm việc không phải được rồi sao. Như thế nào a, tiểu tương.” Phượng Tần đem toàn bộ kế hoạch nói cho tiểu tương.

“Nương nương đều đã suy tính như vậy, tiểu tương còn biết nói cái gì nữa.” Tiểu Tương hàm chứa chút ủy khuất nói. “Bất quá nương nương phải nhớ kỹ, tuy rằng sau khi xuất cung có khoảng thời gian chúng ta có thể tự do hoạt động, nhưng chúng ta xuất cung đều vì làm việc cho Tiêu công công, cho nên ngày mai nương nương nhất định phải trở về cung trước khi mặt trời lặn nga.”

Phượng Tần vỗ vỗ vai Tiểu Tương nói: “Tiểu Tương người yên tâm 120% đi.”

“Phụ thân, ta cũng muốn xuất cung với người.” Vũ Nhi ngồi bên cạnh đang chuyên tâm luyện tập đột nhiên nói.

Đúng rồi, nếu Vũ Nhi cũng có thể xuất cung, như vậy là có thể mang nhi tử bảo bối đi chơi. Ngay lúc Phượng Tần đang mộng tưởng hão huyền liền nghe thấy thanh âm kiên quyết của Tiểu Tương: “Không được, nương nương xuất cung đã là việc cực kỳ mạo hiểm rồi, nên biết rằng hoàng cung không phải là nơi nói ra là ra nói vào là vào a, toàn bộ những người ra vào đều phải được Hoàng Thượng phê chuẩn, nương nương còn có thể giả dạng làm tiểu thái giám xuất cung, nhưng tiểu chủ tử thì không được. Nếu bị phát hiện, nương nương, tiểu chủ tử cùng nô tài đều không tránh khỏi mất đầu.”

“Vây được rồi, Vũ Nhi ngoan, phụ thân ngày mai mua thức ăn ngon và đồ chơi cho Vũ Nhi thưởng thức, Vũ Nhi ngoan ngoan ở nhà chờ phụ thân được không?” Mỗi lần tiểu tương xuất cung đều mua không ít đồ vật này nọ trở về, đáng tiếc mình không hiểu rõ lắm triều đại thức ăn gì ngon, đồ vật gì tốt, cho nên mỗi lần đều không bảo Tiểu Tương mua. Tuy rằng bản thân ở lãnh cung, bất quá này Hoàng Đế cũng không tệ, hàng tháng đều cấp phát tiền, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng sau vài năm cũng tích trữ được không ít. Tưởng tượng đến ngày mai có thể xuất cung ngoạn, thật sự nằm mộng cũng sẽ cười a.

“Hảo, phụ thân nhớ trở về sớm nha, Vũ Nhi sẽ rất nhớ người. Chúng ta làm dấu chọn (ngọc tay).” Tiểu Vũ giơ ngón tay út hướng Phượng Tần làm dấu chọn, đây là sau khi Phượng Tần đến dạy hấn một phương thức hứa hẹn.

“Hảo, chúng ta làm dấu chọn.” phượng tần cũng giơ ngón tay út ra.

“Dầu chọn dầu chọn, hứa hẹn trăm năm, không thay đổi.”

“Dầu chọn dầu chọn, hứa hẹn trăm năm, không thay đổi.”

9. Chương 9

Sáng hôm sau, khi dùng bữa sáng xong, Phượng Tần nghe Tiểu Tương cùng Vũ Nhi dặn dò hàng nghìn điều rồi mới bắt đầu theo gót Thiếu Đông xuất cung ra ngoài.

Vừa ra cung Phượng Tần như con chim nhỏ tung cánh bay khỏi lồng, làm cho Thiếu Đông nghĩ muốn kéo về nhưng lại không giữ được.”Tiểu Phượng (Phượng Tần vì che giấu thân phận nên phải thay đổi), ta biết ngươi là lần đầu tiên xuất cung, nhưng ngươi cũng không cần phải kích động như thế. Hơn nữa chúng ta xuất cung mục đích chủ yếu là giúp Tiêu công công làm việc, xong xuôi mọi chuyện ngươi đi ngoạn cũng không muộn a.”

Phượng Tần kích động nói: “Thiếu Đông, chúng ta đi làm nhanh nhanh, đây là lần đầu tiên ta xuất cung, hảo hưng phần a.”

Thiếu Đông thấy biểu tình vô cùng hưng phấn của Phượng Tần không khỏi buồn cười nói: “Được được được, ta biết ngươi thực hưng phấn, chính là Tiểu Tương muốn ta phải chú ý đến ngươi, chờ chúng ta làm mọi chuyện xong xuôi, ta liền đưa ngươi đi dạo đường phố.”

“Vậy được rồi.”

Kỳ thật cái gọi là giúp tiêu công công làm việc chẳng qua là mỗi phiên chợ mừng một giúp Tiêu công công xuất cung mua vài thứ mà thôi. Tiêu công công trước đây theo giúp Hoàng Thượng chuẩn bị y phục hàng ngày đến bây giờ là lão thái giám, ở trong cung địa vị siêu phàm, bởi vì Hoàng Thượng chưa có lập Hoàng Hậu, cho nên trong hoàng cung ngoại trừ Hoàng Thượng cùng Thái Hậu, lời nói Tiêu công công có phân lượng nhất . Mấy năm gần đây Tiêu công công tuổi đã dần lớn, đành phải kêu mấy tiểu thái giám trong cung giúp hắn ra ngoài mua những vật dùng cần thiết. Đây là Tiểu Tương nói cho Phượng Tần biết.

Sau khi hai người mua xong những vật dụng Tiêu công công yêu cầu, Thiếu Đông đưa Phượng Tần đi đến đường cái trong kinh thành, nơi này quả thực là biến người, một ngã tư đường nhìn không thấy phía cuối.”Nơi này chính là phố Đông phồn hoa nhất trong kinh thành , tất cả mọi đồ vật cần cái gì thì có cái đó, nhà của ta ngay tại đây, ta một tháng mới xuất cung một lần, ta nghĩ về nhà một lát. Tiểu Phượng ngươi tự mình kiếm những đồ mình thích ở nơi này, ngươi thấy thế nào?” Thiếu Đông nói.

“Được a, ta đi dạo trên con đường này là được rồi, dù sao phố này cũng dài như thế.”

“Chúng ta phải trở về cung trước khi trời xẩm tối để hướng Tiêu công công báo cáo kết quả làm việc, cho nên hai canh giờ sau nhất định phải gấp lại, đừng muộn nga.” Thiếu Đông dặn dò.

“Ân, ngươi yên tâm đi, ta sẽ đứng giờ.”

Nói xong hai người liền chia tay rồi đi.

Sau khi cùng Thiếu Đông bái biệt, Phượng Tần một mình cao hứng đi dạo trên đường lớn, ánh mắt tò mò nhìn khắp xung quanh, thấy gì lạ lạ lại đứng nhìn như vậy, một chút cũng không phát hiện dung mạo hào hức thanh tú của mình thu hút bao ánh nhìn, còn có một vài vị cô nương trẻ tuổi ẩn tình lặng lẽ nhìn hắn.

Rốt cuộc nên mua cái gì tốt cho Vũ Nhi và Tiểu Tương đây? Từ trước tới nay Tiểu Tương đều giúp ta, lần này còn mạo hiểm nhượng ta xuất cung, lần đầu tiên ra ngoài ta phải mua lễ vật gì tốt để cảm ơn hắn.

(Thủy: Ý của Phượng Tần nương nương là sau này ngươi còn có thể xuất cung? Phượng Tần: Yes. Bất quá đừng gọi ta là nương nương, ta là nam nhân. Tiểu Tương: nương nương chính là nương nương, không thể sửa a. Bất quá, nương nương sau này còn muốn tiếp tục xuất cung? Té xỉu)

Phượng Tần bước vào một quầy hàng bày rất nhiều sản phẩm dệt tinh xảo phía trước, cầm lấy những mẫu hàng phong phú đa dạng chăm chú nhìn, không biết Tiểu Tương có thích hay không.

“Vị khách quan này, hàng dệt ta bày bán ở đây đều đặc biệt được hoan nghênh, người xem thủ công rất đẹp.” Lão bản giới thiệu.

Khách quan? Phượng Tần chưa từng được ai xưng hô như vậy liền nhìn trái nhìn phải, quái, bên cạnh mình không có ai khác, hẳn gọi ai? Thế là Phượng Tần vẻ mặt khó hiểu hỏi: “Lão bản, xin hỏi người gọi ai?”

Lão bản nghe xong vấn đề của hắn liền sững sốt một chút nói: “Chính là công tử người a.”

“Ta? Chính là ta không phải làm quan a, cho nên người cũng đừng bảo ta làm khách quan, nghe nói người không có chức vị nếu nói mình là quan thì đều có tội hết a.”

Lão bản vừa nghe xong, lập tức cười ha ha: “Ha ha, vị công tử này, khách quan chính là một cái xưng hô mà thôi, không phải nói người làm quan.”

Nghe lão bản giải thích xong, Phượng Tần mới tỉnh ngộ, nguyên lai là như vậy a. Hắn vươn hai tay cầm lấy tay phải của lão bản nói: “Vị lão bản, thật sự rất cảm ơn người, người dạy ta thêm một từ, vì cảm tạ người, hàng dệt thủ công này ta mua, xin hỏi bao nhiêu tiền?”

Lão bản nói: “Ba lượng bán cho người đi.”

Đáng thương cho Phượng Tần trên đời này không biết đến hai chữ mặc cả, người ta yêu cầu bao nhiêu liền đưa đúng bấy nhiêu, xuất ra ba lượng bạc đưa cho lão bản: “Đây, cảm tạ.” Mua xong, Phượng Tần lễ phép nói lời cảm tạ với lão bản rồi bước sang gian hàng kế tiếp.

Tại biển người đông đúc ở ngã tư đường lớn đây có không ít người thấy được chuyện đó, trong đó có ba nam tử đáng vẻ xuất chúng, đặc biệt vị nam tử mặc ngân bào (trường bào màu bạc) ở giữa kia, khiến cho người ta có cảm giác không hề hừng hực khí thế mà vẫn uy nghiêm.

“Đại ca, người xem tiểu tử này có thú vị hay không, liệu có phải từ núi xuống không nữa, không chỉ nói chuyện không đúng tiêu chuẩn, ngay cả xưng hô khách quan cũng không biết, hơn nữa đồ hắn mua chỉ cần 1 lượng bạc cũng có thể mua được, hẳn không mặc cả, trực tiếp giả thủ lao, cuối cùng còn nói cảm ơn. Ha ha! Thú vị.” Vị nam tử đứng bên cạnh mặt mày tươi tắn cười nói.

Nam tử mặc ngân bào không để ý đến lời hắn, chậm rãi nhìn bóng dáng dần xa, có cảm giác đã từng gặp qua ở đâu rồi, nhưng chính mình thật không biết người này, diện mạo thanh tú xuất trần lại thêm tính cách cởi mở như vậy.

Phượng Tần còn mãi mê vì nhi tử bảo bối chọn lựa đồ chơi nên không hề biết mình nhất cử nhất động đều bị người ta quan sát, bàn tán một chút, Phượng Tần lúc này đang nhìn tức càu nhù so với bình thường mình hay chơi nhỏ hơn một chút, nhưng mà được chế tạo vô cùng rắn chắc, nhớ lại trước kia mình phi thường thích bóng đá, khi còn tại Anh quốc mỗi lần tan học đều cùng bạn bè đá bóng cho dù sau khi sang trung Quốc cũng thường xuyên cùng bọn Lí Lâm thi đấu. Nhớ cảnh tượng đá bóng trước kia, Phượng Tần không khỏi mỉm cười, quyết định mua bóng da này về cùng nhi tử chơi đùa.

“Lão bản, bóng da này ta muốn, bao nhiêu tiền?”

“Một lượng bạc.”

“Oa, hảo tiện nghi nga, cảm ơn người.” Phượng Tần vui vẻ đem tiền đưa cho lão bản.

Sau khi lấy bóng da xong, Phượng Tần đột nhiên nghe thấy tiếng ồn ào từ phía trước truyền tới.

10. Chương 10

Này, lão già cứng đầu, mau đưa tiền a, bọn đại gia đã nói trước hôm nay sẽ qua thu bảo hộ phí của người, người còn muốn giả ngu a!” Mấy tên lưu manh mặt mày dữ tợn phục trang lôi thôi đối với một ông lão bán hàng ăn quắt to, trong đó một tên còn hất đổ thức ăn của ông lão, chung quanh có không ít người vây xem, chính là không ai dám đứng lên giúp đỡ.

“Các vị đại gia, ta thật sự không có tiền a, các người xem thức ăn hôm nay ta còn không có bán được, van cầu các người thương xót cho lão già cả yếu ớt đi.” Ông lão ăn mặc mỏng manh van cầu.

Tên cầm đầu nói: “Không có tiền thì đừng có đứng ở đây mà mở hàng, ai chẳng biết muốn buôn bán ở đây thì phải đưa bảo hộ phí hả?”

Nhìn thấy chuyện như vậy, Phượng Tần thấp giọng hỏi người đứng bên cạnh: “Xin hỏi, bảo hộ phí là gì? Nhất định phải đưa sao?”

Người nọ hướng ánh mắt khinh bỉ nhìn mấy kẻ kia, rồi mới cẩn thận nói: “Đâu có cái gì là bảo hộ phí, mấy tên này quả thực là lưu manh. Nếu đưa chúng tiền thì chúng sẽ không quấy phá sạp này của lão bản đâu; nếu không đưa tiền thì kết cục giống với ông lão bán hàng ăn này đó.”

“Chẳng lẽ phố này là của bọn chúng nên chúng mới đến lấy tiền, hoặc là chủ nhân của bọn chúng sai chúng đến thu tiền?” Phượng Tần thấy khó hiểu liền hỏi.

“Vị công tử này chẳng nhẽ từ nơi khác mới đến đây?” Một vị đại thẩm tay cầm giỏ thức ăn nghe Phượng Tần nói vậy liền hỏi ngược lại.

“Đúng vậy, ta mới đến đây cũng không được lâu lắm.” Tính toán theo thời gian mình ngược về cổ đại thì cũng mới có mấy tháng, không được coi là lâu.

Vị đại thẩm kia nghe xong dáng vẻ khó trách được Phượng Tần không biết liền nói: “Phố này là thuộc về triều đình, làm sao mà của bọn chúng được. Bọn chúng bắt quá cũng chỉ là lưu manh nơi này, ngày thường đến chỗ những than chủ thế này thu tiền xem như là bảo hộ phí đó, kì thật chính là muốn than chủ trả thù lao cho bọn chúng, để chúng không quấy phá mình, để mình có thể an an ổn ổn buôn bán.”

Phượng Tần nghe xong thập phần sinh khí nói: “Thế này thì còn có hoàng pháp sao? Khi dễ người như vậy, không được, ta muốn đi giúp lão nhân gia này.”

Vị đại thẩm kia nghe thấy thế lập tức kéo hần lại, nhìn dáng người nhỏ nhắn của hần nói: “Vị công tử này người đừng có ngốc vậy, đầu tiên không nói người một thân một mình, bọn chúng những mấy người kia, hơn nữa mỗi kẻ đều cao khỏe hơn người, người làm sao mà giúp a? Rất nguy hiểm đấy.”

“Chẳng lẽ cứ để cho bọn chúng khi dễ lão nhân gia như vậy?” Phượng Tần lách ra khỏi bàn tay của đại thẩm kia, đi đến trước ông lão nói: “Mấy người các người như vậy khi dễ một vị lão nhân gia, các người không thấy xấu hổ sao? Hơn nữa, phố này cũng không phải của các người, dựa vào đâu mà đòi thu bảo hộ phí gì đấy hả?”

Tên lưu manh thấy có người đứng ra bênh vực ông lão, hần kéo ống tay áo lên quát lớn: “Lá gan của tên tiểu tử này đúng là lớn, dám đến quấy rầy bổn đại gia thu bảo hộ phí, chờ coi ta với người cùng đánh ở nơi này xem sao!”

Ông lão bán hàng ăn vội vàng nói: “Công tử, hảo ý của người lòng ta xin nhận, bọn họ người đông thế mạnh, công tử nên nhanh đi đi,”

“Đừng sợ, lão nhân gia, ta sẽ cẩn thận.” Phượng Tần ân ủi nói.

“Xem ra tên tiểu tử người cũng thật lớn mật, chờ xem lúc này ta dạy người thế nào là đạo lí làm người.” Nói xong, tên lưu manh giơ tay túm lấy Phượng Tần kéo đến, nắm đấm hướng đánh về phía Phượng Tần.

Đúng lúc này, nam tử mặc ngân bào vẫn đứng ở một bên nhìn chuyện đó lập tức phân phó: “Hứa Diệp.”

Hứa Diệp đã nhiều năm đi theo chủ tử, vừa nghe thấy chủ tử gọi đích danh mình liền biết chủ tử muốn can thiệp sự tình gì, tức khắc sử dụng khinh công phi thân đến đứng trước Phượng Tần, nhắc chân đá tên lưu manh bay sang một bên. Mấy tên khác thấy vậy liền tụ tập lại quanh Hứa Diệp khoa chân múa tay, đánh hần. Bất quá bọn họ sao có thể là đối thủ của Hứa Diệp, không đến vài chiêu, liền thành một lũ mặt mày thâm tím hết cả quỳ rạp trên mặt đất.

Đúng lúc này quan binh nghe thấy tiếng ồn lập tức đến chỗ này, thấy mấy tên lưu manh quỳ rạp trên mặt đất, người dẫn đầu đang định mở miệng, Hứa Diệp ghé vào lỗ tai hần nói vài câu rồi hần mới cung kính: “Dạ, ty chức sẽ xử lý cẩn thận, đem mấy tên lưu manh này mang đi.”

Sau khi chờ quan binh đem mấy kẻ kia đi, dân chúng xung quanh cũng tản ra, chỉ có Phượng Tần về mặt si ngốc nhìn Hứa Diệp.

Hứa Diệp bị nhìn như vậy thấy có chút quái lạ, thế là tò mò cung kính hỏi: “Xin hỏi công tử đang nhìn gì vậy?”

“A! Chẳng lẽ đây là công phu trong truyền thuyết sao?” Phượng Tần sùng bái nhìn Hứa Diệp nói

11. Chương 11

“Công tử, đây là công phu, bất quá cái này cũng không phải là trong truyền thuyết gì hết, bất quá chỉ là một chút võ công cường thân kiện thể mà thôi.” Thấy Phượng Tần mang ánh mắt sùng bái từ từ tiến lại gần chỗ mình, Hứa Diệp vô thức lui dần từng bước một về phía sau.

“Vị đại hiệp này, thỉnh cầu người nhận ta làm đồ đệ đi, ta sẽ thực cố gắng học tập, hơn nữa ta sẽ là đồ đệ rất vâng lời.” Phượng Tần cung kích khom người khoảng chín mươi độ nói.

Hứa Diệp có điểm khó xử nhìn về phía chủ tử. “Này...công tử, nhận hay không nhận người làm đồ đệ không phải do ta quyết định được, thỉnh người hỏi thử chủ tử của ta xem.”

Hứa Diệp đưa Phượng Tần đến chỗ nam tử mặc ngân bào nói: “Hai vị này là chủ tử của ta.”

“Oa, đại hiệp, công phu của người lợi hại như thế, vậy chủ tử của người không phải càng lợi hại hơn sao?” Phượng Tần hưng phấn hỏi. Mới đầu yêu thích văn hóa Trung Quốc, công phu chính là lí do lớn nhất, lúc nhỏ đã đặc biệt thích xem phim của JackyChang (Thành Long), có thể nói hẳn là fan trung thành.

Vừa thấy Phượng Tần đi tới, nam tử vẻ mặt tươi cười vội nói: “Nhĩ hảo, tại hạ là Lạc Quân Tề, vị này chính là đại ca của tại hạ, Lạc Quân Tường.”

Chờ Lạc Quân Tề giới thiệu xong, Lạc Quân Tường nhìn Phượng Tần gật đầu thể hiện hảo ý.

“Nhĩ hảo, tên ta là Tiểu Phượng, thật cao hứng khi quen biết các người.” Phượng Tần nói tên mình xong, cúi đầu không ngừng nhìn ngó xung quanh mình, giống như đang tìm kiếm vật gì đó.

Hành động này không khỏi khiến ba người Lạc Quân Tường cảm thấy kì quái, Quân Tề hỏi: “Tiểu Phượng, người đang tìm cái gì vậy, có phải đã đánh mất đồ vật gì không?” Nói xong, Lạc Quân Tề cũng cúi xuống nhìn trái nhìn phải nghĩ muốn tìm lại gì.

“Ta không có đánh mất đồ vật gì a.” Phượng Tần vẫn cứ cúi xuống. “Chính là người vừa mới nói ‘Tại hạ gọi là Lạc Quân Tề’ cho nên ta mới tìm Lạc Quân Tề ở mặt đất kia, còn có đại ca của Lạc Quân Tề ở mặt đất kia nữa, bọn họ ở đâu?”

Ngất! Tiểu tử này từ đâu tới vậy? Ngay cả hai chữ căn bản nhất “tại hạ” cũng không biết là ý gì. Quân Tề liền ngả ngay xuống mặt đất.

“Ha ha ha...Thú vị!” Nghe được lời nói của Phượng Tần hơn nữa lại thấy hành động ngả rất khoa trương của Quân Tề làm Lạc Quân Tường từ lúc đầu vẫn lặng yên không nói giờ không nhịn được liền phì cười.

Hứa Diệp không dám cười lớn, đành phải trộm cười không được phát ra âm thanh.

Nhìn biểu tình khác nhau của ba người làm Phượng Tần thấy không hiểu gì hết, như có làn sương mù che phủ đầu óc. “Sao vậy? các người rất kì quái, chẳng lẽ ta có cái gì bất thường sao?”

Lạc Quân Tường ngừng cười giải thích: “Tại hạ không phải là ý chỉ tại mặt đất, mà ở đây ý là ta.”

“Nga, như vậy là hẳn muốn nói chính là ‘Ta gọi là Lạc Quân Tề sao.’” Phượng Tần tỉnh ngộ, song không kìm nổi phản nản trong lòng: “Sao tiếng Trung lại nhiều từ đồng nghĩa như vậy?”

Lạc Quân Tề đứng lên, phủi sạch tro bụi trên người nói: “Đúng, ý ta chính là vậy.”

“Gia, mọi người đứng ở đây nói chuyện có phần không nên, đối diện có một khách điểm, hơn nữa cũng đã đến thời điểm dùng bữa, không bằng đến chỗ kia ngồi xuống từ từ nói chuyện tiếp.” Hứa Diệp cúi ngang người nói với Lạc Quân Tường.

Lạc Quân Tường gật đầu: “Ân, chủ ý này cũng không tệ, không biết Tiểu Phượng có đồng ý đi không?”

“Hào, dù sao ta cũng hơi đói bụng.” Phượng Tần sờ bụng một chút rồi sang sảng nói.

Nói xong, mấy người liền đi đến khách điểm mà Hứa Diệp đã chỉ.

12. Chương 12

Nghênh Tân lâu chính là khách điểm lớn nhất trong kinh thành, lâu có ba tầng, liếc mắt nhìn qua cũng thấy được khí phái hết sức xa hoa, hơn nữa bên trong lại được trang hoàng tráng lệ, rèm thêu tinh tế.

“Oa, nơi này thật đẹp nga, điêu khắc thật sự tinh xảo! Không thể tin được người cổ đại có thể bày biện tinh xảo được thế này, văn hóa Trung Quốc quả nhiên thâm thúy uyên bác.” Phượng Tần phát hiện mình càng thêm thích văn hóa Trung Hoa.

Bước vào đây Lạc Quân Tường cảm thấy Phượng Tần đi trên con đường trước mặt tựa như Lưu ngoại bước vào vườn tiên rực rỡ, hết nhìn trái rồi lại ngó phải, đôi khi còn thấp giọng nói với chính mình.

Theo chỉ dẫn của tiểu nhị, bốn người đi vào một gian phòng hảo hạng của khách điểm. “Xin hỏi các vị muốn dùng các gì ạ? Nghênh Tân lâu chúng ta có đủ món ăn nổi tiếng, như bát trân mãn đàn hương, bái trân châu phiên bối hoàn, ngân hạnh song thủy, bảo trấp khẩu liêu tam, đường thổ bạch tái, tương phiên khiếu hóa kê, rất nhiều a, món ăn của chúng ta đều do lão bản dùng loại tương bí mật mà làm nên, các món ăn bên ngoài đều không có đâu.” Đợi Lạc Quân Tường ngồi xuống xong, tiểu nhị thấy cách ăn mặc của Lạc Quân Tường và Lạc Quân Tề nhất định là phú quý nhân, thế là cố giới thiệu những món ăn ngon của khách điểm.

“Vậy người lấy các món ăn người vừa kể mỗi món một đĩa đi, rồi lấy thêm một ít điểm tâm nữa.” Lạc Quân Tường phân phó.

Sau khi tiểu nhị đi ra ngoài đóng cửa lại, Phượng Tần lập tức đem tất cả đồ vật cầm trong tay để hết lên bàn. “Hô! Một mỗi quá a!”

“Tiểu Phượng, sao người lại mua nhiều đồ đến vậy?” Lạc Quân Tường tò mò nhìn những vật phẩm hân để trên bàn, có bóng da, bằng đường hồ lô, tiểu đường kẹo, đợi một chút, nhìn kĩ bên trong còn có bộ quần áo cho tiểu hài tử, tuy rằng không phải là hoa lệ, bất quá loại vải dệt này nhìn qua cũng thấy được mặc rất thoải mái.

“Ách...những cái này...” Sao đây? Tiểu Tương đã ngàn vạn lần dặn ta đừng bại lộ thân phận, đặc biệt chuyện Vũ Nhi là hài tử của mình, vì bảo vệ nhi tử, nên dù là bằng hữu cùng phải nói dối, ô...Quân Tường, thực xin lỗi, Phượng Tần một mặt suy nghĩ mặt khác đôi mắt tròn khê xao động, bề ngoài đã thanh tú lại còn thêm động tác đó, trong mắt Quân Tường thật sự rất đáng yêu không thể kể xiết.

“Ách, đây là do chủ nhân của ta bảo ta đi mua, hẳn có nhi tử năm nay bốn tuổi, vừa đáng yêu lại vừa ngoan.” Phượng Tần nghĩ đến nhi tử, không nén nổi cao hứng nở nụ cười.

“Nga, thì ra là thế.” Lạc Quân Tường nhìn ra Phượng Tần có điều giấu giếm đối với bọn họ, nhưng nếu hẳn không muốn nói thì không cần phải truy hỏi thêm nữa.

Một tiếng gõ cửa vang lên, bên ngoài cửa vọng đến thanh âm của tiểu nhị. “Các vị khách quan, đồ ăn đã được chuẩn bị chu đáo, xin hỏi tiểu nhân có thể mang vào được chưa?”

Lạc Quân Tường chỉnh vạt áo một chút, Hứa Diệp nhìn thấy liền hiểu ý nói: “Được, người mang vào đi.”

Tiểu nhị đem các món ăn được chuẩn bị xong đặt từng đĩa một lên bàn: “Xin mời các vị khách quan từ từ thưởng thức.”

Phượng Tần bị hương vị những món ăn được nấu nướng tỉ mỉ khéo léo, màu sắc đẹp mắt này hấp dẫn, nước miếng suýt chút nữa chảy ra, những món Trung mĩ vị thế này Phượng Tần đều chưa từng thấy trước đây, ở trong cung cũng chỉ có cơm rau dưa, dù là ở hiện đại cũng không có thấy những món ăn tinh xảo thế này.

Chờ tiểu nhị ra ngoài xong, Phượng Tần không thể đợi thêm nữa bèn ăn một miếng trước tiên: “Oa, món này ăn rất ngon nga, đã lâu rồi không được nếm thử món nào ngon đến vậy.”

Quân Trường tao nhã gấp một miếng dưa lên miệng rồi nói: “Ân, món này làm cũng không tệ lắm.”

“Ai...đại hiệp sao không ăn vậy, chẳng lẽ món ăn không hợp khẩu vị sao?” Phượng Tần đang ăn cơm phát hiện ra vị đại hiệp võ công lợi hại kia ngay cả dưa cũng chưa có động vào.

Lạc Quân Trường nghe liền biết xưng hô “đại hiệp” này là gọi Hứa Diệp, thế là thản nhiên liếc nhìn qua Hứa Diệp đang ngồi nghiêm chỉnh nói: “Hứa Diệp, người theo ta xuất môn cũng không ít lần, tại sao vẫn câu nệ như thế?”

Hứa Diệp không dám phóng túng chút nào, mở miệng nói: “Gia, ty chúc cùng gia ngồi chung một bàn đã là đại bất kính rồi, sao có thể làm càn thêm nữa?”

“Xuất môn tại ngoại, chú ý nhiều như thế làm gì?” Lạc Quân Tề có điểm không chịu được nói: “Phóng túng một chút, mọi người ra ngoài dạo chơi, người không nên mất hứng như thế.”

“Đúng a, đại hiệp võ công người giỏi như thế cần phải ăn thật nhiều.” Phượng Tần cũng thuyết phục thêm, nói xong lập tức gấp một ít thức ăn đặt vào bát của Hứa Diệp.

“Nếu nhị vị gia và công tử đã nói vậy, ty chúc đành phải cung kính không bằng tuân mệnh thôi. Xin Tiểu Phương công tử đừng gọi ty chúc là đại hiệp, ty chúc chỉ là hộ vệ mà thôi.” Hứa Diệp khiêm tốn nói.

“Hảo, vậy người cũng đừng trước công tử, sau công tử mà gọi ta, ta nghe rất rườm rà, mất tự nhiên, người gọi ta là Tiểu Phượng đi.”

Ăn cơm xong, Phượng Tần tiếp tục tiến công đến điểm tâm đặt trên mặt bàn. “Ồ...điểm tâm này cũng rất ngon nga, lát nữa phải mang một ít về cho Vũ Nhi và Tiểu Tương nếm thử mới được.” Phượng Tần vừa ăn vừa nói.

Quân Trường nhìn Phượng Tần ăn ngấu nghiến điểm tâm trên bàn như thế, không kìm được thấy có điểm buồn cười. Chính là đột nhiên nghe Phượng Tần nói muốn mang về cho Vũ Nhi và Tiểu Tương ăn, bọn họ rốt cuộc là ai? “Tiểu Phượng, Vũ Nhi và Tiểu Tương mà người nói là ai?”

“Ách, bọn họ là bằng hữu tốt cùng làm việc với ta đó.” Phượng Tần có chút không tự nhiên, càng nói dối nhiều hơn nữa.

“Muốn kể đến điểm tâm ăn ngon thì điểm tâm nơi này so ra còn kém xa điểm tâm do trù tử tại gia ca ta làm, ta nếm qua thực là món ngon hảo hạng đó.” Lạc Quân Tề nói.

“Hảo ham mộ a, mấy món ăn bình thường ở nhà ta cũng đã được coi là không tệ rồi, nên càng không cần nói thêm về điểm tâm.” Phượng Tần có chút ưu thương nói, đã lâu không có nếm qua điểm tâm, sau này mỗi lần xuất cung để phải ăn đủ thì thôi, còn Vũ Nhi và Tiểu Tương nhất định cũng không có nếm qua nữa, phải mang về cho bọn họ ăn thử.

“Nếu người muốn ăn, lần sau chúng ta gặp lại ta sẽ mang cho người nếm thử. Không biết khi nào chúng ta mới có thể tái kiến?” Theo như lời hắn nói thì có thể thấy được hắn là một nô tài làm thuê mà thôi, so với địa vị của mình đúng là một trời một vực, Lạc Quân Trường không hiểu vì sao mình lại tha thiết muốn nhìn thấy Phượng Tần đến vậy, có thể là vì cách ăn nói đặc biệt của hắn, tùy rằng rất nhiều từ ngữ cơ bản đều không hiểu, chính là không tạo cho người khác cảm giác hắn thực ngu ngốc.

“Ta vào mỗi mùng một đều ra ngoài giúp chủ tử làm việc, vào mùng một tháng sau chúng ta chờ tại gian này của khách điểm, người xem thế nào?” Nhớ rõ Tiểu Tương đã nói mỗi mùng một Thiếu Đông đều xuất cung, sau này ta bảo Thiếu Đông mang ta đi cùng không phải được rồi sao!

Lạc Quân Trường cẩn trọng suy nghĩ một chút: “Được, ta bất cứ lúc nào cũng có thể ra đây, mùng một tháng sau ta sẽ mang điểm tâm ngon hơn đưa cho người, chúng ta không gặp không về.”

“Oa, thật sự tốt quá, Quân Tường, người thật tốt.” Phượng Tần cao hứng nói.

13. Chương 13

Dùng bữa xong, Hứa Diệp theo chỉ thị của Lạc Quân Tường kêu tiểu nhị lên tính tiền. “Các vị khách quan, tổng cộng là 298 lượng bạc”

Vừa nghe đến con số này, Phượng Tần không kìm nổi kinh ngạc trong lòng, phi tử ở lãnh cung một tháng cũng chỉ được lĩnh 15 lượng bạc, nghe Tiểu Tường nói, 10 lượng bạc là chi tiêu của một gia đình bình thường trong một tháng, không thể tưởng được là mình ăn không đến 10 món thêm mấy thứ điểm tâm nữa lại hết đến 298 lượng bạc, thật đắt. Cũng may hôm nay mình ra ngoài mang theo không ít bạc, hiện tại ngân lượng trên người cũng đủ để chi trả.

Thế là lúc Hứa Diệp trả tiền thì Phượng Tần cũng lấy ngân lượng ra chuẩn bị đưa. Đúng lúc này, Lạc Quân Tường ngăn bàn tay đang đưa ngân lượng ra của Phượng Tần nói: “Tiểu Phượng, để ta trả là được rồi.”

“Không được, chúng ta là bằng hữu, làm sao để một mình người trả được? Chúng ta theo quy định AA a.” Phượng Tần nói.

“Quy định AA?” ba người ngồi đây tính thêm cả tiểu nhị nữa đều mang ánh mắt nghi hoặc nhìn hần đồng thanh hỏi.

Bị tám con mắt mang vẻ nghi hoặc nhìn mình Phượng Tần lập tức nhớ ra mình hiện tại đang ở Trung Quốc cổ đại, căn bản sẽ không biết cũng như không có cái gì là quy định AA hết.

Phượng Tần cười ngượng ngùng giải thích: “Thực xin lỗi, ta quên các người không biết cái gì là quy định AA. Kì thực quy định AA chính là khi nhiều người cùng đi ăn cái gì, lúc trả tiền thì phải tự trả phần của bản thân mình.”

Nguyên lai là như vậy, bốn người đều hiểu được.

“Được rồi, Tiểu Phượng, chúng ta không có cái gì là quy định AA như thế hết, để cho đại ca của ta trả tiền đi, dù sao hần cũng có rất nhiều tiền, mỗi lần ta cùng hần xuất môn đều là hần trả đấy.” Lạc Quân Tề nói.

“Ta đây liền cung kính không bằng tuân mệnh. Ách, xin hỏi ta có dùng từ ngữ không hữu dụng hay sai gì không? Phượng Tần nhớ rõ câu “cung kính không bằng tuân mệnh” này là nhi tử dạy mình.

Nghe xong câu nói kia của Phượng Tần, ba người Lạc Quân Tường kia liền hóa thạch ngay tại chỗ, đâu có người nào nói chuyện lại hỏi người ta từ ngữ mình dùng có đúng hay không, cũng may tiểu nhị đã lấy tiền đi ra ngoài, nếu không thật sẽ khiến người ta chê cười mất.

Phượng Tần thấy sắc mặt của ba người kia có điểm là lạ, chẳng lẽ mình lại nói sai rồi sao? Thế là xấu hổ hỏi: “Xin hỏi ta có nói cái gì sai không?”

“Ha ha...không có, người không có nói gì sai, người quả thực là một người vui vẻ.” Lạc Quân Tường cười lớn nói.

Lạc Quân Tề cũng Hứa Diệp cũng không hẹn mà cũng cười vang lên.

Thấy ba người họ cười thoải mái như vậy, Phượng Tần cũng nở nụ cười theo. Bất quá, có cái gì buồn cười a? Phượng Tần suy nghĩ có phần mơ hồ, chính là ngại ngùng không dám hỏi, sợ lại làm trò cười.

Cuối cùng bốn người vừa nói vừa cười ra khỏi Nghênh Tân lầu, Phượng Tần nhìn sắc trời, không biết chính xác thời gian thật bất tiện, không rõ đã qua hai canh giờ chưa, nếu để Thiếu Đông chờ lâu, chỉ sợ lần sau hần sẽ không chịu đưa ta ra ngoài nữa, xem ra phải chạy thật nhanh về chỗ hẹn thôi. “Hôm nay thật cao hứng được quen biết các người, ta phải đi, bằng hữu đưa ta ra ngoài đang đợi ta. Quân Tường, nhớ rõ lời hẹn tháng sau nhé, tái kiến.” Phượng Tần vẫy tay từ biệt.

Lạc Quân Tường tự tiếu phi tiếu nhìn bóng Phượng Tần đang dần đi xa. “Một người rất thú vị.”

“Gia, có cần tỳ chức đi theo điều tra một chút hay không?”

Lạc Quân Tường phất tay áo. “Không cần, người thú vị như thế, nếu điều tra rõ ràng thì không phải thành không thú vị sao, hơn nữa đi điều tra một vị bằng hữu đều không phải là hành vi của người quân tử. Sắc trời cũng không còn sớm, chúng ta trở về đi.”

Phượng Tần bước nhanh đến chỗ hẹn với Thiếu Đông, thấy Thiếu Đông đã đứng ở đó.

“Ngại quá Thiếu Đông, lần đầu tiên ta đi ra ngoài nên mua rất nhiều đồ vật linh tinh.”

“Không sao, ta cũng vừa mới đến thôi.” Thiếu Đông thật là người hiền hòa. “Bất quá người cũng mua thật lắm thứ. Người xem người không cầm hết kia, cũng may Tiểu công công hôm nay cũng không bảo chúng ta mua nhiều đồ cho lắm, ta cũng không mua gì, ta giúp người cầm bớt nào.” Thiếu Đông nói xong liền đỡ lấy một ít vật phẩm trong tay Phượng Tần.

14. Chương 14

Phượng Tần vừa mới bước vào nơi cư ngụ thì đã thấy Vũ Nhi đứng ở cửa phòng chờ mình.

“Phụ thân, cuối cùng người cũng về rồi!” Vũ Nhi vừa thấy Phượng Tần mình mong nhớ cả ngày lập tức cao hứng chạy đến ôm lấy chân hắn nói: “Phụ thân, cuối cùng người cũng đã về, Vũ Nhi rất nhớ người nga, chúng ta chưa từng tách ra lâu như vậy.”

Phượng Tần vẻ mặt buồn cười nhìn Vũ Nhi, “Phụ thân cũng rất nhớ Vũ Nhi, bất quá Vũ Nhi cũng phải để phụ thân cất mấy thứ đồ trên tay đi chứ.”

Vũ Nhi lúc này mới phát hiện Phượng Tần cầm rất nhiều đồ, thế là nhu thuận giúp Phượng Tần đỡ lấy một phần. “Phụ thân, Vũ Nhi giúp người.”

Phượng Tần cùng Vũ Nhi đem mọi thứ vào phòng đặt lên trên bàn, Phượng Tần ngồi bên bàn nhìn trái nhìn phải đều không thấy bóng dáng Tiểu Tương đâu. “Vũ Nhi, Tiểu Tương đi đâu vậy?”

Vũ Nhi vừa gỡ đồng hồ Phượng Tần mua về nhìn vừa trả lời: “Phụ thân, người quên lúc này là xẩm tối sao? Tiểu Tương đương nhiên phải đi lấy đồ ăn. Oa! Phụ thân, bóng da này là mua cho ta phải không?” Vũ Nhi cao hứng ôm bóng da nhìn Phượng Tần.

“Đúng vậy, hầu hết mấy thứ ở đây đều là mua cả cho Vũ Nhi. Ngày mai phụ thân sẽ dạy người chơi bóng đá.” Phượng Tần ôm lấy Vũ Nhi bế ngồi lên đùi mình nói.

“Bóng đá? Phụ thân, bóng đá là cái gì?” Vũ Nhi vẻ mặt khó hiểu nhìn Phượng Tần.

“Bóng đá là một môn vận động rất hay, nó có thể giúp chúng ta rèn luyện thân thể. Phụ thân rất thích chơi, ta nghĩ Vũ Nhi cũng sẽ thích nó.”

Nghe Phượng Tần giải thích xong, Vũ Nhi lại tiếp tục gỡ đồng hồ đặc đặt trên bàn rải hết ra xung quanh. “Phụ thân, đây là cái gì? Trông như có thể ăn được.” Vũ Nhi lấy ra một xâu màu đỏ dùng trúc xuyên qua trông rất giống với kẹo.

“Nga, cái này gọi là băng đường hồ lô, hảo hảo ăn nga, bên trong là quả sơn tra, phía bên ngoài phủ một lớp chính là đường. Lúc phụ thân mua có nếm qua, chua chua ngọt ngọt đó. Phụ thân còn mua cho Vũ Nhi quần áo nữa.” Phượng Tần giải thích, hắn hoàn toàn không biết lúc mình đi trên đường ăn băng đường hồ lô đúng thật là cảnh buồn cười, rõ là một đại nam nhân mà lại cầm một xâu băng đường hồ lô chỉ có tiểu hài tử mới ăn, lại còn quang minh chính đại ăn trên đường, hắn vừa đi đến chỗ nào, mọi người trên đường đều chú ý đến chỗ đó. Do Vũ Nhi sinh ra trong hoàng cung không mấy người biết, nên quần áo hắn mặc đều do Tiểu Tương dùng một ít quần áo của Phượng Tần sửa đổi đi, vì vậy Phượng Tần mới mua quần áo mới cho Vũ Nhi. (Tự Thủy: Vũ Nhi đáng thương)

“Vũ Nhi người xem, phụ thân còn mua rất nhiều thứ cho người.” Trong lúc Vũ Nhi ăn bằng đường hồ lô, Phượng Tần không ngừng kể cho Vũ Nhi nghe hôm nay mình mua những cái gì cho hắn, còn có những điều mình tai nghe mắt thấy trên đường nữa.

Tại lúc Phượng Tần sắp kể xong thì cũng vừa vặn Tiểu Tương đến ngự thiện phòng lấy bữa tối trở về. Hắn thấy đầy đồ đặc trên bàn và Phượng Tần đã bình an vô sự trở về lập tức khê thở phào ra, cao hứng nói. “Nương nương cuối cùng cũng đã về, Tiểu Tương vẫn lo lắng cho đến tận bây giờ đây.”

Phượng Tần thấy Tiểu Tương mang nữa tối về cho mọi người, thế là đặt Vũ Nhi ngồi sang chiếc ghế bên cạnh, đứng lên đem toàn bộ đồ đặc trên bàn để sang một bên rồi mới đỡ lấy thức ăn trên tay Tiểu Tương đặt lên.

“Tiểu Tương, nguyên lai xuất cung thật sự hảo hảo ngoạn, bên ngoài có rất nhiều thứ hay. Ta có mua một mẫu hàng thêu cho người, không biết người có thích hay không.” Phượng Tần vừa ăn vừa nói.

“Tạ ơn nương nương đã ban cho, Tiểu Tương nhất định sẽ thích.” Tiểu Tương cung kính nói. Ngày đầu tiên sau khi Phượng Tần tỉnh lại, Tiểu Tương phải theo ép buộc của Phượng Tần cùng dùng cơm với họ.

“NO, NO, NO!” Phượng Tần liền giơ ngón trỏ bên bàn tay trái lắc lắc vài lần nói: “Tiểu Tương, người lại tái phát rồi, cái này không phải là ban cho, đây là ta tặng cho bằng hữu, hiểu chưa?”

“Yes Sir, Tiểu Tương hiểu được.” Cùng sống với Phượng Tần trong mấy tháng, Phượng Tần có đôi khi nói cái gì kêu là tiếng Anh, Tiểu Tương tuy không có học được giỏi như Vũ Nhi, bắt quá những từ đơn giản như vậy nghe cũng hiểu và nói được.

Phượng Tần hiếm khi nghe được những lời nghịch ngợm thế này của Tiểu Tương thế là cao hứng nói. “Tiểu Tương có tiến bộ, đây mới chính là huynh đệ tốt.”

Vũ Nhi đang ăn cơm, lúng búng nói: “Đúng vậy a, Tiểu Tương không cần khuất khấn như thế, dù sao nơi này cũng chỉ có ba người chúng ta thôi mà.”

Tiểu Tương thấy hai vị chủ tử đối đãi với mình như vậy, thế là cảm động nói: “Tiểu Tương thực rất cao hứng biết hai vị chủ tử đối với Tiểu Tương tốt như thế.”

“Tốt lắm, tốt lắm, chúng ta đừng nói những chuyện này nữa. Nói chuyện khác đi, Tiểu Tương, ta muốn tháng sau lại thay người xuất cung nữa được không? Xuất cung hảo hảo ngoạn a.” Phượng Tần có chút làm nũng nói.

“Phượng Tần, Tiểu Tương, Vũ Nhi cũng muốn xuất cung ngoạn.” Vũ Nhi học theo Phượng Tần cũng nũng nịu như vậy.

Tiểu Tương thấy hai vị chủ tử làm nũng đối với mình đầu không khỏi có điểm đau nhức, có hai vị chủ tử như thế này không biết là tốt hay là không tốt đây, bắt quá mình nghĩ vẫn cứ như trước đi. “Theo nương nương nói thì Tiểu Tương nghĩ sẽ không có vấn đề gì, dù sao cũng đã xuất cung một lần, nhưng nương nương nhớ phải bảo trọng nga, nếu tiểu chủ tử muốn ra ngoài thì còn phải chờ thêm vài năm nữa mới có thể giả dạng tiểu thái giám đi được.”

“A, như vậy a.”

Phượng Tần nhìn vẻ mặt chán nản của Vũ Nhi, liền an ủi: “Vũ Nhi, đừng thất vọng, đợi thêm vài năm nữa đi. Bắt đầu từ bây giờ phụ thân sẽ đem hết những điều mình chứng kiến nói cho người.”

“Ân, ai bảo do Vũ Nhi còn nhỏ.” Vũ Nhi vui vẻ tự an ủi bản thân mình.

“Tốt lắm, đừng nói nữa, mọi người ăn cơm trước đi.” Thấy Vũ Nhi có tính tình thoải mái như vậy, Phượng Tần cảm thấy phi thường yên tâm.

15. Chương 15

Thoắt cái đã đến ngày mỗi tháng xuất cung một lần. Sáng sớm hôm nay, vừa ném qua bữa sáng xong, Phượng Tần đã vội vàng đi thay y phục chờ Thiếu Đông qua tìm hắn.

“Thiếu Đông, cuối cùng thì người cũng đến!” Thiếu Đông đi vào viện tử nơi Phượng Tần trụ.

“Ha ha, Tiểu Phượng người chờ lâu rồi hả? Thật ngại quá, vừa mới chờ Tiêu công công dẫn dò mọi sự hơi lâu.” Kì thật Thiếu Đông là trợ thủ đắc lực nhất bên người Tiêu công công, bằng không lấy thân phận một tiểu thái giám như Thiếu Đông thì không thể dễ dàng xuất cung được, hơn nữa Tiêu công công còn cho phép Thiếu Đông mỗi lần xuất cung có thể mang theo một tiểu thái giám để giúp hắn. Vì Thiếu Đông cùng Tiểu Tương là bằng hữu tốt, cho nên mỗi lần xuất cung làm việc, Thiếu Đông đều gọi Tiểu Tương đi cùng.

“Không có, không có, ta không có đợi lâu lắm.” Phượng Tần kéo lấy tay Thiếu Đông đi ra ngoài.

“Thiếu Đông, những vật dụng này đã mua đủ hết rồi, chúng ta giờ đi nơi nào?” Phượng Tần hỏi. Hô! Thật vất vả, cuối cùng cũng mua được những thứ Tiêu công công yêu cầu, những vật dụng này so những lần trước thì phải đi mấy dãy phố mới mua được.

Thiếu Đông ngẫm nghĩ nói: “Kì thật mỗi lần xuất cung ta đều về nhà một lát, nếu người thích thì có thể tự mình ngoạn hoặc là cùng ta về nhà ta ngồi một lát.”

Khó mới có thể xuất cung đương nhiên là muốn đi dạo phố rồi, hơn nữa đã cùng hẹn với mấy người Quân Tường hôm nay gặp mặt rồi. “Thiếu Đông, ta muốn đi dạo một chút, ta cần mua mấy thứ lặt vặt, trước khi mặt trời lặn chúng ta chờ ở đầu phố lần trước được không?”

“Vây được rồi, người phải tự cẩn thận, ta đã đáp ứng Tiểu Tương hảo hảo bảo hộ người rồi.”

“Thiếu Đông, người yên tâm đi, người xem lần trước ta chẳng phải không có việc gì mà.” Phượng Tần vỗ ngực nói.

“Chúng ta bái biệt ở nơi này đi.” Nói xong, hai người tách ra mà đi.

Phượng Tần mới đến cửa Nghênh Tân Lầu thì đã thấy Lạc Quân Tường cùng Hứa Diệp đã đứng chờ ở đó.

“Hô, hô! Thật ngại quá, để các người chờ lâu.” Phượng Tần thở hổn hển nói.

“Không có, chúng ta so với người cũng đến trước có mấy bước thôi, không cần tự trách.” Nói xong, Lạc Quân Tường nhận lấy trong tay Hứa Diệp một thực hộp tinh xảo đưa cho Phượng Tần. “Nhất ngôn kí xuất, tứ mã nan truy. Lần trước ta đáp ứng hôm nay mang chút điểm tâm đưa cho người.”

“Oa! Thật là một cái hộp xinh xắn, được chế tạo thực khéo léo, cảm ơn người, Quân Tường. Bất quá, người nói cái gì mà ‘nhất ngôn kí xuất, tứ mã nan truy.’? Nếu nói bốn con ngựa đều khó đuổi, như vậy dùng gấp hai lần là tám con ngựa thì có thể đuổi được chăng?” Phượng Tần hỏi (Tự Thủy: thật không biết Phượng Tần nên hay không nên hiểu học như thế, hảo mắt mặt -_-|||)

“....” Nghe xong câu hỏi của Phượng Tần, Hứa Diệp im lặng.

Lạc Quân Tường đứng yên sững sốt một chút, rồi mới không kìm được bật cười ha ha: “Ha ha...! Lần trước ta nói cũng không sai, người thật sự là một người vui vẻ! Ha....”

Phượng Tần khó hiểu nhìn hai vẻ mặt khác nhau của hai người trước mắt. “Xảy ra chuyện gì vậy? Lời nói của ta rất kì quái sao?”

Thật vất vả mới ngừng được cười, Lạc Quân Tường giải thích cho Phượng Tần: “Tiểu Phượng người lí giải sai rồi, kì thật ‘tứ mã nan truy’ ý là nói chuyện phải suy nghĩ cẩn kẽ, bởi vì lời đã nói ra rồi thì sẽ không thể thu hồi lại được.”

“Nga, nguyên lai là như vậy a.” Phượng Tần nhìn nhìn mọi người xung quanh vì tiếng cười của Lạc Quân Tường mà chú ý đến ba người họ, thế là mở lời chuyển sang chuyện khác. “Chúng ta bây giờ muốn đi nơi nào đây?”

“Người đói bụng sao?” Lạc Quân Tường hỏi.

“Không đói, các người sao?”

“Chúng ta dùng cơm xong rồi mới xuất môn, vậy giờ ta vừa đi vừa nói chuyện.” Lạc Quân Tường vì mọi người định đoạt.

“Các người có biết có nơi nào làm dao nhỏ để bán không?” Phượng Tần ngẩng đầu nhìn Lạc Quân Tường đang đi bên cạnh mình hỏi.

“Nơi làm dao nhỏ bán? Là tiệm làm nghề nguội. Nếu ta nhớ không lầm, phía trước không xa có một tiệm. Bất quá người muốn mua cái gì?”

“Hi hi, đây là bí mật nga! Đi tới đó người sẽ biết.”

Nhìn vẻ mặt thần bí của Phượng Tần, trong lòng Lạc Quân Tường nôn nóng muốn biết, thế là kéo tay Phượng Tần chạy đi. Hứa Diệp vẫn đi theo phía sau hai người họ buộc lòng phải chạy theo, ai, gia thật là vội vàng.

16. Chương 16

Cuối cùng cũng tới xưởng nguội, Phượng Tần cười nói: “Hảo phong cuồng a, tại phố đông người thế này mà chạy, giống như trước kia ở Trung Quốc học đại học cũng phong cuồng như vậy, hảo thích a, đã lâu rồi chưa được cảm nhận lại.”

“Ở Trung Quốc học đại học?” Lạc Quân Tường hướng ánh mắt nghi hoặc nhìn Phượng Tần.

Không hay rồi, lỗ miệng nói ra! Phượng Tần giả ngốc quay lại hỏi Lạc Quân Tường: “Quân Tường, người nói cái gì a?”

Có điểm kì lạ! Bất quá mỗi người đều có bí mật riêng, xem ra Tiểu Phượng không muốn nói cũng là có lí do của hắn. “Nga, ta không có nói gì. Được rồi, hiện tại đã đến xưởng nguội, người có thể nói cho ta người muốn làm cái gì được rồi chứ?”

“Các người xem!” Phượng Tần lấy từ trong tay áo rộng thùng thình ra ba tờ giấy, mở ra đưa tới trước mắt Lạc Quân Tường nói: “Chính là cái này đó.”

“Chính là những thứ này?” Lạc Quân Tường nhận lấy cẩn thận nhìn, hai tờ giấy đầu là hai bức tranh khác nhau vẽ hai hình lớn nhỏ, so về hình dạng và độ dài thì không giống xoa tử (đĩa, xiên), mở ra bức tranh cuối cùng hình thức cũng gần giống tiểu đao nhưng lại có một chút khác biệt. Quái lạ, những thứ này là cái gì? Chẳng lẽ là vũ khí? Nhưng mà chính ta còn chưa nghe đến loại vũ khí như thế này bao giờ. Thế là Lạc Quân Tường đem ba tờ giấy đó đưa cho Hứa Diệp hỏi: “Hứa Diệp, người từng gặp qua loại vũ khí nào như thế này chưa?”

Hứa Diệp tiếp nhận nhìn kĩ: “Có thể là do ty chức kiến thức nông cạn, ty chức chưa từng gặp qua loại vũ khí nào như vậy.”

Phượng Tần nghe hai người nói chuyện xong lập tức bảo: “Cái này không phải là vũ khí gì đâu, những thứ này chỉ là dao và nĩa trong cơm Âu, sử dụng giống như chiếc đĩa bình thường chúng ta dùng để ăn cơm, bất quá có thể không có một vài hoạt tính như đĩa, Còn hai thứ đầu nhọn này là thiêu khảo xoa, là chuyên môn dùng để quay nướng, lần sau chúng ta gặp mặt đi thiêu khảo (thiêu là quay, khảo là nướng) được không?”

“Thiêu khảo? Đề nghị này không tồi, vậy lần sau khi nào người ra ngoài?”

“Ta mừng một mỗi tháng đều ra ngoài.” Hi hi, Tiểu Tường, sau này để cho ta thay thế người ra ngoài làm việc đi.

Mà hiện tại ở trong hoàng cung, Tiểu Tường đang thay Phượng Tần trong lúc xuất cung giúp Vũ Nhi luyện tập viết chữ bóng nhiên hất xì.

Vũ Nhi ngẩng đầu nhìn Tiểu Tường hỏi: “Tiểu Tường, người lạnh không? Nếu thấy lạnh thì phải mặc thêm nhiều quần áo vào.”

“Cảm ơn tiểu chủ tử quan tâm, Tiểu Tương không cảm thấy lạnh, chính là mũi đột nhiên có điểm dương thôi.”

“Nga.” Vũ Nhi cúi đầu tiếp tục tập viết.

“vậy mừng một tháng sau đi thiêu khảo đi, người đã chuẩn bị nĩa ăn, như vậy thực vật để ta chuẩn bị, người thích ăn cái gì?” Lạc Quân Tường hỏi.

“Oa, thật tốt quá! Ta thích ăn cánh gà nướng, ngô, bồ câu, các loại thịt đều phải dùng thêm một ít gia vị mới ngon, mang thêm một lọ mật là hay nhất, dùng mật nướng lên thì đặc biệt ngon miệng đó.” Nói xong Phượng Tần còn khoa trương dùng tay áo lau lau cằm.

Động tác này của Phượng Tần lại khiến Lạc Quân Tường cười vang một hồi, hắn vươn tay xoa đầu Phượng Tần nói: “Tiểu Phượng, người thật là đáng yêu.”

“Quân Tường, người cũng là nam nhân, người hẳn biết nam nhân không thích người ta gọi mình là đáng yêu.” Phượng Tần lấy ba tờ giấy kia đi đến trước mặt lão bản xưởng nguội nói: “Lão bản, ta muốn làm ba loại này, kích thước bên trong đã viết hết ra rồi, mỗi loại làm giúp ta ba chiếc.”

Lão bản nhận lấy, ngẫm nghĩ một chút rồi nói. “Nga, thực dễ làm thôi. Một canh giờ sau tới lấy đi.”

“Nhanh thế sao? Những cái kia mất bao nhiêu tiền?” Làm xong nhanh như thế, có thể sẽ thu phí rất đắt, không biết ngân lượng mình mang theo có đủ dùng hay không đây.

“Lấy của người mười lượng bạc đi, hiện tại phải đưa trước phân nửa tiền đặt cọc.”

“Hảo.” Phượng Tần sẵn sàng khoái lấy năm lượng bạc trong ngực ra đưa cho lão bản.

Lão bản thu tiền xong nói: “Người đúng là thẳng thắn, một canh giờ sau tới lấy đi.”

“Lão bản, người không cần viết trương đơn (biên lai) cho ta sao?”

“Viết đơn? Đơn gì?”

“Nếu không viết đơn, lão bản người có thể nhận ra ta sao?”

Lão bản chợt tỉnh ngộ nói: “Không cần đâu, mỗi vị khách ta đều nhận được, người cứ yên tâm đi.”

Phượng Tần thấy lão bản kiên định như thế, liền không nhiều lời nữa. “Ta sau một canh giờ sẽ đến lấy. Tái kiến.”

“Hảo hảo”

Phượng Tần đi đến trước mặt Lạc Quân Tường cùng Hứa Diệp vẫn đứng ở ngoài cửa xưởng nguội chờ hắn nói: “Xong rồi, lão bản xưởng nguội kia nói một canh giờ sau có thể đến lấy được.”

“Chúng ta tiếp tục đi dạo đi” Lạc Quân Tường đề nghị.

Phượng Tần gật gật đầu: “Chúng ta đi thôi, một canh giờ sau trở về.”

17. Chương 17

Một canh giờ sau, trong tay Phượng Tần lại mua thêm mấy đồ vật nữa, ba người họ quay về xưởng nguội.

Phượng Tần nhượng Lạc Quân Tường và Hứa Diệp chờ hắn ở cửa, rồi một mình vào xưởng, bước đến trước mặt lão bản nói: “Lão bản, xin hỏi mấy công cụ ta nhờ làm đã xong chưa?”

“Mới làm xong chưa được bao lâu.” Lão bản dùng vải bố vắt trên cổ mình lau mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt, xoay người lấy một bao bố, lấy ra sáu nĩa cùng ba chiếc dao nói: “Khách quan người xem những thứ này có đúng là người yêu cầu không?”

Phượng Tần nhận lấy quan sát một lúc sau hài lòng bảo: “Lão bản thủ công của người cực kì tốt nga, so với tưởng tượng của ta còn hoàn hảo hơn. Còn nữa, đây là năm lượng bạc còn lại.”

Lão bản được Phượng Tần trân trọng như thế cao hứng nói: “Khách quan thích là được rồi, đa tạ, hoan nghênh lần sau quang lâm (hạ cổ đến).”

Phượng Tần nhanh chóng chạy đến trước mặt Lạc Quân Tường hưng phấn nói: “Quân Tường, người xem dao đĩa này làm thật tốt! So với tưởng tượng của ta có phần còn hoàn hảo hơn, đã thế còn hoàn thành đúng hẹn nữa.”

Phượng Tần vừa nói vừa mở bao ra bày dao đĩa trước mắt Lạc Quân Tường.

Lạc Quân Tường cầm lên cẩn thận nhìn, rồi nhìn Phượng Tần với ánh mắt nghi hoặc hỏi: “Tiểu Phượng, ta thực nhìn không ra dao đĩa này làm sao có thể dùng giống như chiếc đĩa để ăn được.”

“Ách...cái này biết giải thích ra sao nhỉ, chính là dùng dao nhỏ thiết thớt rồi mới dùng đĩa xiên để ăn.” Phượng Tần giải thích ngắn gọn.

“.....”

“.....”

Như vậy cũng tính là giải thích à? Lạc Quân Tường cùng Hứa Diệp đứng im không nói nên lời.

Phượng Tần tự biết mình giải thích không tốt nên khiến cho không khí có phần khó xử, thế là chuyển sang chủ đề khác: “Việc đó...Quân Tường, Hứa Diệp, ta thấy sắc trời cũng không còn sớm, ta phải về, không thì lần sau sẽ rất khó ra.”

Nhe Phượng Tần nói thế, Lạc Quân Tường cũng ngẩng đầu nhìn sắc trời một lúc rồi bảo: “Cũng không còn sớm, hôm nay chúng ta xuất môn cũng rất lâu rồi, giờ nên quay về. Chúng ta tại đây cáo biệt.”

“Áy, Quân Tường, tháng sau chúng ta còn có thể gặp mặt không?” Phượng Tần vẻ mặt chờ mong hỏi.

Phượng Tần bộc lộ biểu tình kì vọng như thế làm cho trong lòng Lạc Quân Tường dấy lên cảm xúc vui mừng không sao kể xiết, ít khi nói đùa vậy mà hôm nay lại mở miệng nói: “Tiểu Phượng có chuyện gì? Chẳng nhẽ người luyến tiếc ta?”

Đáng tiếc Phượng Tần một chút cũng không nghe thấy Lạc Quân Tường dùng giọng điệu đùa giỡn để hỏi vấn đề này, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Đương nhiên là luyến tiếc, bởi vì trừ bỏ Tiểu Tường và Thiếu Đông ra, người là người đầu tiên ta nhận thức là bằng hữu ở đây, ta là người thực quý trọng tình bằng hữu.”

“Hảo! Hảo một người quý trọng tình bằng hữu, người và ta bằng hữu đã giao định rồi.” Lạc Quân Tường vỗ bả vai Phượng Tần nói.

Có lẽ Phượng Tần sẽ không hiểu được những lời Lạc Quân Tường nói lúc này, nhưng Hứa Diệp hiểu được gia là thật tâm cùng Phượng Tần kết giao bằng hữu, số người có thể khiến gia nhận thức làm bằng hữu tính ra không nhiều lắm, xem ra gia thực sự yêu thích tính tình của Tiểu Phượng công tử.

Lạc Quân Tường kết khai ngọc bội vẫn luôn đeo ở bên hông đưa cho Phượng Tần nói: “Tiểu Phượng, ngọc này xứng đáng tặng cho người, người nhớ bảo quản thật tốt, sau này nếu có chuyện gì khó khăn, đem nó đến nha môn, nơi đó sẽ có người giúp người.”

“Gia, cái này...” Hứa Diệp vốn định nói điều gì nhưng nhìn Lạc Quân Tường phát tay lập tức ngừng những lời định nói ra. Ngọc phôi này gia mang theo bên mình từ nhỏ, trước kia muội muội gia yêu thương nhất xin, gia cũng không cho, thế nhưng hôm nay lại tặng Tiểu Phượng mới gặp mặt có hai lần!

Phượng Tần nhận lấy ngọc bội nhìn, đây là một miếng ngọc thủ công tinh tế, Phượng Tần chưa từng gặp qua ngọc bội nào đẹp như thế này, trên sắc thuần bạch của ngọc bội có chạm một con rồng sinh động như thật, “Oa, ngọc phôi này hình như phát ra nhiệt.”

“Loại ngọc này là noãn ngọc (noãn: ấm), hợp người người mang nó trên mình sẽ có thân thể khỏe mạnh, thực có rất nhiều hữu dụng. Hơn nữa thẳng tử (dây) thắt trên ngọc còn có thể tùy ý người mà điều chỉnh

ngắn dài, điều chỉnh ngắn phù hợp với đeo bên hông giống ta vậy, chỉnh dài để đeo trên cổ.” Lạc Quân Tường giải thích cho Phượng Tần xong, liền điều chỉnh thắt tử dài ra đeo lên cổ Phượng Tần.

Phượng Tần cầm lấy ngọc bội trước ngực nói: “Cám ơn người tặng ta lễ vật quý giá thế này, Quân Tường. Chính là ta không có thứ gì tốt tặng người cả.” Phượng Tần nói xong ngượng ngùng cúi đầu.

“Không cần tặng ta gì cả, chúng ta là bằng hữu, hà tất phải so đo nhiều như thế, sắc trời cũng không còn sớm, người mau trở về đi thôi, bằng không lần sau người không ra ngoài được chúng ta sẽ không thể cùng nhau đi thiêu khảo, giờ này tháng sau, chúng ta vẫn ở Ngênh Tân Lâu chờ.” Lạc Quân Tường hứa hẹn.

“Ân, ta đi đây, tái kiến.”

“Tái kiến.”

Nhìn bóng dáng Phượng Tần xa dần, Lạc Quân Tường có điểm không xác định được liền hỏi Hứa Diệp đang đứng bên cạnh: “Hứa Diệp, người nói Trầm....có phải có điểm thay đổi hay không?”

“Vây ty chút liền nói thẳng, ty chút cảm thấy Hoàng Thượng ở trước mặt Tiểu Phượng công tử đúng có phần thay đổi, trở nên thoải mái hơn, hay nở nụ cười hơn.”

“Ha hã, Hứa Diệp phân tích không tồi a. Tốt lắm, sắc trời không còn sớm nữa, chúng ta hồi cung đi.”

Nguyên lai Lạc Quân Tường là vị phụ thân khác của Vũ Nhi đương kim thiên tử của Tử Long hoàng triều.

18. Chương 18

“Thân yêu ơi, phụ thân về rồi.” Phượng Tần trở về gian phòng của mình, buông mấy thứ đồ trên tay xuống rồi lấy tức ôm lấy Vũ Nhi, lại không ngừng hôn lên hai má phúng phính của Vũ Nhi.

“Ha ha! Vũ Nhi cũng rất nhớ cha, bắt quá phụ thân cũng không cần quá tình cảm này chứ. A! Phụ thân, đừng hôn Vũ Nhi nữa, trên mặt Vũ Nhi toàn nước miếng rồi.” Vũ Nhi vừa cười khanh khách vừa né những nụ hôn nồng nhiệt của Phượng Tần.

Thật vất vả mới đợi được Phượng Tần hôn xong, Vũ Nhi hỏi: “Hôm nay phụ thân mua cho Vũ Nhi những gì?” Phụ thân đã hứa rằng mỗi lần xuất cung đều sẽ mua thứ này thứ kia cho Vũ Nhi, tuy rằng hiện tại tính cách của phụ thân với trước kia thực khác rất nhiều, nhưng yêu thương Vũ Nhi thì vẫn như thế, ở một mặt nào đó thậm chí còn hơn chứ không có kém.

“Ôi, Tiểu Tương lại đi lấy bữa tối rồi à?” Sao lại có thể trùng hợp vậy, hai lần trở về đều đúng vào lúc Tiểu Tương đi ngự thiện phòng lấy bữa tối về.

“Vâng.” Vũ Nhi vẫn dùng ánh mắt chờ mong nhìn Phượng Tần, không biết hôm nay phụ thân mua gì về, lần trước bằng đường hồ lô và kẹo ăn đều rất ngon, không biết lần này có nữa hay không.

Phượng Tần buồn cười nhìn Vũ Nhi, dường như muốn kéo dài thêm thời gian nên chậm rãi nói: “Phụ thân hôm nay không có mua kẹo cho Vũ Nhi, chẳng nhẽ Vũ Nhi quên phụ thân từng nói điều gì rồi sao? Kẹo tuy ăn ngon nhưng không thể ăn nhiều, ăn nhiều không tốt cho răng. Cho nên hôm nay phụ thân mang về cho Vũ Nhi một ít điểm tâm.”

Lúc mới nghe phụ thân nói không có mua kẹo cho mình, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Vũ Nhi lập tức biến thành trái khổ qua, nhưng sau khi nghe phụ thân nói mang điểm tâm về, cái miệng nhỏ nhắn của Vũ Nhi lập tức vui vẻ toe toét ra.

Phượng Tần mở thực hộp đặt trên bàn ra, Vũ Nhi sốt ruột đã ngồi trên ghé chờ. “Oa! Điểm tâm thật đẹp nga!”

Phượng Tần lúc nhìn thấy điểm tâm cũng sửng sốt, thực hộp tinh xảo mở ra để lộ những phần điểm tâm không hề ít ỏi mà lại đẹp không gì sánh bằng, hầu hết đều là những điểm tâm mình không biết tên, cho dù trước có ném qua đều không thể đẹp dễ tinh xảo được như thế này, điểm tâm đủ mọi màu sắc cùng với thực hộp tạo thành một tác phẩm nghệ thuật tuyệt diệu, làm cho người ta luyến tiếc khi ăn nó.

“Phụ thân, điểm tâm đẹp thế này Vũ Nhi có thể ăn không?” Vũ Nhi thực là một hài tử rất nghe lời, nhiều chuyện phải được phép của Phượng Tần mới dám làm.

“Vũ Nhi ăn trước một miếng đi, còn lại chúng ta chờ Tiểu Tương về rồi cùng ăn, Tiểu Tương giúp chúng ta đi lấy bữa tối, công của hắn là lớn nhất đấy.” Trong cuộc sống sinh hoạt thường ngàym Phượng Tần luôn dạy Vũ Nhi khi giao tiếp trao đổi qua lại giữa người với người phải bình đẳng, chẳng có ai trời sinh ra làm nô tài cả, bởi vì mỗi người đều có cha mẹ sinh thành, Tiểu Tương không phải là nô tài của chúng ta, hắn là bằng hữu, là người nhà, cho nên hiện tại Vũ Nhi đối với Tiểu Tương càng ngày càng tôn trọng.

Vũ Nhi cầm một miếng điểm tâm như bạch ngọc cho vào miệng, nhẹ nhàng cắn một miếng. “Hảo hảo ăn nga, phụ thân nếm thử đi.”

Vũ Nhi đưa điểm tâm uy đến miệng Phượng Tần, Phượng Tần biết Vũ Nhi thích ăn thế là chỉ cắn một miếng nho nhỏ nói. “Ăn, thật sự hảo hảo ăn, Vũ Nhi thích thì ăn nhiều một chút.”

Vũ Nhi ăn xong điểm tâm cầm trên tay, hương vị vẫn còn chưa hết liền dùng ánh mắt như con mèo nhỏ nhìn Phượng Tần, Phượng Tần vừa thấy ánh mắt của Vũ Nhi đã biết nó muốn làm gì, thế là cự tuyệt nói: “Không được, chúng ta phải đợi Tiểu Tương trở về, mọi người cùng nhau chia xẻ.”

Thấy biểu tình kiên định như thế của Phượng Tần, Vũ Nhi đành phải kiềm chế lại.

Mãi lâu sau Tiểu Tương cuối cùng cũng lấy bữa tối về, Vũ Nhi lập tức chạy đến trước mặt Tiểu Tương vừa mới bước chân vào cửa phòng, “Thật tốt quá, Tiểu Tương rốt cuộc đã về rồi!”

“Tiểu chủ tử thấy đói bụng sao?” Kì quái, mình chưa từng lấy tiểu chủ tử cao hứng như thế này khi mình lấy thức ăn về, chẳng lẽ tiểu chủ tử sáng hôm nay ăn không đủ no? Nhất định là do mình sơ sót.

“Không phải, Tiểu Tương. Là phụ thân hôm nay mang về một ít điểm tâm rất ngon, chúng ta đang đợi người về cùng ăn.” Vũ Nhi hưng phấn nói cho Tiểu Tương.

Tiểu Tương nghe xong thập phần cảm động, từ sau khi nương nương mất trí nhớ đến giờ giống như đã thay đổi hoàn toàn, tuy rằng trước khi nương nương là người thực hiện hào, nhưng vẫn có điểm chủ tử phân biệt, nhưng hiện tại tuyệt nhiên không coi mình là hạ nhân, có cái gì ăn ngon hảo ngoạn nhất định chia xẻ với mình.

“Thực xin lỗi, tiểu chủ tử, cũng do Tiểu Tương đi lấy bữa tối quá lâu.”

“Tiểu Tương, ngươi cũng đừng tự trách mình, chúng ta đều biết người trong ngự thiện phòng thấy người trong lãnh cũng không được sủng cho nên chậm đưa cho người thôi.” Phượng Tần đến nơi này không bao lâu liền biết mọi người trong hoàng cung đều là cầu nhân khân nhân dê (mắt cầu thấy người thấp), đều là kẻ gặp người quan cao chức trọng thì bái kiến, kẻ thấp kém thì bị giẫm đạp.

“Phụ thân, Tiểu Tương, hai người cũng đừng nói thêm nữa, nước miếng của Vũ Nhi đều sắp chảy ra hết rồi.”

“Hảo hảo hảo, như vậy chúng ta ăn cơm trước hay ăn điểm tâm trước đây?” Phượng Tần cũng thực khổ não, điểm tâm đúng là rất ngon, nhưng dù sao cũng không phải là bữa ăn chính, hơn nữa nếu đồ ăn lạnh ngắt thì lại không thể ăn, như thế lại thành lãng phí.

Vũ Nhi nghĩ nghĩ một chút, rồi mới nói. “Chúng ta ăn cơm trước tốt hơn, vì phụ thân đã dạy Vũ Nhi không thể lãng phí thực vật, bữa tối nguội ngắt ăn sẽ không ngon hơn nữa lại không có dinh dưỡng, mà điểm tâm chúng ta có thể để tới tối làm bữa ăn khuya.”

Nghe xong Vũ Nhi nói, Phượng Tần gật đầu trầm nghĩ: Vũ Nhi quả thật là một hài tử thông minh, lần trước mình có nói qua một lần, vậy mà Vũ Nhi nhớ rõ như vậy. “Chúng ta ăn cơm trước đi.”

19. Chương 19

Hai canh giờ sau.

Tiểu Tương theo ý của Phượng Tần mang hạp điểm tâm mà Vũ Nhi mong ngóng đã lâu đặt lên bàn.

“Thật tốt quá, đợi lâu như thế cuối cùng cũng có thể ăn.” Vũ Nhi cao hứng nói.

Tiểu Tương vừa mở nắp vừa nhìn thốt lên. “nương nương, đây không phải là điểm tâm ngự thiện phòng làm sao!”

“Không thể nào.” Phượng Tần lấy một khối điểm tâm cắn một miếng, kiên định nói: “Hạp điểm tâm này là do một bằng hữu ta quen biết lần trước tặng, hẳn không phải là người trong cung, hẳn sao có thể lấy điểm tâm do ngự thiện phòng làm được. Hơn nữa, rất nhiều thứ không nhất định là hoàng cung mới có a.”

“Cũng phải nga.” nương nương nói thế cũng đúng, những người có thể làm được điểm tâm như thế này cũng không phải là một a. Y, bắt. ” Nương nương, người vừa nói là hạp điểm tâm này có bằng hữu của người tặng? Nương nương chẳng lẽ quên thân phận mình là bí mật sao, nếu bị người khác phát hiện ra không chỉ...không chỉ bản thân nương nương mà ngay cả người kia cũng không tránh khỏi tội chết đâu.” Tiểu Tương lo lắng nói, bản thân mình chỉ là nô tài cho dù bị ban tội chết thì cũng không làm sao, nhưng nương nương là người tốt như thế thì không thể chết sớm, hơn nữa tiểu chủ tử là vị hoàng tử Hoàng Thượng không hay biết đến, có thể cũng sẽ bị xử tử theo.

“Tiểu Tương ngươi yên tâm, ta dùng một thân phận giả để nhận thức hẳn, tuy rằng gạt người ta trong lòng thật không dễ chịu, bất quá vì mọi người nên đành phải nói dối.” Nói đến Lạc Quân Tường, Phượng Tần không kìm được đưa tay sờ miếng ngọc bội trước ngực, ngàn vạn lần không thể để Tiểu Tương phát hiện ra miếng ngọc này, bằng không hẳn lại kinh ngạc.

Vũ Nhi tuyệt nhiên không để ý đến hai người họ đang nói gì, dù sao cũng không liên quan đến mình là được rồi, chỉ biết là điểm tâm ăn ngon như thế này mà không ăn nhanh thì thực có lỗi với chính mình.(Tự thủy: thăm rồi, sao lại đem Vũ Nhi đáng yêu nhất thông minh nhất trong lòng ta viết thành một tiểu trư ham ăn thế này.)

Ăn điểm tâm ngon vậy, Phượng Tần nhớ tới hôm nay đã đi làm ba bộ dao nữa.

“Tiểu Tương, sáng mai ngươi mang chút ngân lượng đến ngự thiện phòng, đưa cho ngự trù đổi lấy thịt bò cùng gia vị mang về đây, hơn nữa nhất định phải nhớ bảo hẳn thái thịt thành những miếng kích cỡ như thế này nhé.” Phượng Tần lấy tay mình họa cho Tiểu Tương xem. “Còn nữa, trưa mai sẽ không cần qua ngự thiện phòng lấy cơm nữa, lúc ngươi đi lấy thịt bò nhớ nói rõ với bọn họ, bằng không lần sau họ lại lấy cớ khi dễ ngươi.”

“Vâng, nương nương.”

Vũ Nhi đang không ngừng ăn điểm tâm nghe xong tò mò hỏi: ” Phụ thân, người bảo Tiểu Tương trưa mai không cần lấy ngọc thiện, vậy trưa mai chúng ta không cần ăn cơm sao?”

“Ngày mai phụ thân làm ngư bái cho ngươi và Tiểu Tương ăn, không phải phụ thân tự khen mình nhưng ngư bái do phụ thân làm ăn rất ngon đấy.”

“Ngư bái?” Tiểu Tương và Vũ Nhi đồng thanh hỏi.

“Đúng vậy, đây là một món ăn phương Tây, bất quá nói ra thì các ngươi cũng không hiểu được đâu, ngày mai ta làm xong thì hai người sẽ biết.”

“Ô, điểm tâm hảo hảo ăn, không biết lúc nào mới có thể ăn được nữa đây.” Ăn xong miếng điểm tâm cuối cùng, Phượng Tần xoa xoa bụng nói.

“Thực sự là nhờ phúc của nương nương Tiểu Tương mới có thể ăn được điểm tâm ngon như thế này.”

Vũ Nhi liến ngón tay nói: “Vũ Nhi cũng rất muốn được ăn tiếp, không bằng lần sau phụ thân bảo viij bằng hữu kia của người tặng người nữa đi.”

“Ai nha, Vũ Nhi nhà chúng ta da mặt thật đúng là dày a, bảo người ta mang vật này vật nọ cho mình ăn chẳng lẽ lại không ngại sao?” Phượng Tần nhéo hai má Vũ Nhi nói: “Không bằng để cho phụ thân đo xem da mặt Vũ Nhi dày đến đâu nào.”

“Kì thật phụ thân không cần đo Vũ Nhi đâu, chỉ cần phụ thân do da mặt của mình là biết da mặt Vũ Nhi dày bao nhiêu à, Vũ Nhi là nhi tử của phụ thân, Vũ Nhi giống phụ thân a.” Vũ Nhi thông minh nói.

“Hảo, người đứng là ngụy biện. Ăn bữa khuya xong không thể đi ngủ ngay được, hôm nay ta sẽ dạy các người một bài hát thiếu nhi.” Phượng Tần nói. “Tiểu Tương, lần này người cũng phải hát.”

“A? Chính là nương nương, giọng hát của Tiểu Tương không hay, thực rất khó nghe đó.” Tiểu Tương cuối cùng cũng biết trong thiện hạ không có chuyện ăn xong không phải trả tiền, ăn bữa khuya sẽ phải hát, sớm biết thế thì sẽ không ăn.

“Không phải a, ta nghe ra â thanh âm của người không tồi đâu.”

“Thế nhưng...” Tiểu Tương còn muốn cự tuyệt.

Vũ Nhi ngắt lời Tiểu Tương: “Tiểu Tương người cũng đừng cự tuyệt nữa, cùng nhau học thú vị hơn, hơn nữa có khó nghe thì cũng chỉ ta cùng phụ thân nghe thôi a.”

“Bài hát thiếu nhi hôm nay rất dễ a, đặc biệt với trình độ tiếng Anh của hai người, ta nghĩ ta hát một lần là các người có thể hát theo được rồi, chuẩn bị xong chưa?” Phượng Tần lớn tiếng hỏi.

“Ta chuẩn bị xong rồi!” Vũ Nhi cùng Tiểu Tương lớn tiếng trả lời.

Thế là Phượng Tần bắt đầu hát:

“ABCDEFGH,

Sing a song of ABC.

Come on boys and come on girls,

Sing a song of ABC,

A for apple B for boy,

C for cat and D for dog,

E for egg and F for fish,

G for girl and H for hand.

...”

Tiếng hát vui vẻ vang lên trong đêm tối...

20. Chương 20

Giữa trưa

Tiểu Tương dùng ngân lượng Phượng Tần đưa đến phòng bếp trong ngự thiện phòng đổi mấy miếng thịt bò đã được thái rồi cùng một ít gia vị rồi trở về lãnh cung.

Vì trong lãnh cung không có phòng bếp, Phượng Tần đành phải dùng bếp lò vẫn thường dùng để đun nước tắm rửa đặt một tấm sắt đã được rửa sạch sẽ lên trên đấy.

Phượng Tần sử dụng công cụ đơn giản như thế để chế biến thức ăn. Tuy không có nhiều phối liệu như hiện đại nhưng hần khéo léo vận dụng những vật liệu trên tay để thái tảng thịt bò thành ba miếng hình chữ bát đều nhau.

Sau khi ăn no, Vũ Nhi nhận khăn từ Tiểu Tương lau lau miệng nói: “Phụ thân, miếng thịt bò này thật sự hảo hảo ăn, Vũ Nhi còn muốn ăn nữa.”

Phượng Tần xoa xoa đầu nó nói: “Vũ Nhi thích là được rồi, lần sau có cơ hội phụ thân sẽ lại làm cho Vũ Nhi ăn. Tiểu Tương ăn thấy có ngon không?”

“Bẩm nương nương, Tiểu Tương thấy thịt bò nướng nướng làm ăn rất ngon, hơn nữa Tiểu Tương chưa từng thấy cách nấu đặc biệt như này, dù là ở ngự thiện phòng cũng chưa gặp qua.” Tiểu Tương vừa nói vừa thu dọn dao đĩa.

Trái với ba người Phụng Tàn vui vẻ khoái hoạt, cũng ở trong hoàng cung, người có thân phận so với Phụng Tàn khác nhau một trời một vực đang có rất nhiều nghi vấn trong lòng, nhưng không ai có thể nói cho hần đáp án.

“Hoàng Thượng, không bằng truyền ngự trù tới để hỏi, sở trường của bọn họ là nấu ăn, lại là ngự trù giỏi nhất trong nước, nói không chừng trong số bọn họ sẽ có người biết dùng dao và nĩa như thế nào để thay thế đũa ăn cơm.” Thái giám Tiêu công công bên cạnh Cảnh thiên đế – Lạc Quân Tường mạnh dạn kiến nghị.

“Ý kiến của Tiêu công công rất hay, Trẫm sao lại không nghĩ đến việc hỏi ngự trù nhỉ.” Lạc Quân Tường lập tức hạ lệnh: “Hứa Diệp, truyền toàn bộ ngự trù trong ngự thiện phòng đến đây.”

“Dạ, thần tuân mệnh.”

Một lát sau, tất cả ngự trù đều mang biểu tình bất an đi tới ngự thư phòng trong Vĩnh Hòa điện.

“Thần tham kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Bình thân.” Lạc Quân Tường cất giọng uy nghiêm nói.

“Tạ ơn Hoàng Thượng.” Nói xong, ngự trù trong lòng bất an đứng lên.

Một tiểu thái giám đem bộ dao nĩa lúc trước Hoàng Thượng đã phân phó đưa đến trước mặt nhóm ngự trù. Lúc này, Lạc Quân Tường nói: “Trẫm hiện tại có một bộ dao nĩa, bằng hữu của Trẫm nói cho Trẫm là có tác dụng giống chiếc đũa bình thường mọi người dùng để ăn, các khanh gia đều là những trù sư giỏi nhất của Tử Long hoàng triều, ai có thể nói cho Trẫm chính xác cách dùng, đáp chính xác Trẫm sẽ trọng thưởng.”

Chờ Lạc Quân Tường nói xong, nhất thời tất cả ngự trù đều bắt đầu thảo luận xôn xao. Chưa ai từng nhìn thấy bộ đồ ăn kì quái như thế, dao và xoa tử đều là vũ khí a, tuy là đã được làm nhỏ lại, nhưng làm sao có thể dùng để ăn được? Bọn họ đều là trù sư nhất nhĩ trong cả nước, chẳng lẽ Hoàng Thượng quen biết một vị cao thủ nào giỏi giang hơn, nên hiện tại đang khảo nghiệm năng lực mọi người?

Sau gần một khắc thảo luận, Lạc Quân Tường gương mặt tức giận nói: “Có đáp án hay không? Chẳng lẽ nhiều người thảo luận lâu đến vậy cũng không biết?”

Các ngự trù vừa thấy Hoàng Thượng tức giận, lập tức quỳ xuống đồng thanh nói: “Xin Hoàng Thượng thứ tội!”

“Hoàng Thượng, xin thứ cho vi thần nói thẳng, bộ đồ ăn thế này thần thật sự chưa từng nghe qua. Xin hỏi vị bằng hữu kia của Hoàng Thượng là cao nhân phương nào, thỉnh Hoàng Thượng nhượng vị ấy đi ra chỉ dẫn cho chúng thần.” Tổng ngự trù trong ngự thư phòng lớn mật nói.

Nghe thấy ngự trù nhắc tới Tiểu Phụng, cơn thịnh nộ trong lòng Lạc Quân Tường liền tan biến vô tung vô ảnh: “Quên đi, người không biết không có tội, sau này có cơ hội Trẫm sẽ mời hần đến chỉ đạo cho các người.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng khai ân không trách!”

“Được rồi, các người đều lui ra đi.” Lạc Quân Tường phát tay.

Sau khi ngự trù lui ra, Lạc Quân Tường ngồi trên y tử thượng thâm nghĩ: không biết vì sao, chỉ cần nhớ tới bộ dáng côi mớ của Tiểu Phụng, hoặc là có người nhắc đến hần, tâm tình của ta sẽ không tử chủ được mà vui vẻ hẳn lên. Chỉ cần ở bên Tiểu Phụng, bản thân ta liền có cảm giác thoải mái thực nói không nên lời, cái này đến tột cùng là do đâu? Đây là cảm giác đến bây giờ ta mới trải qua...

21. Chương 21

Ha ha! Tiểu Tương, ta sắp đá, ngươi phải đỡ a!” Vũ Nhi đứng ở chỗ cách Tiểu Tương không đến ba trượng, đang làm tư thế chuẩn bị sút bóng lớn tiếng nói: “Xông lên sút bóng!”

Vũ Nhi giơ chân dùng sức đá, lúc Tiểu Tương không có ý thức được, bóng liền bay qua bên phải hắn.

Tiểu Tương xoay người đi nhặt bóng nói: “Tiểu chủ tử càng ngày đá càng tốt, hiện tại Tiểu Tương đều đỡ không được.”

“Đương nhiên, phụ thân ta đá giỏi như thế, mà ta lại là nhi tử bảo bối của phụ thân, dĩ nhiên là đá phải giỏi rồi.” Vũ Nhi kiêu ngạo nói.

“Cái gì mà đá giỏi?” Thanh âm của Phượng Tần từ cửa viện truyền đến.

“A, phụ thân đã trở lại.” Vũ Nhi nhận quả bóng trong tay Tiểu Tương cao hứng nhìn về phía cửa viện.

Chỉ thấy hai tay Phượng Tần mang đầy hai bao lớn từ cửa viện chậm rãi bước vào, hắn giơ lam tử trên hai tay lên nói: “Vũ Nhi, Tiểu Tương các ngươi xem, ta mang về cho các ngươi thực vật ngon này, hôm nay ta đi ra bờ sông thiêu khảo, các ngươi ném thử xem, ngon vô cùng a.”

Tiểu Tương lấy hai tay Phượng Tần chỉ có lam tử thực vật, xiên thiêu khảo sáng nay mang đi cũng không thấy, thế là tò mò hỏi: “Nương nương, sao không thấy mấy xiên thiên khảo ngài mang đi sáng nay?”

“Nga! Đó là vì hai tay ta đều cầm lam tử, Quân Tường nói lần sau bọn họ sẽ mang ra ngoài cho ta.” Chờ Tiểu Tương nhận lam tử trong tay xong, Phượng Tần ôm lấy Vũ Nhi đi vào trong phòng. “Đến đây, Vũ Nhi, Tiểu Tương, mau ăn đi, ta mang một ít điểm tâm và thực vật chúng ta nướng về, tất cả đều là Quân Tường chuẩn bị, ăn ngon lắm.”

Nghe thấy phụ thân lại mang điểm tâm trở về, Vũ Nhi cao hứng vỗ tay nói: “Thật tốt quá, phụ thân lại mang điểm tâm trở về, điểm tâm phụ thân mang về là ăn ngon nhất đấy.”

Phượng Tần đặt Vũ Nhi ngồi trên ghế, rồi dùng ngón trỏ ấn nhẹ lên cái mũi nhỏ của nó nói: “Vũ Nhi thích ăn như thế, cẩn thận sau này biến thành một con heo con.”

“Vũ Nhi không sợ, Vũ Nhi mỗi ngày đều đá bóng, hơn nữa còn cùng phụ thân học Physics (Vật Lí), vừa vận động não cùng thân thể, Vũ Nhi dù có ăn nhiều hơn nữa cũng không sợ.”

Tiểu Tương đem lam tử đặt trên bàn rồi mở ra, Vũ Nhi kinh ngạc nói: “Oa, phụ thân hôm nay mang điểm tâm về nhiều thật, so với lần trước còn hấp dẫn hơn mấy lần, lại còn nướng rất nhiều cánh gà nga.” Vũ Nhi cầm lấy một cánh gà vừa ăn vừa nói với Phượng Tần: “Phụ thân, trưa hôm nay ta với Tiểu Tương cũng có ăn thịt gà, cả một con nga, bất quá kì lạ nhất là con gà chúng ta ăn không có cánh.”

“Không sao, phụ thân mang rất nhiều cánh gà về cho Vũ Nhi ăn thoải mái.” Phượng Tần nói, nhưng đột nhiên nhớ tới lãnh cung này không phải chỉ khi nào có đại sự như mừng năm mới thì mới có thể được phân gà đến sao, hôm nay xảy ra chuyện gì vậy? Thế là quay sang hỏi Tiểu Tương: “Tiểu Tương, hôm nay là ngày hội gì vậy, vì cái gì mà chúng ta có gà ăn?”

“Khởi bẩm nương nương, chuyện này Tiểu Tương cũng không rõ ràng, chính là nghe nói sáng sớm hôm nay Hoàng Thượng bắt ngờ kêu ngự trù giết không ít gà, không ai biết vì sao lại đột nhiên muốn giết gà.” Tiểu Tương ngồi xuống nói.

Sau khi Tiểu Tương ngồi xuống, Phượng Tần tuyên bố: “Vũ Nhi, Tiểu Tương hôm nay xảy ra một việc làm ta phi thường hạnh phúc.”

“Phụ thân nói đi, Vũ Nhi rất muốn biết.” Vũ Nhi tò mò giục Phượng Tần nhanh nói ra.

Hai tay Phượng Tần chống lên bàn nhìn về mặt tò mò của Vũ Nhi và Tiểu Tương bắt đầu chậm rãi nói: “Hôm nay sau khi cùng Thiệu Đông mua xong những đồ dùng Tiều công công muốn mua, ta đi gặp mặt Lạc Quân Tường bọn họ...”

22. Chương 22

Sai khi bái biệt Thiếu Đông, Phượng Tần một tay cầm mấy chiếc thiêu khảo xoa, một tay ôm một bó cúc vừa mới mua trên đường đi nên Nghênh Tân lầu Lạc Quân Tường đã hẹn đứng chờ ở cửa.

Chỉ một lát sau, Phượng Tần liền nhìn thấy ba người Lạc Quân Tường bọn họ từ phía trước đi tới. Thấy Lạc Quân Tường đã một tháng không gặp, Phượng Tần hưng phấn giơ bó cúc trên tay lên vẫy vẫy ba người họ nói lớn: “Quân Tường, Hứa Diệp, Quân Tề, ta ở chỗ này!”

Bước nhanh đến trước mặt Phượng Tần, Lạc Quân Tường nói: “Tiểu Phượng, để người đợi lâu rồi.”

“Ta mới đến thôi nên không có đợi lâu.” Phượng Tần nhìn thấy hai lam tử có nắp trong tay Hứa Diệp, thế là đưa thiêu khảo xoa đang cầm trong tay đến trước mặt bọn họ nói: “Hắc, các người mang thực vật đến rồi, ta còn lo các người sẽ quên, vì ta ngay cả đĩa ăn cũng mang đến rồi.”

Lạc Quân Tề đứng bên cạnh Lạc Quân Tường nhìn bó cúc trong tay Phượng Tần không khỏi tò mò hỏi: “Tiểu Phượng, hoa cúc trong tay người dùng để làm gì? Chẳng lẽ chúng ta thiêu khảo cũng dùng đến?” Nói xong cầm lấy một cành tò mò xem xét, nhìn trái nhìn phải.

“Cái này chỉ dùng để...” Phượng Tần rất nhanh đoạt lại cành cúc Lạc Quân Tường đang cầm, dường như có chút dăm chiêu nhìn vào mắt Lạc Quân Tường, rồi có chút thần bí nói: “Đây là một bí mật, ta sẽ nói cho các người sau.”

Bí mật?! Bí mật của một bó cúc? Lạc Quân Tề cùng Hứa Diệp liếc mắt nhìn nhau, tò mò về bí mật này.

Chỉ có Lạc Quân Tường chú ý đến Phượng Tần vừa mới liếc mắt mang theo chút dăm chiêu, thế là khiêu lông mi một chút nói: “Được rồi, chúng ta xuất phát đi, bằng không muốn nướng thì trời đã tối đen rồi. Còn bí mật như lời Phượng Tần, chờ đến khi hắn nói cho chúng ta là biết rồi.”

Phượng Tần nhìn sắc trời, đứng ngả, cũng đã trưa rồi, trước khi chận vạng còn phải gặp lại Thiếu Đông.

“Vậy chúng ta đi nơi nào thiêu khảo đây?” Phượng Tần hỏi.

Nghe xong Phượng Tần hỏi, đám người Lạc Quân Tường nhất thời ngưng lại một chút, Lạc Quân Tề nhanh nhẹn nhanh miệng hỏi: “Ách, Tiểu Phượng, nếu là người đề nghị đi thiêu khảo, người không phải đã nghĩ ra nơi nào rồi sao?”

“A! Cái đó...ta chỉ biết đường lớn này, các nơi khác ta cũng không biết a. Các người có địa điểm vào đẹp giới thiệu cho ta không?”

“Ta nhớ rõ ngoài thành có một nơi, phong cảnh ở đó không tồi, hơn nữa còn có tiểu Khê (dòng suối nhỏ), nước nơi đó cũng rất trong.” Lạc Quân Tường đề nghị.

Phượng Tần nghe xong lập tức tán thành. “Hảo, vậy thì đi nơi Quân Tường giới thiệu đi.”

Là Lạc Quân Tường đề nghị nên Lạc Quân Tề cùng Hứa Diệp đương nhiên không có dị nghị gì. Thế là 3 người theo chỉ dẫn của Lạc Quân Tường đi ra tiểu Khê bên ngoài thành.

“Nơi này thật không tồi, phong cảnh tú lệ, thực thích hợp để chúng ta du ngoạn.” Lạc Quân Tề nhìn ngó xung quanh nói: “Đúng rồi, đại ca sao lại biết có nơi như thế này? Theo như ta thấy, nơi này thực hẻo lánh.”

Nghe Lạc Quân Tề hỏi như thế, về mặt Lạc Quân Tường có chút mê hoặc nói: “Ta cũng không biết, chính là đột nhiên trong đầu xuất hiện nơi này, dường như ta đã từng tới đây, mấy năm gần đây có cảm giác như mình đã quên đi cái gì.”

Thấy vẻ mặt bối rối của Lạc Quân Tường, Phượng Tần nghịch ngợm nói: “Quân Tường, đừng nghĩ nhiều như thế, có thể lúc người nằm mơ đã tới đây a.”

Lạc Quân Tường nghe được Phượng Tần đang an ủi mình, thế là mỉm cười nói: “Ân, có thể đúng như người nói là lúc nằm mơ đã tới đây đi.”

Gió mát hiu hiu thổi đến, Lạc Quân Tường thân là chủ tử cùng với Phượng Tần sẽ không nhóm lửa đang đợi Hứa Diệp đi kiếm một ít cành cây về để nhóm lửa, mà Lạc Quân Tề lại đang rất thoải mái nằm trên thảm cỏ ngủ.

“Quân Tường, mau đến xem, nước nơi này thật trong, còn có cá bơi lội nữa.” Phượng Tần đặt mấy thứ đồ đang cầm trong tay sang một bên, trong tay ôm bó cúc đến ven dòng suối, nhìn thấy cá trong nước đang chơi đùa, đây là cảnh sắc thiên nhiên mình từ nhỏ lớn lên khó có thể thấy được trong thế kỉ 21, thế là vội vàng gọi Lạc Quân Tường cùng nhau ngắm nhìn.

Nhìn Lạc Quân Tường đứng bên cạnh mình, ánh mắt chăm chú nhìn dòng suối nhỏ, Phượng Tần không biết bản thân mình nên hay không nên làm như thế, không biết Quân Tường nghe xong sẽ phản ứng như thế nào, hẳn có chấp nhận không? Tuy rằng nơi này Hoàng Đế đều có thể lấy nam nhân làm phi tử, chính là Tiểu Tương đã nói nơi này vẫn có một số người không chấp nhận đồng tính luyến ái. Nếu nói ra, Quân Tường vì thế mà chán ghét mình thì làm sao đây? Nhiều năm qua như thế Quân Tường là người đầu tiên khiến mình động tâm, không thể khiến hắn chán ghét được, nhưng nếu không nói ra, thì sẽ luôn giậm chân tại chỗ thế này...

Ngay từ đầu Lạc Quân Tường đã phát hiện Tiểu Phượng ngờ ngác nhìn mình cuối cùng không nhin được quay đầu sang, thấy Tiểu Phượng nhìn mình đến gần người thế kia, không nén được buồn cười hỏi: “Xảy ra chuyện gì, Tiểu Phượng, ta thấy người cứ nhìn ta, có chuyện gì muốn nói với ta sao?”

“Ách, cái này, Quân Tường, trước khi nói xong nga, nếu như lời ta nói có chỗ nào người không chấp nhận được thì cũng không thể ghét ta nga.” Phượng Tần thận trọng nói.

Thấy Phượng Tần nghiêm túc như vậy, Lạc Quân Tường biết chuyện Phượng Tần sắp nói với hắn nhất định là phi thường quan trọng, nên bảo: “Được rồi, cho dù ta không chấp nhận thì ta cũng sẽ không chán ghét người, cũng không giận người, như vậy được không?”

“Ân, cảm ơn người, Quân Tường.”

23. Chương 23

Phượng Tần hít một hơi thật sâu rồi mới quỳ một gối, giơ lên bó cúc bằng cả hai tay lớn tiếng nói: “Quân Tường, ta yêu người, ta chưa từng bày tỏ với ai, ta biết ngôn ngữ của ta không tốt cho nên sẽ không có nhiều lời nói ngọt ngào, xin đừng để ý chuyện đó. Ta thật lòng thích người, ta sẽ yêu người, thương người, sẽ không khi dễ người, chứ đánh người. Tuy rằng ta không có hoa hồng diễm lệ nhưng ta có mua một bó cúc rực rỡ. Mong người chấp nhận tình yêu của ta, ta sẽ vĩnh viễn yêu người, xin người cùng ta tìm hiểu đi, chúng ta tìm hiểu trước khi kết hôn được không?” Phượng Tần một hơi đem những lời muốn nói lưu loát nói ra. Hoàn hảo là một tháng nay có tập luyện, bằng không lúc bộc bạch mà nói không lưu loát, tương đối mà nói thì xác xuất thành công cũng sẽ không cao, Phượng Tần thầm nghĩ trong lòng.

Trong lúc Phượng Tần đang thổ lộ, Hứa Diệp kiếm củi trở về đứng cách đó không xa nhìn thấy một màn kinh người như thế, hoàn toàn không có chú ý đến Lạc Quân Tề đang nằm trên bãi cỏ ngủ bên cạnh mình, hai tay ôm đồng củi không kim được buông lỏng ra, mấy cành củi ngắn ngủn không cần thận rất xuống dưới, rơi vào người Lạc Quân Tề.

“Úc!” Lạc Quân Tề bị củi rơi vào người nhanh chóng đứng dậy, ánh mắt trừng lớn nói với Hứa Diệp: “Hứa Diệp, người làm chuyện quái quỷ gì a! Người không thấy ta đang ngủ sao?”

Hứa Diệp không để ý đến Lạc Quân Tề, trợn mắt há miệng mà nhìn Lạc Quân Tường và Phượng Tần hai người họ nói: “Vương Gia, Tiểu Phượng công tử đang bày tỏ tình yêu với Hoàng Thượng.”

“Cái gì? Bày tỏ tình yêu!? Với Hoàng Huynh! Cảnh tượng hiếm có như thế nhất định phải chú ý xem mới được.” Phát hiện mình nói có điểm lớn tiếng, Lạc Quân Tề lập tức lấy tay che miệng lại, ánh mắt hướng theo tầm nhìn của Hứa Diệp...

Hoàn toàn không biết có 2 người cách đây không xa đang chăm chú nhìn mình, Lạc Quân Tường nghe Phượng Tần thổ lộ xong, miệng khê nhếch nhưng không phát ra âm thanh gì, cũng không nhúc nhích nhìn thẳng vào Phượng Tần hai mắt nhắm chặt quỳ gối xuống trước mặt mình.

Nghe không thấy Lạc Quân Tường đáp lại mình gì cả, Phượng Tần chậm rãi mở to mắt, chỉ thấy miệng Lạc Quân Tường khê nhếch, đôi mắt ngẩn ra nhìn mình, “Quân Tường?” Phượng Tần cẩn thận gọi.

Nghe Phượng Tần gọi, Lạc Quân Tường hồi phục lại tinh thần, xấu hổ húng hắng cổ họng: “Khụ, chuyện này...Ách...Tiểu Phượng, nếu ta không có nghe sai, người, người đang bày tỏ tình yêu?”

Phượng Tần gật gật đầu nói: “Nếu người đồng ý, nhìn người nhận bó cúc này.”

“Ha ha...Tiểu Phượng người thật khiến người khác bật cười!” Lạc Quân Tường vừa cười vừa kéo Phượng Tần đứng lên. “Ta không phủ nhận ngay từ đầu đã có hảo cảm với người, nhưng mà hôm nay người lại mang đến cho ta một niềm kinh hỉ thật lớn, ta thật cao hứng nghe được lời bày tỏ của người.”

“Vây, vây câu trả lời của người?” Phượng Tần dùng ánh mắt chờ mong nhìn Lạc Quân Tường.

Cuối cùng, Lạc Quân Tường vươn tay nhận lấy bó cúc trong lòng Phượng Tần.

Người trong lòng rất cuộc đã nhận hoa cúc trong tay mình, Phượng Tần vui vẻ ôm lấy cổ Lạc Quân Tường nói lớn: “Thật tốt quá, thật tốt quá, Quân Tường chấp nhận ta.”

Lạc Quân Tường cầm bó cúc sang tay phải rồi dùng cả hai tay siết chặt quanh thắt lưng của Phượng Tần, ghé sát bên tai hắn ôn nhu nói: “Tiểu Phượng, cùng người tương ngộ, tương thức, tương ái thực sự là một niềm kinh hỉ trời ban cho ta, ta cũng không phủ nhận ngay từ lúc gặp nhau đã có hảo cảm lớn với người, ta thích sự thiện lương cùng lòng nhiệt tình của người, tất cả của người đều khiến cho ta cảm động.”

Phượng Tần ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn sâu vào thâm tình trong mắt Quân Tường, đôi môi của hai người chậm rãi hợp lại với nhau, dường như thiên ngôn vạn ngữ muốn nói ra trong giờ phút này đều thay thế bằng một nụ hôn. Lạc Quân Tường cẩn thận vươn đầu lưỡi nóng rực lướt trên đôi môi xinh đẹp của Phượng Tần, từ từ tham nhập vào đôi môi quyến rũ mình đã lâu, đùa giỡn với một đầu lưỡi nóng rực khác, hai người cuồng nhiệt hấp mật trấp trong miệng đối phương, đáp lại nhiệt tình của đối phương....

“Kỳ thật là ta cũng không muốn quấy nhiễu hai người đâu, bất quá nếu các người cứ tiếp tục như vậy, chúng ta không có bắt đầu thiêu khảo thì trời sẽ tối.” Lạc Quân Tề đứng tại chỗ xấu hổ nói, không thể tin được Hoàng Huynh bình thường lãnh ngạo uy nghiêm, sau khi động tình lại là một người cởi mở như thế. mà đứng bên cạnh hắn, Hứa Diệp hai tay ôm củi mặt đỏ như sắp bốc khói.

Lạc Quân Tề nói xong làm cho hai người đang hôn nồng nhiệt ngay tức khắc nhận ra mình đang ở nơi nào.

“A...” Phượng Tần lập tức đẩy Lạc Quân Tường đang ôm hắn ra, thở hổn hển, “Các người...các người đều nhìn hết rồi sao?”

“Đương nhiên rồi, từ đầu đến cuối đều không bỏ qua, hôm nay thật sự là mở rộng tầm mắt...” Lạc Quân Tề đang định nói tiếp thì bất gặp ánh mắt lãnh khốc của Lạc Quân Tường ngay lập tức nói sang chuyện khác.” Được rồi, đại ca, Tiểu Phượng, các người mau tới thiêu khảo đi, Hứa Diệp đã nhóm lửa xong rồi.”

Lạc Quân Tường kéo tay Phượng Tần đến bên đồng lửa ngồi xuống, rồi đưa cho Phượng Tần một tiêu khảo xoa nói: “Chúng ta chưa có làm qua, người thử trước đi.”

Phượng Tần làm mẫu xong nói: “Các người xem, rất đơn giản đúng không?”

“Àn, đúng là rất đơn giản, kì thật Tiểu Phượng nếu người muốn ăn, ta có thể sai người nướng cho người ăn.” Lạc Quân Tường sẵn sốc nói.

“Không phải nga!” Phượng Tần giơ một ngón trỏ lắc lắc nói: “Mình tự nướng ăn sẽ ngon hơn.”

Lạc Quân Tề vừa nướng cánh gà mình thích ăn vừa ủy khuất nói: “Ai, tâm đều phai nhạt, làm huynh đệ hơn hai mươi năm, đại ca chưa từng hỏi xem ta muốn ăn gì.”

“Thực ra không cần hỏi ta cũng biết, là huynh đệ hơn hai mươi năm, ta sao quên được Quân tề người thích nhất là phao câu gà đậu, sau này trong nhà giết gà, tất cả phao câu ta sẽ giữ lại sai người đưa cho người, cho người đỡ nói ta làm đại ca không thương người.” Lạc Quân Tường liếc mắt về phía Quân Tề.

Lạc Quân Tề biết là mình thảm rồi, trong hoàng cung mỗi ngày ít nhất đều giết hơn mười con gà, đừng nói là phao câu mình ghét nhất, cho dù là mình có thích ăn đi chăng nữa, mỗi ngày đều ăn nhiều như thế thì cũng thành chán ngấy. Nói đến nói đi cũng đều do mình, rõ ràng muốn đùa giỡn đại ca, nghĩ đến hôm nay tâm tình đại ca tốt sẽ không tính toán so đo, ai biết sẽ rước cho mình mỗi ngày ít nhất mười mấy họa phao câu này càng miễn bàn quá niên quá tiết. (lễ mừng năm mới, ăn Tết) “Đại ca, sẽ không phải là thật chứ?”

“Người nói xem?” Lạc Quân Tường cho hắn một đáp án hai mặt.

“Hóa ra Quân Tề thích nhất là phao câu a, khẩu vị của người thật đặc biệt nga, nếu ta biết người thích ăn phao câu thì ta sẽ chuẩn bị cho người.” Phượng Tần đề nghị: “Lần sau chúng ta sẽ mang phao câu người thích đến đây nướng.”

Nghe lời đề nghị của Phượng Tần xong, Lạc Quân Tường lập tức cười lớn nói: “Tiểu Phượng rất có lòng, lần sau chúng ta nhất định mang nhiều phao câu để Quân Tề ăn.”

Khi đó ngay cả Hứa Diệp cũng không nhịn được cười trộm, chỉ có Lạc Quân Tề đỡ khóc đỡ cười nói: “Người...Các người nói thế nào thì như thế đi.”

Thấy bộ dáng “vui vẻ” như thế của Lạc Quân Tề, Phượng Tần cao hứng nói: “Như thế liền định rồi nhé.”

24. Chương 24

Sau khi thiêu khảo xong, đoàn người Lạc Quân Tường cùng Phượng Tần trở lại trong thành, trước mắt thấy phải ly khai, đến tháng sau mới có thể gặp lại, đôi tình nhân trong lòng cho dù có vạn phần không muốn, cũng đành phải chia tay.

“Quân Tường, ta phải đi, chúng ta tháng sau mới có thể gặp lại, ta sẽ rất nhớ người.” Phượng Tần lưu luyến không rời tay Lạc Quân Tường nói.

Lạc Quân Tường dùng bàn tay còn lại xoa đầu Phượng Tần nói: “Ta cũng sẽ rất nhớ người, bắt quá chúng ta cũng sẽ nhanh gặp mặt thôi.”

“Rất nhanh gặp mặt? Ân, cũng phải, một tháng không phải quãng thời gian dài.”

“Tin tưởng ta, chúng ta sẽ rất nhanh gặp mặt.”

“Ân, vậy Quân Tường ta đi a, nhớ rõ tháng sau chờ ta ở cửa Nghênh Tân lâu, còn Quân Tề, Hứa Diệp nữa, tái kiến.” Phượng Tần ngẩng đầu hôn lên khuôn mặt Lạc Quân Tường nói: “Tái kiến Quân Tường, nhớ là người cũng phải nghĩ đến ta nga.”

Nhìn bóng dáng chậm rãi đi xa của Phượng Tần, Lạc Quân Tường nói: “Hứa Diệp.”

“Có ty chức.” Hứa Diệp cung kính nói.

“Người đi theo dõi Phượng Tần, nhìn xem hắn làm việc ở nơi nào rồi hồi cung báo lại, nhớ rõ cẩn thận đừng để hắn phát hiện.”

“Vâng.”

Trên đường hồi cung, Lạc Quân Tề tò mò hỏi: “Hoàng huynh, vì cái gì mà người bảo Hứa Diệp đi theo Tiểu Phượng, chẳng lẽ người sợ Tiểu Phượng lừa người?”

“Người xem Tiểu Phượng lại là loại dối trá gạt người sao?” Lạc Quân Tường lắc đầu: “Trong lòng hần suy nghĩ gì đều viết hết lên mặt, hơn nữa ta cũng tin tưởng hần. Ta bảo Hứa Diệp đi theo hần là muốn biết hần sống ở nơi nào rồi mới đi tiếp hần tiến cung. Tiểu Phượng là người thú vị, ta tin tưởng những ngày sau này có hần làm bạn nhất định sẽ rất khoái hoạt.”

Nghe xong, Lạc Quân Tề gật gù đầu nói: “Nguyên lại là như vậy a, bắt quá Tiểu Phượng thật sự rất thú vị, với việc hần hôm nay dùng bố cục bày tỏ tình yêu với người mà nói, Hoàng Huynh, chúng ta làm huynh đệ đã hơn hai mươi năm, ta chưa từng nhìn thấy bộ dáng ngốc như thế của người, ha ha thật sự rất thú vị.”

Lạc Quân Tề nói ra những lời này làm cho Lạc Quân Tường đang đi liền dừng lại một chút. “Người không nói thì ta thiếu chút nữa quên mất, sau khi ta hồi cung lập tức hạ chỉ cho ngự thiện phòng mỗi ngày giết gà sẽ đem phao câu đến vương phủ của người.”

“A.....” Lạc Quân Tề hét một tiếng thảm thiết. “Hoàng Huynh, người không phải dối xử tàn nhẫn như thế với hoàng đệ của người chứ?”

“Không muốn ta đối với người tàn nhẫn, vậy người đem những gì hôm nay người thấy quên hết đi.”

“Dạ, thần tuân chỉ.” Lạc Quân Tề chấp tay nói.

Lạc Quân Tường ấn tay hần xuống. “Được rồi, nơi này tuy rằng ít người, nhưng dù gì cũng đang ở ngoài cung, hành sự vẫn phải cẩn thận, nói chuyện cũng đừng lớn tiếng như thế.”

Lạc Quân Tề nhìn nhìn xung quanh nói. “Đúng vậy. chúng ta vẫn là nhanh trở về đi.”

Hứa Diệp dọc đường đi cẩn thận theo sát hành tung của Phượng Tần, kì quái, nơi này... Nơi này không phải là trắc môn (cửa bên) hoàng cung sao? Tiểu Phượng công tử sao lại tiến vào cung? Chẳng lẽ nơi làm việc theo như lời hần nói là hoàng cung? Phát hiện sự tình không đơn giản, vì không đã thảo kinh xà, Hứa Diệp lập tức theo người hồi cung.

Hứa Diệp nhanh chóng đi vào thư phòng của Hoàng Đế — Vĩnh Hòa Cung để bẩm báo tình hình.

Nghe Hứa Diệp báo lại xong, Lạc Quân Tường suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy theo như lời người thì Tiểu Phượng nhất định là làm việc trong cung, nhưng mà người ở trong cung muốn ra ngoài ngoại trừ thái giám chỉ còn một ít thị vệ. Tiểu Phượng lại không biết võ công, theo Trẫm thấy, hần chắc là tiểu thái giám ở cung nào đó.” Không thể tưởng được chính mình lại có ngày yêu thương một thái giám a.

Lạc Quân Tề hơi nghi hoặc nói: “Hoàng Huynh, ta cảm thấy có điểm không đúng, nếu Tiểu Phượng là người trong cung, không có lí do gì lại không biết đến một trong ba người chúng ta a.”

“Tiêu công công, người phái người đi điều tra xem hôm nay có ai xuất cung, gọi tất cả bọn họ đến đây, ta không tin làm như vậy mà cũng không tìm thấy.” Lạc Quân Tường thập phần tin tưởng phân phó.

Tiêu công công thân là đại nội tổng quản năng lực hành sự thật sự rất mạnh, trong khoảng thời gian không đến một khắc đã lấy đến danh sách những người xuất cung. “Hoàng Thượng, người xuất cung hôm nay chỉ có hai tiểu thái giám mà thôi.”

Hứa Diệp lập tức nói: “Đúng, Hoàng Thượng, cũng có một người khác cùng Tiểu Phượng công tử hồi cung, sau khi bọn họ tiến cung, ty chức sợ sẽ kinh động đến thị vệ trong cung nên mới không có tiếp tục theo dõi.”

“Người tới, lập tức truyền hai tiểu thái giám xuất cung ngày hôm nay đến đây.”

“Dạ!”

“Sự tình chính là như vậy. cho nên, phụ thân yêu quý của Vũ Nhi, bằng hữu tốt của Tiểu Tương — ta đang yêu.” Phượng Tần vẻ mặt hạnh phúc nói.

“!!” Cánh gà trong tay Tiểu Tương rơi xuống bát. “Cái gì! Nương nương, người đang yêu?”

“Đang yêu? Đang yêu nghĩa là gì?” Vũ Nhi chưa từng nghe qua từ này liền tò mò hỏi.

Không chờ Phượng Tần giải thích cho Vũ Nhi nghĩa từ “yêu”, Tiểu Tương kích động nói: “Không được, nương nương, người không thể yêu được, người đã là hầu phi của Hoàng Thượng, nếu như ngài yêu người

khác, không chỉ đơn giản là ba người chúng ta sẽ mất đi tính mạng, liền ngay cả mạng người kia cũng khó giữ.”

“Vậy làm sao đây, Tiểu Tương?” Bị Tiểu Tương nói như thế, ánh mắt Phượng Tần đều đỏ lên. “Hôm nay chúng ta mới nói sẽ ở cùng một chỗ, nếu sau này không thấy được hắc...” Xuyên không mới có thể gặp được người mình yêu, nếu vì chuyện này mà không thể ở cùng một chỗ thì làm sao đây, chẳng lẽ phải quên đi sao?

Lúc này ở trước cửa truyền đến âm thanh: “Hoàng Thượng có chỉ, truyền Tiểu Tương đến Vĩnh Hòa Cung kiến giá.”

“Nương nương, Hoàng Thượng muốn tuyên Tiểu Tương đến Vĩnh Hòa Cung, người cùng tiểu chủ tử ăn trước đi, đừng chờ Tiểu Tương.” Thấy bộ dáng sắp khóc của Phượng Tần, trong lòng Tiểu Tương thật rất khổ sở, bình thường nương nương đối xử với chính mình như người thân, hiện tại nương nương đã gặp được người mình yêu, thế mà Tiểu Tương một chút cũng không giúp gì được. “Nương nương, người đừng thương tâm, chờ Tiểu Tương trở về rồi từ bàn bạc lại chuyện này.”

“Ân, Tiểu Tương người phải cẩn thận, nghe nói Hoàng Đế rất thích chém đầu đấy.” Phượng Tần căn dặn.

“Hảo, Tiểu Tương sẽ cẩn thận, nương nương không cần lo lắng, Hoàng Thượng sẽ không tùy tiện chém đầu Tiểu Tương đâu.” Nói xong, Tiểu Tương đi theo người tuyên chỉ đến Vĩnh Hòa Cung.

25. Chương 25

“Nô tài Tiểu Tương (Thiếu Đông) tam kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Mỗi người ở trong cung đều có một hiệu bài để ra cung, mà số Phượng Tần dùng chính là của Tiểu Tương cho nên liền truyền Tiểu Tương đến.

Nhìn thấy Thiếu Đông ở đây, trong lòng Tiểu Tương không khỏi cả kinh, Hoàng Thượng sao đột nhiên lại truyền ta cùng Thiếu Đông đến, chẳng lẽ chuyện nương nương thay thế ta xuất cung đã bị người biết?

Nơi này không có Tiểu Phượng! Những lời này trong nháy mắt hiện lên trong tâm trí Lạc Quân Tường.

Hứa Diệp cẩn thận quan sát Thiếu Đông cùng Tiểu Tương đang quỳ gối phía dưới. “Hoàng Thượng, thái giám gọi là Thiếu Đông chính là người cùng Tiểu Phượng công tử hồi cung, còn người gọi là Tiểu Tương thì lúc ấy ty chức không có nhìn thấy hắc.”

Nghe Hứa Diệp nói xong, Tiểu Tương liền biết tai họa của mình đã ập đến, nguyên bản khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ mề hôi lạnh lại càng trở nên tái nhợt.

“Tiêu công công, người xác định đây là kết quả chính xác người tra ra?” Lạc Quân Tường vẻ mặt không chút thay đổi hỏi.

Tiêu công công khấn trương lật lại ký sự bản xem một chút rồi nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, lão nô xác định là không có sai, sổ đăng ký xuất cung đúng là của tiểu thái giám tên Tiểu Tương.”

“Thiếu Đông, Trẫm hỏi người, người xuất cung với người hôm nay có phải là Tiểu Tương đang quỳ gối bên cạnh người không?”

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, không...không phải, người cùng nô tài xuất cung hôm nay là Tiểu Phượng.”

Đột nhiên, Tiêu công công nhớ tới một trọng điểm. “Hoàng Thượng, theo lão nô biết thì trong cung căn bản không có thái giám nào gọi là Tiểu Phượng.”

“Phanh!” Lạc Quân Tường sinh khí dùng sức đập mạnh lên thư trác. “Rốt cuộc chuyện này là thế nào hắc, vì cái gì mà lại thừa ra một thái giám gọi là Tiểu Phượng? Hơn nữa hắc còn lấy được sổ đăng ký xuất cung của Tiểu Tương người, bây giờ người đem sự thật nói ngay cho Trẫm.”

Lần này thì đi đời nhà ma rồi! Tiểu Tương biết lần này là thoát không nói, cho dù mình không nói ra, không cần nhiều thời gian Hoàng Thượng cũng sẽ điều tra ra hết, đành phải đem đầu đuôi chân tướng ra nói thôi: “Bẩm...bẩm Hoàng Thượng, thay thế nô tài xuất cung chính là...Phượng hầu phi nương nương. Bất

quá, Hoàng Thượng, nường nường vô tội, mọi chuyện đều là do nô tài đầu sỏ, đều là lỗi của nô tài, thỉnh Hoàng Thượng giáng tội cho nô tài.” Tiểu Tương vừa nói vừa không ngừng dập đầu.

Phượng hầu phi!? Phượng hầu phi trong miệng thái giám này rất có thể là Tiểu Phượng. Lạc Quân Tường không để ý đến những lời sau của Tiểu Tương. “Người tới, lập tức mang Phượng hầu phi đến đây.”

“Dạ!”

Lãnh cung

Từ lúc Tiểu Tương bị gọi đi, Phượng Tần và Vũ Nhi đều không có tâm tư ăn tiếp.

Phượng Tần vẫn ngồi một chỗ không có nhúc nhích, dùng một bàn tay chống cằm, vẫn luôn suy nghĩ về lời Tiểu Tương trước khi đi.

“Phụ thân, Tiểu Tương đi lâu như thế mà vẫn chưa về, có thể có chuyện gì ngoài ý muốn hay không?” Vũ Nhi tụt xuống ghế đi đến bên Phượng Tần lắc lắc tay hắn.

[Cái gì?] Bình thường trong những lúc chỉ có hai người Phượng Tần và Vũ Nhi, Phượng Tần đều sẽ dùng tiếng Anh, dù sao nói tiếng mẹ đẻ của mình vẫn đã thành nếp và thuận tiện hơn, hơn nữa dùng tiếng Anh nói chuyện phiếm với Vũ Nhi lại có thể tăng khả năng vốn từ của nó.

Thấy phụ thân không có nghe mình nói, Vũ Nhi có chút không vui, chu đôi môi nhỏ nhắn nói. [Phụ thân cũng không có để ý đến Vũ Nhi, Vũ Nhi hỏi người Tiểu Tương đi lâu như thế mà vẫn chưa trở về, có thể có chuyện gì ngoài ý muốn hay không?]

Phượng Tần áy náy ôm lấy Vũ Nhi đặt trên đùi, hai tay vòng quanh người nó [thực xin lỗi, Vũ Nhi, phụ thân vừa mới suy nghĩ một số chuyện. Bất quá, ta nghĩ Tiểu Tương sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn đâu, hoàng cung rộng lớn như thế, đi lại cũng cần thời gian, hơn nữa, lần này là Hoàng Đế gọi hắn, lâu một chút chắc cũng là bình thường.]

[Phụ thân nói cũng có lí.] cảm thấy Tiểu Tương chắc sẽ không phát sinh ra chuyện gì ngoài ý muốn, Vũ Nhi thả lỏng dựa vào trong ngực Phượng Tần nói. [Vẫn là trong lòng phụ thân thoải mái nhất.]

[A! Bảo bối, nghe người nói như thế ta thật cao hứng, đến đây, để phụ thân hôn nhẹ!] Phượng Tần hôn mạnh vài cái lên trên mặt Vũ Nhi, cùng Vũ Nhi ở một chỗ thật sự là niềm hạnh phúc, cảm tạ thượng đế đã ban cho ta một nhi tử đáng yêu như này.

[A! Phụ thân, người lại hôn lưu trên mặt ta toàn nước miếng rồi.] Vũ Nhi kháng nghị.

[Sẽ có sao?] Phượng Tần nhìn nhìn gương mặt Vũ Nhi. [Không có nước miếng a, bất quá nếu Vũ Nhi nói vậy, ta đầu liền thật sự lưu lại nước miếng trên mặt người.]

[A! Không cần!]

Ngay trong lúc phụ tử hai người đùa giỡn vui vẻ thì bị một thanh âm từ cửa truyền đến cắt ngang. “Hoàng Thượng có chỉ, tuyên Phượng hầu phi đến Vĩnh Hòa Cung kiến giá.”

Nghe nói như thế, hai ánh mắt giống nhau như đúc mở thật to nhìn đối phương, cùng nói: “Lần này đến phiên ta! (phụ thân)”

Phượng Tần buông Vũ Nhi xuống dưới mặt đất, kéo kéo bàn tay nhỏ bé của nó nói: [Được rồi, chúng ta đi thôi, nhi tử.]

[Cái gì? Ta cũng đi?] Vũ Nhi chỉ vào mũi của mình nói.

[Đi thôi, rất có thể lúc sau lại truyền người tới nữa, không bằng cùng đi giúp bọn họ tiết kiệm được chút ít thời gian. Hơn nữa, để tiểu hài tử ở nhà một mình là chuyện vô cùng nguy hiểm.] Phượng Tần dắt tay Vũ Nhi đi đến trước mặt hai thái giám truyền chỉ ở cửa nói. “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Hai vị thái giám này nhìn thấy Vũ Nhi mà Phượng Tần đang dắt đi, kinh ngạc nói: “Phượng hầu phi nường nường, xin hỏi vị tiểu công tử này là?”

“Nga?” Phượng Tần nhìn Vũ Nhi nói: “Đây là nhi tử của ta.”

Nghe xong câu trả lời, cầm hai vị thái giám này nhanh chóng rút xuống, Phượng hầu phi lại ở trong lãnh cung sinh hài tử?! Nếu đúng là của Hoàng Thượng thì thật tốt, nhưng nếu không phải thì thật không ổn! Nói gì thì hai vị thái giám này cũng hành sự bên người Hoàng Thượng, đương nhiên phải vô cùng bình tĩnh, thế là áp chế kinh ngạc trong lòng, bình tĩnh nói: “Vậy nhóm nô tài xin dẫn đường cho nương nương và tiểu công tử, bên này mời.”

26. Chương 26

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trên đường Phượng Tàn dắt tay Vũ Nhi đi đến Vĩnh Hòa cung, dọc đường phụ tử hai người họ tựa như Lưu ngoại tiến vào đại quan viên, không nghĩ một chút nào đến chuyện người đang chờ bọn họ là hoàng đế, là vua của một nước nắm giữ sự sống chết của bọn họ. Nhìn thấy pho tượng chạm khắc tinh mỹ sẽ sờ sờ, nhìn thấy hoa cảnh hiếm quý sẽ đi xem xem, một bên xem một bên lớn tiếng nói “Đẹp quá a” “Thật khá a” tán thưởng, cảnh sắc mỹ nhân trong hoàng cung mọi người đều biết, không cần phải đi tuyên truyền như thế. Khiến cho hai vị thái giám đi cũng dẫn đường từ lãnh cung đến Vĩnh Hòa cung đi đến đâu, mắt mặt đến đó.

Thật vất vả cuối cùng cũng đưa đôi phụ tử này đến Vĩnh Hòa cung, có thể báo cáo kết quả làm việc, thật là cao hứng nga, hai vị thái giám này thiếu chút nữa là ôm đầu khóc rống.

“Nô tài tham kiến Hoàng Thượng, Phượng hầu phi nương nương đã dẫn đến.”

Lạc Quân Tường ẩn hạ kích động trong lòng mình nhìn hướng hai vị thái giám đi đến, Phượng Tàn vẫn mặc trang phục đặc trưng – trường bào màu trắng, nhưng khi tầm mắt chuyển dời đến Vũ Nhi thì đầu óc nhất thời trống rỗng. Ngoài hân ra, trừ bỏ hai thám giám dẫn đường kia, tất cả mọi người đều hóa thạch.

“A, Quân Tường, là người a, còn có Quân Tề cùng Hứa Diệp cũng ở đây nữa.” Phượng Tàn dắt tay Vũ Nhi đi đến trước mắt Lạc Quân Tường cao hứng nói: “Sao người lại ở trong này? Người làm việc ở trong này sao? Vậy người làm việc gì vậy? Thị vệ sao?” Lúc nhìn thấy ái nhân, Phượng Tàn hoàn toàn quên mình là bị Hoàng Thượng hạ chỉ truyền đến.

Lúc Tiểu Tương nhìn thấy Phượng Tàn đưa Vũ Nhi đến quả thực bị dọa ngây người, nương nương sao lại đem cả tiểu chủ tử đến đây, chẳng lẽ nương nương không sợ sau khi Hoàng Thượng nhìn thấy tiểu chủ tử liền cướp về sao. Vậy trước kia trăm công nghìn đắng che giấu sự tồn tại của tiểu chủ tử không phải là lãng phí sao? Nhìn sau khi Phượng Tàn bước vào thì có vẻ như rất quen thuộc với Lạc Quân Tường, Tiểu Tương cả người thực sự choáng váng, chuyện này, chuyện này đến tột cùng là thế nào đây?

Nghe thấy Phượng Tàn dám gọi thẳng tên của Hoàng Thượng, Tiêu công công lập tức lớn tiếng nói: “Lớn mật, thân là hầu phi nhưng nhìn thấy Hoàng Thượng còn không quỳ, lại dám gọi thẳng tên Hoàng Thượng?”

Quỳ? Trên đầu Phượng Tàn đột nhiên xuất hiện mấy dấu hỏi chấm thật to, vì sao phải quỳ a? Hoàng đế đúng là tổng thống a, gặp tổng thống cũng không cần phải quỳ mà.

Vũ Nhi dùng bàn tay được Phượng Tàn cầm kéo kéo y một chút. “Phụ thân, Hoàng Thượng là vua của một nước, chúng ta là phải quỳ xuống chỉ lễ với hân, Vũ Nhi làm một lần cho người xem.” Nói xong Vũ Nhi rút tay ra, cung kính quỳ xuống, “Phượng Vũ tham kiến Hoàng Thượng, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

“Nga, phải như vậy a! Vũ Nhi thật thông minh, nhỏ tuổi vậy mà đã biết nhiều như thế.” Phượng Tàn tức khắc tỉnh ngộ. Nghe Phượng Tàn nói xong, mọi người đồng thời đều muốn nói một câu — Đó là người ngốc! Ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng đều biết nhìn thấy Hoàng Thượng là phải quỳ xuống!

“Phốc!” Tất cả ánh mắt đều nhìn về phía chủ nhân thanh âm phát ra — Lạc Quân Tề, “Thật có lỗi, ta có điểm không nhìn được, không cần để ý đến ta, mọi người cứ tiếp tục.”

Tiếp tục? Tiếp tục cái gì? Cũng phải chờ Hoàng Thượng lên tiếng mới biết tiếp tục làm cái gì a.

Thật vất vả, Lạc Quân Tường cuối cùng cũng cất tiếng, nhưng những lời nói ra lại làm cho mọi người choáng váng. “Ha ha! Người thật sự rất thú vị, trăm phát hiện càng ngày trăm lại càng thích người! Tiểu, người không phải gọi là Tiểu Phượng thật chứ?”

“Không phải, ta gọi là Phượng Tần.” Vừa nói đến tên của y, Phượng Tần nhin không được oán giận. “Cũng không biết là ai sửa nữa, chữ ‘Tần’ kia siêu cấp khó viết.”

“Được rồi, vậy sau này ta gọi người là Tần, trăm nói chúng ta sẽ rất nhanh gặp mặt, người xem, không sai chứ.” Lạc Quân Tường ôn nhu nói với Phượng Tần.

“Ân, người nói đúng rồi, ta cao hứng nhanh được nhìn thấy người như thế.”

“Được rồi, các người đều bình thân đi.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng.”

“Quân Tường, ta có một vấn đề, người vẫn nói ‘trăm’ là có ý gì?” Không ngại học hỏi người khác là ưu điểm của Phượng Tần, đồng thời cũng là khuyết điểm của y.

Bị Phượng Tần hỏi như thế, trừ Lạc Quân Tường tương đối ổn định ra thì tất cả người vừa đứng dậy, cùng với những người vẫn đứng thẳng thẳng này giờ đều té ngã hết trên mặt đất.

“Phụ thân, sao người lại ngốc như thế a!” Vũ Nhi kêu thảm thiết, chẳng lẽ phụ thân cho tới bây giờ cũng không biết cái gọi là tự bạo kỳ đoãn có ý nghĩa gì sao?

27. Chương 27

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tuy rằng đã tìm được Tiểu, không đúng, là Phượng Tần, nhưng y còn nhiều điểm đáng ngờ lắm, nếu y là hầu phi của trăm thì sao lại không biết trăm? Còn nữa, đứa trẻ này gọi y phụ thân là nhi tử của mình với Tần sao? Nếu hài tử này là nhi tử của trăm cùng Tần, vì cái gì trăm đối với Tần hoàn toàn không có ấn tượng? Lạc Quân Tường trầm nghĩ nhìn Phượng Vũ, trừ bỏ ánh mắt giống Phượng Tần ra, các ngũ quan khác quả thực là phiên bản của mình. Rất kỳ quái, nhất định phải minh bạch mới được!

“Tần, Phượng Vũ, Hứa Diệp, Tiểu Tương cùng Tiêu công công, trừ bỏ những người trăm vừa điểm danh, những người khác đều đi ra ngoài, không có lệnh của trăm thì không được phép vào.” Đối với chuyện liên quan đến huyết thống hoàng thất thì càng ít người biết càng tốt, thế là Lạc Quân Tường lưu lại những người chắc chắn biết rõ chân tướng sự tình.

“Hoàng huynh, còn ta?” Lạc Quân tề vẻ mặt thương tâm chỉ vào mình, rất thương tâm, không thể tin được chuyện trọng yếu như thế hoàng huynh cũng không cho mình tham dự.

“Người? Vậy người cũng lưu lại đi.”

Chờ tất cả kẻ tạp vụ đều đi ra ngoài, Lạc Quân Tường phân phó Tiêu công công chuẩn bị ghế tựa ban thưởng tọa cho hai người Phượng Tần và Vũ Nhi.

Lạc Quân tề thấy thế nói giỡn: “Hoàng huynh thực bất công a, cũng không cho người chuẩn bị ghế cho ta làm hoàng đệ này.”

Lạc Quân Tường trở lại vị trí của mình ngồi xuống xong có chút dăm chiêu nói: “Xem ra trăm thật sự phải mời người đi ra ngoài!”

“Không, không, không!” Lạc Quân Tề vội vàng xua tay nói: “Không cần, ta thích đứng, hi hi!”

“Nhi tử của Tần — Phượng Vũ trừ bỏ ánh mắt ra, ngũ quan khác không có phần nào không giống trăm, thậm chí bề ngoài so với Tử Hồng (Nhi tử lớn nhất của Lạc Quân Tường, năm nay 5 tuổi) lại càng giống trăm, không thể nghi ngờ, nó chính là hài tử thân sinh của trăm, sau này Phượng Vũ sửa thành họ Lạc, lấy Tử là tự bối, sau này gọi là Lạc Tử Vũ, là tam hoàng tử của Tử Long hoàng triều chúng ta.” Lạc Quân

Tường không chút do dự tuyên bố. “Tiêu công công, chờ trăm viết thánh chỉ, người đi tuyên bố cho tất cả mọi người biết tam hoàng tử của trăm.”

“Lão nô tuân chỉ.”

Nghe Lạc Quân Tường tuyên bố xong, Lạc Quân Tề, Hứa Diệp, Tiêu công công, Tiểu Tương liền quỳ xuống chúc mừng: “Chúc mừng Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế, chúc mừng tam hoàng tử, thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

“Bình thân.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng.”

Phượng Tần nghe không được minh bạch cho lắm liền hỏi Lạc Tử Vũ ngồi bên cạnh mình: “Vũ Nhi, Quân Tường nói tam hoàng tử kia là người sao?”

“Àn, hẳn nói đúng là ta.”

“Cái gì?” Phượng Tần tròn mắt, hoàn toàn không thể chấp nhận chuyện này là thật. “Không được, Vũ Nhi là con của ta, là bảo bối của ta, Quân Tường là ái nhân của ta cũng không thể cướp đi được!” Phượng Tần kích động đứng dậy, đem Lạc Tử Vũ ôm vào lòng ngực.

Lạc Tử Vũ dùng bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vỗ vỗ ngực Phượng Tần an ủi: “Phụ thân trước tiên đừng kích động, Vũ Nhi sẽ không rời phụ thân đâu, phụ thân yên tâm.”

Lạc Quân Tường thấy vậy, bắt đầu cảm thấy địa vị của mình trong lòng Phượng Tần còn kém xa nhi tử.

Tiểu Tương chậm rãi đến bên Phượng Tần nhỏ giọng giải thích. “Nương nương. người đừng kích động, tiểu chủ tử là con của người cùng Hoàng Thượng, Hoàng Thượng phong tiểu chủ tử làm tam hoàng tử, không phải cướp đi tiểu chủ tử của người.”

“Nga, nguyên lai là như vậy a, ta lại lý giải sai lầm rồi.” Phượng Tần ngượng ngùng buông Lạc Tử Vũ ngồi lại trên ghế.

Ngoại trừ Lạc Quân Vũ cùng Tiểu Tương hiểu rõ Phượng Tần, mấy người khác đều trợn mắt há miệng mà nhìn Phượng Tần. Lại lý giải sai? Ý là y thường xuyên lý giải sai lời người khác nói sao?

“Tần, người đừng lo lắng, trăm sẽ không đoạt Vũ Nhi của người đâu, Vũ Nhi là nhi tử của chúng ta.” Lạc Quân Tường đi đến trước mặt Lạc Tử Vũ vuốt đầu nó nói: “Sao vậy? Còn không gọi phụ hoàng?”

Lạc Quân Vũ nhảy xuống ghế, cung kính quỳ gối trước mặt Lạc Quân Tường: “Nhi thần Tử Vũ thỉnh an Phụ hoàng!”

“Ngoan, mau bình thân. Tử Vũ năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Bẩm phụ hoàng, Tử Vũ ba tuổi.”

Lạc Quân Tường cẩn thận tính toán một chút, “Vậy phải nói Tần ước chừng khoảng bốn năm trước hoài thượng Tử Vũ, nhưng nếu chúng ta đã từng cùng bên nhau, vì sao chúng ta đối với đối phương lại không có ấn tượng gì?”

“Đó là bởi vì Hoàng Thượng (nương nương) mất trí nhớ.” Tiêu công công cùng Tiểu Tương đồng thời nói.

“Không thể nào, như thế là sao?” Không biết người nào nói ra câu này.

Đúng vậy, việc này cũng thật sự trùng hợp, hai đương sự lại đều mất đi trí nhớ.

“Tiêu công công, khi nào mà trăm mất đi trí nhớ?”

“Chuyện này...chuyện này...”

Thấy vẻ mặt Tiêu công công muốn nói lại không muốn nói, Lạc Quân Tường biết ngay hẳn có chuyện gì giấu giếm mình, lập tức lạnh mặt nói. “Tiêu công công, xem ra người đã già rồi, phải về hưu a! Xem ra trăm phải hảo hảo tiền người một đoạn đường!”

Nghe vậy, Tiêu công công lập tức quỳ xuống khóc lóc kêu: “Hoàng Thượng tha mạng a, không phải lão nô không chịu nói, là không dám nói a, năm đó Thái Hậu hạ chỉ không cho phép nói ra, chuyện này...chuyện này Hứa Diệp nhân cũng biết.”

“Hứa Diệp! Ngay cả ngươi cũng biết? Ngươi cũng giấu giếm trẫm?!” Lạc Quân Tường phi thường tức giận. hai người từ nhỏ làm bạn bên cạnh mình lại đều giấu giếm mình.

Hứa Diệp quỳ xuống nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, năm đó thật là Thái Hậu đã hạ chỉ như vậy.”

Vậy là Mẫu hậu bắt bọn họ lừa dối mình? Lạc Quân Tường cảm thấy mình sắp tức giận đến chóng mặt rồi, thế là lấy tay day day trán mình nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “các ngươi nói, trẫm tha cho các ngươi vô tội, cho dù Mẫu hậu có trách tội xuống thì trẫm cùng một mình gánh chịu.”

“Tạ ơn ân điển của Hoàng Thượng!”

“Vậy từ Tiêu công công nói đi.”

Tiêu công công chậm rãi nói lên chuyện cũ năm xưa: “Khoảng hơn bốn năm trước, lúc ấy Tề Vương Gia phụng mệnh lệnh Hoàng Thượng đi biên cương, khi Hoàng Thượng cải traang đến Giang Nam vi hành thì quen biết Phượng hầu phi nương nương, còn đưa nương nương tiến cung. Sau khi tiến cung không lâu, một lần Hoàng Thượng và nương nương ra ngoài du ngoạn thì gặp thích khách, Hoàng Thượng vì bảo vệ nương nương nên bị thương hôn mê một ngày một đêm, thế nhưng sau khi tỉnh dậy thì những kí ức hơn hai tháng cùng nương nương quen biết đều quên hết. Sau đó, Thái Hậu dùng danh nghĩa nương nương làm nguy hại đến Hoàng Thượng đánh tiến lãnh cung. Hoàng Thượng, trên là những điều lão nô biết đều đã nói ra, lão nô tuyệt đối không có nửa câu giả dối.”

“Hứa Diệp, đúng như những lời Tiêu công công nói sao?” Lạc Quân Tường hai tay đặt phía sau, nhắm mắt lại nói.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, những lời Tiêu công công nói đều là thật.”

“Chính là năm đó mẫu hậu nói cho trẫm, trẫm gặp thích khách tập kích rồi hôn mê hơn hai tháng a.” Mẫu hậu không có lí do gì để gạt mình a? Lạc Quân Tường thở dài.

28. Chương 28

Lạc Quân Tề giống như nhìn ra được vấn đề Lạc Quân Tường đang suy nghĩ trong lòng. “Hoàng Huynh, nếu lúc ấy người thích Tiểu Phượng, mẫu hậu tuyệt đối không có lý do lừa ngài, người đừng quên biểu muội của chúng ta – Cổ Hải Lâm.” Lạc Quân Tề vẫn có thói quen gọi Phượng Tàn là Tiểu Phượng.

Ai, Mẫu hậu vẫn nghĩ muốn làm cho gia tộc Cổ thị quyền khuynh thiên hạ. Lạc Quân Tường lắc lắc đầu, dường như nhớ tới điều gì đột nhiên nói: “Hứa Diệp, trong mấy người chúng ta, trẫm cùng Tàn đều mất trí nhớ, Quân Tề lại chưa gặp qua Tàn, cho nên nói cũng chỉ người đối với y là có ấn tượng, trẫm rất ngạc nhiên vì cái gì mà người không có nhận ra y?”

“Bẩm Hoàng Thượng, ách, vào thời điểm bốn năm trước nương nương lúc ấy khoảng mười lăm tuổi, nhưng hiện tại nương nương đã mười chín tuổi, dung mạo và dáng người đều có chút thay đổi, hơn nữa, ty chức nhớ rõ hồi ấy nương nương là người điềm đạm ít nói, lại là tài tử nổi tiếng Giang Nam, thi từ ca phú mọi thứ đều tinh thông. Hoàng Thượng chính là vì tài học của nương nương mới cùng nương nương kết duyên, nhưng hiện tại nương nương.” Hứa Diệp ngượng ngùng nhìn Phượng Tàn không biết có nên nói hay không.

Phượng Tàn ngồi ở chỗ kia nghiêng nghiêng đầu, đôi mắt đen láy nhìn lại Hứa Diệp. “Hứa Diệp, hiện tại ta như thế nào? Ngươi nói tiếp đi.”

“Điều này...” Hứa Diệp có điểm khó xử nhìn nhìn Lạc Quân Tường, dù sao hiện tại người mình đang nói lại là một vị hầu phi, một chút không cẩn thận thôi có thể đầu rơi xuống đất.”

Nhận thấy bản khoán của Hứa Diệp, Lạc Quân Tường nói: “Hứa Diệp, ngươi muốn nói gì thì cứ việc nói thẳng ra, bất luận ngươi nói cái gì, trẫm đều thứ ngươi tội.”

Lạc Quân Tề chờ có chút không kiên nhẫn nói: “Hứa Diệp, ngươi đừng lè mề nữa, muốn nói gì thì cứ việc nói ra, dù sao hoàng huynh đã miễn tội trước cho ngươi rồi.”

Trong ngự thư phòng, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn lên người Hứa Diệp, Hứa Diệp cũng tự biết đàm lao thì phải theo lai, đành phải ngượng đầu nói: “Hiện giờ nương nương tính cách hoạt bát vui vẻ, hơn nữa không nói đến thì từ ca phú, chính là ngay cả vài từ đơn giản dùng hàng ngày cũng khó lý giải, cho nên tỳ chúc mới không nhận ra nương nương...” Hứa Diệp càng nói giọng lại càng nhỏ.

Hứa Diệp nói xong, trong ngự thư phòng không phát ra một âm thanh gì, yên tĩnh đến mức ngay cả thả cây kim xuống cũng có thể nghe thấy tiếng. Nghe Hứa Diệp nói như thế, trên mặt Phượng Tần bất giác hiện lên hai vệt ửng hồng thật lớn, Phượng Tần cảm thấy giờ phút này nhiệt độ trên mặt mình có thể dùng trực tiếp để rán trứng.

“Ha ha ha...” Cả ngự thư phòng nhất thời cười vang lên, hoàn toàn không có cấp Phượng Tần nửa phần mặt mũi.

Một lát sau, Phượng Tần thấy bọn họ vẫn không ngừng cười, hoàn toàn không có ý dừng lại, thế là đỏ mặt đứng bật dậy xấu hổ hỏi: “Xin hỏi, các người cười xong chưa? Thật sự đáng cười như vậy?”

“Khu!” Cuối cùng thân là vua của một nước đồng thời là trượng phu của Phượng Tần – Lạc Quân Tường ngừng lại trước. “Được rồi, mọi người không được cười nữa, cười nhạo ái phi của trẫm như thế các người đáng bị tội gì!” Lúc nói câu này, Lạc Quân Tường hoàn toàn quên chính mình mới là người cười đầu tiên, lại là người cười lớn nhất, không còn cách nào a, ai bảo hắn là hoàng đế cao quý nhất đâu.

“Tiểu Tương, ngươi theo bên người Phượng Tần đã bao nhiêu năm?”

“Bẩm Hoàng Thượng, từ khi nương nương tiến cung nô tài liền theo bên người nương nương.”

“Vậy được rồi, nếu Tần đã quên chuyện trước kia, mà mấy năm qua chỉ có người hầu hạ bên người y, giờ ngươi bắt đầu nói từ sau khi Tần tiến lãnh cung đi.”

“Dạ, Hoàng Thượng.” Tiểu Tương bắt đầu lên tiếng kể những chuyện cũ đau xót từ khi Phượng Tần tiến lãnh cung. “Mấy tháng sau khi nương nương bị đánh tiến lãnh cung liền phát hiện ra mình mang thai. Cho tới lúc tam hoàng tử được sinh ra, nương nương vì che giấu sự tồn tại của tam hoàng tử nên không cho nô tài đi thông tri ngự y, chỉ có nô tài giúp nương nương tiếp sinh, lúc ấy nương nương còn cấp nô tài một đạo di ngôn...”

“Di ngôn?” Mọi người tròn mắt kinh ngạc kêu lên.

Tiểu Tương gật gật đầu: “Đúng vậy, di ngôn của nương nương là nếu người khó sinh, liền đem hài tử ôm đến chỗ Thái Hậu, vì nói gì thì tam hoàng tử cũng là cốt nhục thân sinh của Hoàng Thượng, Thái Hậu sẽ không không thừa nhận, bất quá cuối cùng nương nương cũng bình an thuận sản, nhưng sau khi sinh, thân thể nương nương vô cùng suy yếu, chăm sóc hơn nửa năm mới hồi phục. Do không có sữa, nương nương cho Tiểu Tương một ít ngân lượng đến ngự thiện phòng mua lấy một chút gạo về nấu cháo loãng để nuôi lớn tam hoàng tử.”

Không thể tin được chủ nhân của cơ thể này lại sinh Vũ Nhi trong một hoàn cảnh nguy hiểm như thế, Phượng Tần trong lòng thâm nghĩ.

Cả ngự thư phòng một bầu không khí yên tĩnh, Lạc Quân Tường đi đến trước mặt phụ tử Phượng Tần ôm lấy Lạc Tử Vũ rồi ngồi bên người Phượng Tần tay phải vỗ vỗ y để an ủi, đem Lạc Tử Vũ đặt trên đùi mình. Không thể tưởng được phụ tử Phượng Tần lại sống trong một hoàn cảnh tội tệ như vậy. Nếu lúc ấy Phượng Tần khó sanh qua đời, hoặc Tử Vũ vì không có nước bú chết non, nghĩ đến đây Lạc Quân Tường không kìm được lạnh run.

Lạc Tử Vũ ngồi trên đùi hắn cảm nhận được rõ thân thể phụ hoàng đang ôm mình chấn động, thế là ngẩng đầu lên hỏi: “Phụ hoàng, ngài xảy ra chuyện gì?”

“Tử Vũ ngoan, Phụ hoàng không có việc gì. Tiểu Tương, ngươi tiếp tục nói đi.”

“Dạ, Hoàng Thượng. Khoảng nửa năm trước, nường nường không cẩn thận rơi xuống ao trong lãnh cung, chính là khi cứu lên nường nường chẳng những mất đi trí nhớ, tính cách lại đại biến. Hoàng Thượng, trên là tất cả mọi chuyện.”

“Rơi vào trong ao? Trẫm muốn sai người lập tức đi lấp cái ao kia.” Nghĩ đến Phượng Tần có thể xảy ra chuyện gì, Lạc Quân Tường lại kích động lên.

Phượng Tần vội vàng giữ chặt hán nói: “Ấy, đừng, Quân Tường, ao kia rất đẹp, đừng lấp, lấp thì tiếc lắm.”

“Vậy được rồi, bất quá, sau này người không được đến gần nơi đó nữa, không, không thể tiến gần nơi đó mười bước.”

“Được, nghe lời người.”

Lạc Quân Tường buông Lạc Tử Vũ trên ghế rồi mới đứng lên tuyên bố: “Giờ trẫm tuyên bố, tứ phong Phượng hầu phi làm nhất phẩm Phượng phi, tứ trụ Thần Hi cung, cung nữ thái giám 6 người, hoàng kim bạc ngân mỗi loại vạn lượng, châu báu hai rương, ngọn như ý sáu đôi, lụa là gấm vóc trăm thất, tàng trân các trân bảo tự tuyển mười hai kiện. Mặt khác thái giám Tiểu Tương nhiều năm qua có công hộ chủ, quan thăng hai cấp.”

Tiểu Tương kinh hỉ quỳ xuống tạ ơn. “Tạ ơn Hoàng Thượng, nguyện Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Tiểu Tương chưa từng nghĩ rằng trong một chốc mình lại thăng hai cấp quan, ngay cả nội vụ tổng quan Tiêu công công mới là quan ngũ phẩm, mình một chốc từ cửu phẩm lên đến thất phẩm, nói như vậy là chỉ có thái giám hầu bên người Hoàng Thượng và Thái Hậu mới có thể được quan thất phẩm trở lên.

Phượng Tần cũng học theo Tiểu Tương tạ ơn như thế, chính là đến khi Lạc Quân Tường đỡ mình đứng lên xong Phượng Tần cũng không rõ ràng là Hoàng Thượng ban thưởng cho mình cái gì, chỉ nghe hiểu được có kim có ngân, có thái giám cùng cung nữ, bất quá những cái này dùng để làm gì? Nếu không ra cung căn bản là không cần tiền, hơn nữa cần nhiều cung nữ thái giám như thế để làm gì? Có điều dùng để lập đội bóng cũng không tồi, nghĩ đến đây Phượng Tần không thể không cảm thấy một tương lai tươi sáng trước mắt, trước kia chỉ có Vũ Nhi, Tiểu Tương chơi, vẫn là nhiều người đã mới vui.

“Được rồi, ta nghĩ mọi vấn đề đều đã có lời giải, ta đây phải về vương phủ nghỉ ngơi, không thể tưởng được hôm nay lại đứng đến tận hai canh giờ, thời gian qua đúng là nhanh.” Lạc Quân Tề xoa xoa thất lưng nói.

Lạc Quân Tường nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, đúng là không còn sớm, người bình thường đều đã đi vào giấc ngủ. “Tiểu Tương, người đưa nường nường và tam hoàng tử đến Thần Hi cung nghỉ ngơi, mai mai có cần cái gì thì đi chỉnh lý lại, mai trước khi nường nường và tam hoàng tử rời giường thì người đi chọn sáu cung nữ thái giám đến hầu hạ hai người họ.”

“Tiểu Tương tuân chỉ.”

Thấy được ý Lạc Quân Tường không có đi cùng mình, Phượng Tần hỏi: “Vậy...Hoàng Thượng thì sao?”

Lạc Quân Tường vuốt vuốt tóc Phượng Tần nói: “Trần còn một ít tấu chương cần phê duyệt, người cùng Tử Vũ về nghỉ ngơi trước, ngày mai lâm triều xong trẫm qua tìm người.”

“Nga, bất quá Hoàng Thượng, lâm triều là cái gì?” Lạc Quân Tường thiếu chút nữa té xỉu, ngay cả hai chữ lâm triều có ý nghĩa gì Phượng Tần cũng không biết.

Tiểu Tương vội vàng đi đến bên Phượng Tần giải thích: “Nường nường, lâm triều có nghĩa là hội nghị bắt đầu vào sáng sớm.”

“Nga, nguyên lai là như vậy, Hoàng Thượng nghỉ ngơi sớm một chút, chúng ta đi, ngủ ngon.” Phượng Tần ôm lấy Lạc Tử Vũ đã buồn ngủ cùng Tiểu Tương đi về phía Thần Hi cung.

Nhìn bóng dáng tiêm gầy của Phượng Tần, Lạc Quân Tường thấy mình rất may mắn có thể ở ngoài cung nhận thức được Phượng Tần thân ở lãnh cung, nếu bỏ lỡ hán sẽ tiếc nuối cả đời. Bất quá thị vệ canh phòng cửa cung đúng là phải hảo hảo chỉnh đốn lại một chút, hậu cung phi tử giả làm thái giám xuất cung cũng không biết!

29. Chương 29

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Văn Hà cung

“Hàng!” Một nữ nhân mặc cung trang hoa lệ, diện mạo mỹ diệu thần tình vẻ giận dữ ném cái chén đến trước mặt cung nữ đứng cách ả không xa. “Bảo người đi cấp bản cung ly trà, người cư nhiên rót một ly trà nóng thế này mang đến! Người muốn bồng chết bản cung sao?”

Người cung nữ kia sợ đến mức quỳ sụp xuống. “Thỉnh quý phi nương nương tha tội, nô tỳ xin đi rót ly trà khác.”

“Không cần, người chân tay vụng về, sớm hay muộn cũng có một ngày bản cung sẽ bị người làm tức chết.”

Lúc này, một nữ nhân mặc y phục cung nữ đến bên người ả an ủi: “Nương nương hà tất phải tức giận với một cái cung nữ nhỏ nhoi, sinh khí hội thương thân, nương nương phượng thể quan trọng hơn.”

“Quên đi, người đứng lên đi.” Lâm quý phi – ả chính là chất nữ của Thái Hậu Cố Hải Lâm, thân là người đứng đầu tứ phi lại là quý phi duy nhất, hiện giờ chưa có lập hoàng hậu, cả hậu cung đều do ả làm chủ.

“Tạ ơn quý phi nương nương,” Cung nữ lập tức đem những mảnh vỡ của chiếc chén trước mặt thi dọn gọn gàng.

“Liều Dĩnh người không biết, kỳ thật bản cung tức giận nhất không phải chuyện này.”

Liều Dĩnh từ nhỏ đã theo bên người Cố Hải Lâm, là người duy nhất khi tiến cung Cố Hải Lâm dẫn từ bên ngoài vào, cho đến nay vẫn là tâm phúc của ả. “Vậy không biết nương nương sinh khí vì chuyện gì?”

“Đêm qua Hoàng Thượng cư nhiên đưa tên tiện nhân Phượng Tần ở trong lãnh cung tiến ra, không chỉ có tứ phong nhất phẩm phi, lại còn đem Thần Hi cung ban cho hấn. Năm đó Hoàng Thượng không để ý đến Thái Hậu phản đối, một mực đưa hấn tiến cung, bản cung liền biết hấn là một sự uy hiếp, cũng may trời xanh có mắt khiến cho Hoàng Thượng mất đi trí nhớ những ngày bên hấn, để cho Thái Hậu lấy tội danh hấn làm nguy hại đến Hoàng Thượng đánh tiến lãnh cung. Sự tình cách đã nhiều năm như thế, không biết hấn dùng quỷ kế gì lại khiến cho Hoàng Thượng từ lãnh cung đón ra.” Lâm quý phi nói nghiêng rằng nghiêng lợi, hai tay còn vì sinh khí mà siết chặt khăn lụa trong tay ả. “Thật sự là tức chết bản cung!”

“Nương nương, nô tỳ còn nghe nói hấn ở lãnh cung ba năm trước vì Hoàng Thượng sinh hạ nhi tử, hài tử kia hiện giờ được tứ phong làm tam hoàng tử nữa.” Liều Dĩnh nhỏ giọng nói bên tai ả.

“Có thể tưởng được năm đó Hoàng Thượng thương hấn như thế, lại tán thành cùng hấn gieo trồng tử quả cho đến khi mang thai hoàng tử, nếu không phải Hoàng Thượng mất đi trí thì có thể hiện giờ ngay cả Hoàng Hậu hấn cũng làm rồi.” Nói đến đây, trong mắt Lâm quý phi hiện lên một tia quang độc hoang mang. “Liều Dĩnh, thông tri mấy vị muội muội, buổi chiều bản cung muốn dẫn các nàng cùng đến hảo hảo gặp mặt hấn, nhìn xem đến tột cùng hấn dùng yêu thuật gì mê hoặc Hoàng Thượng!”

“Dạ, nương nương, nô tỳ liền đi an bài.”

Ánh nắng ấm áp từ lúc mở cửa sổ chiếu vào phòng, một đôi phụ tử đang nằm trên chiếc giường lớn hoa lệ, phụ thân tỉnh ngủ chậm rãi mở to mắt, đột nhiên nhìn thấy trước giường sáu người ăn mặc chỉnh tề mặt không chút thay đổi, phụ thân sợ tới mức trợn mắt hét lớn lên: “A.....! Có quỷ a!”

Nghe thấy tiếng hét của phụ thân, nhi tử đang ngủ say lập tức tỉnh lại hỏi: “Quý? Phụ thân, quý ở nơi nào.”

“Không, nguyên lai là người, đứng ở trước giường không có lên tiếng, làm ta sợ muốn chết.” Phượng Tần vỗ vỗ ngực, thật sự là người dọa người hù chết người a, làm sao có người đứng trước giường chờ người khác tỉnh giấc chứ.

“Nô tài Thụy Đắc thỉnh an nương nương, tam hoàng tử.”

“Nô tài Lâm Lục thỉnh an nương nương, tam hoàng tử.”

“Nô tài Hác An thỉnh an nương nương, tam hoàng tử.”

“Nô tài Nhược Mai thỉnh an nương nương, tam hoàng tử.”

“Nô tài Lạc Anh thỉnh an nương nương, tam hoàng tử.”

“Nô tài Nhược Sương thỉnh an nương nương, tam hoàng tử.”

Phụ tử Phượng Tần ngồi trên giường ngơ ngác nhìn một đám người bọn họ thỉnh an mình: “Ách, chào các người!”

Tiểu Tương đang chuẩn bị bữa sáng nghe thấy Phượng Tần hét liên nhanh chóng chạy tới trước giường Phượng Tần khẩn trương hỏi: “Xảy ra chuyện gì, nương nương? Có phải bọn họ hầu hạ có gì không tốt không?”

Phượng Tần khoát tay, “Không có việc gì, đột nhiên nhìn thấy có nhiều người đứng trước giường như thế khi ta thức dậy, bị dọa một chút thôi.”

Thiếu chút nữa quên nương nương mất trí nhớ, có thể sẽ không có thói quen phô trương như vậy. “Nương nương, tiểu chủ tử, bọn họ đều là người Tiểu Tương vừa mới đi tuyển về hầu hạ các ngài, hiện tại bọn họ ở nơi này chờ các ngài thức dậy rồi rửa mặt chải đầu giúp các ngài.”

Nghe Tiểu Tương nói như thế, Phượng Tần mới chú ý tới những vật dụng trên tay sáu người họ, chậu rửa mặt, khăn mặt, khăn vắt(cùng với bàn chải đánh răng ở hiện đại không khác nhau lắm), mấy thứ nữa đều là đồ dùng để rửa mặt chải đầu.

“Nguyên lai là như vậy a, bất quá không cần phiền toái thế, chúng ta có thể tự mình rửa mặt. bình thường đều tự chúng ta làm mà.” Cần đến sáu người hầu hạ mình và Vũ Nhi rửa mặt có tránh có phần khoa trương.

“Nương nương, bọn họ là Hoàng Thượng ban cho người, hầu hạ các ngài như vậy tuyệt đối không khoa trương. Nếu nương nương và tiểu chủ tử đã muốn rời giường, vậy thỉnh sau khi rửa mặt chải đầu xong thì đến dùng bữa thiện đi, Tiểu Tương đã giúp các ngài chuẩn bị xong rồi.”

Đợi phụ tử Phượng Tần sơ tẩy xong, Tiểu Tương dẫn hai người họ đi đến bàn ăn đã bày ra điểm tâm đủ loại màu sắc hình dạng.

“Oa! Thật nhiều điểm tâm nga, nước miếng của Vũ Nhi đều chảy ra hết rồi.” Tiểu quỷ thích ăn Lạc Tử Vũ khoa trương không ngừng lấy tay lau cái miệng nhỏ nhắn của mình.

“Tiểu Tương, còn có những người khác tới cùng ăn với chúng ta sao?”

“Bẩm nương nương, không có, chỉ có nương nương và tiểu chủ tử ăn thôi.”

“Nhiều thế này?” Nói xong, Phượng Tần đã nhanh chóng ngồi xuống bắt đầu ăn, lại phát hiện ở đây trừ mình và Vũ Nhi thì mọi người đều đứng nhìn họ ăn. “Lâm Lục, người đi lấy một ít bát đũa đến đây!”

“Dạ, nương nương,” Tuy rằng không rõ Phượng Tần muốn làm gì, nhưng nương nương đã phân phó, Lâm Lục đành phải tuân chỉ.

Trông mỗi cung điện ở hậu cung đều có một tiểu trù phòng, tiện cho vào tối muộn phi tử hậu cung đói bụng có thể sai nô tài đi chuẩn bị chút điểm tâm.

Lâm Lục cầm bát đũa đặt trên bàn xong, Phượng Tần đột nhiên nói: “Tiểu Tương các người ngồi xuống cùng nhau ăn, chỗ này rất nhiều điểm tâm, ta cùng Vũ Nhi không ăn hết, mọi người cùng ăn đi.”

Nơi này dù sao cũng không phải lãnh cung, chủ tử và nô tài đều phải phân biệt rõ ràng, Tiểu Tương cảm thấy có điểm khó xử nói: “Nương nương, như vậy không hợp lễ, hậu cung có quy định nô tài không thể ngồi cùng bàn ăn với chủ tử, phải chờ nương nương và tiểu chủ tử ăn xong, nhóm nô tài mới có thể ăn được.”

“Trước kia người cũng cùng ăn với chúng ta mà, hơn nữa nơi này chỉ có chúng ta, không phải sợ.” Phượng Tần đứng lên kéo Tiểu Tương ngồi xuống ghế. “Lâm Lục, Nhược Sương, các người cũng ngồi xuống ăn đi, các người nhiều người nhìn ta không thể ăn được, hơn nữa có mấy người chúng ta thì không thể ăn hết.”

Mấy cung nữ và thái giám ở đây nhìn lẫn nhau, nếu nương nương đã nói như thế, Tiêu công công thân là tổng quản Thần Hi cung đều cũng ngồi xuống ăn rồi, hẳn là không có vấn đề gì đâu, hơn nữa điểm tâm nương nương ăn đều là loại cao cấp, bình thường nếu không phải chữ tử tâm tình tốt ban cho thì không thể ăn được. Thế là bọn họ ngồi xuống theo yêu cầu của Phượng Tần, trong lòng đám người Lâm Lục đều đồng thời thốt lên một câu — nương nương nhất định là vị chủ tử tốt!

Tên bé Vũ Nhi là Lạc Quân Vũ nhưng do bé còn nhỏ, và theo đúng hàng con nên thay Quân bằng Tử. Nên có những lúc là Lạc Quân Vũ or Lạc Tử Vũ.

30. Chương 30

Giữa trưa

Tiểu Tương dẫn Lạc Tử Vũ đến ngự hoa viên du ngoạn, mà Phượng Tần thì đang chuẩn bị đưa Lâm Lục, Thụy Đắc, Hắc An đến lãnh cung lấy một số thứ của mình và Vũ Nhi. Kỳ thật việc này chỉ cần một vài nô tài đi làm là được rồi, chính là có một số đồ vật muốn dỡ ra thì phải làm theo thứ tự, ngay cả Tiểu Tương đi theo Phượng Tần lâu như thế cũng không thấy sẽ đỡ nổi, vì cẩn thận nên Phượng Tần cảm thấy tự mình đi sẽ tốt hơn.

Thế nhưng thanh âm thỉnh an truyền từ ngoài cửa vào đã phá vỡ kế hoạch của y.

“Nô tài (nô tỳ) khấu kiến Quý phi nương nương, thiên tuế thiên tuế thiên tuế! Khấu kiến Vân phi, Hoàng quý nhân, Lí quý nhân!”

Có người đến? Quý phi? Vân phi? Quý nhân? Họ là ai? Mấy tên này sao nghe quen vậy? Hình như đã từng nghe ở nơi nào rồi.

Phượng Tần còn không kịp nghĩ liền thấy bốn vị nữ nhân mặc hoa lệ cung trang, đằng sau mang theo một đám cung nữ thái giám, diện mạo mỗi người một vẻ đang tiến về chỗ mình. Đặc biệt là vị đi đầu kia, diện mạo mỹ diệu nhất, nhất cử nhất động đều câu nhân tâm huyền. Phượng Tần thầm nghĩ, nếu không phải mình vốn chỉ thích nam nhân, có thể sẽ bị nàng hấp dẫn, bất quá cách ăn mặc của nàng cũng quá khoa trương đi, nhìn trang sức đầy người, lại thêm rất nhiều trâm cài trên đầu, như thế mình cũng cảm thấy mệt thay cho nàng.

“Nghe nói Phượng hầu phi, a! Không đúng, hiện tại nên xưng là Phượng phi nương nương, nghe nói nương nương đêm qua được Hoàng Thượng từ trong lãnh cung tiếp ra, cho nên hôm nay bản cung cùng với mấy vị muội muội đến ‘thăm’ nương nương. Vị này chính là mẫu phi của Nhị công chúa Vân phi, hai vị này là Hoàng quý nhân và Lí quý nhân.” Lâm quý phi lần lượt giới thiệu cho Phượng Tần.

“Phượng phi nương nương hảo!”

“Nga! Mọi người hảo!” Lâm quý phi nói một hồi làm Phượng Tần chóng mặt, gì là nương nương gì là muội muội, Phượng Tần lén lút hỏi Nhược Mai đứng gần y nhất: “Nhược Mai, các nàng là ai?”

“Các nàng chính là Quý phi nương nương, Vân phi, Hoàng quý nhân và Lí quý nhân a.” Nhược Mai ghé vào tai y nhỏ giọng giải thích.

“Chuyện này ta đã biết, chính là các nàng gì mà quý phi với quý nhân ấy, là có ý nghĩa gì? Ta nghe mà choáng váng cả.”

Tuy rằng buổi sáng Tiểu Tương công công đã nói qua cho mọi người biết nương nương mất trí nhớ, đối với những sự tình trong cung không hiểu biết nhiều, nhưng Nhược Mai thật không ngờ nương nương ngay cả xưng hô quý phi, quý nhân đều không phân biệt được. “Nương nương, các nàng ấy giống ngài đều là hầu phi của Hoàng Thượng mà vị đi đầu kia chính là Lâm quý phi đứng đầu tứ phi, ở trong hậu cung quyền lợi của nàng là lớn nhất, ai cũng không dám đắc tội với nàng, nương nương ngài vạn lần phải cẩn thận.”

“Nguyên lai các nàng là tần phi của Hoàng Thượng a!” Tuy rằng lúc trước xem trên TV đều biết thân là hoàng đế thì có rất nhiều vợ, nhưng từ miệng Nhược Mai nghe được tần phi của Hoàng Thượng trong lòng

vẫn cảm thấy không thoải mái, ngực hình như có cái gì đó tắc nghẹn lại, chẳng lẽ đây là ghen mà mọi người thường nói?

Lâm quý phi phát hiện thấy sau khi mình lần lượt giới thiệu cho Phượng Tần xong thì y liền cùng với cung nữ bên người nhỏ giọng tán chuyện, căn bản không có để ý đến mình, gương mặt vốn mang theo nụ cười của Lâm quý phi không khỏi lạnh nhạt. “Xem ra nương nương được Hoàng Thượng tiếp ra, thân phận bất đồng, không cần thiết phải cùng tỷ muội chúng ta trò chuyện.”

Thảm rồi, Phượng Tần tự biết lần này đắc tội với người ta, thế là vội vàng nói: “Không có, quý phi nương nương các người hiểu lầm ta rồi, ta...Đúng rồi...ta đang hỏi Nhược Mai xem làm sao để tiếp đón các vị mới tốt.”

“Nguyên lai là như vậy.” Lâm quý phi gật gật đầu, nhưng trong lòng ả luôn cảm thấy Phượng Tần không phải cùng với cung nữ kia thương lượng chuyện này, hẳn nhất định có chuyện che giấu.

“Mọi người mời ngồi.” Phượng Tần phân phó Nhược Mai và Nhược Sương chuẩn bị trà và điểm tâm cho bốn người Lâm quý phi. “Không biết có phải các vị nương nương tới tìm ta là có sự tình gì không?”

“Không có sự tình gì cả, sáng sớm hôm nay muội muội ta nghe nói đêm qua nương nương được Hoàng Thượng tiếp từ lãnh cung ra, nên đặc biệt tới thăm nương nương, nhân tiện cũng muốn biết nương nương sao lại lợi hại như vậy. Đã ở trong lãnh cung đến ba năm nhưng vẫn còn làm Hoàng Thượng nhớ đến liền thỉnh ra trong đêm phong lâm nhất phẩm chính phi; cho nên giờ đến riêng thỉnh giáo nương nương một chút.” Vân phi nói.

“Đúng vậy, nương nương có chiêu thuật gì lợi hại thì dạy cho bọn muội một chút đi.” Lí quý nhân phụ họa nói.

Mà thân là kẻ điều khiển Lâm quý phi chỉ lẳng lặng ngồi một bên không nói nửa chữ, yên lặng uống trà.

Đáng tiếc Phượng Tần không nghe ra sự châm chọc trong lời nói của Vân phi. “Chiêu thuật? Chiêu thuật gì? Ta không có chiêu thuật.”

“Không thể nào, chẳng lẽ nương nương muốn tư tàng? Ngay cả một hai chiêu cũng không chịu dạy bọn muội sao?”

“Là không có chiêu thuật a, chúng ta là ở ngoài cung quen biết, quen biết cũng cần chiêu thuật sao?” Phượng Tần tò mò hỏi.

“Ngoài cung quen biết?!” Bốn thanh âm chói tai thét lên từ bốn vị nữ nhân kia, ngay cả Lâm quý phi vẫn lẳng lặng ngồi một chỗ cũng không thể khống chế được.

Nhìn thấy các nàng mở to đôi mắt nhìn thẳng mình, Phượng Tần thiếu chút nữa thì nghĩ mình sẽ bị điếc mất. Thật không tin được tiếng hét của nữ nhân lại đáng sợ như thế, Phượng Tần bị dọa khiến một câu nói ngắc ngứ mấy lần: “Đúng...Đúng vậy, ta...chúng ta là ở...ở ngoài cung quen biết nhau, rất...rất kỳ quái sao?”

“Khụ!” Lâm quý phi nhận ra được mình luống cuống. “Trong cung có quy định, tần phi hậu cung không được Hoàng Thượng cho phép thì không thể xuất cung.”

“Quy định?” Phượng Tần nhúc nhích đầu, thời điểm mình mới đến nào biết rằng sẽ có nhiều quy định như vậy a, bất quá nói thật, quy định trong hoàng cung này lập ra đúng không phải là nhiều bình thường, ngay cả ăn sáng cũng đều có quy định. “Ta không biết a, khi đó ta giả làm thái giám xuất cung.”

“Cái gì? Giả làm thái giám?”

Tiếng thét chói tai lần này quả thực còn kinh khủng hơn lần trước, Phượng Tần cảm thấy như nóc nhà đều bị lật lên hết rồi. Cổ họng hét lớn như thế không đau sao? Hơn nữa, giả làm thái giám xuất cung đáng kinh ngạc thế sao?

“Đúng...Đúng vậy...Làm...làm sao?”

Tùy rằng Phượng Tần là trời sinh không yêu người khác phải nhưng trước đây đã khắc sâu quan niệm LadyFirst (phụ nữ là hàng đầu) rồi, từ nhỏ cha mẹ đã dạy mình đối xử với người khác phải phải có phong

đoàn ông, Kevin trước đây trong trường học nổi danh là nam sinh có phong độ lịch lãm nhất, trước đây y tuyên bố tính hướng của mình không biết đã làm tan nát cõi lòng của bao nhiêu thiếu nữ.

Cho nên hiện tại Phượng Tần siêu cấp kiên nhẫn bồi bốn vị tân phi của Lạc Quân Tường, vẫn hữu vẫn tất đáp (có hỏi tất sẽ trả lời) trả lời những nghi vấn của các nàng, cứ như vậy bất tri bất giác đã trôi qua mấy canh giờ, dù là đôi khi vẫn xuất hiện những tiếng thét chói tai...

31. Chương 31

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hoàng Thượng giá đáo!”

Một thanh âm lớn truyền đến cắt ngang cuộc đối thoại của mấy người, cũng dẫn tới một vài loại tâm tư bất đồng.

Phượng Tần hai mắt sáng ngời, Hoàng Thượng tới, thật tốt quá, cuối cùng ta cũng thoát, không biết hôm nay phải tìm bác sĩ trong cung để xem tai mới được. Vân phi, Lí quý nhân, Hoàng quý nhân cảm thấy vô cùng kinh hãi, phải biết rằng trong hậu cung không có truyền triệu của Hoàng Thượng thì cơ hội nhìn được người rất ít, nhưng hôm nay lại có thể được gặp Hoàng Thượng, nếu được Hoàng Thượng chú ý thì quá tốt. Lâm quý phi biểu tình y nguyên, nhưng trong lòng vô cùng hận, trừ phi Hoàng Thượng muốn sung hạnh tân phi vào buổi tối thì mới bước đến hậu cung, nhưng hôm nay lại vì Phượng Tần mà đặc biệt đi một chuyến, xem ra tiện nhân này không thể lưu lại được.

“Khấu kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Tất cả thái giám, cung nữ trong phòng đều quỳ xuống làm lễ.

“Thần thiếp khấu kiến Hoàng Thượng!” Bốn người Lâm quý phi hạ nửa thân thể mềm mại.

Phượng Tần trải qua một đêm ngồi nghe Tiểu Tương nói, biết là thời điểm nhìn thấy Hoàng Thượng sẽ không bao giờ...có thể giống như trước kia được nữa, phải tham bái. Nhưng hai chữ “thần thiếp” bản thân mình không sao nói nên lời, dù sao mình cũng là nam nhân, thế là y quỳ một gối. “Phượng Tần khấu kiến Hoàng Thượng.”

“Mọi người bình thân.”

Đây là lần đầu tiên Phượng Tần nhìn thấy Lạc Quân Tường mặc long bào, dáng người cao lớn mặc bộ long bào chỉ có vua một nước mới có thể mặc, khiến cho khí chất hoàng đế duy ngã độc tôn của hắn hiển lộ không thể nghi ngờ. Sự kiêu ngạo trước mắt kia không ai có thể sánh bằng. Loại khí thế này Phượng Tần chưa từng được nhìn thấy.

Lạc Quân Tường phát hiện Phượng Tần không chút chớp mắt nhìn mình, không khỏi cảm thấy thú vị liền đi đến trước mặt y hỏi: “Tần, có chuyện gì? Vì gì mà luôn nhìn trộm?”

Nghe được lời xưng hô Hoàng Thượng nói với Phượng Tần, Lâm quý phi cảm thấy mình như sắp phát điên rồi. Từ khi tiến cung đến nay, Hoàng Thượng chưa từng gọi tên của mình, cũng chưa nghe thấy người gọi tên ai trong hậu cung. Nhưng hiện giờ trước mắt nhiều người lại thân thiết trực tiếp gọi hắn “Tần” như thế.

“Hoàng Thượng, hôm nay người rất anh tuấn!” Phượng Tần nói thẳng suy nghĩ trong lòng mình ra.

Cả đại sảnh Thần Hi cung trừ Phượng Tần và Lạc Quân Tường đã quen với những lời kinh người y nói ra, biểu tình những người khác chỉ có thể dùng đến bốn chữ “trợn mắt há mồm” để hình dung.

Nhưng câu trả lời của Lạc Quân Tường lại khiến cho mọi người ngừng suy nghĩ. “Vay ý của người nói là ngày hôm qua với trước kia trộm không anh tuấn?”

“Không phải!” Phượng Tần vội vàng khoát tay phủ nhận. “Người vĩnh viễn là anh tuấn trong lòng của ta, bất quá hôm nay đặc biệt hơn!”

Hoàng Thượng luôn luôn lạnh lùng nghiêm túc lại ngang nhiên ở nơi nhiều người như thế này cùng với Phượng phi nương nương điều tình! Hơn nữa trừ bỏ cung nữ, thái giám trong cung còn có bốn vị nương nương nữa.

Lạc Quân Tường tuyệt nhiên không cho rằng Phượng Tần nói những lời này để làm cho mình vui vẻ, vì bản thân đã biết rõ y là người muốn nói gì thì sẽ nói vậy, đây cũng là tính cách của y mà Lạc Quân Tường thích nhất. “Tiêu công công, truyền ý chỉ của trẫm đến ngự thiện phòng, hôm nay trẫm muốn ở Thần Hi cung dùng bữa.”

Lời này vừa nói ra liền khiến cho mọi người cảm thấy khó mà tin được, Hoàng Thượng từ sau khi đăng cơ thì ngay cả với Thái Hậu cũng chưa dùng cơm với người, thế nhưng hiện giờ ngay ngày hôm sau khi Phượng Tần đến trụ ở Thần Hi cung liền đến dùng bữa tối.

“Lão nô tuân chỉ!”

“Còn Lâm quý phi các người.”

Nghe thấy Hoàng Thượng nhắc đến mình, vẻ mặt mấy vị tần phi khẩn trương nhìn người, hy vọng Hoàng Thượng có thể cho phép mình cùng dùng văn thiện. Trong lúc đó nếu biểu hiệu của mình có thể hấp dẫn Hoàng Thượng thì thật tốt.

Đáng tiếc trời không theo ý người.

“Trẫm nghĩ nô tài trong cung các người đã chuẩn bị tốt văn thiện cho các người, nên trẫm sẽ không lưu lại.” Ngay cả vốn tiếng Trung kém như Phượng Tần cũng nghe ra là Hoàng Thượng đang khéo léo ‘thỉnh’ Lâm quý phi các nàng đi.

Tiền nhân Phượng Tần này sẽ ở trước mặt Hoàng Thượng bằng mặt không bằng lòng. Xem ra sự tình hôm nay nhất định phải bấm báo với Thái Hậu, bằng không không đến một tháng Hoàng Thượng sẽ lập hẳn làm Hoàng Hậu, đến lúc đó vận mệnh gia tộc Cố thị sẽ kết thúc. Tuy rằng Lâm quý phi trong lòng hận không thể khiến Phượng Tần tan xương nát thịt, nhưng lí trí ả còn biết phân biệt nặng nhẹ.

Lâm quý phi đi đầu thi hành một lễ nghi cung đình hoàn mỹ. “Hoàng Thượng, thần thiếp xin cáo lui trước.”

Thấy Lâm quý phi dưới hai người (Thái Hậu và Hoàng Thượng) trên vạ người cũng phải rời đi, mấy người Vân phi cũng xin cáo lui.

Ra khỏi Thần Hi cung, Lâm quý phi để cho Vân phi các nàng đi trước rồi mới vội vàng đi về phía Từ Trữ cung.

“Hải Lâm khấu kiến Thái Hậu, thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

“Lâm Nhi mau đứng lên, chúng ta là người một thì thì cần gì phải đa lễ như thế.” Đương kim Hiền Trữ Thái Hậu đã sinh hạ ba nhi tử cho tiên hoàng, mặc dù một nhi tử là Hoàng Thượng nhưng tiếc nuối nhất là không có nữ nhân. Mà chất nữ của người Cố Hải Lâm diện mạo với người hồi còn trẻ có tán phần tương tự, hơn nữa lại thông minh lãnh lợi, được Thái Hậu vô cùng yêu thích, quả thực đã đem nàng trở thành nữ nhân thân sinh để thương yêu.

“Tạ ơn Thái Hậu.”

Thái Hậu phân phó cung nữ dâng trà cho Lâm quý phi. “Hôm nay Lâm Nhi sao muộn như thế còn tìm Ai Gia a?”

Lâm quý phi nhìn cung nữ thái giám xung quanh, Thái Hậu liền hiểu chuyện này không nên để nhiều người biết. “Các người đều lui ra đi, chờ Ai Gia thông truyền thì tiến vào.”

“Dạ, Thái Hậu.”

Đợi đến khi trong phòng chỉ còn mình với Thái Hậu, Lâm quý phi lập tức chạy đến bên người Thái Hậu ôm lấy tay người nói: “Cô, người có biết chuyện đem qua Hoàng Thượng đem Phượng Tần từ trong lãnh cung

tiếp ra rồi lại ban Thần Hi cung cho hẳn không?” Lúc chỉ có hai người ở một chỗ, Lâm quý phi đều xưng Thái Hậu là cô.

Kỳ thật Lâm quý phi khẩn trương chuyện Thần Hi cung như thế cũng không phải là không có nguyên nhân. Nằm ở bên trái Vĩnh Tường cung chính là tẩm cung sau này của Hoàng Hậu Vĩnh Lạc cung, nhưng nằm bên phải Vĩnh Tường cung chính là Thần Hi cung, ý tứ chính là trước khi Hoàng Thượng lập Hoàng Hậu, vị tần phi có thể trụ ở Thần Hi cung có địa vị cao nhất trong lòng Hoàng Thượng. Năm đó Thái Hậu bảo Hoàng Thượng ban Thần Hi cung cho Lâm quý phi, Hoàng Thượng lấy danh nghĩa bởi bạn Thái Hậu nên ban Văn Hà cung ở bên cạnh Từ Trữ cung cho ả. Nhiều năm như thế trôi qua, Lâm quý phi đều đối với hai cung điện bên tẩm cung của Hoàng Thượng như hỏ rình mồi, hy vọng một ngày nào đó có thể tiến trụ Thần Hi cung rồi mới tiến trụ Vĩnh Lạc cung. Hoặc là trực tiếp trụ ở Vĩnh Lạc cung.

“Ân, sáng sớm hôm nay Ai Gia đã nghe từ miệng Phúc Hải rồi.”

“Cô, hôm nay Lâm Nhi cùng Văn phi các nàng đến Thần Hi cung dò hỏi Phụng phi, hẳn nói cho chúng ta biết nguyên lai là lúc hẳn giả làm thái giám xuất cung chơi đùa thì gặp Hoàng Thượng.”

“Cái gì? Xuất cung?” Thái Hậu giận dữ nói: “Đang ở lãnh cung mà còn chẳng tuân thủ quy củ như thế, năm đó Hoàng Thượng vì dẫn hẳn xuất cung du ngoạn nên mới bị thương, thế mà giờ hẳn còn lên xuất cung.”

“Cố, xem ra Lâm Nhi với vị trí Hoàng Hậu vô duyên rồi.” Lâm quý phi vẻ mặt thất vọng nói: “Lúc Lâm Nhi ra khỏi Thần Hi cung thì Hoàng Thượng đã ở nơi đó rồi, hơn nữa Hoàng Thượng còn muốn ở lại đó dùng văn thiện cơ.”

“Văn thiện? Hoàng Thượng từ sau khi đăng cơ còn không có cùng Ai Gia dùng chung bữa.”

Lâm quý phi biết Thái Hậu sinh khí với Hoàng Thượng, thế là tiếp tục nói: “Hơn nữa Hoàng Thượng còn trước mặt tất cả mọi người cùng Phụng phi điều tình, Phụng phi này thật không biết xấu hổ.”

Thái Hậu vỗ vỗ tay Lâm quý phi nói: “Lâm Nhi người yên tâm, Ai Gia nhất định sẽ khiến Hoàng Thượng lập người làm Thái Hậu.”

“Tạ ơn cô.” Nghe Thái Hậu bảo chứng như thế, Lâm quý phi trầm tĩnh lại, cười ngọt ngào với Thái Hậu: “Cô, hôm nay Lâm Nhi bồi người dùng bữa bữa nhé.”

Thái Hậu gật gật đầu. “Vẫn là Lâm Nhi ngoan nhất.”

32. Chương 32

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Tiểu Tương, đi nhanh lên, chuẩn bị ăn bữa chiều rồi.” Lạc Tử Vũ đi ngoạn ngự hoa viên xong liền thúc giục Tiểu Tương đi sau nó.

“Khấu kiến tam hoàng tử.”

“Tất cả mọi người đứng lên đi.” Trở lại đại sảnh Thần Hi cung, Lạc tử Vũ nhìn ngó xung quanh cũng không thấy Phụng Tần. “Di, sao không thấy phụ thân? Nhược Sương, phụ thân ta ở nơi nào?” Nguyên lai tẩm cung lớn cũng không phải chuyện tốt.

“Bẩm tam hoàng tử, nương nương hiện giờ đang ở trong phòng ngủ, bắt quá...” Hoàng Thượng cũng đang ở bên trong. Không đợi Nhược Sương nói xong, Lạc Tử Vũ đã giống như tên phóng về phía phòng ngủ.

“Phụ thân! Vũ Nhi đã về rồi!” Lạc Tử Vũ dùng sức đẩy cửa phòng ngủ.

“Phanh!” Một tiếng cắt ngang đôi uyên ương đang đứng nơi này kịch liệt hôn. “Á!” Phượng Tàn lập tức đẩy Lạc Quân Tường ra.

“Nhi thần khẩu khiến Phụ hoàng.” Lạc Tử Vũ giờ mới phát hiện Phụ hoàng ở đây, bất quá sao mà mặt phụ thân với phụ hoàng đều hồng như vậy? Hơn nữa phụ thân còn thở hổn hển, chẳng lẽ phụ hoàng với phụ thân vừa mới đá bóng xong? Những nơi này là phòng ngủ a...Rất nhiều vấn đề nảy ra trong đầu nó, giờ phụ hoàng đang ở đâu, chờ tối đi ngủ hỏi phụ thân vậy.

“Đứng lên đi, Tử Vũ trước khi vào phòng nhớ phải gõ cửa.” Lạc Quân Tường nói.

“Vâng, Tử Vũ cảm tạ Phụ hoàng đã giáo huấn.” Lạc Tử Vũ nghịch ngợm thè lưỡi.

Lạc Quân Tường yêu thương xoa đầu nó, Tử Vũ năm nay ba tuổi, nên đến thư viện đọc sách. Thư viện thiết lập tại trong hoàng cung là địa phương chuyên dùng hoàng tử và con cái của quan viên tam phẩm trở lên trong triều đến đọc sách, cũng là nơi trọng yếu bồi dưỡng trụ cột tương lai cho triều đình.

“Tử Vũ, phụ hoàng tính ngày mai đưa ngươi đến thư viện đọc sách, ngươi biết viết chữ không?”

“Thực sự sao? Thật tốt quá!” Lạc Tử Vũ luôn luôn hiếu học cao hứng nói: “Nhi thần đã thuộc ‘Tam Tự Kinh’ và ‘Luận Ngữ’, trước kia phụ thân có dạy nhi thần.”

“Àn.” Lạc Quân Tường hài lòng gật đầu, những thứ này nhất định là trước khi Phượng Tàn mất trí nhớ đã dạy Vũ Nhi.

Phượng Tàn đứng một bên đột nhiên yêu cầu: “Hoàng Thượng, ta nghĩ ta nên cùng đi học với Vũ Nhi.”

“Nga?” Lạc Quân Tường lại tò mò.

“Người cũng biết, ta nói chuyện không được tốt lắm. Vũ Nhi nói cái gì ‘Ba chữ kinh’ ta cũng không biết.”

“Phụ thân, là ‘Tam Tự Kinh’ mới đúng.” Lạc Tử Vũ đem tật xấu khi giao tiếp của Phượng Tàn nói ra.

“Nguyên lai là ‘Tam Tự Kinh’ a.”

Lạc Quân Tường nghĩ nghĩ. “Vây như thế này đi, bắt đầu từ ngày mai, giữa trưa mỗi ngày ngươi tới ngự thư phòng, trẫm sẽ tự mình giáo ngươi.”

“Oa, thật tốt quá!” Phượng Tàn hưng phấn ôm lấy Lạc Quân Tường, hôn liên tiếp lên mặt hắn. “Cám ơn người!”

Lúc này, thanh âm của Tiêu công công từ ngoài cửa truyền đến. “Khải tấu Hoàng Thượng, nương nương, tam hoàng tử, văn thiện đã chuẩn bị xong.”

“vây đi dùng bữa trước đi.” Lạc Quân Tường nói.

Không biết từ nơi nào lấy ra một chiếc bàn thật dài, trên mặt bàn xếp đủ các món ăn phong phú về hình dạng, màu sắc, mỹ quan tinh xảo. Toàn bộ thực sự là cao lương mỹ vị, hấp dẫn mọi người. Phượng Tàn ước chừng ở đây ít nhất...ít nhất cũng phải đến một trăm đĩa thức ăn.

Phượng Tàn nhìn cái bàn thật dài này, trời ạ, bằng này đĩa thức ăn sao?

“Một...một bàn thức ăn thế này, chỉ có ba người chúng ta ăn thôi?” Phượng Tàn kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, lúc trẫm ở trong cung dùng bữa thì chính là như thế này.”

Thật...Thật lợi hại! Phượng Tàn nhìn mấy thái giám thay phiên nhau dùng một cái bát nhỏ xếp đủ lại thức ăn đưa đến trước mặt Lạc Quân Tường cho hắn, mỗi loại thức ăn đều dùng một bát khác nhau, mà trước mặt mình với Vũ Nhi cũng có mấy cái bát nhỏ như thế. Nhìn thái giám đang không ngừng gấp thức ăn cho mình, Phượng Tàn không khỏi cảm thấy ăn như vậy rất nhàm chán, cứ bày ra trước mắt thế này thì giống buffet (tiệc đứng) ở tương lai thôi.

Đúng rồi, tiệc đứng! Sao giờ mình mới nghĩ đến chứ.

Phượng Tàn hai mắt sáng ngời. “Hoàng Thượng, ở nơi này rất nhiều đồ ăn, đừng cho họ gấp nữa, chúng ta đến ăn tiệc đứng đi.”

“Tiệc đúng?” Lạc Quân Tường đang chậm rãi hưởng dụng và Vũ Nhi một mực vui đầu vào ăn ngừng tay hỏi.

“Đúng vậy, tiệc đúng. Nghĩa là tự mình đi lấy thức ăn, thích món nào thì lấy món ấy.”

“Được được, tiệc đúng, phụ thân đề nghị rất thú vị nga!” Lạc Tử Vũ đột nhiên nghĩ đến ở đây còn có phụ hoàng đứng trên vạn người. “Phụ hoàng, chúng ta có thể ăn như thế không?”

Lạc Quân Tường nhìn hai đôi mắt ngập nước giống nhau y như đúc kia tức như con cún con đáng yêu làm cho mình khó có thể cự tuyệt được. “Được rồi, phụ tử các người thích ăn như vậy thì cứ làm thế đi.

“Da! Vạn tuế!”

Phụ tử hai người này được phê chuẩn xong liền như con chim nhỏ được sổ lồng cầm bát đĩa trước mặt đi đến bên chiếc bàn thật dài kia trái chọn phải chọn, chỉ chốc lát sau bát đĩa trong tay đã giống như một ngọn núi nhỏ.

Phượng Tần vừa ăn vừa tán thưởng. “Ăn rất ngon nga, ta chưa từng nếm qua món nào ngon như vậy.” Y xúc một muỗng nhỏ món ăn có màu trắng giống như đậu hũ đưa đến trước mặt Lạc Quân Tường nói. “Hoàng Thượng, người thử ăn đậu hũ này xem, thực trơn, rất mềm lại thơm nữa, ngon lắm!”

Lạc Quân Tường ăn thìa đậu hũ xong nói: “Cái này không phải đậu hũ.”

“Không phải đậu hũ?” Phượng Tần ăn lại một miếng. “Không thể nào, thật sự giống đậu hũ mà, hơn nữa màu sắc cũng giống.”

Lạc Quân Tường chỉnh lại: “Đây là hầu nào.”

Thứ ăn ngon như thế cư nhiên lại là óc động vật, Phượng Tần lập tức buông thìa trong tay, cầm lấy đũa gấp một món khác.

“Hoàng Thượng, người ăn thử miến này xem, ăn cũng ngon lắm.” Phượng Tần gấp miến dứt cho Lạc Quân Tường.

“Ách!” Nếm qua miến theo như lời của Phượng Tần xong, Lạc Quân Tường dừng một chút nói: “Tần, đây là vây cá.”

“Nguyên...nguyên lại là vây cá a, khó...khó trách ăn ngon như thế,”

Một lát sau...

“Hoàng Thượng, chân gà này ăn cũng ngon lắm, vừa lành lạnh, lại giòn nữa.” Phượng Tần gấp một chiếc đặt trong bát Lạc Quân Tường.

Chỉ nhìn bên ngoài, Lạc Quân Tường liền biết cái này không đơn giản là chân gà như vậy, “Phốc!” một tiếng, Lạc Quân Tường không khỏi nở nụ cười.

“Hoàng Thượng, người cười cái gì?” Phượng Tần tò mò hỏi, chân gà cũng đáng cười?

“Cái này...cái này không phải chân gà.”

“...Vây đó là cái gì?”

“Đây là chân khổng tước.” Lạc Quân Tường cười giải thích.

“Trời, phụ thân người thật mất mặt, ha ha...” Lạc Tử Vũ thay vì dùng bữa lại ôm bụng cười phá lên.

Ngay cả những thái giám, cung nữ ở đây cũng không nhịn được mà che miệng cười trộm.

“...” Lại sai nữa rồi, những thứ Hoàng Thượng ăn thật là kỳ quái a.

“Ha ha, Tần, dùng bữa với người thật có thú.”

“...”

33. Chương 33

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thỉnh nường nường theo Tiểu Tương đến dực thất tắm rửa thay y phục.” Tiểu Tương nói với Phượng Tần.
“Được rồi.”

Khi dùng văn thiện xong Lạc Quân Tường đã đi về tắm cung của mình để mặc dực canh y (tắm rửa thay y phục), nghe Tiểu Tương nói, tối hôm nay Hoàng Thượng sẽ đến sủng hạnh mình. Nhưng mà hai chữ “sủng hạnh” này nghĩa là gì? Bản thân mình chưa có nghe qua, thế mà khi hỏi Tiểu Tương ý nghĩa hai chữ này thì Tiểu Tương lại đỏ hồng mặt nói ‘sủng hạnh’ ý là Hoàng Thượng cùng mình ngủ. Cùng Hoàng Thượng ngủ, vậy cũng thuận tiện chuyện ân ái a, Phượng Tần thầm nghĩ.

Dực thất trong Thần Hi cung rất lớn, bài trí lại xa hoa, đặc biệt là bể tắm có thể chứa được đến mười người, so với một bồn dùng để tắm rửa trong lãnh cung không biết hơn gấp bao nhiêu lần. Bất quá lại có thái giám, cung nữ đứng bên cạnh thế này, có một mình mình tắm rửa thôi mà, thật sự cần nhiều người đến xem vậy sao?

“Ách, cái này...các người đi ra ngoài đi, ta có thể tự mình tẩy rửa.” Phượng Tần gấp gấp túm lấy y phục.

“Không được, nô tài (nô tỳ) phụng mệnh tới hầu hạ nường nường, thỉnh nường nường để cho nô tài (nô tỳ) giúp người thay quần áo.” Thái giám, cung nữ ở đây hình như đã được huấn luyện trước nên đều đều nói.

Vừa nghe đến hai chữ phụng mệnh, Phượng Tần liền biết hôm nay mình thế nào cũng chạy không nổi, thái giám còn có thể tiếp nhận, dù sao mọi người cũng đều là nam nhân, chính là cung nữ...

“Tiểu Tương và Lâm Lục các người lưu lại, nhưng Nhược Sương các người đi ra ngoài, thỉnh đi.”

Nhược Sương nghe xong lập tức nói: “Nường nường, người không thể trọng nam khinh nữ được, hơn nữa Tiểu Tương bọn họ là thái giám, làm sao có thể cẩn thận như cung nữ chúng ta.”

Trọng nam khinh nữ? Nghe xong Phượng Tần thiếu chút nữa thì hộc máu, không phải là vấn đề này có được hay không?

“Ta là nam nhân, các người là nữ nhân, nam nữ không giống nhau không thể gần gũi a.”

Là nam nữ thụ thụ bất thân! Bất quá ngại Phượng Tần là nường nường cho nên mọi người không có vạch trần sai lầm của y.

“Không sợ nường nường, nhóm nô tỳ tiến cung đã nhiều năm như thế, có thân thể nào mà chưa từng gặp qua đâu.” Nhược Sương nói, chuyện này đương nhiên là giả rồi, Hoàng Thượng từ khi đăng cơ đến nay chỉ có duy nhất một vị nam phi là Phượng phi nường nường, Nhược Sương các nàng từng hầu hạ qua cũng chỉ có nữ nhân.

Dạng cơ thể nào cũng từng nhìn thấy! Phượng Tần nhất thời ngây người, không thể tưởng tượng được nữ nhân trong hoàng cung ở Trung Quốc cổ đại lại cởi mở đến như thế, so với tương lai còn lợi hại hơn.

Thừa lúc Phượng Tần đang ngây người, Nhược Sương với mấy người Lâm Lục trao đổi ánh mắt một chút, vọt tới trước mặt Phượng Tần, người thì giữ lấy y, người thì giúp y cởi quần áo, người thì gỡ tóc.

“A! Phi lễ a! Tiểu Tương, người cũng không cứu ta!”

Tiểu Tương cười khỏ nói: “Nường nường, đây là hoàng mệnh nan vi a, chúng ta cũng chỉ là phụng mệnh làm việc mà thôi.”

“Nhược Sương, người không được chạm nơi đó, phải nhớ ta là nam nhân a!”

.....

“Bẩm nương nương, không tẩy như vậy thì sẽ không sạch a.”

“Trước kia ta tự mình tẩy cũng rất sạch sẽ!”

“Này, nam nữ không giống nhau không thể gần gũi!”

....

Lạc Quân Tường từ Vĩnh Tường Cung trở lại liền nghe được những tiếng hét liên tiếp không dứt như vậy.

“Đây là chuyện gì? Gọi thái giám quản sự nơi này đến đây.”

Chỉ chốc lát sau, người kia đã đưa Tiểu Tương đến trước mặt Lạc Quân Tường.

“Nô tài khấu kiến Hoàng Thượng.”

“Bình thân.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng.”

Tiểu Tương đứng lên xong, Lạc Quân Tường hỏi: “Các người không phải giúp Phụng phi mặc dục canh y sao? Vì chuyện gì mà Phụng phi lại hét lớn như vậy?”

“Bẩm Hoàng Thượng, nương nương từ sau khi mất trí nhớ tới này đều tự mình tắm rửa, hôm nay nhóm nô tài phải giúp nương nương tắm rửa, nương nương cảm thấy không quen, hơn nữa nương nương nói Nhược Sương các nàng đều là nữ nhân, có ý nam nữ thụ thụ bất thân.”

Nguyên lai là không quen a. “Sau này Phụng phi muốn tự mình mặc dục thì cứ để hẳn làm vậy đi.”

Tuy rằng nghe bọn họ đối thoại thì rất thú vị, nhưng y hét lớn như thế, tâm mình thật chịu không nổi.

“Dạ, Hoàng Thượng.” Hoàng Thượng vì nương nương đã nhiều lần phá lệ, xem ra Hoàng Thượng thực sự thích nương nương, những năm nương nương nhậm nhện trong lãnh cung thật không uổng phí.

“Người đưa Tam Hoàng Tử đi nghỉ ngơi trước, đợi Phụng phi tắm rửa xong thì trực tiếp đưa hẳn quay về tắm thất.” Nói xong Lạc Quân Tường không chờ Tiểu Tương trả lời liền đi về phía tắm thất.

Phụng Tàn cuối cùng cũng ‘hưởng thụ’ xong liền đuổi tất cả cung nữ thái giám bên người đi, một mình trở về tắm thất.

“Tất cả đều lui ra đi.” Lạc Quân Tường phân phó.

“Dạ.” Đợi tất cả những kẻ tạp vụ đi ra ngoài, Lạc Quân Tường dắt Phụng Tàn đi đến trước giường.

“Cuối cùng chỉ còn chúng ta, mỗi lần chúng ta ở cùng một chỗ không có kẻ khác thì cũng bị cắt ngang.”

Phụng Tàn nhẹ nhàng tựa trán vào vai Lạc Quân Tường.

“Lúc trở lại cung hôm qua, ta kể cho Tiểu Tương người là nam bằng hữu của ta, Tiểu Tương nói cho ta biết chúng ta không thể ở cùng một chỗ vì ta là phi tử của Hoàng Thượng. Lúc đó ta thật sự không biết phải làm thế nào. Khi nhìn thấy người ở ngự thư phòng ta thật cao hứng, cũng cao hứng khi biết người là Hoàng Thượng, ta có thể không cần tách biệt với người nữa, thế nhưng...” Phụng Tàn ngừng lại, không biết có nên nói hay không, mình là nam nhân, nếu như lại giống nữ nhân ghen tuông thì thật có phần so đo tị nạnh...

“Thế nhưng cái gì?”

“Vợ người thật nhiều.” (chua wa’) Phụng Tàn nhỏ giọng nói, Kevin lớn lên trong xã hội hiện đại với chế độ một vợ một chồng nên cảm thấy bản thân mình rất khó có thể chấp nhận được chế độ nhất phu đa thê này. Hơn nữa Lạc Quân Tường thân là Hoàng Thượng, phi tử hậu cung không phải dùng một chữ nhiều để hình dung.

“Từ sau khi Trầm xác định tâm ý với người, Trầm không còn đến hậu cung nữa, nếu thái tử phi trước đây là người, Trầm tuyệt đối sẽ không thú thêm phi tử nào khác.”

“Hoàng Thượng, người có cảm thấy ta rất ích kỷ, hay ghen không?”

“Suyt...Tàn, đừng gọi Trầm là Hoàng Thượng nữa, gọi tên Trầm giống như trước đây.”

Phượng Tần ngẩng đầu nhìn hần, hai người bốn mắt tương giao. “Nhưng Tiêu công công bọn họ nói tên của Hoàng Thượng không thể gọi.”

Lạc Quân Tường vuốt ve đôi môi hồng nhuận của Phượng Tần. “Người là đặc biệt, Trẫm thích người gọi tên của Trẫm.”

Nói xong rất nhanh cúi đầu hôn lên dòng suối ngọt ngào kia, Phượng Tần chủ động vươn đầu lưỡi cuốn lấy lưỡi của Lạc Quân Tường, tiếp xúc thân mật, nhập diễm dịch vào trong miệng mình. Lạc Quân Tường từ bị động chuyển thành chủ động dùng đầu lưỡi ôm lấy, một sợi chỉ bạc từ chỗ giao triền từ từ chảy xuống, cả người Phượng Tần tựa vào Lạc Quân Tường, đôi chân như không thể tự mình đứng vững được.

34. Chương 34

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

(các bạn cần chuẩn bị máu dợt phòng)

Lạc Quân Tường chậm rãi cởi bỏ y phục của hai người, khi Phượng Tần tỉnh lại sau nụ hôn nồng nhiệt, cả hai đã song song thoát hết y phục ngã trên giường.

Hai người đều xích lõa khiến mặt Phượng Tần càng đỏ hơn. Tuy rằng đã cùng Lạc Quân Tường sinh hạ Vũ Nhi, nhưng linh hồn Kevin trong thân thể này dù sao vẫn là xử nam chưa trải sự đời. Đáng người Lạc Quân Tường vừa nhìn đã biết là từng qua rèn luyện, không khỏi làm y cảm thấy được miệng lưỡi khô khốc, đặc biệt hỏa nhiệt đã trưởng đại, cư nhiên so với mình trước đây còn thô to hơn.

Bị đôi mắt xinh đẹp nhìn chăm chú, ngắm gương mặt diễm hồng của Phượng Tần, Lạc Quân Tường biết mình sắp nhịn không được nữa. Đáng người Phượng Tần hoàn toàn không mềm như người đọc sách bình thường, thân thể nhỏ nhắn thon dài, đường nét cơ thể rõ rệt. Lạc Quân Tường không biết đó là thành quả của việc Phượng Tần thường xuyên đá bóng mà đạt được. Làn da tuyết trắng không giống như của nữ nhân mềm mại nhắn nhụi mà mang lại một cảm xúc trơn mịn co dãn khiến Lạc Quân Tường yêu thích không buông.

Những nụ hôn ngập tràn yêu mến dần từ cổ Phượng Tần đi xuống, lưu lại những dấu vết đậm nhạt khác nhau. Đôi môi dùng lại trước ngực y, hai đóa thù du phần hồng nở rộ hấp dẫn ánh mắt Lạc Quân Tường, đầu lưỡi ẩm nóng thường thức một bên, bên kia Lạc Quân Tường vươn tay vuốt ve mơn trớn.

“Ân...A...” Phượng Tần cảm nhận được đôi môi và bàn tay Lạc Quân Tường đang gây cho mình khoái cảm. Đôi môi đi đến hỏa nhiệt đã ngẩng đầu của mình, cảm giác được bờ môi ướt át, mềm mại, ẩm nóng bao quanh, hai tay Phượng Tần khẽ luồn vào trong tóc Lạc Quân Tường, cảm giác mình sắp bắn ra.

“Quân...Tường.....Ô.....Đừng, đừng.....Như vậy....Rất....Rất bắn.....”

“Tất cả mọi nơi của Tần đều rất sạch sẽ.”

Lạc Quân Tường dùng đầu lưỡi liếm qua hai tiểu khổng nhỏ nhắn, Phượng Tần biết mình nhịn không được nữa rồi. “Quân Tường....muốn ra....Buông....Buông!”

Dường như là cố ý, Lạc Quân Tường dùng sức mút nhẹ một chút, Phượng Tần cảm nhận thấy, chấn động một cơn liên phóng ra trong miệng hần.

Lạc Quân Tường mở tiểu hạp đặt trên đầu giường, đem một ít nhuyễn cao đặc chế bôi lên tay sau đó đưa ngón tay mang mùi hương nhàn nhạt hướng đến trước tiểu huyết sát chặt của Phượng Tần. Tiểu huyết phốt hồng dưới sự vuốt ve của Lạc Quân Tường liền co rút lại, ngón tay chậm rãi thâm nhập nộn huyết mềm mại, khẽ chuyển động.

“Ân a.....Ân.” Xúc cảm chưa từng có lôi kéo tất cả tri giác của Phượng Tần.

Tuy rằng đã sinh hài tử, nhưng tiểu huyết này mấy năm qua chưa từng được khai nên giống như xử nữ gắt gao ôm chặt lấy ngón tay mình, cảm giác được Phượng Tần đã thích ứng, Lạc Quân Tường từ từ gia nhập thêm một ngón tay nữa...

Đột nhiên, ngón tay của Lạc Quân Tường chạm đến một điểm nào đó trong cơ thể Phượng Tần.

“A.....Quân Tường.....Ngô a.....” Một sự kích thích mãnh liệt bùng lên trong cơ thể, Phượng Tần không thể kiềm chế được phát ra những tiếng rên ngọt ngào.

Lạc Quân Tường biết mình đã chạm đúng nơi, ngón tay càng không ngừng hướng đến chỗ đó trườn sát thật nhanh.

“Không.....Quân Tường.....A....” Khoái cảm mãnh liệt làm cho phân thân vừa mới phóng ra của Phượng Tần ngắc đầu lần thứ hai.

Lạc Quân Tường rút ngón tay ở hoa huyết ra, khiến cho hoa huyết đã quen với dị vật tồn tại bên trong cảm thấy vô cùng trống trải.

“A.....Quân Tường.....Ta...Ta muốn....” Hai tay Phượng Tần gắt gao túm lấy sàng đan dưới thân, phát ra những tiếng rên khát cầu.

“Muốn cái gì?” Lạc Quân Tường xấu xa hỏi.

“Người...” Phượng Tần xấu hổ nhắm mắt lại nói. “Ta.....Ta muốn người....”

Lạc Quân Tường nâng đôi chân thon thả của Phượng Tần lên, tách chúng ra đặt lên đôi vai mình, đưa thứ đã cứng rắn hướng đến mật huyết của y, từng chút từng chút một tiến vào trong mật huyết đang vì khẩn trương mà rung động của Phượng Tần.

“A.....”

“Hô...” Khi thứ kiên ngạnh của Lạc Quân Tường đã hoàn toàn vào hết bên trong huyết đạo nóng rực sít chặt, hần phát ra một tiếng rên thỏa mãn. Loại cảm giác siết chặt lấy chính mình thế này thật sự khiến cho người ta điên cuồng.

Vì lúc trước Lạc Quân Tường đã chuẩn bị đầy đủ nên Phượng Tần không cảm thấy quá đau, nhưng y vẫn cảm nhận được hỏa nhiệt cứng rắn của hần đang kích động trong cơ thể mình.

Hai người thân thể tương giao làm cho song phương cảm nhận rõ tình cảm sâu sắc của đối phương với mình.

“Tần (Quân Tường), ta yêu người” Không hẹn mà cùng nói ra những lời từ tận đáy lòng, sự ăn ý như vậy làm cho hai người nhìn nhau cười, niềm hạnh phúc tràn ngập trong lòng họ.

Lạc Quân Tường lặng yên bất động, để ái nhân thích ứng với cự vật của mình. Biết hần vì mình, chính là thân thể đã quen dần, bắt đầu khát vọng đối phương, Phượng Tần cắn cắn môi dưới. “Quân Tường, người có thể động.”

Được cho phép, Lạc Quân Tường giữ lấy đồn bộ (mông a) của Phượng Tần, bắt đầu chuyển động, tùy theo hần tiến tiến xuất xuất, tiểu huyết co rút lại, chỗ tương giao phát ra những thanh âm “Phốc tư, phốc tư”

“A.....Ân.....Quân Tường.....Quân Tường.....” Thuận theo chuyển động càng lúc càng nhanh của Lạc Quân Tường, nhưng không phải lần ra vào nào cũng chạm đến điểm mẫn cảm của Phượng Tần nên y không ngừng cử động yêu đồn của mình. Cuối cùng, một lần Lạc Quân Tường tiến thẳng vào, thân thể Phượng Tần chấn động, phân thân chưa chịu cơn trớn đã phóng ra nhiệt tình của mình.

Phượng Tần đạt tới đỉnh điểm bất giác co rút tràng đạo của mình, dục vọng của Lạc Quân Tường bị nội niêm màng của y gắt gao bao trụ, kích thích như vậy làm hần không kiềm chế được bèn phóng ái dịch của mình trong cơ thể Phượng Tần....

Lạc Quân Tường từ từ rút dục vọng vẫn kiên ngạnh như cũ của bản thân ra, mở rộng vòng tay ôm Phượng Tần vào lòng.

Hai người ở cùng một chỗ liên tục thở dốc, bốn mắt nhìn nhau, không nhin được nở nụ cười hạnh phúc.

Lạc Quân Tường ôm ngang lấy Phượng Tần đứng dậy, bước tới cửa nổi thẳng với dục thất, đi đến bên bể, mở chốt tinh. Ôn tuyền thủy từ bên ngoài nhanh chóng chảy xuống, chỉ trong chốc lát đã đầy.

Lạc Quân Tường ngồi bên cạnh ao, tách hai chân Phượng Tần ra để y ngồi trên đùi đối mặt với mình, ngón tay tham tiến vào trong mặt huyệt rửa sạch ái dịch mình vừa mới bắn vào.

“Ah.....Quân Tường.....” Đôi tay Phượng Tần ôm lấy cổ Lạc Quân Tường, duỗi thẳng thắt lưng, để hán rửa sạch cho mình.

Không biết bắt đầu từ khi nào, nguyên bản chỉ là những hành động tẩy rửa đơn thuần đã biến thành những hành động âu yếm. Lạc Quân Tường ôm lấy đồn bộ của Phượng Tần từ từ để y ngồi lên dục vọng của mình, dưới trợ giúp của ôn tuyền thủy, Lạc Quân Tường thuận lợi đi vào chỗ sâu nhất trong cơ thể Phượng Tần...

“A.....Ha.....Quân Tường.....Nhanh.....Nhanh một chút!” Phượng Tần khê động thắt lưng của mình, đóng đưa đồn bộ lên xuống, thù du bóng loáng mê người nở rộ bị ngậm trong miệng của Lạc Quân Tường, liếm mút, đùa giỡn; hai tay siết chặt lấy vai hán, miệng phát ra những thanh âm rên rỉ. Dục vọng thô trưởng làm càn ra vào giữa mông, mỗi lần tiến vào đều chạm tới điểm nhạy cảm nhất của y, khiến Phượng Tần tưởng như mình sắp điên lên rồi.

Nhìn biểu tình say mê phát hỏa của Phượng Tần, thừa dịp đồn bộ y ngồi xuống, Lạc Quân Tường dùng sức hướng đỉnh dục vọng đi lên khiến cho Phượng Tần thở dốc một hơi, dục vọng ngẩng cao lại phun ra mặt dịch ướt át chỗ bụng hai người, Phượng Tần tới đỉnh điểm dục vọng lại không kiềm được siết chặt mông.

“A....” Lạc Quân Tường gầm nhẹ một tiếng, lại ở trong cơ thể Phượng Tần phóng ra dục vọng của mình.....
Xem ra lần này lại phải tẩy rửa thêm lần nữa!

35. Chương 35

“Cáp...Thắt lưng của ta đau quá!”

Phượng Tần ngồi xuống giường, cảm giác thấy một cơn đau nhức đến từ cột sống. Đặc biệt là chỗ được Lạc Quân Tường liên tiếp yêu thương hai lần kia, tuy là có phần đau rát, bất quá không có bị thương. Biết đây đều là do Lạc Quân Tường đối với mình thương tiếc, Phượng Tần không khỏi mỉm cười ngọt ngào.

Di, Quân Tường đâu? Phượng Tần nhìn nhìn xung quanh, y chỉ nhớ rõ khi Quân Tường giúp mình rửa sạch, mình không kìm chế nổi bị cơn buồn ngủ mê hoặc, hiện tại không biết đã mấy giờ rồi?

Tiểu Tương vẫn chờ ở cửa phòng ngủ nghe thấy thanh âm Phượng Tần rời giường liền dẫn theo mấy vị cung nữ, thái giám đi vào trước mặt y.

“Nương nương cát tường.”

“Tiểu Tương, hiện tại mấy giờ rồi?” Phượng Tần không để ý thấy trên thân thể mình hiện tại chỉ có duy nhất một chiếc chăn che nửa người phía dưới.

“Hiện tại đã là giữa trưa, sắp đến thời gian dùng ngọc thiện rồi.”

Tiểu Tương tiếp nhận y phục trong tay thái giám bên cạnh.

“Thỉnh nương nương để cho Tiểu Tương giúp ngài thay quần áo.”

Nghe lời nói của Tiểu Tương xong, Phượng Tần mới chợt nhớ ra là mình còn chưa mặc quần áo. Vậy tất cả hôn ngân (dấu hôn) trên người không phải đều đã bị họ thấy rồi sao!

“Các người đều ra ngoài đi, để Tiểu Tương ở trong này là được rồi.” Phượng Tần đỏ hồng mặt nói.

“Dạ.”

“Tiểu Tương, cái này không phải là quần áo của ta.” Khi Tiểu Tương giúp y mặc xong, Phượng Tần mới phát hiện.

“Bẩm nương nương, những thứ này đều là ngày hôm qua Hoàng Thượng sai người làm gấp. Nương nương, hiện tại Hoàng Thượng thật sự sung ngài, Tiểu Tương thật sự mừng thay cho ngài.” Tiểu Tương thoải mái nói.

“Hoàng Thượng chưa bao giờ qua đêm ở trong cung phi tần nào, hơn nữa Hoàng Thượng còn tự mình tẩy sạch thân thể cho ngài. Hoàng Thượng trước khi lâm triều còn phân phó Tiểu Tương, nói, nếu chiều nương nương cảm thấy thân thể không vấn đề gì thì có thể đến ngự thư phòng tìm người. Những chuyện này Hoàng Thượng đều chưa từng làm qua bao giờ.”

Đi tìm Quân Tường a, tuy rằng thân thể vẫn có chút đau nhức, nhưng không sao. Buổi chiều phải đi tìm hắn.

“Tiểu Tương, sao không thấy Vũ Nhi vậy?”

“Tiểu chủ tử a, Hoàng Thượng an bài tiểu chủ tử đến thư viên đọc sách, phải trước bữa tối mới có thể trở về.”

Đúng a, hôm qua Quân Tường có đề cập qua.

Giúp Phượng Tần mặc quần áo xong, Tiểu Tương nói: “Thỉnh nương nương đến bên này rửa mặt chải đầu.”
“Àn.”

Phượng Tần vốn bị Lạc Quân Tường yêu thương một phen khiến cho thất lưng cột sống bây giờ đau nhức hết cả, nên sau khi dùng xong ngọc thiện đành phải nhờ Tiểu Tương đến đỡ, đi về phía ngự thư phòng với tư thế có phần kỳ quặc. Vì trước đó Lạc Quân Tường đã dặn qua, Phượng Tần có thể tự do ra vào Vĩnh Hòa Cung, cho nên không có thị vệ nào ngăn cản bọn họ.

Đi vào trong, từ lúc cửa ngự thư phòng mở ra, Phượng Tần đã thấy Lạc Quân Tường đang tập trung phê duyệt tấu chương. Khó trách có người nói lúc nam nhân đang chuyên tâm làm việc là thời điểm đẹp trai nhất. Quân Tường nhà ta thật đúng là anh tuấn đến mê người.

Hai vị thái giám đứng ở đó cùng Hứa Diệp đang chuẩn bị hướng y thỉnh an, Phượng Tần lập tức nhỏ giọng nói:

“Hừ...Các người đừng lên tiếng, ta muốn cấp cho Hoàng Thượng một sự kinh hãi.”

Bọn họ nhìn lẫn nhau một chút, nếu Phượng phi nương nương đã nói như thế, bọn họ làm nô tài đành phải tuân mệnh.

“Tiểu Tương, người ở chỗ này chờ ta là được rồi.” Phượng Tần ghé vào tai Tiểu Tương nói nhỏ.

“Vâng.”

Phượng Tần nhẹ nhàng đi vào thư phòng, dùng ngón trỏ đặt trên môi ý bảo Tiêu công công đừng lên tiếng, rón rén đi đến phía sau Lạc Quân Tường, bưng bình dùng hai tay che mắt hắn, nén thấp âm thanh hỏi: “Đoán xem ta là ai?”

“Tần.”

Lạc Quân Tường buông bút lông, hai tay cầm lấy tay của Phượng Tần ở trên mắt mình, thuận thế kéo y về phía trước để y ngồi ngang trên đùi mình. “Trừ người ra, trong hoàng cung tuyệt đối không có bất luận kẻ nào dám làm như vậy đối với Trẫm.”

Kỳ thật lúc Phượng Tần đi vào Lạc Quân Tường đã nghe thấy tiếng bước chân của y.

“Đoán được nhanh như thế, không vui chút nào.”

“Sao lại tới đây nhanh như vậy?”

Lạc Quân Tường lấy tay xoa xoa thất lưng Phượng Tần. “Tối hôm qua...Chỗ đó còn đau không?”

Nghe hắn nói xong, Phượng Tần không thể tin, trợn trừng mắt lườm hắn: “Quân....Quân Tường, người.....Người nói gì vậy, Tiêu công công sẽ nghe thấy được đó.”

Đột nhiên, Tiêu công công vốn đứng một bên cất tiếng nói: “Bẩm nương nương, lão nô đã già, tai không được tốt, cho nên cái gì lão nô cũng đều không nghe thấy.”

“Người xem, Tiêu công công cũng không nghe thấy.” Lạc Quân Tường lộ ra vẻ mặt vô tội.

Biết Tiêu công công đang nói dối, bất quá Quân Tường hỏi như vậy cũng là do quan tâm đến mình, thế là y dỗ bưng mặt nhỏ giọng nói:

“Không đau, gần thất lưng thì có một chút.”

“Không đau là tốt rồi, vậy bây giờ Trẫm dạy người viết chữ trước đi.”

Phượng Tần nhìn tấu chương ‘ca tụng thái bình’ đầy bàn, lắc đầu nhẹ nhàng nói:

“Quân Tường, người làm việc trước đi, ta sẽ ở trong này cùng người. Đợi người xong hết mọi việc thì hãy bắt đầu dạy ta.”

Sự tri kỷ của Phượng Tần khiến Lạc Quân Tường cảm thấy hết sức ấm áp.

“Vậy được rồi, người ở trong này cùng Trẫm đi, hơn nữa ở bên kia để rất nhiều sách, người có thể lấy xem.”

Lạc Quân Tường buông Phượng Tần xuống đất, sau đó lại chuyên tâm tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Phượng Tần đi đến chỗ Lạc Quân Tường vừa nói, oa, nơi này quả thật là một thư viện. Bên trong bày ít nhất cũng hơn hai mươi giá sách cao đến mấy thước, trên giá sắp xếp rất nhiều thư tịch. Phượng Tần vừa đi vừa nhìn kỹ tên sách, thế nhưng đa số đều là chữ y không nhận ra, chỉ có thể hiểu được một số từ đơn giản.

Đột nhiên, Phượng Tần thấy một dãy sách tiêu đề viết bằng tiếng anh. Tiếng anh?! Phượng Tần rút lấy một quyển trong đó, mở ra nhìn sơ qua vài dòng, đúng là sách tiếng anh, thật tốt quá!

Y lập tức cầm cuốn sách, kích động chạy đến trước mặt Lạc Quân Tường hỏi:

“Quân Tường, vì sao nơi này lại có sách tiếng anh?”

Nhìn biểu tình kích động của y, Lạc Quân Tường không hiểu chuyện gì, chỉ là thấy những quyển sách này thì có cần thiết phải kích động như vậy?

“Đây là Liệt Nhật quốc tiến cung cho chúng ta, đáng tiếc cả triều đình trên dưới không ai có thể tinh thông được toàn bộ, cho nên vẫn đặt ở nơi này. Tần, xảy ra chuyện gì? Có cần phải kích động thế không?”

“Quân Tường, những thứ này ta hiểu được, toàn bộ đều hiểu được.”

Nghe xong, Lạc Quân Tường lộ ra một tia nghi hoặc. Phượng Tần mất trí nhớ ngay cả ngôn ngữ nước mình còn quên, đừng nói đến ngôn ngữ nước khác, tại sao lại có thể tinh thông cái này.

“Tần, sao người lại biết ngôn ngữ của Liệt Nhật quốc?”

Phượng Tần lập tức lấy tay che miệng mình lại. Trời ạ, bản thân rất kích động không cần thận nói ra, tựa như Trung Quốc có câu ‘giấy không gói được lửa’. Hơn nữa sớm hay muộn Quân Tường cũng sẽ biết. Nói không chừng giờ kể ra so với sau này còn tốt hơn, dù gì mình cũng không muốn giấu diếm hần nữa.

“Quân Tường, có thể để Tiêu công công ra ngoài một chút không?”

“Được rồi, Tiêu công công, người ra ngoài đi, thuận tiện đóng cửa lại.”

Nếu là bí mật không thể để cho kẻ khác biết được thì đóng cửa lại sẽ an toàn hơn.

Đợi Tiêu công công đóng cửa xong, Lạc Quân Tường kéo Phượng Tần ngồi xuống ghế Quý Phi ở bên cạnh.

“Được rồi, người nói đi.”

“Quân Tường, người có nghe qua chuyện, người sau khi chết linh hồn ly thể, rồi mượn thân thể một người khác để tái sinh không?”

Phượng Tần khẩn trương nhìn hần nói.

Người sau khi chết linh hồn ly thể rồi mượn thân thể một người khác để tái sinh? Ý là ‘Tá thi hoàn hồn’ sao?

“Người... Ý người là gì?”

Phượng Tần hít một hơi thật sâu nói:

“Quân Tường, ta vốn không phải là Phượng Tần, ta là người đến từ tương lai. Lúc trước vì gặp chuyện ngoài ý muốn nên đi tới nơi này, bắt đắ dĩ thay thế cho Phượng Tần trước kia. Ta gọi là Kevin.”

36. Chương 36

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

‘Tá thi hoàn hồn’? Trong đầu Lạc Quân Tường một trận hỗn loạn, hiện tại ái nhân bên người mình là một linh hồn đến từ tương lai, kêu cái gì mà Ke.....Kevin.

Tình yêu của mình đối với Phượng Tần, đến tận cùng có phải là vì trước khi mất đi trí nhớ đã từng yêu thương Phượng Tần, cho nên hiện tại nghĩ rằng mình trước đây yêu y, nên giờ cũng yêu y hay không? Hay là bản thân mình thực sự vì thích tính cách hiện giờ của y mà yêu y?

Lạc Quân Tường lấy hai tay ấn lên thái dương đau nhức, nói:

“Tần, người về Thần Hi cung trước đi, để cho Trầm ngâm lại.”

“Ân, ta đi trước, người nghĩ kỹ xong thì nhớ nói rõ cho ta biết đáp án.”

“Ân.”

Phát hiện sau khi mình nói ra chân tướng, Lạc Quân Tường đến một cái liếc mắt nhìn mình cũng không có. Phượng Tần tâm tình suy sụp đi ra khỏi ngư thư phòng.

“Tiểu Tường, chúng ta trở về thôi.”

Phượng Tần dọc đường thất hồn lạc phách trở về Thần Hi cung. Lạc Tử Vũ từ thư viện trở về nhìn thấy phụ thân đã một ngày không gặp, lập tức xông tới:

“Phụ thân, người về rồi. Vũ Nhi rất nhớ người a.”

Phượng Tần không muốn nhi tử phải lo lắng cho mình, lộ ra một nụ cười so với khóc còn tệ hơn.

“Phụ thân cũng rất nhớ Vũ Nhi, Vũ Nhi hôm nay đến trường có vui không?”

“Ân, rất cao hứng, con quen biết thêm được rất nhiều bằng hữu mới.”

“Vậy là tốt rồi, phụ thân hiện tại không được thoải mái lắm, muốn quay về giường nghỉ ngơi một chút, hôm nay không thể chơi cùng Vũ Nhi được.”

Nghe thấy Phượng Tần nói không thoải mái, mọi người trong Thần Hi cung lập tức khấn trương cả lên:

“Nương nương, nô tài lập tức đi tìm thái y đến.”

“Không cần, ta chỉ cần ngủ một chút là sẽ tốt thôi, hôm nay các người đừng gọi ta. Ta không ăn bữa chiều đâu.”

“Phụ thân, vậy tỷ nữa Phụ Hoàng đến đây chứ.”

Phượng Tần cứng người một chút nói:

“Hắn sẽ không đến đây.”

“Nga, vậy phụ thân không thoải mái thì nên nghỉ ngơi cho tốt, Vũ Nhi sẽ ngoan ngoãn.”

Lạc Tử Vũ sẵn sốc nói. ‘Thật tốt quá, hôm nay phụ hoàng không đến, mình có thể ngủ cùng với phụ thân rồi.’

Trở lại phòng ngủ, Phượng Tần lập tức bỏ nhào vào giường, hai tay ôm lấy chăn, vẫn nghĩ thấy được hương vị của Lạc Quân Tường trên đó. Tối hôm qua hai người còn ân ái trên đây, tỏ tình với đối phương. Hiện tại lại gặp phải cục diện như vậy, thật sự sợ rằng sẽ phải chia tay. Chưa từng nghĩ tới yêu thương một người lại khó khăn như thế này.

Phượng Tần đột nhiên nhớ tới cha mẹ đang xa cách ở tương lai. [Cha mẹ, nguyên lai yêu thương một người thật sự là chuyện khiến người ta vừa hạnh phúc vừa đau khổ. Trước kia hai người thường dạy con, nói là tìm được một người mình thích là việc hạnh phúc nhất trên thế gian. Nhưng hai người quên không nói cho con biết tình yêu cũng là thứ có thể khiến kẻ khác thương tâm đến tột cùng. Cha, mẹ, con rất nhớ hai người...Ồ...]

Phượng Tần sợ bị Tiểu Tương và người khác nghe được nên vùi đầu vào trong chăn nhỏ giọng khóc...

Từ ngự thư phòng trở lại tẩm cung, Lạc Quân Tường vẫn còn suy nghĩ về những lời Phượng Tần vừa mới nói cho mình biết.

“Hoàng Thượng, bữa tối đã chuẩn bị tốt, thỉnh Hoàng Thượng chậm rãi dùng.”

“Ân.”

Lúc dùng cơm, Lạc Quân Tường nhớ đến quá trình cùng Phượng Tần dùng cơm tối qua. Phượng Tần thật sự mang đến cho mình rất nhiều điều tiêu khiển. Lớn đến thế này, bản thân mới biết được nguyên lai dùng bữa cũng có thể vui sướng như vậy.

Thấy Hoàng Thượng rầu rĩ không vui ăn bữa tối, Tiêu công công quan tâm hỏi han: “Hoàng Thượng, có phải bữa tối hôm nay không hợp khẩu vị?”

“Không có, Trẫm đang suy nghĩ một sự tình.”

Tuy rằng bốn năm trước mình mất đi trí nhớ về Phượng Tần, nhưng Tiêu công công không phải nhớ rõ sao?

“Tiêu công công, năm đó...Chính là bốn năm trước, Trẫm đối với Phượng phi như thế nào? Phượng phi là người ra sao? Người cứ việc nói thẳng, bất luận người nói cái gì Trẫm cũng sẽ không trách tội người.”

Hoàng Thượng sao lại đột nhiên hỏi vấn đề này? Tiêu công công trả lời:

“Lão nô nhớ rõ năm đó khi Hoàng Thượng đưa Phượng phi nương nương vào cung, hoàn toàn không để ý đến việc Thái Hậu phản đối, trực tiếp phong nương nương làm hầu phi, sau đó còn vì để làm vững chắc địa vị của nương nương trong cung nên đã cùng nương nương gieo trồng tử quả. Lúc ấy lão nô không biết nương nương có ăn tử quả không, vì sau khi gieo trồng không được bao lâu thì Hoàng Thượng bị thương nên mất đi trí nhớ, mà nương nương cũng bị bắt tiến lãnh cung. Năm đó nương nương là người đọc nhiều thi thư, cũng thực hiện hòa, bất qua tính cách có chút lạnh nhạt.”

“Vậy bây giờ thì sao?”

Hoàn toàn không có để ý đến việc năm đó mình đối với Phượng Tần đến tột cùng yêu thích như thế nào, vội hỏi.

“Lão nô cảm thấy được bất luận năm đó nương nương nhận được bao nhiêu sự sủng ái của Hoàng Thượng đi chăng nữa cũng đều kém bây giờ. Hoàng Thượng mấy ngày này đều vì nương nương phá rất nhiều lệ, chính là dùng bữa, bồi tẩm, tiến Vinh Hòa Cung. Lão nô nhớ rõ, bốn năm trước có một lần nương nương muốn tiến vào ngự thư phòng để đọc sách bên trong, nhưng Hoàng Thượng nói hậu cung không được phép tiến vào ngự thư phòng, chỉ để lão nô đem bộ sách nương nương muốn xem đưa đến tẩm cung của người. Còn nữa, trừ khi có yến hội lớn Hoàng Thượng mới cùng Thái Hậu với một vài phi tần dùng bữa với nhau, thời điểm còn lại Hoàng Thượng đều thích một mình một người. Chính là nương nương hiện tại so với năm đó quả thực giống như hai người khác nhau. Nương nương bây giờ tính cách thực hiện hòa, cũng thực sắc sảo, đặc biệt là tính cách cởi mở của người. Nô tài cảm giác được mỗi lần chỉ cần nương nương ở nơi nào thì nơi đó nhất định sẽ có tiếng cười truyền ra.”

Nghe Tiêu công công nói xong, Lạc Quân Tường cảm thấy được mình đã nghĩ thông suốt rất nhiều điều. ‘Tá thi hoàn hôn’, trước kia khi mình chưa đăng cơ cũng du ngoạn qua không ít địa phương, cũng từng nghe không ít chuyện tình bất khả tư nghị. ‘Tá thi hoàn hôn’ cũng đã từng được nghe trong những cuộc tán gẫu

liêu trai cố sự(truyền thuyết liêu trai), không tưởng được sẽ xảy ra ở bên người mình, càng không thể ngờ được lại ở trên người mình yêu nhất.

Người yêu nhất? Chẳng lẽ là an bài của lão Thiên gia trong chốn u minh? Theo như lời Tiêu công công nói, dựa vào tính cách trước kia của Phượng Tần căn bản không có khả năng cải trang thành thái giám xuất cung du ngoạn. Nếu y không có mượn thân thể của Phượng Tần để sống lại, hai người họ căn bản không có khả năng gặp nhau. Nếu y không có lên xuất cung chơi đùa, bản thân mình cũng sẽ không phát hiện trong lãnh cung có người như vậy tồn tại. Bản thân mình chính là vì ở ngoài cung yêu người tên Tiểu Phượng kia, kêu Hứa Diệp đi theo hành tung của y, mới biết được người mình yêu là Phượng Tần ở trong lãnh cung. Chốt lại chính là mình vì y là chính y nên mới yêu, không phải vì y là Phượng Tần nên mới yêu thương.

Lạc Quân Tường nhất thời nghĩ thông suốt đột nhiên buông đũa cao hứng nói:

“Trẫm cuối cùng cũng thông suốt rồi!”

Trời! Vừa nãy ở trong ngự thư phòng, mình đối với Tần lạnh nhạt như vậy. Từ lúc y nói chân tướng đến lúc y rời đi, mình đều không có liếc mắt nhìn y đến một cái! Y nhất định là rất thương tâm, không được, hiện tại phải lập tức, lập tức đến bên cạnh y.

“Lập tức bãi giá đến Thần Hi cung!”

Thấy Lạc Quân Tường đứng lên định đi ra ngoài, Tiêu công công hỏi:

“Hoàng Thượng, ngài còn chưa dùng xong bữa tối!”

“Trẫm không ăn nữa, Tiêu công công người đừng đi theo. Vì để khen ngợi những lời người vừa mới nói, bữa tối nay Trẫm thưởng hết cho người.”

Nhìn một bàn lớn nhiều đến mấy miệng người ăn, Tiêu công công ngậy người một chút mới nói:

“Lão....Lão nô tạ ơn ...tạ ơn Hoàng Thượng ban cho.”

Hoàng Thượng đến tốt cũng là có chuyện gì?

Đáng tiếc, chờ đến lúc hần hồi phục lại tinh thần thì Hoàng Thượng đã đi lâu rồi.

37. Chương 37

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hoàng Thượng giá lâm!”

Lạc Tử Vũ đang trong phòng ăn dùng bữa tối nghe thái giám tuyên giá xong lập tức chạy đến:

“Nhi thần khấu kiến phụ hoàng!”

Lạc Quân Tường vội vàng đi vào Thần Hi cung nhưng không nhìn thấy bóng dáng Phượng Tần đâu liền hỏi:

“Tử Vũ, phụ thân người đâu rồi?”

“Bẩm phụ hoàng, phụ thân nói trong người không thoải mái, hiện đang nằm trong tấm thất nghỉ ngơi.”

“Nếu như vậy thì Tử Vũ người tiếp tục dùng bữa đi, Trẫm qua xem y.”

“Vâng, phụ hoàng.”

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ, Lạc Quân Tường một mình bước vào.

Nghe thấy thanh âm mở đóng cửa, Phượng Tần lập tức dùng ống tay áo lau khô nước mắt trên mặt, mang theo giọng mũi nặng nề hỏi:

“Ai?”

Nhìn chớp mũi hồng hồng của Phượng Tần, ánh mắt khóc đến sưng đỏ, nước mắt vẫn còn vương lại trên mặt, trong lòng Lạc Quân Tường cảm thấy vô cùng đau đớn. Nguyên lai mình ở ngự thư phòng lạnh nhạt lại khiến ái nhân bị tổn thương nghiêm trọng thế này.

Thấy rõ người tới, Phượng Tần lẳng lặng từ trên giường ngồi dậy, hai người cứ như thế mà nhìn chằm chằm vào nhau, không phát ra âm thanh gì.

Cuối cùng, Lạc Quân Tường phá vỡ im lặng.

“Tần, người khóc.”

Hắn ngồi bên mép giường, sờ khuôn mặt của Phượng Tần nói:

“Thực xin lỗi, ở trong ngự thư phòng Trầm quá lạnh nhạt làm tổn thương người. Vừa nãy Trầm đã suy nghĩ kỹ. Trầm yêu người là bởi vì người chính là người, chứ không phải vì người là Phượng Tần nên mới yêu người, đến bây giờ cuối cùng Trầm cũng hiểu được.”

Nghe hắn nói một đồng lớn bởi vì yêu, cho nên yêu làm Phượng Tần hồ đồ, loạn hết cả lên:

“Hiểu được cái gì?”

“Trầm hiểu được, Trầm yêu người, không phải vì người là Phượng Tần, mà chính là yêu linh hồn ngụ trong cơ thể này.”

Nói xong, Lạc Quân Tường cứ thế nhìn Phượng Tần, không mở thêm lời gì khác. Hắn biết bây giờ thứ Phượng Tần cần là thời gian để tiêu hóa những lời mình vừa nói.

Vậy... Vậy ý của Quân Tường là.... Là hắn.... Người hắn yêu chính là bản thân mình!

Phượng Tần cao hứng nhào vào lòng Lạc Quân Tường, ôm cổ hắn nói:

“Cảm ơn người, Quân Tường, cảm ơn người đã yêu ta.”

Siết chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của y, Lạc Quân Tường nhẹ nhàng nói:

“Tần.”

“Ân.”

“Bữa tối Trầm mới ăn có mấy miếng liền thưởng hết toàn bộ cho Tiêu công công rồi. Hiện tại Trầm đói bụng.”

“Ta cũng không có ăn bữa chiều. Vậy hiện giờ chúng ta ăn gì?”

Tiểu miên dương (dê con a~) đơn thuần hỏi.

“Thứ Trầm muốn ăn chính là món có tên gọi ‘Phượng Tần’.”

Đại sắc lang trực tiếp nói suy nghĩ trong lòng mình ra, không đợi tiểu miên dương có hành động gì liền lập tức hôn lên môi y.

Đôi môi Phượng Tần khẽ mở, đón nhận nụ hôn cuồng nhiệt bất ngờ, vươn đầu lưỡi của mình ra găt gao cuốn lấy đầu lưỡi đối phương kéo về trong miệng mình. Mật trấp (e hèm chính là nước bọt đó) giao hòa trong miệng, không phân rõ là của ai nữa. Hai người kịch liệt đáp lại đối phương. Tay cũng không có nhàn rồi, nóng vội cởi y phục người kia ra...

“A... Quân Tường...”

Phượng Tần quỳ sấp trên giường, tiếp nhận Lạc Quân Tường tiến vào từ phía sau. Hai tay túm chặt lấy chân đơn dưới thân, không nhớ rõ hai người đã làm bao nhiêu lần.

Lạc Quân Tường dùng một tay đỡ lấy thắt lưng của ái nhân dưới thân, một tay đùa giỡn với ngọc hành đã ngẩng cao đầu của y, liên tiếp rút hạ thân to tướng cứng rắn của mình ra rồi lại tiến thật sâu vào bên trong.

“A... Quân Tường... Nhanh lên... Ân...”

Bị Lạc Quân Tường tiền hậu giáp công, (tiền công từ hai phía) Phượng Tần cảm thấy bản thân sắp không chống chọi được.

“A...Không...”

Làn da nõn nà của Phượng Tần đã không còn một chỗ nguyên vẹn, cả người bị lấp đầy bởi những dấu hôn đỏ hồng, ngay cả bên trong bắp đùi chỗ gần mông nhất Lạc Quân Tường cũng không buông tha.

Lạc Quân Tường nóng như lửa đốt nhìn mặt huyết đã thừa nhận mình rất nhiều lần, màu sắc đỏ rực như huyết mã nào đã sít sao ôm lấy dục vọng thô trưởng của mình, chỉ cần mình khẽ rút dục vọng của bản thân ra, mặt huyết quyền rũ kia sẽ hơi co rút vào, nhìn thật mê người...

“Ô...Quân Tường...Buông tay...Ân a... Để cho ta xuất...”

Ngay khi Phượng Tần không thể chịu được nữa muốn xuất ra, Lạc Quân Tường dùng ngón trỏ bịt cái lỗ nhỏ kia lại.

“Ha...Tần...Chúng ta cùng nhau...Ha...”

Lạc Quân Tường vừa tăng tốc độ ra vào vừa nói.

“A...Mau...”

Phượng Tần đã không thể phân biệt rõ ràng nước trên mặt mình là mồ hôi hay là nước mắt nữa, hàm răng cắn chặt lấy bờ môi dưới đã bị hôn đến đỏ ửng. Những tiếng rên rỉ thoát ra, chiếc đầu không ngừng lắc lắc theo những va chạm từ phía sau. Mái tóc đen nhánh cũng lay động.

“Quân Tường...Ngô...”

“A...”

Cuối cùng Lạc Quân Tường bắn ra dục vọng của bản thân trong cơ thể Phượng Tần, đồng thời cũng buông tay ra.

“Ân...”

Bàn tay ngăn trở mình phóng ra đã buông, tiểu huyết phía sau bị dẫn đến cao trào. Hai loại khoái cảm cùng đến khiến Phượng Tần giống như tiến vào thiên đường.

Lạc Quân Tường rút dục vọng của bản thân ra, xoay người nằm trên giường ôm lấy Phượng Tần vào trong lòng, để y nằm úp sấp trên người mình. Bàn tay vén những lọn tóc dính trên mặt Phượng Tần, hé ra gương mặt vì đến đỉnh điểm mà đỏ bừng.

“Rất mệt sao?”

Không đếm được trong đêm nay hai người đến tột cùng là làm bao nhiêu lần, nhưng Lạc Quân Tường phát hiện ra ham muốn của mình đối với y vĩnh viễn không bao giờ là đủ.

Phượng Tần lắc lắc đầu.

“Quân Tường, ta muốn tắm rửa.”

Tuy rằng da thịt hai người chạm vào nhau, ôm nhau thế này cảm giác tuyệt lắm. Nhưng mồ hôi và tinh khí dính trên người rất khó chịu.

“Được rồi, tắm rửa xong Trầm sẽ bôi thuốc cho người. Vừa rồi làm rất kịch liệt, chắc người đã bị thương.”

Biết ái nhân nói đến nơi nào bị thương, Phượng Tần đỏ mặt gật gật đầu.

Lạc Quân Tường đứng lên, tùy tiện cầm một bộ y phục khoác lên người rồi giúp Phượng Tần mặc quần áo, sau đó ôm ngang lấy y.

“Người đâu.”

Hai thái giám canh giữ ở ngoài cửa lập tức đi vào.

“Khấu kiến Hoàng Thượng, khấu hiện nương nương.”

“Các người đem chăn đệm trên giường thay đi, lấy cái mới đến.”

“Dạ!”

38. Chương 38

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong lúc tắm lại bị hung hăng đến hai lần, Phượng Tần mệt mỏi đến đi không nổi, giống như trẻ con để Lạc Quân Tường hầu hạ. Khi hắn đưa mình về giường ấm, Phượng Tần đã buồn ngủ lắm rồi.

“Àn...”

Đột nhiên Phượng Tần cảm thấy ở giữa đùi có một vật khác thường xâm nhập, băng băng lạnh lạnh. Y chậm rãi mở mắt phát hiện ra Lạc Quân Tường đang bôi thuốc giúp mình, không kìm được liền đỏ mặt.

“Quân Tường...Ta...Ta tự mình làm là được rồi.”

Nghe thấy thanh âm của y, Lạc Quân Tường ngừng đầu hỏi:

“Sao vậy, chưa ngủ à?”

Nhìn Lạc Quân Tường bôi thuốc giúp mình xong, cầm lấy một chiếc khăn ở bên cạnh lau đi những vết thuốc còn sót lại, Phượng Tần thật sự hận hiện tại không có một lỗ nào để y có thể chui vào. Nhưng mà mọi thứ hắn làm đều khiến cho mình vô cùng cảm động. Rõ ràng là để vương nhưng có thể buông xuống thân phận tôn quý như thế, hầu hạ mình.

Lạc Quân Tường quay về giường nằm ôm lấy ái nhân bên cạnh, thấy y vẫn còn chưa ngủ, liền hỏi:

“Tần, tại sao ngươi lại đem tất cả chân tướng nói ra? Chẳng lẽ ngươi không sợ Trầm lại đem ngươi đánh tiến lãnh cung sao?”

Tựa trán vào cơ thể ái nhân, Phượng Tần ôm hắn hồi lâu.

“Ta không muốn giấu ngươi, chuyện tình như vậy sớm nói ra, đối với chúng ta tổn thương cũng bớt phần nửa. Hơn nữa ta đánh cược.”

“Đánh cược?”

“Àn. Dùng tình yêu của ngươi đối với ta để đánh cược. Hiển nhiên ta đã thắng.”

Phượng Tần ngừng đầu cười ngọt ngào với Lạc Quân Tường.

Trời ạ, y đúng là lớn mật, nếu như mình không hiểu ra... Lạc Quân Tường thật sự không dám nghĩ tiếp nữa.

“Làm sao ngươi lại đến được nơi này?”

“Có một ngày ta cùng bàn bè đi chơi, gặp chuyện ngoài ý muốn. Khi đó dường như ta còn nghe được có người đang nói chuyện với ta. Tỉnh lại ta nhận ra mình đã biến thành Phượng Tần, còn có nhi tử đáng yêu và Tiểu Tương...”

Giọng nói Phượng Tần càng lúc càng nhỏ.

Phát hiện thanh âm trong ngực nhỏ dần đi, Lạc Quân Tường cúi đầu nhìn, hóa ra ái nhân đã ngủ.

“Hoàng Thượng, xin rời giường để rửa mặt chải đầu.”

Tiêu công công nhỏ giọng bên tai Lạc Quân Tường.

Đôi mắt chậm chậm mở, Lạc Quân Tường nhẹ nhàng buông ái nhân trong lòng ra, giúp y đắp chăn cẩn thận. Nói thật, hôm nay hắn thực muốn ôm ái nhân, nhìn bộ dáng lúc y tỉnh lại. Nhưng mình thân là vua

một nước đương nhiên phải lấy dân làm trọng. Hơn nữa vì không muốn ái nhân bị mang tội danh ‘khiến quân vương không vào triều’ nên lâm triều là việc thiết yếu.

Rửa mặt chải đầu xong, thái giám cẩn thận giúp Lạc Quân Tường mặc long bào. Lúc này hấn căn dặn:

“Tiêu công công, thông tri ngự thiện phòng. Sau này Trẫm sẽ dùng bữa tối ở Thần Hi cung.”

“Vâng, lão nô tuân chỉ.”

Xem ra Phượng phi nương nương chiếm được độc sủng của Hoàng Thượng, ngày trở thành Hoàng Hậu cũng không còn xa.

Mang long quan xong, Lạc Quân Tường ngồi bên giường lưu luyến không muốn rời Phượng Tần:

“Tiêu công công, phân phó xuống dưới đừng cho bất luận kẻ nào vào quấy rầy nương nương nghỉ ngơi, biết chưa?”

Tối hôm qua mình đòi hỏi vô độ, chắc y cũng mệt muốn chết rồi. Để cho y nghỉ ngơi nhiều nhiều một chút.

“Dạ, Hoàng Thượng.”

“Giờ vào triều thôi.”

“Vâng.”

Tiêu công công đi trước ra ngoài cửa dùng thanh âm chói tai nói:

“Hoàng Thượng khởi giá.”

Phượng Tần tính ra đã nằm trên giường một ngày hai đêm, ăn bữa trưa xong lại đi đến ngự thư phòng. Một là vì rất nhớ Lạc Quân Tường. Tuy rằng hai người đã ở bên nhau đến tận lúc hấn vào triều sáng nay mới tách ra, nhưng hóa ra khi yêu thương một người thì không lúc nào là không muốn ở cùng một chỗ với người đó. Nhưng kể ra thì tối qua Lạc Quân Tường xác thực là hơi quá đáng, sau này phải bắt hấn tiết chế một chút. Nếu không mình có thể là nam nhân đầu tiên lưu danh lịch sử vì chết ở trên giường do Hoàng Thượng đòi hỏi vô độ, buông thả dục vọng quá mức mất. Nghĩ đến đây, Phượng Tần không nhịn được dùng tay xoa xoa ấn ấn lên thắt lưng mỗi nhừ của mình. Nguyên nhân thứ hai là Phượng Tần muốn nhìn qua sách Anh trong ngự thư phòng kia.

“Khấu kiến Phượng phi nương nương.”

Hứa Diệp cùng hai vị thái giám đứng ở cửa thực hành một lễ nghi cung đình với Phượng Tần.

“Tất cả mọi người đứng đến.”

Cho đến bây giờ Phượng Tần vẫn không có thói quen được người khác chào đón như vậy.

Phượng Tần vừa tiến vào, Lạc Quân Tường lập tức ngừng làm việc.

“Tiêu công công. Đi tuyên Lí Thái Phó đến gặp Trẫm.”

“Lão nô tuân chỉ.”

Đợi Tiêu công công đi ra ngoài, Lạc Quân Tường liền ôm lấy thắt lưng Phượng Tần.

“Thân thể không có gì đáng ngại chứ?”

“Không có. Ngủ lâu như thế mà. Bất quá Vũ Nhi vẫn hỏi ta vì sao khó chịu, ta không biết phải trả lời như thế nào. Sau này người kiểm chế một chút đi.”

Phượng Tần tựa vào lòng Lạc Quân Tường cảnh cáo.

“Được, sau này Trẫm sẽ kiểm chế.” Nếu có thể, Lạc Quân Tường trong lòng thầm nghĩ vậy.

Phượng Tần khẽ đẩy Lạc Quân Tường ra, đi đến giá sách tìm kiếm hàng sách Anh lần trước.

“Tần, người đang tìm sách của Liệt Nhật quốc sao? Ở bên cạnh.”

Khi thấy Phượng Tần đi đến giá sách, Lạc Quân Tường liền biết ngay y đang tìm những cuốn sách của Liệt Nhật quốc.

Lạc Quân Tường kéo y đi đến đầu bên kia của giá sách, Phượng Tần hưng phấn lấy ra một quyển.

“Quân Tường, ta có thể xem tất cả sách Anh trong này chứ?”

Lúc mình ban cho y kì trân dị bảo cũng không thấy y hưng phấn như thế.

“Nếu người thích thì cầm lấy xem đi.”

“Cảm ơn người, Quân Tường.”

“Giữa chúng ta còn cần phải nói hai chữ cảm ơn này sao?”

Nhìn Phượng Tần ôm cuốn sách như ôm bảo bối vào trong ngực, Lạc Quân Tường biết ái nhân nhất định nóng ruột muốn đọc bèn chỉ về phía chiếc ghế Quý Phi cách đó không xa nói.

“Tần, người qua bên kia ngồi xem đi, Trẫm còn có tấu chương phải phê duyệt.”

Phượng Tần ôm cổ hần, nhón chân khê hôn lên mặt hần.

“Tốt quá, Quân Tường người thật hiểu ta.”

Phượng Tần nằm trên ghế Quý Phi chăm chú đọc sách, Lạc Quân Tường thì ngồi trên bàn cẩn thận phê duyệt tấu chương. Ai cũng không hề lên tiếng. Nhưng khi hai người ngẫu nhiên ngẩng đầu lên, bốn mắt nhìn nhau thì lại lộ ra một bầu không khí ngọt ngào...

“Khải tấu Hoàng Thượng, Lí Thái Phó đã đến.”

Tiêu công công trở về phục mệnh. (báo cáo lại sau khi hoàn thành nhiệm vụ)

Tiêu công công đưa một nam nhân nhìn khoảng hơn sáu mươi tuổi đến trước mặt Lạc Quân Tường.

“Thần Lí Minh khấu kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Thần tạ ơn Hoàng Thượng.”

Lạc Quân Tường kéo Phượng Tần đến trước mặt Lí Thái Phó giới thiệu hai người:

“Lí Thái Phó, vị này chính là Phượng phi, cũng là mẫu phi thân sinh của Tam Hoàng Tử. Tần, vị này là Thái Phó của Trẫm, chính là lão sư.”

Hần sợ Phượng Tần không hiểu rõ hai chữ “Thái Phó” này nên giải thích cho y.

“Hiện tại là người quản lý thư viện, cũng là một trong những người dạy Tử Vũ.”

“Hóa ra là lão sư. Kính chào Lí Thái Phó.”

“Thần tham kiến Phượng phi nương nương, thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!”

Vừa nói Lí Thái Phó vừa quỳ xuống.

Phượng Tần vội vàng ngăn lại:

“Thái Phó là lão sư của Vũ Nhi, không cần quỳ gối trước ta.”

Phượng Tần vẫn không quen cũng không thích người khác quỳ gối trước mình. Sau khi biết Lí Minh là Thái Phó thì càng phản đối. Làm sao có chuyện thầy giáo quỳ gối trước cha mẹ học sinh được.

Những lời nói của Phượng Tần khiến Lí Thái Phó cảm thấy vô cùng vừa lòng. Tôn sư trọng đạo! Thật tốt, xem ra ánh mắt của Hoàng Thượng quả không sai. Thân là viên lão hai triều, lại là đế sư, Lí Thái Phó ở trong triều rất có phân lượng. Đặc biệt đối với thế hệ trẻ tuổi, nhiều người đều do hần dạy dỗ. Sau này nếu lập Phượng Tần làm Hoàng Hậu, có sự ủng hộ của Lí Thái Phó sẽ dễ dàng hơn. Cũng vì nguyên nhân này mà Lạc Quân Tường phái Tiêu công công tìm Thái Phó đến.

“Là thế này...”

Lời nói của Lạc Quân Tường khiến hai người chú ý.

“Hôm nay mời Thái Phó đến đây là muốn hỏi thăm một chút về tình hình của Tam Hoàng Tử ở thư viện, muốn biết rõ thêm về tình hình học tập của hắn, cũng như việc hắn có ngoan hay không ngoan.”

Kỳ thật đây chỉ là lý do thứ hai, quan trọng nhất vẫn là để Lí Thái Phó nhận thức và hiểu rõ Phượng Tần.

“Bẩm Hoàng Thượng, sau mấy ngày quan sát, thần cảm thấy Tam Hoàng Tử là người thông minh nhất trong nhóm học trò, hơn nữa vị lão sư trước đây dạy người cũng rất khá. Hiện tại Tam Hoàng Tử mới hơn 3 tuổi đã thuộc lòng “Tam tự kinh” và “Luận ngữ”. Ngày hôm qua Lang đại nhân dạy toán số (tính toán) còn nói cho thần biết là Tam Hoàng Tử tính toán đặc biệt giỏi. Những con số có thể dùng một ít kí tự đơn giản để thay thế, hơn nữa nhiều đề mục phức tạp có thể dùng phương pháp đơn giản để giải quyết nhanh chóng. Những suy nghĩ siêu việt này không ngờ một hài tử có thể nghĩ đến. Hoàng Thượng, thần thật sự muốn nhận thức người đã dạy Tam Hoàng Tử trước kia, người đó dạy dỗ quả thật rất tốt.”

Lí Thái Phó kích động nói ra.

“Tần, là người sao?”

Lúc ở lãnh cung, Lạc Tử Vũ chỉ tiếp xúc với Phượng Tần cùng thái giám tên Tiểu Tương kia. Hơn nữa Phượng Tần cũng nói y đến từ tương lai, những toán số này nhất định là y dạy Tử Vũ.

“Cái gì là ta? Dạy Vũ Nhi ư? Đúng là ta dạy Vũ Nhi.”

Có điều ta chỉ dạy Vật lí, trong đó có tính toán. Còn cái gì mà “Ba chữ kinh” và “Luận ngữ” chính ta còn không biết nữa là dạy.

Đáng tiếc Phượng Tần còn chưa kịp nói, Lí Thái Phó đã vội mở miệng.

“Nương nương thật tài hoa.”

Lí Thái Phó đối với Phượng Tần cực kì bội phục. Không thể tin được một người ở trong lãnh cung lại có thể dạy dỗ một hài tử mới hơn ba tuổi giỏi đến như thế.

“Thần thật sự bội phục vạn phần.”

“Ha ha, đâu có...”

Phượng Tần gượng cười nói, thăm rồi, Lí Thái Phó hiểu lầm rồi.

Nếu Hoàng Thượng và nương nương đã hiểu rõ biểu hiện của Tam Hoàng Tử ở thư viện, mà bản thân mình cũng đã biết người dạy Tam Hoàng Tử trước đây là ai, Hoàng Thượng chắc là không còn sự tình gì muốn hỏi mình chứ. Những hài tử trong thư viện còn đang chờ mình cùng bọn chúng lên lớp, thế là Lí Thái Phó nói:

“Nếu Hoàng Thượng không còn chuyện gì cần đến thần...”

Biết Lí Thái Phó coi trọng những hài tử trong thư viện, Lạc Quân Tường liền nói:

“Lí Thái Phó có thể trở về được rồi.”

“Dạ.”

Lí Thái Phó đi rồi, Phượng Tần vội vàng nói:

“Thăm rồi, Quân Tường, Lí Thái Phó hiểu lầm rồi. Ta không biết “Ba chữ kinh” và “Luận ngữ”, làm sao ta có thể dạy Vũ Nhi được.”

“Tần, người đừng lo lắng, Thái Phó sẽ không kiểm tra người đâu. Hơn nữa có Trẫm dạy người, người còn sợ mình sẽ không biết sao?”

Lạc Quân Tường đỡ dành.

“Tẩu chương hôm nay Trẫm đã phê duyệt xong rồi, bây giờ bắt đầu học từ “Tam tự kinh” trước đi.”

Phượng Tần lại nhón chân, hôn rất nhanh lên môi Lạc Quân Tường.

“Quân Tường, người thật tốt, ta yêu người.”

“Tần, Trẫm cảnh cáo người, đừng quyến rũ Trẫm.”

Lạc Quân Tường ôm thắt lưng y, ấn sát vào gần hạ thân để y cảm nhận được nhiệt huyết của mình.

Phượng Tần trừng lớn mắt nhìn hắn, mình mới xuống được giường mà!

“Quân Tường, người...”

“Ha ha...”

Lạc Quân Tường không nhịn được cười lớn lên. Tuy rằng bản thân rất muốn nhưng cũng phải suy nghĩ cho thân thể của ái nhân, y vừa mới xuống giường được.

“Được rồi, Trẫm dạy người trước đã.”

Lạc Quân Tường kéo Phượng Tần đến bàn sách cầm một chiếc bút đặt trong tay y dạy từng nét một.

Người có thể khiến cho vua của một nước dạy viết chữ như vậy, từ cổ chí kim cũng chỉ có một mình Phượng Tần...

39. Chương 39

Sáng sớm hôm nay, Lâm Quý Phi dùng bữa sáng xong liền dắt theo Đại Hoàng Tử cùng vài vị cung nữ, thái giám đi đến Từ Trữ Cung thăm Thái Hậu.

“Lâm Quý Phi đến! Đại Hoàng Tử đến!”

“Ôi, Lâm Nhi đến rồi, còn đưa cả Hồng Nhi đến nữa.”

Thái Hậu cao hứng phân phó:

“Tiểu Linh, người đi pha ấm trà cho Quý Phi nương nương và Đại Hoàng Tử.”

“Dạ, nô tỳ tuân chỉ.”

Lâm Quý Phi ăn mặc cao quý dắt nhi tử năm nay năm tuổi – Lạc Tử Hồng đi đến trước mặt Thái Hậu.

“Thái Hậu cát tường, Lâm Nhi đến thỉnh an người.”

“Tử Hồng thỉnh an Thái Hậu tổ mẫu, (bà nội) thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

“Rồi rồi rồi, mau đứng lên để cho tổ mẫu nhìn kĩ nào.”

Thái Hậu kéo bàn tay nhỏ bé của Lạc Tử Hồng nói.

“Ai nha, nhìn Hồng Nhi của chúng ta này, mấy tháng không thấy đã cao lớn lên bao nhiêu. Hồng Nhi có nhớ tổ mẫu không?”

Lạc Tử Hồng làm nũng:

“Đương nhiên là có. Hồng Nhi với Thái Hậu tổ mẫu cũng đã mấy tháng không gặp, tôn nhi luôn luôn tưởng niệm Thái Hậu tổ mẫu. Nhưng công khóa trong thư viện rất bận rộn cho nên đành phải đem sự tưởng niệm với Thái Hậu tổ mẫu đặt ở trong lòng.”

Những lời nói của Lạc Tử Hồng khiến Thái Hậu vô cùng vui mừng, lấy tay nhẹ niết cằm nó:

“Lâm Nhi người xem, Hồng Nhi không chỉ có miệng lớn lên giống người, ngay cả những lời nói ra cũng ngọt như thế.”

“Ha ha...”

Lâm Quý Phi dùng khăn lụa che miệng cười duyên nói:

“Thái Hậu, những gì Hồng Nhi nói đều là sự thật. Nó thường xuyên nhắc đến Thái Hậu, nói muốn tới gặp lão nhân gia người. Nhưng công khóa thư viện nặng nề, mỗi ngày đều phải sáng đi tối về, Lâm Nhi sợ tới không đúng thời điểm sẽ quấy rầy người nghỉ ngơi.”

“Đúng vậy, công khóa của thư viện rất quan trọng.”

“Hôm nay là bắt đầu ngày nghỉ đầu tiên ở thư viện, Hồng Nhi vừa rời giường đã nói muốn tới thăm Thái Hậu.”

Thái Hậu để Lạc Tử Hồng ngồi bên cạnh mình, vuốt đầu nó nói:

“Hồng Nhi thực ngoan a, có lòng với Ai Gia như vậy. Thư viện bắt đầu nghỉ là đến thăm Ai Gia, trái lại Hoàng Thượng lại hoàn toàn không đem Ai Gia để trong lòng.”

“Thái Hậu, Hoàng Thượng làm sao vậy?”

Lâm Quý Phi vẻ mặt ‘quan tâm’ hỏi han.

“Ai...”

Thái Hậu thở dài nói:

“Hoàng Thượng đã mấy tháng rồi mà chưa có tới thăm Ai Gia, cũng không biết triều chính có phải thật sự bận bịu như vậy không nữa.”

“Thái Hậu, kì thật có một số việc Lâm Nhi không biết có nên nói hay không.”

Lâm Quý Phi khó xử nói.

“Đều là người một nhà, có chuyện gì thì người cứ nói thẳng đi.”

“Lâm Nhi nghe nói mấy tháng nay, mỗi buổi trưa Hoàng Thượng đều để cho Phượng phi ở trong ngự thư phòng cùng người, Hoàng Thượng xong việc rồi thì hai người sẽ cùng nhau quay về Thần Hi cung, đến tận sáng sớm khi vào triều Hoàng Thượng mới rời đi.”

Lâm Quý Phi bình tĩnh nói, kỳ thật trong thâm tâm của ả hận không thể giết chết Phượng Tồn. Mấy tháng qua Hoàng Thượng trừ bỏ ở cùng ả thì không có sủng hạnh phi tần nào khác, bản thân mình có thử đi đến ngự thư phòng thăm người một chút cũng bị từ chối. Thế nhưng Phượng Tồn tiện nhân kia lại có thể cùng Hoàng Thượng sớm chiều bên nhau.

“Có chuyện như vậy?”

“Những lời Lâm Nhi vừa nói đều là thật. Có lần Lâm Nhi đi tìm Hoàng Thượng, Hoàng Thượng còn lấy danh nghĩa chính vụ bận rộn bảo Lâm Nhi về nữa.”

Lâm Nhi dùng ánh mắt đáng thương nhìn Lạc Tử Hồng nói:

“Đáng thương Hồng Nhi, có muốn nhìn thấy phụ hoàng cũng khó.”

“Đúng vậy, Thái Hậu tổ mẫu, Hồng Nhi đã lâu chưa gặp phụ hoàng rồi.”

Lạc Tử Hồng lắc lắc tay Thái Hậu nói.

“Buồn cười, Hoàng Thượng làm như vậy cũng thật quá đáng rồi. Lâm Nhi, hôm nay Ai Gia sẽ làm chủ cho người.”

Thái Hậu sinh khí nói.

“Nhất định sẽ để cho Hồng Nhi nhìn thấy phụ hoàng của nó.”

Thấy mục đích đã đạt được, trong lòng Lâm Quý Phi không khỏi mừng thầm.

“Tạ ơn Thái Hậu.”

“An công công.”

“Có lão nô.”

An công công bắt đầu hầu hạ Thái Hậu từ khi bà tiến cung cho đến bây giờ, có thể nói là một trong những người tâm phúc nhất của Thái Hậu.

“Người đến Vĩnh Hòa Cung thỉnh Hoàng Thượng tới gặp Ai Gia, cứ nói Ai Gia đã lâu chưa gặp hần, tưởng niệm hần, muốn hần đến một chuyến vào trưa nay.”

“Lão nô tuân chỉ.”

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, An công công cầu kiến.”

“Tuyên.”

An công công là người bên cạnh Thái Hậu, chẳng lẽ mẫu hậu có chuyện gì?

An công công đi vào trước bàn sách quỳ xuống thỉnh an:

“Lão nô tham kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Bình thân.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng.”

An công công đứng lên, Hoàng Thượng hỏi:

“Không biết hôm nay An công công đến cầu kiến là có chuyện gì?”

“Bẩm Hoàng Thượng, Thái Hậu nói đã một thời gian rồi không gặp Hoàng Thượng, rất tưởng niệm Hoàng Thượng, muốn trưa nay mời Hoàng Thượng qua Từ Trữ Cung một lát.”

Nghe công công nói thế, Lạc Quân Tường mới nhớ ra mình đã mấy tháng rồi không có đến thỉnh an mẫu hậu.

“Được rồi, An công công, người trở về nói với Thái Hậu Trẫm sẽ đến thỉnh an người.”

“Lão nô tuân chỉ.”

Sau khi An công công trở về phục mệnh, Lạc Quân Tường căn dặn Tiêu công công:

“Tiêu công công, người sai người đến Thần Hi cung nói cho Phượng phi một tiếng là Trẫm hôm nay muốn tới Từ Trữ Cung thỉnh an Thái Hậu, bảo y không cần uống công một chuyến đến Vĩnh Hòa điện.”

“Lão nô tuân chỉ.”

“Hoàng Thượng giá lâm!”

Lạc Quân Tường đi đến trước mặt Thái Hậu, quỳ một gối.

“Nhi thần thỉnh an mẫu hậu.”

“Hoàng Thượng xin đứng lên. Tiểu Linh, dâng trà cho Hoàng Thượng.”

“Dạ.”

Lâm Quý Phi lập tức dắt Lạc Tử Hồng đi đến trước mặt Lạc Quân Tường thỉnh an.

“Nguyên lai là Lâm Quý Phi và Tử Hồng đã ở đây.” Lạc Quân Tường nói.

Thái Hậu trở lại vị trí ngồi xuống nói:

“Ai Gia cũng đã mấy tháng không thấy Hoàng Thượng tới chỗ Ai Gia thỉnh an. Nhất định là việc triều chính rất nặng nề.”

“Bởi vì niên quan (cửa ải cuối năm, đến cuối năm phải trang trải nợ nần) sắp tới, quan viên các nơi đều dâng lên không ít tấu chương cho nên gần đây Trẫm thật sự có phần bận bịu.”

“Triều chính thật sự nặng nề như lời Hoàng Thượng nói vậy sao?”

Thái Hậu vẽ mặt hoà nghi nói:

“Sao mà Ai Gia nghe nói mấy tháng nay, trưa nào Phượng phi cũng đến ngự thư phòng tìm Hoàng Thượng vậy?”

Hoàng Thượng biết ‘nghe nói’ của Thái Hậu nhất định là do Cố Hải Lâm nữ nhân này cáo trạng. Hắn không khỏi trừng mắt dữ tợn nhìn Lâm Quý Phi.

Tiếp nhận ánh mắt của hắn, Lâm Quý Phi sợ hãi cúi đầu.

Cảnh này đều bị Thái Hậu thấy được, bà nhẹ giọng nói:

“Hoàng Thượng, việc này là do Ai Gia ‘nghe nói’, không liên quan gì đến Lâm Quý Phi.”

Bà đặc biệt nhấn mạnh hai chữ này.

“Mẫu hậu có điều không biết, thời điểm Phượng phi ở lãnh cung gặp chuyện ngoài ý muốn, mất đi trí nhớ cho nên nhi thần phải dạy lại y viết chữ.”

Lạc Quân Tường giải thích.

“Là như thế a. Bất quá Hoàng Thượng đối với Phượng phi cũng quá độc sủng. Như thế, trong hậu cung sẽ có tần phi không hài lòng.”

“Nga? Ai không hài lòng. Nếu không hài lòng Thái Hậu bảo nàng ta cứ đến nói với Trẫm.”

Lạc Quân Tường nheo mắt lại nhìn Lâm Quý Phi hỏi:

“Vậy Lâm Quý Phi có chỗ nào bất mãn sao?”

Lâm Quý Phi sợ hãi khoát khoát tay nói:

“Không có, thần thiếp không có chỗ nào không hài lòng hết.”

“Hoàng Thượng, Ai Gia nói với người những điều này, người cũng đừng giận chó đánh mèo lên Lâm Quý Phi. Hôm nay nàng là đúng lúc đến thăm Ai Gia thôi.”

Thái Hậu tạm dừng một chút:

“Hoàng Thượng, Hồng Nhi năm nay đã năm tuổi rồi, người cũng có thể lập Thái tử. Ai Gia muốn người lập Hồng Nhi làm Thái tử.”

Thái Hậu cuối cùng cũng đã nhắc tới! Lâm Quý Phi chờ mong nhìn Lạc Quân Tường, chờ câu trả lời của hắn.

“Mẫu hậu, Trẫm năm nay mới có hai mươi ba tuổi, không cần lo lắng việc lập Thái tử. Hơn nữa Tử Hồng trời sinh có phần yếu đuối, không thích hợp làm Thái tử cho lắm.”

Lạc Quân Tường cảm thấy Lạc Tử Hồng bất luận làm chuyện gì cũng đều nghe lời mẫu phi của nó, không có tự chủ. Hơn nữa cũng không muốn thế lực của gia tộc Cố Thị tiếp tục tăng mạnh hơn nữa.

Nghe hắn nói xong, Lâm Quý Phi thấy vô cùng thất vọng. Hoàng Thượng nhất định là muốn cho đứa con của tiện nhân Phượng Tần kia làm Thái tử.

Thái Hậu tiếp tục nói.

“Nếu như vậy, Hoàng Thượng năm nay cũng đã hai mươi ba, qua năm liền hai mươi tư, Ai Gia cảm thấy đây là thời điểm để Hoàng Thượng lập Hoàng Hậu.”

“Mẫu hậu, chuyện này về sau hãy nói, dù sao Trẫm còn trẻ.”

Lạc Quân Tường lười biếng nói. Kỳ thật không phải mình không chịu lập, chính là lần trước có đề cập qua với Tần, Tần lại nói làm Hoàng Hậu phiền toái, tình nguyện làm phi tử. Đương nhiên những lời này không thể nói với mẫu hậu được.

Liên tục bị cự tuyệt hai lần, Thái Hậu cảm thấy gương mặt già nua(nguyên văn là lão kiêu, còn có nghĩa là gương mặt dày, Thái Hậu liên tục đề nghị nhưng bị Tường ca từ chối nên bà cảm thấy vậy) của mình đã sắp không chịu được, thế là không từ bỏ ý định nói:

“Ai Gia thỉnh Hoàng Thượng phong Hồng Nhi làm Thái tử, Hoàng Thượng không chịu. Ai Gia thỉnh Hoàng Thượng lập Lâm Quý Phi làm Hoàng Hậu, Hoàng Thượng cũng không chịu. Vậy Ai Gia thỉnh Hoàng Thượng đem Thần Hi cung ban cho Lâm Quý Phi, dù gì đi chăng nữa Lâm Quý Phi thân là đứng đầu tứ phi, lại là mẫu phi của Đại Hoàng Tử, bàn về tư chất hay luận về cấp bậc thì nàng đều có tư cách ở đó nhất.”

Thái Hậu hoàn toàn không có để ý đến nét mặt càng ngày càng đen lại của Hoàng Thượng, uống ngụm trà nhắc nhở:

“Hoàng Thượng còn phải nhớ kỹ Vĩnh Lạc cung chỉ có Hoàng Hậu mới có thể ở, mà Phụng phi chỉ là một gã phi tử, cho nên Hoàng Thượng không thể để cho hắn tiến vào Vĩnh Lạc cung.”

Sau khi Thái Hậu nói hết, Lạc Quân Tường cả người tỏa ra một loại khí chất hàn khốc tàn nhẫn khiến kẻ khác kinh hồn bạt vía, bàn tay siết chặt lấy ly trà như muốn bóp nát nó. Lâm Quý Phi ngồi ở một bên sợ tới mức hoảng loạn đứng lên.

Lạc Quân Tường âm trầm hỏi:

“Phải không? Ý của Thái Hậu là muốn Trẫm đem Thần Hi cung ban cho Lâm Quý Phi?”

Thái Hậu biết Hoàng Thượng sinh khí. Thời điểm Hoàng Thượng tức giận ngay cả bản thân Thái Hậu cũng không dám động vào. Nhưng lời đã nói, không thể quay đầu lại, thế là Thái Hậu miễn cưỡng gật đầu.

Trong mắt Lạc Quân Tường lóe lên một tia tàn khốc, đứng lên nói.

“Được, Trẫm đáp ứng Thái Hậu.”

Rồi xoay người nói với Lâm Quý Phi:

“Lâm Quý Phi, hiện tại Trẫm đem Thần Hi cung ban thưởng cho ngươi. Chạng vạng hôm nay ngươi có thể tiến đến.”

“Thần...Thần thiếp tạ ơn...Tạ ơn Hoàng Thượng.”

Lâm Quý Phi rút người, thăm dò hỏi:

“Xin hỏi Hoàng Thượng, thần thiếp ở...Ở Thần Hi cung thì Phụng phi...Nghỉ ngơi ở đâu?”

“Chuyện này Lâm Quý Phi ngươi không cần lo lắng, ngươi cứ an tâm dọn đến cung của ngươi đi!”

Không muốn nhìn thấy phản ứng tiếp theo của Thái Hậu và Lâm Quý Phi, Lạc Quân Tường xoay người nhanh chóng rời đi.

40. Chương 40

Quay trở về thời điểm trước, vì thái giám đã báo nên hôm nay Phụng Tàn không đi đến ngự thư phòng học, lại thấy thư viện đã bắt đầu cho nghỉ đông vì thế đã quyết định cho tất cả mọi người trên dưới cao thấp trong Thần Hi cung thay “chiến y” chia làm hai đội tổ chức đá bóng.

Để huấn luyện thành hai đội thi đấu với nhau, mỗi buổi sáng Phụng Tàn đều dành ra một canh giờ bắt bọn họ ngừng tất cả công việc trong tay để dạy họ đá bóng. Cho dù thỉnh thoảng có ngày vì được Lạc Quân Tường “yêu thương” quá độ nên không thể xuống giường được, Phụng Tàn cũng sẽ cản dặn Tiểu Tương nhìn họ tập luyện.

“Bây giờ Tiểu Tương làm trọng tài, mười bốn người còn lại chia làm hai đội, mỗi đội bảy người.”

Phụng Tàn mặc một bộ “chiến y” màu đỏ nói. Cái gọi là chiến y chính là y phục khổ trang được thay đổi cho thuận tiện hành động.

Được Lạc Quân Tường dạy dỗ mấy tháng qua, hiện tại Phượng Tần chẳng những đã học xong “Tam tự kinh”, hơn nữa nói chuyện cũng không loạn thất bát tao (lộn xộn, lung tung) như trước nữa.

“Ta với Vũ Nhi chia nhau làm đội trưởng, đội đỏ đứng bên ta, đội xanh qua đứng bên người Vũ Nhi.”

“Nô tài (nô tỳ) tuân mệnh.”

Nghe bọn họ nói xong Phượng Tần thiếu chút nữa thì té xỉu. Như vậy thì làm sao mà thi đấu đây, không cần đoán Phượng Tần cũng biết chỉ cần bóng đến chân mình hoặc chân Vũ Nhi bọn họ chắc chắn sẽ không dám cướp.

“Mọi người nhớ kỹ đây, thi đấu là thi đấu. Hôm nay chúng ta không phân biệt cao thấp, không được vì ta và Vũ Nhi là chủ tử mà không đoạt bóng. Nếu ai vì phép tắc này mà phá hỏng trận đấu, hôm nay chỉ có thể ăn cơm trắng, đội thắng sẽ được trọng thưởng. Mọi người bảo được hay không được?”

“Được!”

Mấy tháng ở chung, tất cả mọi người đều hiểu rõ nương nương là một người hiền hòa, hơn nữa lại rất quan tâm đến hạ nhân. Có thể nói người quả thật không xem mọi người là hạ nhân mà ngược lại coi mọi người là bằng hữu. Thỉnh thoảng có người làm sai chuyện gì hoặc phá hỏng thứ gì, nương nương không những không trách cứ mà còn an ủi. Cho nên tất cả mọi người cảm thấy thật may mắn khi lúc trước được Tiểu Tương chọn vào Thần Hi cung, mà họ cơ hồ cũng trở thành đối tượng hâm mộ của tất cả thái giám, cung nữ trong cung.

Một tiếng chuông gõ vang lên, trận bóng đá quyết liệt đã bắt đầu.

Vì Lạc Tử Vũ tuổi còn nhỏ, cho dù kỹ thuật đá bóng có giỏi đến như thế nào đi chăng nữa thì thể lực và bước chân vẫn kém người lớn. Để cho công bằng nên đội Phượng Tần là ba nam bốn nữ, đội kia là năm nam hai nữ.

May mắn là sân của Thần Hi cung đủ lớn, Phượng Tần ở trước sau hai bên sân dựng hai long môn (khung thành a~) đơn giản, hai thủ môn phụ trách long môn ngồi xổm kiểu trung bình tấn, hai tay giương ra dự phòng đối thủ bất thành linh sút bóng.

Lúc này, Trương Tĩnh chính đáng cả gan đoạt bóng từ Phượng Tần, hần xoay người một cái cướp được bóng về chân. Nhưng trong lúc xoay người không cẩn thận đá tới Phượng Tần, hần sợ hãi lập tức quỳ xuống nói:

“Nương nương tha mạng, nô tài không cố ý đá phải nương nương đâu.”

Mọi người ngừng lại tại chỗ nhìn hai người bọn họ.

“Hi hi!”

Phượng Tần cười gian hai tiếng nhìn Trương Tĩnh quỳ gối trước mặt lớn tiếng nói:

“Mọi người chứng kiến nhé, Trương Tĩnh là người đầu tiên phạm quy. Mọi người nhớ rõ nhất định phải cố gắng ăn sạch tất cả đồ ăn của hần trong lúc ăn cơm, chỉ cho hần ăn cơm trắng thôi!”

Đúng nga, nương nương đã nói bây giờ là thi đấu, không phân biệt cao thấp, bằng không còn bị phạt. Mọi người nhất thời cười phá lên, thậm chí có người còn nói:

“Trương Tĩnh, hôm nay ta nhất định sẽ ra sức mà ăn đấy.”

“Ha ha...”

Nhìn gương mặt khốn khổ của Trương Tĩnh, Phượng Tần vẻ mặt vô tội nói:

“Trương Tĩnh, là người phạm quy nhé, ta cũng không muốn thế đâu. Đứng lên đá tiếp đi. Chỉ cần đội các người thắng, ta sẽ cho phép người dùng nước tương ăn với cơm, ha ha!”

“Ha ha... Trương Tĩnh, vì bữa cơm với nước tương của người, tất cả mọi người trong đội chúng ta sẽ cố gắng giúp người!”

Lạc Tử Vũ nói.

Trương Tĩnh dở khóc dở cười nói:

“Tạ ơn...Tạ ơn tiểu chủ tử.”

Trong đội Phượng Tàn có một người nói:

“Để bắt Trương Tĩnh ăn một bữa cơm trắng, chúng ta cũng phải cố lên.”

Vì nguyên nhân như vậy, tình hình chiến đấu của hai đội liền quyết liệt hẳn lên....

“Chuyền bóng! Nhanh, Lâm Lục, chẳng nhẽ ngươi không muốn cho Trương Tĩnh ăn cơm trắng sao?”

Có thể không đề cập đến chuyện này được hay không ! Trong lòng Trương Tĩnh gào khổ.

Nhược Sương dẫn bóng đến long môn, Thụy Đắc hô:

“Nhược Sương, mau truyền bóng cho tiểu chủ tử, người sút bóng lợi hại nhất đấy.”

Lạc Tử Vũ thuận lợi nhận được bóng Nhược Sương truyền đến, Phượng Tàn lập tức hô:

“Thanh Hà, cẩn thận Vũ Nhi sút cầu.”

Thanh Hà là thủ môn.

“Cho các ngươi xem thử sự lợi hại của ta!”

Lạc Tử Vũ nhắc chân hét:

“Xung lượng sút bóng!”

Bóng nhanh chóng bay qua bên trái Thanh Hà vào long môn.

“Thật tốt quá, tiểu chủ tử thật là lợi hại!”

Trọng tài Tiểu Tương lớn tiếng nói:

“Bây giờ 1-1. Hòa!”

“Bị đuổi hòa rồi. Mọi người cố lên a!”

“Lạc Anh, nhận lấy!”

Phượng Tàn bị hai người vây quanh đá bóng bay qua chỗ Lạc Anh không có ai coi giữ.

Lúc này một tiếng tuyên giá “Hoàng Thượng giá lâm!” vang lên, động tác của mọi người đều ngừng lại. Mà quả bóng không ai tiếp kia cứ khéo léo bay qua gương mặt âm trầm của Lạc Quân Tường.

Trừ Phượng Tàn và Lạc Tử Vũ ra, tất cả thái giám cung nữ thuộc về Thần Hi cung đều quỳ xuống không ngừng dập đầu nói:

“Hoàng Thượng tha mạng, Hoàng Thượng tha mạng...”

Lạc Quân Tường lạnh lùng nói:

“Các ngươi lập tức đứng lên, thu dọn tất cả vật phẩm của Phượng phi và Tam Hoàng Tử, một chiếc cũng không được phép bỏ sót.”

“Nô tài (nô tỳ) tuân chỉ.”

Thấy Hoàng Thượng không có truy cứu, bọn họ lập tức đứng dậy vào phòng bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Lạc Tử Vũ đi đến trước mặt Lạc Quân Tường:

“Nhi thần khấu kiến phụ hoàng.”

“Bình thân đi.”

“Tạ ơn phụ hoàng.”

Chưa từng thấy sắc mặt âm trầm như thế của Lạc Quân Tường, Lạc Tử Vũ thỉnh an xong liền im lặng đứng ở một bên.

“Quân Tường, người làm sao vậy?”

Phát hiện ái nhân vừa đến đã có sắc mặt tồi tệ, Phượng Tần không khỏi cảm thấy có phần lo lắng, thế là hơi nói đùa:

“Sẽ không phải vì ta vừa mới đá bóng thiếu chút nữa trúng người nên bây giờ người muốn đuổi ta và Vũ Nhi ra ngoài cung chứ?”

“Là có kẻ nghĩ muốn đuổi người và Tử Vũ ra khỏi cung.”

Đuổi ra khỏi cung? Chuẩn như thế sao? Phượng Tần lần đầu tiên thấy bản thân mình thật sự lợi hại, vậy mà lại đoán trúng.

Thấy Phượng Tần giật mình, Lạc Quân Tường kéo bàn tay y nói:

“Nhưng Trẫm sẽ không để cho họ thực hiện được đâu.”

Họ? Ý là không chỉ có một người. Minh đến nơi này lâu như vậy tự nhận thấy nhân duyên cũng không tệ lắm, đều không có đặc tội với người nào a.

Cứ như vậy, Lạc Quân Tường cầm tay Phượng Tần không nói lấy nửa chữ, mà Phượng Tần đang suy nghĩ xem rốt cuộc là mình đã đắc tội với ai. Người mình đắc tội địa vị nhất định không thấp, bằng không sẽ không khiến ái nhân bức bối đến vậy...

“Khấu kiến Hoàng Thượng, tất cả vật phẩm của nương nương và tiểu chủ tử đã thu dọn xong rồi.”

Tiểu Tương đi đến trước mặt Lạc Quân Tường bái báo.

“Tốt, hiện giờ đem toàn bộ đồ đạc của họ dọn đến Vĩnh Tường Cung!”

Hừ, Thái Hậu và Lâm Quý Phi dám bức Trẫm như thế, Trẫm sẽ cho các người nếm thử một chút tư vị hối hận!

Lạc Quân Tường vừa nói xong, kể cả những người hầu đưa đến Thần Hi cung, tất cả đều cảm thấy kinh ngạc vạn phần. Dọn đến Vĩnh Tường Cung ý là sau này ở cùng với Hoàng Thượng? Vinh quang như vậy ngay cả Hoàng Hậu đời trước đều không có hưởng thụ qua!

Nhưng mà những người hầu hạ Phượng Tần ở Thần Hi cung trong thâm tâm trừ bỏ kinh ngạc còn một phần lo lắng. Chủ tử tốt như nương nương thật sự là trăm năm khó gặp, mà Vĩnh Tường Cung không thiếu nhất là cung nữ, thái giám.

Phượng Tần tròn mắt nhìn Lạc Quân Tường kinh ngạc nói:

“Quân Tường, chúng ta cùng ở với người?”

“Không được sao?”

“Đương nhiên là được chứ.”

Phượng Tần từ kinh ngạc chuyển sang vui mừng, bỗng nhiên y phát hiện đến một đám người Tiểu Tương dùng ánh mắt đáng thương như cún con nhìn mình, lập tức hiểu ra.

“Quân Tường, ta có thể mang theo toàn bộ mọi người trong Thần Hi cung đi được không? Ta quen họ hầu hạ rồi.”

Lạc Quân Tường biết ái nhân ở chung với đám nô tài này rất tốt, cũng rất bảo vệ họ.

“Yêu cầu của người Trẫm từng cự tuyệt sao? Người thích thì cứ mang họ theo đi.”

Đám người Tiểu Tương vừa nghe, mừng rỡ nói:

“Tạ ơn Hoàng Thượng, tạ ơn nương nương.”

Thế là mọi người cảm gia sản, chậm rãi xuất phát về phía Vĩnh Tường Cung...

41. Chương 41

Oa! Vinh Tường Cung thật ghê gớm, so với Thần Hi cung không chừng phải lớn gấp hai lần! Đáng tiếc không chờ cho Phượng Tần tán thưởng xong, Lạc Quân Tường đã vội vàng kéo y vào trong tấm thất. (phòng ngủ)

“Các người sắp xếp cho tốt những vật phẩm của nương nương và Tam Hoàng Tử, không có sự phê chuẩn của Trẫm thì ai cũng không được tiến vào tấm thất.”

Lạc Quân Tường phân phó xong lập tức đóng chặt cửa, chặn lại tầm mắt của mọi người.

Phượng Tần cảm nhận được rất rõ ràng cơn thịnh nộ từ trên người ái nhân truyền đến. Hai người quen nhau đã lâu như thế, Phượng Tần chưa từng nhìn thấy hấn tức giận như thế này nên trong lòng không khỏi lo lắng hỏi:

“Quân Tường, hôm nay người đã xảy ra chuyện gì? Thân thể cảm thấy không được thoải mái sao?”

Phượng Tần giơ tay định chạm vào trán của Lạc Quân Tường xem hấn có phát sốt hay không.

Ngăn lại tay của Phượng Tần, Lạc Quân Tường xoay người lại ôm y,

“Không có, Trẫm không khó chịu, chỉ là hơi tức giận thôi.” Ôn nhu khẽ hôn lên mặt y.

“Nhưng mà nhìn thấy người thì tâm tình tốt hơn nhiều rồi.”

“Hóa ra ta dùng để dập tắt lửa a.”

Phượng Tần khoa trương nói.

“Ai khiến người mất hứng vậy?”

Lạc Quân Tường đem những chuyện hôm nay xảy ra ở Từ Trữ Cung nói cho Phượng Tần.

“Ta nghĩ nếu họ biết ta được đưa đến nơi này nhất định sẽ rất hối hận.”

Phượng Tần nghe xong nói.

“Tần, người còn nói đúng một chuyện nữa.”

Lạc Quân Tường không có ý tốt ghé vào tai y nói.

“Người là dùng để dập tắt lửa đấy, đặc biệt là loại lửa này.”

Hắn ấn hông Phượng Tần vào cơ thể mình để cho y cảm nhận được dục vọng chi hỏa của hắn.

“Người...Người, cái tên sắc lang này.”

Biết ái nhân muốn cái gì, Phượng Tần nhiệt tình không những không cự tuyệt mà còn chủ động hôn lên môi y.

Sự chủ động của ái nhân khiến cho Lạc Quân Tường so với lúc trước càng vội vàng hơn, trượt từ đôi môi Phượng Tần đến cổ y, khẽ liếm hầu kết vì kích thích mà không ngừng cử động lên xuống. Bàn tay cũng không nhàn rỗi cởi đai lưng của y rồi xuyên qua lớp y phục luồn vào vuốt ve làn da như tơ lụa khiến mình yêu thích không buông tay...

“Ân...”

Phượng Tần đột nhiên nhớ tới mình vừa mới đá bóng xong, nhẹ nhàng đẩy hắn ra cự tuyệt:

“Quân...Quân Tường, ta vừa mới đá bóng xong, hiện tại mồ hôi đầy người, rất bẩn...”

Bản thân y cũng rất muốn cùng ‘làm’ với ái nhân nhưng hiện tại người đầy mồ hôi bẩn như vậy.

“Với ta mà nói tất cả của Tần đều sạch sẽ hết, cho dù mồ hôi chảy ra cũng là hương.”

“Quân Tường...”

Tuy rằng không quan tâm, nhưng Phượng Tần vẫn muốn bày ra một mặt sạch sẽ nhất của mình cho ái nhân.

Địch không lại thanh âm cầu xin của y, Lạc Quân Tường ngừng động tác, suy nghĩ một chút rồi mới kéo y vào phòng tắm bên cạnh phòng ngủ. Phòng tắm chuyên dụng của đế vương thật đúng là không giống bình thường. Bể lớn kia thiết kế tương tự như ôn tuyền của thiên nhiên, xung quanh dùng những viên đá cuội lát vòng, phía trong còn có hòn non bộ lớn. Trên hòn non bộ còn bày mấy viên dạ minh châu lấp lánh chiếu sáng cả phòng tắm. Ôn tuyền thủy từ trên hòn non bộ chậm rãi chảy xuống tựa như một thác nước nhỏ. Làn nước ấm áp tỏa ra một hương thơm được liệu thoang thoảng.

“Chúng ta có thể làm ở bên cạnh bể.”

Lạc Quân Tường hôn Phượng Tần và tiếp tục màn kích tình vừa rồi, nhanh chóng cởi bỏ quần áo của y.

Phượng Tần biết trong lòng ái nhân rất vội vàng cho nên không ngăn cản động tác của hắn ngược lại vươn tay giúp hắn cởi bỏ đai lưng, y phục.

Bởi vì yêu đối phương, nếu có một thời điểm một bên không vui, người kia sẽ nguyện ý dùng tình yêu để xoa lên tức giận trong lòng người đó, làm ấm trái tim của người đó, giống như trời sinh ra mình là vì đối phương mà tồn tại. Đường như họ luôn cần đối phương, không có bất luận kẻ nào có thể thay thế được vị trí của người này trong lòng người kia...

Hai người tách ra ngồi ở trong nước, không có động tác âu yếm gì chỉ cẩn thận vì người mình yêu mà tẩy rửa thân thể. Những lọn tóc dài đen nhánh, bóng loáng của hai người giao hòa trong nước, phân không ra là của ai...

Sau khi tẩy rửa xong, Lạc Quân Tường tách hai chân Phượng Tần ra để y ngồi trên đùi mình, đưa lưng về phía hắn. Lạc Quân Tường ôm lấy thắt lưng y, đôi môi ngậm lấy vành tai hắn cảm tử mĩ hôn và khẽ liếm.

“A...”

Những động tác liên tiếp của ái nhân khiến thắt lưng Phượng Tần mềm nhũn, vô lực dựa vào lồng ngực cường tráng của Lạc Quân Tường phát ra những tiếng rên rỉ ngọt ngào.

Tuy rằng cũng đang ở trong nước ấm nhưng Phượng Tần vẫn cảm nhận rõ được dục vọng nóng rực ở phía sau mình đang rục rịch ngóc đầu dậy.

Bàn tay của Lạc Quân Tường ôm lấy Phượng Tần lén lút di chuyển xuống phía dưới. Đầu ngón tay cẩn thận thâm nhập hoa viên thần bí phía sau Phượng Tần. Do kích tình nên tiểu huyết khi thì mở ra, khi thì đóng lại gắt gao ngậm lấy ngón tay hắn.

“Ân...Quân Tường...”

Ngón tay cẩn thận tiến vào làm cho Phượng Tần không có cảm giác đau đớn, chỉ có từng đợt tê dại từ giữa hông truyền đến thắt lưng.

Cảm giác được tiểu huyết siết lấy ngón tay của mình đã được chuẩn bị tốt, Lạc Quân Tường nhẹ nhàng nâng thắt lưng Phượng Tần lên để y ngồi lên trên dục vọng của mình.

“Tần, thả lỏng một chút, Trầm vào đây.”

Lạc Quân Tường ghé vào tai y nói nhỏ.

“Ngô a...Ân...”

Nhờ vào nước để bôi trơn, dục vọng thật lớn thuận lợi tiến vào trong tiểu huyết nhỏ hẹp ướt nóng của Phượng Tần, y hầu như không có cảm giác được bất luận cái gì trở ngại, khoái cảm mê người bùng nổ trong đầu.

“Đau không?”

Một bàn tay của Lạc Quân Tường chu du đến trước ngực Phượng Tần, nắm lấy đóa thù du phấn hồng, hơi chà xát, tay kia cũng không có nhân nhả mà vuốt ve chơi đùa ngọc hành dưới thân y vì những đụng chạm

phía sau mà ngẩng lên. Đôi môi nhẹ nhàng mút lấy làn da như bạch ngọc ở cổ và bả vai, vẽ ra ở trên đó từng đóa hoa đỏ sậm.

“A...Không...Không đau...Ân...”

Phượng Tần căng thắt lưng đến hết mức, ngẩng đầu lên, đôi mắt quỵn rũ khép hờ, miệng bật ra những thanh âm mê hoặc khiến kẻ khác đỏ mặt, hai tay cứ giơ cao ra đằng sau ôm lấy cổ Lạc Quân Tường.

“Quân...Quân Tường...Sâu quá...A...”

Khoái cảm không ngừng dâng lên khiến Phượng Tần không tự chủ được đưa đẩy mông, mong muốn ái nhân mang lại cho y càng nhiều chiếm giữ và âu yếm.

“Tần...Ta yêu ngươi...”

Tình yêu không lời cùng những khiêu khích khiến Lạc Quân Tường càng tăng thêm những luật động cuồng nhiệt.

“Quân Tường...”

Nghe được những lời yêu của Lạc Quân Tường, giờ phút này Phượng Tần thấy vô cùng hạnh phúc. Tuy rằng biết đối phương yêu mình những mỗi lần nghe được những lời tỏ tình của hắn, bản thân đều cảm nhận được niềm hạnh phúc không hiểu nổi dâng lên trong tim.

“Quân Tường...”

Phượng Tần nỉ non tên ái nhân, mỗi lần gọi đều đổi lấy một lần ra vào kịch liệt của Lạc Quân Tường.

Mỗi lần tiến thẳng vào của Lạc Quân Tường, nước ả sẽ vô ý cùng tiến vào trong cơ thể Phượng Tần. Tuy rằng cảm giác kì quái nhưng lại làm cho Lạc Quân Tường càng thêm thuận lợi hoạt động. Bị tiểu huyết nóng rực bao trụ lấy dục vọng của Lạc Quân Tường khiến hắn như sắp hòa tan trong cơ thể Phượng Tần.

“A...”

Thanh âm tiếng nước chảy, tiếng hét lên tới cao trào, tiếng rên rỉ yêu thương không ngừng vang vọng trong phòng tắm. Mồ hôi hai người chảy xuống hòa vào trong nước, một lần lại một lần trao nộ hôn thâm tình cùng những kích tình triền miên...

Cảm xúc mãnh liệt qua đi, Phượng Tần dựa vào trong lòng Lạc Quân Tường thở dốc, nghe tiếng tim đập làm mình yên tâm của ái nhân, mà Lạc Quân Tường đang giúp ‘vợ’ xoa bóp thắt lưng vì làm tình mà đau mỏi.

“Tâm tình khá hơn chút nào không?”

Phượng Tần hỏi. Nếu vì làm tình cùng mình mà khiến ái nhân thoải mái hơn, Phượng Tần sẽ cảm thấy rất cao hứng. Như vậy có thể chứng tỏ được sức ảnh hưởng của mình với người.

Nhìn nộ cười hạnh phúc của Phượng Tần, cho dù mình có tức giận bao nhiêu cũng sẽ hóa thành hư ảo. Sức ảnh hưởng của y đối với mình đúng là không phải lớn bình thường a.

“Tần, người vĩnh viễn đều có thể dập tắt được lửa trong lòng Trầm, dù là lửa tức giận hay là lửa dục vọng.”

Lạc Quân Tường xấu xa nói.

Phượng Tần giật mình nhìn hắn.

“Làm Hoàng Đế mà nói chuyện lại không đứng đắn như vậy, phải phạt người.”

Nói xong, Phượng Tần ngẩng đầu khê cắn một cái trên vai hắn để trừng phạt.

Cắn nhẹ nhàng như vậy đối với Lạc Quân Tường mà nói cắn bản không hề ngứa cũng càng không thể đau.

“Không đứng đắn vì đối tượng là người. Bất cứ kẻ nào cũng không thể thay thế được địa vị của người trong lòng Trầm.”

Lạc Quân Tường nhớ tới lúc mình vừa mới đến Thần Hi cung có một quả cầu bay qua người.

“Tần, hôm nay các người ở Thần Hi cung chơi trò gì?”

“Hôm nay?”

Phượng Tần nhớ ra.

“Chúng ta thi đá bóng. Chơi vui lắm, sau này ta sẽ dạy người.”

“Đá bóng? Là thứ gì của tương lai sao?”

Phượng Tần ở trong lòng hần gật gật đầu:

“Trong tương lai bóng đá là một trò chơi mang tính thể giới. Trong các hoạt động thể thao, ta thích nhất là nó, bây giờ ta cũng thường xuyên đá.”

“Khó trách thấy người ăn nhiều như vậy nhưng dáng người vẫn còn đẹp thế.”

Bàn tay giúp y xoa bóp của Lạc Quân Tường len lén chuyển đến xoa phần bụng bằng phẳng không có nửa điểm sẹo lồi.

“Trẫm còn tưởng là công lao của Trẫm.”

Nghe ra được ý tứ của ‘công lao’ trong lời nói của Lạc Quân Tường, Phượng Tần trừng đôi mắt đẹp.

“Người lại nghĩ đến những việc này.”

Ngón tay vuốt ve trên bụng của Phượng Tần ám muội vẽ những vòng tròn ở đó, Lạc Quân Tường dùng thanh âm sắc dục nói với y:

“Tần, không bằng chúng ta đến lần nữa?”

Đột nhiên một thanh âm ‘Ừ ừ ừ, Ừ ừ ừ’ truyền ra, Lạc Quân Tường nhìn ái nhân, Phượng Tần lập tức đỏ hồng mặt cúi đầu nói.

“Ta...Là bụng ta kêu.”

Vừa mới đá bóng xong lại đến màn hoạt động kịch liệt này, không đói bụng mới là lạ.

Ai, thật mất hứng! Nhưng mà ái nhân đói bụng rồi, chuyện này đối với Lạc Quân Tường so với cái gì cũng quan trọng hơn.

“Bọn họ chắc là đã chuẩn bị xong bữa tối, chúng ta mặc y phục rồi ra dùng bữa thôi.”

42. Chương 42

Còn có mười ngày nữa là đến hội tân xuân rồi, đại bộ phận mọi người trong cung vì nghênh đón ngày hội long trọng mỗi năm một lần này mà vô cùng bận rộn. Bởi vì cuối năm cho nên mỗi ngày đều có một đồng lớn tấu chương từ các nơi dâng tới chờ Lạc Quân Tường phê duyệt, thường xuyên phải làm việc đến nửa đêm mới có thể nghỉ ngơi. Thấy ái nhân bận rộn như thế, Phượng Tần cũng thực sẵn sàng không đi quấy rầy hần.

Đó là lí do mà thân là hai kẻ nhàn rỗi nhất trong Vĩnh Tường Cung – Phượng Tần và Lạc Tử Vũ giờ đang ngồi trong đại sảnh ngắm người.

“Phụ thân, thật nhàm chán a, tất cả mọi người đều vội vã chuẩn bị lễ mừng năm mới, không có thời gian rảnh cùng chúng ta đá bóng.”

“Thì là vậy đó, còn tưởng rằng có thể tổ chức thành mỗi đội mười một người để thi đấu.”

Khó có được ở Vĩnh Tường Cung nhiều người như thế. Bỗng nhiên Phượng Tần giống như nhớ tới cái gì lập tức đề nghị:

“Vũ Nhi, chúng ta có thể chuẩn bị một loại lễ vật đặc biệt tặng cho phụ hoàng người a.”

“Lễ vật?”

Lạc Tử Vũ nhún đôi mày xinh đẹp nói:

“Phụ thân, ngài đừng quên phụ hoàng là vua một nước a. Người cái gì cũng có, ăn có, mặc có, trò chơi, trang sức, mỗi thứ đều là tốt nhất.”

Vũ Nhi nói có lý. Quân Tường là Hoàng Đế, còn cái gì không có đây. Vậy phải tặng cái gì đây? Phượng Tần thấy vô cùng phiền não. Từ khi quen hắn đến nay, cũng đều chỉ có hắn tặng đồ cho mình, bản thân mình lại không có tặng nửa vật nào cho hắn. Tuy rằng nói hắn là Hoàng Đế, tất cả mọi thứ trong thiên hạ đều là của hắn nhưng mình luôn nghĩ muốn tặng thứ gì đó thật đặc biệt để biệt lộ tình cảm của mình với hắn.

“Vũ Nhi, người giúp phụ thân suy nghĩ chút đi.”

Cứ như vậy, hai phụ tử lẳng lặng ngồi một chỗ suy nghĩ chuyện này, thời gian bất tri bất giác trôi qua...

“Ta nghĩ ra rồi!”

Không biết qua bao lâu, Phượng Tần đột nhiên lớn tiếng nói.

Bị y nói lớn tiếng như thế, Lạc Tử Vũ còn đang chìm vào trong suy nghĩ xem tặng gì cho phụ hoàng bị dọa giật nảy mình.

“Phụ thân, ngài bỗng nhiên kêu lớn như thế làm ta sợ muốn chết.”

Nó dùng bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ ngực.

“Phụ thân ngài nghĩ ra tặng phụ hoàng cái gì?”

“Chính là...pháo hoa.”

Phượng Tần đắc ý nói, nhớ rõ trong sách của Liệt Nhật quốc có ghi lại cách tinh luyện của một số nguyên tố hóa học, đáng tiếc bọn họ còn không biết vận dụng linh hoạt. Nói cách khác là có thể phát huy tác dụng lớn hơn nữa, thậm chí là làm thành vũ khí. Tinh luyện chúng đối với một thiên tài vật lý như y mà nói căn bản là ‘easy job’ (chuyện nhỏ). Pháo hoa lúc y ở Anh quốc cũng đã từng làm thí nghiệm thành công cho nên lễ vật này nhất định có thể làm cho Quân Tường.

Pháo hoa? Lạc Tử Vũ chưa từng nghe nói về thứ này.

“Phụ thân, pháo hoa là cái gì? Hoa...không phải chỉ dùng để thưởng thức ngắm nhìn thôi sao?”

“Đúng, là để thưởng thức ngắm nhìn. Chỉ có điều nó không phải thực vật, nó giống như pháo cần dùng lửa.”

Phượng Tần nói.

Có loài hoa cổ quái như thế?

Lòng hiếu kỳ của Lạc Tử Vũ bị Phượng Tần gợi lên, thật sự rất muốn nhìn a.

“Phụ thân, vậy pháo hoa kia làm như thế nào, cần những gì?”

“Cần một ít công cụ để tinh luyện, hơn nữa quan trọng là chúng ta phải bí mật tiến hành bởi vì trong yến hội đón chào năm mới chúng ta phải cấp cho phụ hoàng người một điều kinh hỉ. Nói thêm chế tạo pháo hoa lần này cũng có thể nâng cao tri thức vật lý của người lên một bậc.”

Tặng lễ vật cho ái nhân, lại có thể coi như một lần dạy học thực nghiệm, thật là nhất cử lưỡng tiện.

Từ sau khi đến thư viện đọc sách, Lạc Tử Vũ phát hiện ra những tri thức vật lý phụ thân dạy cho mình có thể vận dụng trong cuộc sống càng lúc càng nhiều, chỉ có lợi chứ không hại nên nó đối với vật lý tràn đầy hứng thú. Nghe phụ thân nói thế, nó cao hứng vỗ tay nói:

“Thật tốt quá.”

Thấy nhi tử thích mình dạy kiến thức như thế, Phượng Tần cảm thấy rất vui mừng. Dù sao trong tương lai mình cũng được công nhận là thiên tài vật lý, bây giờ tuy đi vào cổ đại nhưng hy vọng có thể truyền thừa

tiếp xuống. Hơn nữa, trong cuộc sống hàng ngày có rất nhiều việc dùng tri thức vật lí sẽ dễ dàng giải quyết hơn.

“Được rồi, chúng ta gọi Tiểu Tương cùng nhau làm đi.”

“Gọi Tiểu Tương? Tại sao, phụ thân? Ngài không phải nói bí mật tiến hành sao? Nếu càng nhiều người thì khả năng bị phụ hoàng biết được sẽ càng lớn.”

Lạc Tử Vũ khó hiểu nói.

“No, no, no!”

Phượng Tần lắc lắc ngón trỏ phân tích:

“Thứ nhất, Tiểu Tương là người chúng ta tin tưởng, thứ hai, chúng ta cần một số thứ, nếu Tiểu Tương đi chuẩn bị thì sẽ không bị nhiều người chú ý, thứ ba, thời điểm yến hội chúng ta không thể rời khỏi, phải nhờ Tiểu Tương phóng pháo hoa này.”

“Nguyên lai là như vậy.”

Lạc Tử Vũ phút chốc liền bình tĩnh.

Phượng Tần đi đến bên người Lạc Tử Vũ ôm lấy nó.

“Vây giờ chúng ta đi tìm Tiểu Tương rồi cùng làm đi.”

“Được phụ thân ôm như thế này thật thoải mái.”

Lạc Tử Vũ ôm lấy cổ Phượng Tần, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa trên vai, chu cái miệng nho nhỏ oán giận nói:

“Từ khi phụ thân ở cùng một chỗ với phụ hoàng đều rất ít ôm Vũ Nhi.”

Nghe nhi tử nói như thế, Phượng Tần cũng hiểu được mấy tháng gần đây đã hơi xem nhẹ Vũ Nhi. Cánh tay ôm lấy nó không khỏi siết chặt lại, dùng hành động này bày tỏ sự xin lỗi với nhi tử.

Lạc Tử Vũ nhìn thấy trên cổ Phượng Tần có một dấu màu hồng hồng. không kìm được tò mò hỏi:

“Phụ thân, sao ở chỗ này của người lại có cái dấu vậy, là bị sâu cắn sao?”

Nó vươn bàn tay nhỏ bé sờ sờ,

“Dấu lớn thế này, còn sâu kia nhất định không nhỏ, sẽ bị đau hoặc ngứa sao?”

“Ách, không...không ngứa”

Bị nhi tử hỏi khờ dại như thế, mặt Phượng Tần lập tức đỏ lên. May mà mình không thích có hạ nhân đi theo bên người, bằng không bọn họ nghe được Vũ Nhi hỏi như vậy, đến lúc đó xấu hổ muốn chết. Nếu ái nhân biết nhi tử nói hấn là con sâu, không biết sẽ có phản ứng gì đây?

“Khẩu kiến nương nương, khẩu kiến tiểu chủ tử.”

“Bình thân, tìm Tiểu Tương đến đây giúp ta.”

“Nô tài tuân chỉ.”

Đưa mắt nhìn ra ngoài, trừ bỏ thái giám, cung nữ ở cửa ra, mọi người còn lại đều vì hội tân xuân sắp tới ở trong Vĩnh Tường Cung mà không ngừng bận rộn.

Trong chốc lát, gã thái giám kia đã đưa Tiểu Tương đến trước mặt Phượng Tần.

“Tiểu Tương khẩu kiến nương nương, không biết nương nương tìm Tiểu Tương có điều gì căn dặn?”

“Tiểu Tương, vào đây rồi nói sau.”

Đi vào trong phòng, Phượng Tần nói cho Tiểu Tương những thứ mình cần sau đó bảo hấn nhanh chóng chuẩn bị hơn nữa hàng nghìn hàng vạn lần căn dặn là càng ít người biết càng tốt.

Tuy rằng những thứ Phượng Tần muốn hơi kì quái còn có một số thứ đặc biệt phải ra ngoài cung tìm nhưng dù sao Tiểu Tương cũng là thái giám bên người Phượng phi hiện tại được Hoàng Thượng sủng ái nhất cho nên giữa trưa ngày hôm sau Tiểu Tương liền đưa những thứ y cần đến trước mặt y.

Phượng Tần vì muốn tặng cho ái nhân một điều kinh hỉ trong yến hội thế là dưới sự giúp đỡ của Tiểu Tương và Lạc Tử Vũ, triển khai bí mật chế tạo pháo hoa...

43. Chương 43

Đại niên đêm 30

Vì hôm nay là ngày quan trọng mỗi năm một lần, tất cả thái giám, cung nữ từ trên xuống dưới trong hoàng cung đều bận rộn ước chừng cũng đến nửa tháng rồi. Trong cung nơi nơi giăng đèn kết hoa, trong ngự hoa viên trăm hoa đua nở. Ngoài những phi tần trong cung ra, Lạc Quân Tường không e dè mở yến tiệc chiêu đãi chúng thần trong triều và gia quyến của họ. Tại ngày hội đoàn viên hôm nay có thể mới là quân thần đồng nhạc (nhạc = vui mừng), còn mời cả tạp kĩ đoàn nổi danh đến biểu diễn. Tiếng pháo rộn rã nổi lên không dứt.

Vĩnh Hoan điện là cung điện xây dựng để thiết yến. Phía trên là một khoảng không giống như một quảng trường. Yến hội ba phía mở ra, còn lại một phía dùng để truyền lệnh, hai chiếc bàn bày ở chính giữa dành cho Hoàng Thượng và Thái Hậu. Ở trái phải hai bên bàn này chia ra bày các bàn kích cỡ giống nhau cho các phi tần, hoàng tử và Vương Gia. Mà các đại thần và gia quyến của họ đã ngồi xung quanh hai bên đại điện để chờ Hoàng Thượng tới, còn lại trung tâm là chỗ dành cho biểu diễn.

“Hoàng Thượng giá lâm! Thái Hậu giá lâm!”

Một tiếng tuyên giá vang lên, Lạc Quân Tường và Thái Hậu đi ở phía trước, Phượng Tần, Lâm Quý Phi cùng các tần phi, Hoàng tử, Vương Gia theo sát phía sau.

“Khấu kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Khấu kiến Thái Hậu, thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

Tất cả các đại thần và gia quyến trong yến hội đều quỳ xuống lễ bái.

Lạc Quân Tường uy nghiêm lớn tiếng nói:

“Các khanh miễn lễ. Hôm nay là đêm 30 ngày đại đoàn viên, quân thần đồng nhạc, không cần đa lễ. Hãy tận lực thưởng thức các món ăn và những màn biểu diễn.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng.”

Phượng Tần phía sau Lạc Quân Tường đang chuẩn bị đi đến chỗ ngồi đã được an bài từ trước thì Lạc Quân Tường đột nhiên giữ chặt y lại nói:

“Tần, hôm nay ngươi cùng ngồi với Trẫm.”

“Quân...Hoàng Thượng, như vậy không thích hợp cho lắm.”

Bây giờ Phượng Tần cũng dần dần hiểu được các quy củ trong cung. Trong thời điểm có ngoại nhân thì không thể ngồi cùng Hoàng Thượng, không thể gọi tên của Hoàng Thượng, vân vân...

Mọi người yên tĩnh chăm chú nhìn cảnh này. Ở trong yến hội chỉ có Hoàng Hậu mới có thể ngồi cùng với Hoàng Thượng. Hiện tại Hoàng Thượng yêu cầu như thế, hiển nhiên là làm cho quần thần cao thấp trong triều biết Phượng phi chính là Hoàng Hậu tương lai.

“Trẫm nói thích hợp thì là thích hợp.”

Lạc Quân Tường không để ý tới sắc mặt Thái Hậu mang Phượng Tần ngồi xuống.

Nhìn vẻ mặt không cho phép cự tuyệt của ái nhân, Phượng Tần liền biết cho dù mình có nói tiếp thì hẳn cũng sẽ không thay đổi chủ ý. Thế là y đi theo ngồi xuống, Vũ Nhi cũng với Lạc Quân Tề vẫn chưa thành thân ngồi cùng với nhau.

Lâm Quý Phi ngồi ở bên cạnh bàn Thái Hậu nghiêng răng nhìn cảnh này. Xem ra mình muốn ngồi lên vị trí Hoàng Hậu kia là không có khả năng rồi. Lần sau lúc phụ thân tiến cung nhất định phải đáp ứng sự kiện kia của ngài. Hoàng Thượng, người đã bắt nhân thì cũng đừng trách ta bất nghĩa.

Lần đầu tiên tham dự yến tiệc cung đình, lại còn là yến hội đại hình trong cung đình cổ đại, Phượng Tàn cảm thấy vô cùng mới mẻ. Nhưng ánh mắt tò mò của y không ngừng bị Lạc Quân Tường bên cạnh y hấp dẫn. Bởi vì trước mặt mình, vào thời điểm không có ngoại nhân Lạc Quân Tường luôn ung dung thoải mái, thậm chí có điểm hư hỏng. Chỉ cần có ngoại nhân, hẳn dường như thay đổi thành một người khác, đối nhân xử thế vừa lạnh lùng lại vô tình. Phượng Tàn cũng từng hoài nghi không biết hẳn có phải luyện qua phép thay đổi sắc mặt hay không nữa.

Tựa như bây giờ, hẳn bày ra biểu tình lạnh lùng, cho dù có người đến chúc mừng với hẳn, hẳn cũng chỉ hơi hơi gật đầu, cười cũng không nhếch mép một chút, ánh mắt chuyên tâm xem xét tiết mục trên sân khấu thỉnh thoảng lướt quanh bữa tiệc, chính là không có nhìn qua Phượng Tàn nửa con mắt.

Lạc Quân Tường tinh tế uống rượu, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt mang theo tò mò của Phượng Tàn đang nhìn mình. Nếu lúc này không phải xảy ra chuyện hẳn cho phép Phượng Tàn ngồi bên cạnh, mọi người ở đây còn tưởng rằng hẳn đối với Phượng Tàn nửa điểm hứng thú cũng không có.

Nhưng không ai biết, ở dưới chiếc bàn không ai nhìn thấy đang diễn ra một phiên sắc cảnh khác. Do khăn trải bàn quá dài cho nên Lạc Quân Tường có thể làm càn dùng chân ám muội cọ cọ vào người Phượng Tàn.

Phượng Tàn xấu hổ nhìn nhìn xung quanh, sợ bị người khác nhìn thấy. Lúc không nhìn được nữa, y ghé vào bên tai Lạc Quân Tường nhỏ giọng:

“Quân Tường, người.....Người như vậy rất dễ để người khác nhìn thấy đấy.”

Nói xong, y còn ngồi cách Lạc Quân Tường ra một chút, không cho chân của hẳn đụng tới mình.

Lạc Quân Tường tựa như không nghe thấy lời y nói, thấy y ngồi cách ra một chút liền ngày càng táo tợn hơn dùng tay luồn xuống dưới bàn chạm đến đùi Phượng Tàn vẽ những vòng tròn tuần hoàn trên đó.

Vốn dĩ Phượng Tàn dự định tiếp tục phản kháng nữa nhưng khi nhìn thấy trong mắt ái nhân lóe lên một tia xảo quyết liền hiểu rõ nếu cứ tiếp tục phản kháng nữa thì đến cuối cùng người thua sẽ là mình. Thế là y hết cách đành phải ngồi trở lại vị trí cũ, áp sát chân vào hẳn, để cho hẳn tiếp tục ám muội vuốt ve tiếp.

Kịch trên đài đã xướng xong, bỗng nhiên, Lâm Quý Phi nói:

“Hoàng Thượng, hơn một tháng nay nô tỳ đã cố gắng dàn xếp một màn vũ đạo, nghĩ muốn trong ngày hội long trọng hôm nay hiến cho Hoàng Thượng và Thái Hậu.”

Dàn nhạc cung đình tấu lên thanh âm mềm mại, Lâm Quý Phi dẫn dắt sáu cung nữ, trong tay cầm hai mảnh lụa tơ tằm trong tay, dựa theo âm nhạc nhẹ nhàng khởi vũ.

Lâm Quý Phi múa xong, trừ Lạc Quân Tường ra tất cả mọi người đều tìm không được vỗ tay vang lên.. Phượng Tàn không thể tin được Lâm Quý Phi bình thường gây chuyện với mình nơi nơi lại có thể múa được vũ đạo tuyệt vời như vậy.

Sau khi Lâm Quý Phi biểu diễn xong, lại có không ít tần phi muốn bày tài nghệ của mình đi ra trình diễn, hy vọng muốn lưu lại ấn tượng tốt trong lòng Hoàng Thượng. Gảy đàn tranh có, tỳ bà có, thổi sáo có, hội họa có, vân vân...

“Tần phi trong hậu cung thật sự đa tài đa nghệ a, Hoàng Thượng.”

Thái Hậu nói,

“Nghe nói bây giờ Hoàng Thượng vẫn còn ở lâu dài trong Vĩnh Tường Cung?”

Lạc Quân Tường nhíu mày, lạnh nhạt nói:

“Đúng vậy, có vấn đề gì sao?”

“Như vậy e rằng không tốt lắm đâu, Hoàng Thượng.”

Thái Hậu vẻ mặt không tán thành nói.

“Có cái gì không tốt?”

Lạc Quân Tường cười lạnh một tiếng nói:

“Cả thiên hạ đều là của Trẫm. Trẫm thích ngủ ở nơi nào thì sẽ ngủ ở nơi đó.”

Ý vào hôm nay ở đây nhiều người như thế, Hoàng Thượng sẽ không dám làm mất mặt mình, Thái Hậu tăng thêm không ít can đảm nói:

“Hoàng Thượng cũng nhìn thấy đấy. Phi tần hậu cung đa tài đa nghệ, Hoàng Thượng không để ý đến, ngày nào cũng chỉ cùng Phụng phi thân là nam tử giống Hoàng Thượng ở bên nhau. Có người thậm chí còn không được Hoàng Thượng sủng hạnh khiến cho các nàng uống hoài năm tháng sống ở trong cung như vậy, trơ mắt nhìn Hoàng Thượng đem tất cả sủng ái đều đặt ở trên người Phụng phi thân là nam tử. Chẳng lẽ Hoàng Thượng không nghĩ đến trong tâm các nàng sẽ không cam chịu sao?”

Nói những lời này, Thái Hậu liên tục hai lần nhấn mạnh sự thật Phụng Tần là nam tử, muốn cho Hoàng Thượng nhận rõ nam nhân nên cùng với nữ nhân mới là đúng.

“Ý của mẫu hậu là phi tần hậu cung đa tài đa nghệ, hơn nữa lại là nữ tử, Trẫm không sủng hạnh sẽ rất là lãng phí?” Lạc Quân Tường híp mắt lại nói.

Phụng Tần và Lạc Quân Tề ngồi ở một bên không hện mà cùng nghĩ thầm: Thảm, Quân Tường (Hoàng Huyền) không biết lại tính kế gì nữa đây.

Thấy Hoàng Thượng không có vẻ tức giận, Thái Hậu tiếp tục nói:

“Đương nhiên, Hoàng Thượng người cũng thấy đấy, trong thịnh yến hôm nay, Lâm Quý Phi các nàng đều có màn trình diễn dâng lên Hoàng Thượng. Trái lại Phụng phi mà Hoàng Thượng sủng ái nhất lại không có gì cả.”

Thật sự oan uổng mà, bản thân mình không biết đã làm ra sự tình gì, thế nhưng lại bị bọn họ nói cho ở nơi này. Phụng Tần bất đắc dĩ lên tiếng:

“Ta có lẽ vật dâng lên Hoàng Thượng a.”

44. Chương 44

Cái gì? Người có chuẩn bị lễ vật!”

Lâm Quý Phi kinh ngạc hét to, không thể tin được là Phụng Tần cũng có chuẩn bị lễ vật. Nhưng mà hẳn tặng cái gì đây? Hoàng Thượng thân là vua một nước, vật chất của cái đều là tốt nhất. hơn nữa Phụng Tần mất trí nhớ, cầm kỳ thi họa cái gì cũng không hiểu, không tinh thông. Rốt cuộc có thể dâng lên lễ vật gì cho Hoàng Thượng?

“Lâm Quý Phi có chuyện gì? Phụng phi có lễ vật dâng lên Trẫm, người cảm thấy rất kì quái?”

Lạc Quân Tường sáng giọng hỏi.

Lâm Quý Phi phát hiện tự mình nói bậy.

“Không...Không có, thần thiếp chỉ có hơi khẩn cấp muốn biết Phụng phi đưa lễ vật gì dâng lên Hoàng Thượng mà thôi.”

Kỳ thật suy nghĩ của Lâm Quý Phi cũng đang là sự hiếu kỳ trong lòng Lạc Quân Tường. Ái nhân đến từ tương lai rốt cuộc sẽ chuẩn bị tặng mình lễ vật như thế nào đây?

“Trẫm cũng đang rất hiếu kỳ, Phụng phi sẽ đưa lên lễ vật như thế nào đây?”

“Cái này...”

Phượng Tần ngừng một chút.

“Bí mật, ta muốn mang lại cho người một sự kinh hỉ, chờ rồi người sẽ biết.”

“Bí mật?”

“Không biết là bí mật gì chứ?”

“Tặng lễ vật thôi mà, có cần thần bí như vậy không?”

“Theo ta thấy nhất định là mấy thứ vớ vẩn thôi.”

...

Những phi tần biểu diễn lúc này không phục, ngồi ở một bên nhỏ giọng nghị luận sôi nổi ồn ào.

Phượng Tần nháy mắt ra hiệu với Tiểu Tương đứng cách y không xa. Tiểu Tương lập tức hiểu ý, dẫn theo vài vị thái giám đứng ở chỗ không có người nào chú ý trộm rời đi, mang theo một đồng lớn pháo hoa đã làm xong đi đến bên Lạc Minh hồ Phượng Tần đã chỉ định. Lúc ban đầu Tiểu Tương không biết tại sao nương nương nhất định phải đến nơi này phóng pháo hoa, cho đến khi nương nương nói Lạc Minh hồ là hồ nước lớn nhất trong cung, pháo hoa là thuộc về loại lửa, nếu như phóng bên hồ thì sẽ an toàn. Hơn nữa theo như nương nương so sánh với phía bên kia thì Lạc Minh hồ nằm ở phía trước Vĩnh Hoan điện, khoảng cách lại không quá gần. Theo tầm nhìn mà nói thì đây là nơi thích hợp nhất để phóng pháo hoa.

“Hoàng Thượng, người kiên nhẫn chờ một chút. Lễ vật của ta sẽ rất nhanh xuất hiện.”

Phượng Tần nói xong không được bao lâu thì cách đó không xa truyền đến một tiếng vang “Lung, lung, lung...” thật lớn, phá tan sự tĩnh lặng của trời đêm. Những điểm sáng mang theo một ít sương khói từ trên mặt đất từng vệt từng vệt một phi thẳng lên không trung, rồi trong khoảng không bao la đó bùng lên một vẻ mỹ lệ bảy màu, duyên dáng bày thành một bức họa có hoàng kim, ngân bạch, ngọc lục, thanh lam, phấn hồng. Đẹp không sao tả xiết! Đóa hoa như mưa rơi xuống. Pháo hoa kia tựa hồ như vươn tay là có thể chạm vào, có người thậm chí không kìm lòng được mà giơ tay ra muốn chạm vào nó. Đến lúc dường như có thể chạm đến được rồi thì nó lại tan biến trong nháy mắt không lưu lại dấu vết.

Mọi người ở đây nhìn lên không trung đều ngây người ngẩn nhìn. Bầu trời đêm tựa như bách hoa viên đỏ tím hồng, pháo hoa ngũ thải phân tâm (sắc màu rực rỡ) giống như thủy tinh thạch hoa lệ lóa mắt. Lửa khói màu sắc rực rỡ giống như tấm lụa lông lầy muôn màu muôn vẻ. Tất cả mọi người quên đi khi nó bùng cháy thì mang đến tiếng vang thật lớn, chỉ nhớ rõ giờ phút này sáng rực mê người.

Một đám người Tiểu Tương phụ trách phóng pháo hoa bên Lạc Minh hồ nhìn không chớp mắt pháo hoa trên không trung, hai tay chết lặng cầm đèn nhen lửa. Trong sáu ngày cùng nương nương chế tạo pháo hoa, vì nương nương sợ khi pháo hoa bùng nổ sẽ phát ra tiếng vang lớn khiến người khác chú ý cho nên không thử nghiệm. Nhưng mà Tiểu Tương hoàn toàn chưa từng nhìn thấy hình dạng của pháo hoa, không thể tưởng tượng được lại lợi hại như vậy, có thể chế tạo ra cảnh tượng tráng lệ như thế này.

Nhìn pháo hoa xinh đẹp trong không trung, Phượng Tần trầm tĩnh lại, thành công hoàn toàn rồi.

Lạc Quân Tường thật không ngờ ái nhân lại tặng lễ vật xinh đẹp như thế này cho mình, tựa như từng đóa từng đóa hoa lớn mỹ lệ nở rộ trước mắt mình, đủ mọi màu sắc, hình dạng rực rỡ. Quả thật có thể dùng đến bốn chữ ‘hỏa thụ ngân hoa’ này mà hình dung. (đèn hoa rực rỡ)

Cuối cùng, vô số vệt sáng phi lên không trung, một thanh âm so với những thanh âm trước đều lớn hơn vang lên, cùng lúc bùng phát. Trong trời đêm kỳ diệu xuất hiện năm chữ màu vàng ‘Phượng Tần yêu Quân Tường’...

Pháo hoa lần này phóng khoảng hơn nửa canh giờ. Pháo hoa phóng xong, trừ Phượng Tần ra thì tất cả mọi người đều chưa tỉnh táo lại từ cảnh đẹp vừa rồi.

Thấy ái nhân ngồi bên cạnh xem pháo hoa xong mà không có phản ứng gì. Thảm rồi, pháo hoa này là thứ ái nhân chưa từng nhìn thấy, với hắn mà nói việc này có thể không phải là kinh hỉ mà là kinh hách (dọa chết) hay không. Thế là y vội vàng kéo Lạc Quân Tường một chút hỏi:

“Hoàng Thượng, lễ vật này người thích không?”

Lạc Quân Tường tỉnh lại từ trong cảnh đẹp, hần lắc lắc đầu muốn cho mình thanh tỉnh thêm.

“Trời ạ! Tàn, việc này thật là một điều kinh hỉ lớn a, lễ vật này Trầm thích.”

Lạc Quân Tường không coi ai ra gì ôm lấy Phượng Tàn, kích động nói.

“Người thực sự là lễ vật tốt nhất trời ban cho Trầm, đặc biệt là năm chữ cuối cùng kia. Cảm ơn người, Tàn.”

Mọi người dần dần tỉnh táo lại. Lạc Tử Vũ tán thưởng nói:

“Oa, phụ thân, ngài thật sự quá lợi hại. Lúc trước khi ngài dạy Vũ Nhi làm pháo hoa, Vũ Nhi căn bản tưởng tượng không ra lại là cảnh tượng xinh đẹp, tráng lệ thế này. Vũ Nhi quả thực không biết dùng từ gì để hình dung vẻ đẹp của nó nữa!”

Từ trong lời nói của Vũ Nhi Lạc Quân Tường nghe được hai chữ ‘Pháo hoa’, chẳng nhẽ đây là tên của chúng sao?

“Pháo hoa? Đây là tên của chúng? Tên rất hay. Bay lên không trung cao như thế rồi mới nổ rộ, làm sao người làm được vậy?”

“Àn...Chuyện này nói ra thì hơi phức tạp. Ở chỗ này cũng không có nhiều thời gian giải thích, trở lại Vĩnh Tường Cung ta sẽ nói cho người.”

“Được rồi.”

Ở đây nhiều người nhiều miệng, có một số việc thực sự không thích hợp nói bây giờ.

Lạc Quân Tường buông Phượng Tàn ra, xoay người nói với Thái Hậu.

“Mẫu hậu, người cũng nhìn thấy lễ vật Phượng phi tặng Trầm, mẫu hậu có cảm thấy lễ vật của y có chỗ nào không thích hợp không?”

“Không có, lễ vật này của Phượng phi quả thực là kỳ tích a.”

Thái Hậu nói thật lòng. Không có biện pháp, lần này Phượng phi làm ra những chuyện như vậy thật sự khiến người khác không còn lời nào để nói.

“Vừa rồi mẫu hậu nhắc tới phi tần trong hậu cung đa tài đa nghệ, Trầm suy nghĩ một chút cảm thấy mẫu hậu nói rất có đạo lý, không thể để các nàng sống uống hoài năm tháng ở trong cung như vậy.”

Lạc Quân Tường ngừng một chút, một tia tàn khốc chợt lóe trên trong mắt.

“Cho nên Trầm tuyên bố! Tất cả những phi tần không được Trầm sủng hạnh trong hậu cung ngày mai đều phân tán xuất cung, những người được Trầm sủng hạnh nếu muốn xuất cung Trầm cũng sẽ không ngăn cản hơn nữa sẽ tặng thêm một bộ giá y. Đâu đều là ân trạch của Thái Hậu!”

Lạc Quân Tường xoay người nhìn lại Thái Hậu đang trừng mắt há miệng.

“Được rồi, bây giờ mẫu hậu sẽ không bao giờ cảm thấy đáng tiếc nữa, mà các nàng ấy cũng không bao giờ còn thấy không cam lòng.”

Người ở đây cơ bản đều tròn tròn mắt, ý của Hoàng Thượng là phân tán hậu cung!

“Hoàng Thượng...Người...Người cự nhiên.....Phân tán hậu cung!”

Thái Hậu tức giận đến nỗi một câu nói ngắt thành bốn đoạn.

Lạc Quân Tường ‘ngây thơ’ nói:

“Mẫu hậu không phải ý này sao?”

“Người...”

Thái Hậu đưa tay đặt lên tay của An công công, để cho hần đỡ bà.

“Ai Gia một mỗi, quay về Từ Trữ Cung.”

Nhìn bóng dáng Thái Hậu rời đi, Lạc Quân Tề nói với Lạc Quân Tường:

“Hoàng Huynh lợi hại a, cũng dám khiêu chiến mẫu hậu như thế, thần đệ cam bái hạ phong (bái phục)! Nhưng mà lần này mẫu hậu tức giận không nhẹ đâu.”

“Sau này Trầm sẽ đến thỉnh tội với mẫu hậu.”

Lạc Quân Tường kéo tay Phượng Tần, nhìn vào đôi mắt mang theo những tình cảm yêu thương của ái nhân.

“Từ khi Trầm đón Tần từ trong lãnh cung ra, Trầm vẫn luôn nghĩ xem làm thế nào để phân tán hậu cung, toàn tâm toàn ý với y. Trầm muốn cho y sự đối đãi công bằng. Dù sao sau này trăn cũng sẽ không bước vào hậu cung, hà tất phải lưu lại những tần phi sống hoài năm tháng.”

“Quân Tường...”

Tất cả mọi thứ ái nhân làm cho mình đều khiến Phượng Tần vô cùng cảm động. Thân là một Hoàng Đế, vì mình mà vứt bỏ tam cung lục viện. Có thể tìm được một người yêu mình, hơn nữa hẳn lại thâm tình yêu mình thật là chuyện hạnh phúc nhất.

Giờ phút này hai người họ đã quên đi tất cả mọi người bên cạnh, trong mắt chỉ có đối phương...

Chuyện Hoàng Thượng ở trong dạ yến đêm ba mươi vì Phượng phi mà phân tán hậu cung ngay mừng một, mừng hai đầu năm lan truyền khắp cả nước. Rất nhiều bách tính thảo luận về Phượng phi thân là nam tử đến tột cùng là người như thế nào mà lại có thể khiến cho Hoàng Thượng vì y là làm như vậy. Rồi sau đó trong cung trừ bỏ Lâm Quý Phi – thân sinh mẫu phi của Đại Hoàng Tử, Vân phi – thân sinh mẫu phi của Nhị công chúa và vài vị phi tần đã được sủng hạnh không đi, các tần phi khác đều mang theo một bộ giá y Hoàng Thượng tặng để xuất cung.

Nhưng mà màn pháo hoa đêm 30 kia cũng khiến cho rất nhiều người chú ý. Mọi người trong cả kinh thành có thể nhìn thấy được. Tất cả bọn họ đều bị cảnh sắc trước nay chưa từng có kia kinh động, lại có vài vị văn nhân nổi danh vì nó mà viết không ít văn chương và thơ cả để tán tụng nó. Sau này mới biết được nguyên lai là do Phượng phi vì Hoàng Thượng mà chế tạo. Dần dần mọi người bắt đầu lan truyền là Hoàng Thượng bị tài hoa của Phượng phi mà khuyhnh đảo...

45. Chương 45

Hồi bẩm nương nương, Quốc Cữu gia đã tới cửa.”

Một gã thái giám đi vào bẩm báo.

“Được, mau mời người tiến vào.”

Lâm Quý Phi ngồi trong đại sảnh phân phó.

“Liễu Dĩnh, đi rót một ly trà cho Quốc Cữu.”

“Dạ, nương nương.”

Bình thường, tần phi trong hậu cung nếu không được Hoàng Thượng phê chuẩn thì không được ở cùng ngoại nhân, thậm chí là gặp mặt người nhà. Nhưng bởi vì Cố Vệ Quốc là huynh trưởng của Thái Hậu, cho nên Lạc Quân Tường nể mặt Thái Hậu nên đặc biệt cho phép hẳn vào gặp Lâm Quý Phi.

“Cha, người tới rồi, mau ngồi đi.”

Lâm Quý Phi vội vàng đứng lên nghênh đón, rồi mới xoay người nói với đám Liễu Dĩnh.

“Các người đều ra ngoài hết đi, bản cung có chuyện muốn nói với Quốc Cữu. Không có lệnh của bản cung thì ai cũng không được tiến vào.”

“Nô tài (nô tỳ) tuân mệnh!”

Chờ mọi người đi ra ngoài đóng cửa lại xong, Lâm Quý Phi mới ngồi bên cạnh Cố Vệ Quốc, thận trọng nói: “Cha, nữ nhân đã nghĩ qua, chuyện lần trước người nói, nữ nhân không có ý kiến. Nếu cần, nữ nhân còn có thể đem hết toàn lực hỗ trợ.”

“Lâm Nhi, sao người lại bất ngờ thay đổi chủ ý?”

Cố Vệ Quốc còn nhớ rõ lần trước mình cùng nàng nói, nàng cất lực phản đối. Làm sao hôm nay lại đột nhiên nhắc tới hơn nữa còn tán thành?

Khuôn mặt Lâm Quý Phi méo mó vặn vẹo, trong mắt mang một tia âm ngoan mãnh liệt:

“Cha, có điều ngài không biết. Trước kia ta vẫn phòng bị các phi tần được Hoàng Thượng sủng hạnh, không cho các nàng hoài thai nhi tử. Như vậy sau này Hồng Nhi có thể thuận lợi ngồi lên Thái tử vị. Ai biết lại tính sai với tên tiện nhân Phượng Tần kia, để cho hắc sinh hài tử.”

Lạc Quân Tường cũng đã làm Hoàng Đế nhiều năm, tuy rằng không phải mê luyện chuyện tình dục nhưng dù sao cũng không phải Liễu Hạ Huệ, cách vài ngày lại đến hậu cung một chút. Cho nên theo đạo lý mà nói thì hẳn là hẳn phải có nhiều hơn ba hài tử. Trên thực tế, đây đều do Lâm Quý Phi tạo nên. Chỉ cần Hoàng Thượng sủng hạnh vị phi tần nào, ngay ngày hôm sau, Lâm Quý Phi liền phân phó tâm phúc của mình mua chuộc một vài trù sư bậc thấp trong ngự thiên phòng hoặc là thái giám, cung nữ phụ trách đưa bữa ăn hạ một ít được trong thức ăn của các nàng, để cho các nàng không mang thai được.

Vân phi sinh Nhị công chúa là vì nàng là nữ nhân của Thái thái y, nghe nói trước đây nàng có cùng phụ thân học về y thuật. Lâm Quý Phi sợ khi kê đơn với nàng sẽ bị nàng phát hiện, cho nên vì an toàn đành phải đợi nàng sinh hài tử ra, nếu là hoàng tử thì sẽ giải quyết nó. Nhưng mà may là nàng sinh công chúa, như vậy cũng giúp Lâm Quý Phi giảm bớt không ít công sức.

À tiếp tục nói:

“Như này thì cũng coi như xong rồi, ai biết được Hoàng Thượng đối với hắc càng ngày càng tốt. Hắc mất đi trí nhớ, tứ thư ngũ kinh trong đầu cũng quên đi, còn không biết viết cả chữ nên Hoàng Thượng đã tự mình dạy hắc. Đến khi Thái Hậu muốn Hoàng Thượng đem Thần Hi cung ban tặng cho ta, tuy rằng Hoàng Thượng đáp ứng nhưng không thể tưởng được người lại đưa tên tiện nhân Phượng Tần kia trực tiếp sống ở Vĩnh Tường Cung. Đây là điều chưa từng có ở Tử Long hoàng triều, vinh quang Hoàng Hậu đời trước cũng không có! Khiến cho ta tức giận nhất là trong yến hội đêm 30, Hoàng Thượng để hắc ngồi bên người mình đã muốn chứng minh Phượng Tần ở trong lòng người giống như Hoàng Hậu rồi. Lại còn vì hắc mà phân tán hậu cung!”

Không cần nhiều lời cũng biết, sau này ngôi vị Hoàng Đế nhất định sẽ dành cho hài tử của tiện nhân Phượng Tần kia.

“Ai, Lâm Nhi, người đừng sinh khí, tổn thương thân mình sẽ không tốt đâu. Người đã hận hắc như thế thì vì sao không trực tiếp giết hắc đi cho rồi?”

Cố Vệ Quốc nâng tay làm một động tác xẹt ngang trên cổ mình.

“Cha, ngài đừng quên bây giờ hắc đang cùng ai sinh hoạt. Tuy rằng bên người Hoàng Thượng chỉ có một mình Hứa Diệp bảo hộ, nhưng người trên khắp thiên hạ có thể đánh thắng được Hứa Diệp chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Hơn nữa Hoàng Thượng vốn có võ công, lại còn có ám vệ chúng ta không biết bảo hộ. Vĩnh Tường Cung canh phòng thâm nghiêm, ngay cả thức ăn từ ngự thư phòng đưa đến cũng có kẻ chuyên trách kiểm nghiệm. Giết hắc? Nào có dễ dàng như vậy a.”

Lâm Quý Phi tự giễu nở nụ cười.

“Cho nên người mới thay đổi dự tính ban đầu, tán thành chuyện tình lần trước ta nói?”

“Đúng, nếu Hoàng Thượng đối với ta vô tình, vậy hắc cũng đừng trách ta vô nghĩa.”

Lâm Quý Phi âm hiểm nói.

Nghe được giọng điệu của ả, Cố Vệ Quốc thân là phụ thân cũng không khỏi rùng mình.

“Nếu lập trường của ngươi đã kiên định như thế, cha cũng đã đáp ứng với Ngô thừa tướng của Thần Khê quốc rồi. Có ngươi ở trong cung làm nội ứng cho cha, chuyện này nhất định sẽ sự bán công bội.” (làm ít công nhiều)

Cho tới nay, Tử Long quốc và Thần Khê là hai đại quốc thế lực ngang nhau. Song phương ký kết hiệp ước hòa bình, ngươi không xâm phạm ta, ta không xâm phạm ngươi. Hơn nữa ở trong buôn bán có quan hệ hợp tác làm ăn chặt chẽ. Nhưng hiện tại ai cũng không thể ngờ được, Quốc Cữu thân là huynh trưởng Thái Hậu lại thông đồng với địch để quản quốc.

“Cha, nữ nhân hiếu kỳ vì sao ngài lại nguyện ý hợp tác với Thần Khê quốc?”

Thân phận của cha hiện giờ là dưới hai người, trên vạn người a.

Cố Vệ Quốc cuồng vọng nói:

“Hiện tại ta đã chán ghét cuộc sống như vậy rồi. Ta muốn chính là ở trên vạn người, không cần ở dưới bất cứ kẻ nào. Quốc chủ của Thần Khê quốc đã đáp ứng ta, chỉ cần ta giúp hắn đoạt được Tử Long quốc, hắn sẽ đem giang sơn này chia thành hai phần, cho ta một nửa. Đến lúc đó ta có thể tự lập làm vương, không bao giờ phải nghe lời nói của tên tiểu tử Lạc Quân Tường nữa!”

Nguyên lai là cha đã rắp tâm như vậy, cho dù ta có giúp cha thì thiên hạ sau này sẽ không phải của Hồng Nhi. Nếu nói như vậy, chỉ bằng ta cứ giúp cha trước, chờ cha và quốc chủ Thần Khê quốc giải quyết Hoàng Thượng và hài tử của Phượng Tần xong rồi mới tự lấy lý do Hồng Nhi là huyết mạch duy nhất còn sót lại của Hoàng Thượng để cho Hồng Nhi danh chính ngôn thuận lên ngôi vị Hoàng Đế. Lâm Quý Phi trong lòng tự nhủ vậy.

Cố Vệ Quốc không biết bị nữ nhi tính kế vẫn cảm khái nói:

“Ai, Lâm Nhi, sau này cha con chúng ta sẽ kề vai chiến đấu.”

Lâm Quý Phi nâng ly trà trong tay lên.

“Mong tâm nguyện của cha sẽ sớm được thực hiện, nữ nhân lấy trà thay rượu kính ngài một ly.”

“Ha ha ha...”

Cố Vệ Quốc cao hứng nâng ly trà lên:

“Lâm Nhi thật sự là nữ nhi ngoan của cha, sau này ngươi phải giúp cha lưu ý chuyện tình trong cung rồi.”

“Đây là đương nhiên mà cha.”

“Bính!”

Thanh âm hai ly trà chạm vào nhau vang lên, cha con họ vì giang sơn tương lai mà hợp tác.

46. Chương 46

Ban đêm

Lạc Quân Tường và Phượng Tần hai người vừa mới triền miên xong đang ngọt ngào tựa vào nhau tán gẫu, bất chợt Lạc Quân Tường nói:

“Tần, làm Hoàng Hậu của Trẫm được không?”

“Cái gì? Làm Hoàng Hậu?”

“Đúng, đây là nguyện vọng lớn nhất của Trẫm. Trẫm hy vọng sau này ngươi có thể chính thức đứng bên người Trẫm, không phải với thân phận của một phi tử.”

“Nhưng mà...Làm Hoàng Hậu rất phiền toái.”

Phượng Tần né tránh trả lời.

Lạc Quân Tường từ ánh mắt trốn tránh của Phượng Tần liền biết y không đáp ứng mình không phải đơn giản vì phiền toái như vậy, thế là suy đoán nói:

“Tần, tuy rằng ngươi chưa bao giờ nói ra, nhưng Trầm rất rõ ràng ngươi không đáp ứng Trầm không phải do ngươi sợ phiền toái, mà là trong lòng ngươi so bì phi tử của Trầm quá nhiều. Ngươi muốn chính là tình yêu chuyên nhất, Trầm nói có đúng không?”

Không có kinh ngạc về việc Lạc Quân Tường đoán được suy nghĩ trong lòng mình, Phượng Tần vươn tay vuốt mặt hắn:

“Quân Tường, ngươi thực hiểu ta.”

“Tần, thân là một đế vương, có rất nhiều chuyện đều là thân bất do kỷ. Ngươi hẳn rất hiểu rõ, là nam nhân thì sẽ có nhu cầu của nam nhân. Trước kia Trầm đã nói với ngươi, nếu lúc trước thái tử phi là ngươi thì Trầm tuyệt đối sẽ không nạp thêm tân phi nữa.”

Lạc Quân Tường khẽ hôn lên môi một chút.

“Thật xin lỗi, đây là câu duy nhất Trầm có thể nói được với ngươi. Các nàng không ai có thể đoạt được Trầm, chỉ có ngươi Tần là Trầm yêu nhất. Bất luận là người hay là tâm của Trầm vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình ngươi.”

Phượng Tần lắc đầu.

“Quân Tường, kỳ thật không phải ngươi sai, ta biết ngươi cũng có khó xử của mình. Từ tối hôm đó ngươi vì ta mà phân tán hậu cung, ta đã biết là ngươi thật sự yêu ta. Nhưng mà, ta tưởng tượng đến ngươi với các nàng trước kia bên nhau, trong lòng sẽ thấy không thoải mái.”

Y cắn môi dưới một chút hỏi:

“Quân Tường, ngươi...Có cảm thấy ta rất nhỏ nhen không? Dẫm như vậy mà cũng ăn.” (Ý là: như thế mà cũng ghen.)

Lạc Quân Tường ôm lấy Phượng Tần nói:

“Không đâu, Tần của Trầm là người có tấm lòng rộng lớn khoan dung nhất. Ngươi biểu lộ người yêu Trầm, Trầm cao hứng còn không kịp nữa.”

Thực tế, Lạc Quân Tường còn đoán thiếu. Lấy thân phận hắn là vua của một nước, có tam cung lục viện, muốn mỹ nhân gì cũng sẽ có. Phượng Tần lo lắng hắn sau này sẽ yêu thương người khác, bản thân là một kẻ tham lam, không muốn cùng với bất luận kẻ nào chia sẻ tình yêu của hắn. Bất quá bản thân mình như này là đã nhận quá nhiều rồi, nếu sau này Quân Tường yêu thương người khác, nguyên nhân lớn nhất nhất định là do bản thân mình làm không được tốt, nên hắn mới vứt bỏ tình yêu với mình...

Phượng Tần không biết suy nghĩ điều gì mà xuất thần, thấy thế, Lạc Quân Tường giơ tay vẫy vẫy trước mặt y vài lần.

“Tần, Tần, đang suy nghĩ điều gì?”

“Ha!”

Phượng Tần hồi phục lại tinh thần.

“Quân Tường, ta đáp ứng ngươi.”

Nếu chuyện sau này ai cũng đều không đoán được, so với hiện tại bắt đầu lo lắng, không bằng bây giờ mở lòng vui vẻ thuận theo cảm giác của mình mà tiếp tục.

Nghe vậy, Lạc Quân Tường vui mừng khôn xiết nói:

“Thật tốt quá, ngày mai lúc lâm triều Trầm sẽ tuyên bố với các đại thần hỉ sự này.”

Bàn tay ôm Phượng Tần chậm rãi chuyển đến đồn bộ đầy đặn của y, vuốt ve làn da mịn màng, quen thuộc tìm ra điểm mẫn cảm trên người y, giọng điệu tà mị nói:

“Tần, chúng ta lại đến một lần nữa đi.”

Đây không phải là câu nghi vấn mà là câu khẳng định, ý tứ chính là Phượng Tần không đường mà cự tuyệt. Cái gì?!

“Quân Tường, chúng ta vừa mới làm xong hai lần.”

Phượng Tần kinh ngạc nhìn ái nhân. Nếu tiếp tục cho hắn làm nữa thì ngày mai mình cũng đừng mong mà xuống được giường. Vì với hiểu biết của mình với hắn, hắn nhất định không có khả năng chỉ đến một lần nữa.

“Trẫm bị người cầm dục hơn một tháng, khó mà giải phóng hết được, đương nhiên phải thưởng cho mình thật nồng hậu rồi.”

Lạc Quân Tường xấu xa nói. Đêm 30 đó nhận được sự kinh hỉ ái nhân tặng, Lạc Quân Tường thấy phi thường cảm động. Để báo đáp ái nhân nên sau khi yến hội chấm dứt, hắn ở trên giường cố gắng ‘báo đáp’ ái nhân cho đến tận rạng sáng ngày hôm sau. Ai biết được khi ái nhân tỉnh dậy liền tàn khóc tuyên bố với mình một tin tức sấm sét giữa trời quang, cầm dục một tháng! Giờ nghĩ đến thấy mình thật bi ai, thân là vua một nước, đứng trên vạn người nhưng mà trước mặt ái nhân lại chẳng có uy nghiêm gì.

“Người vẫn còn nói được, biến mừng một năm đầu tiên của ta khi đến nơi này phải nằm trên giường.”

Phượng Tần vừa né tránh bàn tay không ngừng công kích những điểm mẫn cảm trên người mình của Lạc Quân Tường, vừa trách cứ.

“Vây Trẫm cũng bị nghiêm phạt rồi, cho nên Trẫm quyết định hôm nay sẽ bù đắp thật tốt cho tháng bị cầm dục kia.”

Bù đắp? Vây là còn nữa? Phượng Tần không còn cách nào đành phải nói đề tài khác để chuyển sự chú ý của hắn.

“Quân Tường, người có nói về thái tử phi lúc trước, vậy hiện tại thái tử phi của người đâu? Người đó ở nơi nào? Là nam hay nữ?”

Phượng Tần hơi hoang mang nhíu mày hỏi.

“Nàng là tiểu nữ nhân của Lí Thái Phó. Tần, người có phát hiện được trong hậu cung của Trẫm chỉ có một mình người là nam không?”

“Ân, chuyện này ta cũng đã cảm thấy khó hiểu rồi.”

“Thực tế thì mẫu hậu vẫn phản đối Trẫm tuyển nam phi. Tuy rằng hiện tại nam nhân có thể sinh hài tử, cũng có không ít người thú nam, thế nhưng bà vẫn một mực không thích Trẫm nạp nam phi. Trẫm cũng không có nói đặc biệt thích nam nhân hay là nữ nhân cho nên thuận theo ý của bà. Nhưng bốn năm trước đưa Phượng Tần ban sơ tiến cung, có thể là do lão thiên gia đã định trước trong chốn u minh.”

Nếu lúc trước không đưa y tiến cung, có thể mình với Tần đã lỡ để vụt mất đối phương rồi.

Nhắc tới thái tử phi, Lạc Quân Tường nhíu mày nói:

“Năm đó Trẫm mười sáu tuổi, phụ hoàng lập cho Trẫm thái tử phi nhỏ hơn Trẫm bốn tuổi và thái tử tắc phi nhỏ hơn Trẫm hai tuổi. Lúc ấy Thái tử phi mới mười hai tuổi, Trẫm thấy nàng quá nhỏ cho nên Trẫm không chạm vào nàng. Kết quả trong lúc phụ hoàng bệnh nặng, nàng lại đột ngột bỏ mình ngoài ý muốn. Trẫm vẫn cảm thấy cái chết của nàng không đơn giản như vậy nhưng không có chứng cứ rõ ràng để đi chứng thực việc này.”

“Vây người hoài nghi là ai làm?”

“Lâm Quý Phi!”

Phượng Tần tròn mắt hết nhỏ:

“Là nàng?”

Lạc Quân Tường trầm trọng gật đầu:

“Không sai là nàng. Có khả năng nàng nghĩ là chỉ cần nàng hại chết thái tử phi, Trầm có thể đưa nàng lên làm chính.”

“Trời ơi! Nữ nhân thật độc ác!”

Phượng Tần kinh hô.

“Người Cố gia đều là như vậy.”

Lạc Quân Tường nói:

“Bao gồm có cả mẫu hậu ở trong đó. Tuy rằng bà là mẫu thân của Trầm nhưng Trầm vẫn không thể không phòng nàng. Phải biết rằng nữ nhân có thể sinh tồn ở trong hậu cung đều không phải là người đơn thuần, huống chi năm đó bà có thể ở trong hậu cung trở hết tài năng để ngồi lên ngôi vị Hoàng Hậu. Trầm có ba huynh đệ, đều là do mẫu thân sinh ra. Các phi tử khác sinh ra không phải là nữ nhân thì là chết non. Cho nên năm đó trước khi phụ hoàng qua đời đã cẩn thận nhắc nhở Trầm, tuyệt đối không thể thiếu cảnh giác với bà, phải nghĩ cách chặn bà lại, bằng không thế lực của Cố gia sẽ càng ngày càng lớn.”

Nghe xong, Phượng Tần bỗng nhiên bừng tỉnh nói:

“Khó trách người đối với mẹ người lại lạnh nhạt như thế, hóa ra là do vậy. Quân Tường, người thật đáng thương. Ngay cả mẹ mình cũng phải đề phòng.”

Lạc Quân Tường có chút đắm chiêu nhìn Phượng Tần:

“Tần, sau này người cũng phải cẩn thận. Vì ngôi vị Hoàng Hậu, chuyện gì Lâm Quý Phi cũng có thể làm. Tuy rằng người ở trong Vĩnh Tường Cung, nhưng theo Trầm thì vẫn nên cẩn thận một chút.”

“Ân.”

Vì ái nhân và nhi tử, Phượng Tần thề nhất định phải bảo hộ tốt bản thân mình.

“Tần, nghi vấn của người Trầm đã giúp người giải quyết rồi, vậy vấn đề của Trầm, người hẳn là biết phải làm sao nhỉ.”

Lạc Quân Tường vẽ mặt cười gian xảo xoay người đặt Phượng Tần dưới thân.

“Quân Tường, người...”

Không cho Phượng Tần hỏi hết câu, Lạc Quân Tường lập tức dùng môi mình chặn lại, tiếp tục giai điệu yêu thương của hai người...

47. Chương 47

Kế hoạch suốt một ngày nằm trong sáng sớm nay.

Trời canh năm, cả triều bá quan văn võ đã xếp hàng chỉnh tề đứng ở Phi Long điện chờ thánh giá.

“Hoàng Thượng giá lâm!”

“Thần khấu khiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Nghe thấy thanh âm tuyên giá chói tai của thái giám, tất cả quan viên đều quỳ hai chân xuống tham bái.

Lạc Quân Tường đầu đội Cửu Long kim quan, mặc long bào màu vàng đi đến trước long y ngai xuống.

“Các khanh gia bình thân.”

Một thân khí chất duy ngã độc tôn lộ ra không thể nghi ngờ.

“Tạ ơn Hoàng Thượng.”

“Các vị khanh gia, hôm nay Trẫm có hỉ sự muốn tuyên bố.”

Hỉ sự? Nghe vậy, tất cả các đại thần đều nhìn lẫn nhau. Rốt cuộc là hỉ sự gì có thể khiến cho Hoàng Thượng bình thường lạnh nhạt lạnh nhạt có biểu tình cao hứng như thế?

Đột nhiên, một nam tử diện mạo tuấn tú nhã nhặn, còn mang một khí chất nho nhã khác thường, liếc mắt nhìn một cái cảm thấy vô cùng ôn nhu đứng ra cung kính nói:

“Nếu thần đoán không sai, hỉ sự theo như lời Hoàng Thượng nhất định là việc lập Phượng phi nương nương làm Hoàng Hậu chăng?”

Lời này vừa nói ra, trừ Lạc Quân Tường vẫn là vẻ mặt vui mừng, tất cả mọi người ở đây, ngay cả thái giám đứng bên cạnh hần cũng ngơ ngác nhìn Lạc Quân Tường đang ngồi trên long ỷ, dường như đang chờ câu trả lời của hần.

“Ha ha ha!”

Lạc Quân Tường cười lớn vài tiếng.

“Thật không hổ danh là Thừa tướng trẻ tuổi nhất của quốc gia ta từ ngày khai quốc đến nay, một đoán đã trúng. Bất quá Trẫm cũng hiểu kỳ như thế nào người lại nhìn ra được.”

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, thần là từ yến hội lần trước nhìn ra được. Tồi hôm đó Hoàng Thượng để cho Phượng phi nương nương ngồi bên cạnh, cả triều bá quan văn võ đều hiểu rõ từ xưa đến nay vị trí đó là dành cho Hoàng Hậu ngồi. Hơn nữa lại cùng ngày vì người mà phân tán hậu cung phi tần. Còn nữa, vừa mới sang năm mới, thọ thần của Hoàng Thượng và Thái Hậu chưa tới, nói về Thái tử, thần cảm thấy Hoàng Thượng vẫn không vội vã lập. Cho nên thần nghĩ việc lập Phượng phi nương nương làm hậu là hỉ sự như lời Hoàng Thượng nói.”

Thừa tướng trẻ tuổi nhất – Đoàn Thụy phân tích.

Nghe xong những lời phân tích rõ ràng mạch lạc của Đoàn Thụy, Lạc Quân Tường tán thưởng:

“Đoàn khanh gia phân tích giỏi lắm, phân tích rất tuyệt vời.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng tán thưởng.”

Đoàn Thụy còn chưa quay về chỗ đứng của mình, Cố Vệ Quốc đã đi ra, ý vào mình là thân cữu cữu của Lạc Quân Tường, lớn mật nói:

“Hoàng Thượng, việc này tuyệt đối không thể a!”

Tuy rằng hiện tại đang âm thầm hợp tác với Thần Khê quốc, ngôi vị Hoàng Đế của Hoàng Thượng ngồi cũng chẳng còn được lâu, hưởng chỉ là Hậu vị của Phượng Tần. Nhưng chính là lão không muốn để Phượng Tần ngồi lên ngôi vị Hoàng Hậu. Trong triều mọi người đều biết nữ nhân của mình là người tuyển chọn chuyên nhất cho ngôi vị Hoàng Hậu tương lai. Bây giờ để cho Phượng Tần ngồi lên nó, Lâm Nhi có sự ủng hộ của Thái Hậu thế nhưng lại bại bởi một nam nhân, mặt mũi của mình để ở đâu, mặt mũi của nữ nhân đặt nơi nào.

Chuyện Cố Vệ Quốc phản đối, tuy rằng là việc Lạc Quân Tường đoán trước rồi. thế nhưng đối với mình mà nói, một việc cao hứng như thế vậy mà lại bị phản đối, sắc mặt hần vẫn không khỏi lạnh xuống.

“A? Không thể? Vì sao không thể? Trẫm nghĩ Quốc Cữu nhất định có một lý do rất chính đáng cho nên mới nói như thế nhỉ? Trẫm chăm chú lắng nghe đây.”

Bị Lạc Quân Tường dùng bốn câu hỏi liên tiếp như thế chất vấn, nói thật, Cố Vệ Quốc vẫn có chút sợ hãi. Bất quá nghĩ đến việc mình là huynh trưởng Thái Hậu, có bà là chỗ dựa, lại là thân cữu cữu của Hoàng Thượng, thế là lớn mật nói:

“Phượng phi xuất thân bình dân, không đủ để làm mẫu nghi thiên hạ.”

“Nếu Trầm không có nhớ lầm thì hình như mẫu hậu cũng xuất thân bình dân đấy.”

Lạc Quân Tường trào phúng nở nụ cười một chút, giống như đang chê cười Cố Vệ Quốc quên đi bản thân mình là xuất thân như thế nào.

Không nghĩ tới việc Lạc Quân Tường lại nói thẳng ra như thế, tức khắc, hai vệt ửng hồng nhàn nhạt xuất hiện trên mặt Cố Vệ Quốc. Giờ khắc này nhìn hắn cực kỳ chật vật:

“Hoàng Thượng, hai chuyện này không đồng dạng như vậy.”

“Trầm không biết là không đồng dạng như thế nào, thỉnh Quốc Cữu nói cho rõ.”

“Chuyện này...Khởi bẩm Hoàng Thượng, đương kim Thái Hậu tuy rằng xuất thân bình dân nhưng người cũng đến từ thư hương thế gia. Mà Phụng phi, mọi người cao thấp trong triều đều biết y chỉ là một cô nhi.”

Lúc này thì Hoàng Thượng không còn mượn cớ được nữa rồi, vẻ mặt Cố Vệ Quốc tràn ngập tự tin.

Lí Thái Phó vẫn đối với Phụng Tần có ấn tượng không tồi nhìn không được đi ra:

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, thần nhớ rõ tổ mẫu của Hoàng Thượng cũng là một cô nhi.”

“Thực sự?”

Cố Vệ Quốc ngậy người một chút, vội vàng dùng ánh mắt nghi vấn liếc sang nhi tử Cố Hải Phong đứng phía sau mình cách không xa. Tiếp thu ánh mắt nghi vấn của phụ thân, Cố Hải Phong nhú mày nghĩ nghĩ một chút rồi mới bắt đầu gật đầu.

Nhìn bộ dáng của Cố Vệ Quốc, Lạc Quân Tường không khỏi cảm thấy rất thú vị.

“Xin hỏi Quốc Cữu còn có điều gì cảm thấy không thể đối với việc Trầm lập Phụng phi làm Hoàng Hậu không?”

Cố Vệ Quốc nghĩ ngợi rồi nói thêm:

“Hoàng Thượng, thân là Hoàng Hậu, là một quốc gia chi mẫu, mà năm trước Phụng phi mất đi trí nhớ, ngay cả viết chữ cũng rất khó khăn. Hiện giờ thi từ ca phú không tinh thông, hơn nữa lại không có công đức, chỉ sợ khó có thể làm mẫu nghi thiên hạ.”

“Quốc Cữu, chẳng nhẽ ngươi không biết hầu như mỗi ngày Hoàng Thượng đều dạy Phụng phi viết chữ sao? Theo ta được biết, tuy rằng Phụng phi không thể nói là tinh thông tất cả thi từ ca phú nhưng có thể đọc rất nhiều bộ sách.”

Những lời của Lí Thái Phó đều là sự thật nhưng lại do Hoàng Thượng ngày hôm qua nói riêng với mình. Ông xoay người nói với Lạc Quân Tường:

“Hoàng Thượng, thần cảm thấy Phụng phi là người tuyệt hảo để làm Hoàng Hậu.”

“Ác?”

Lạc Quân Tường hạ mi.

“Vì sao Lí Thái Phó lại cảm thấy như thế?”

Hoàng Thượng thật đúng là biết diễn trò a, Lí Thái Phó nói thầm trong lòng:

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, biểu hiện của Tam Hoàng Tử trong thư viện rất nhiều vị đại nhân đều biết, nhất là trong phương diện tính toán. Có rất nhiều đề mục ngay cả đại nhân dạy tính toán cũng rất khó khăn mới có thể giải đáp được, Tam Hoàng Tử chỉ dùng phương pháp rất đơn giản là có thể giải đáp được ngay. Hơn nữa người có thể nói được ngôn ngữ của Liệt Nhật quốc. Ta tin chắc mọi người đều biết Liệt Nhật quốc là một quốc gia phát triển khoa học kỹ thuật, nhưng mọi người cao thấp trong triều đình tinh thông ngôn ngữ của Liệt Nhật quốc đều không có một ai. Có một lần, Tam Hoàng Tử nói cho thần, những điều này đều là mẫu phi của Tam Hoàng Tử – Phụng phi dạy.”

Một vị đại nhân phụ trách công tác dạy học trong thư viện nói:

“Hoàng Thượng, theo như lời nói của Lí Thái Phó, thần cũng hiểu được Phượng phi là người tuyệt hảo để chọn làm Hoàng Hậu.”

“Tin tưởng các vị đại nhân đều không có quên trong yến hội đêm ba mươi đã nhìn thấy pháo hoa kia. Đó đều là do Phượng phi chế tạo ra.”

Lí Thái Phó nói với Lạc Quân Tường:

“Hoàng Thượng, thần cho rằng người thông minh như thế tuyệt đối có thể làm mẫu nghi thiên hạ.”

Nghe những lời nói của ông xong, Lạc Quân Tường vừa lòng gật đầu.

Thấy Lí Thái Phó thân là nguyên lão trong triều đã khẳng định cách đối nhân xử thế của Phượng phi như vậy, hầu như tất cả mọi người đều quỳ xuống chúc mừng:

“Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Hoàng Thượng đã chọn được Hoàng Hậu.”

Thấy tình hình vậy, cho dù Cố Vệ Quốc có nhiều lời phản đối thì cũng không làm gì được, không còn cách khác đành phải quỳ xuống theo mọi người không tình nguyện chúc mừng hần.

48. Chương 48

Trải qua bao nhiêu lễ nghĩa tế bái phức tạp đến kinh hãi, cuối cùng Phượng Tần cũng trở thành Hoàng Hậu của Lạc Quân Tường.

Trong những ngày tháng thanh bình này, mọi việc lặng trôi như chiều ý đôi uyên ương đang đắm chìm trong hạnh phúc. Mỗi ngày, Phượng Tần ngoài thời gian học chữ bên cạnh người yêu, còn lại là đá bóng cùng cung nữ, thái giám hay là chơi đùa với Vũ Nhi. Hạnh phúc như vậy, Phượng Tần những tưởng chẳng mong gì hơn nữa.

Hai nam nhân dung mạo thập phần anh tuấn đứng người trước người sau, cười rất có vẻ tình nồng ý đậm. Đứng ở phía trước là nam nhân vận diệp y (quần áo xanh lá mạ), dáng vẻ gầy mảnh khảnh, tay phải cầm bút lông, đang viết chữ trên giấy Tuyên Thành; người kia cao hơn nam tử đứng trước đến nửa cái đầu, dáng người rắn chắc, vận Hoàng Bào, giữ chặt người đứng trước từ phía sau, cầm tay người kia mà chỉ dẫn từng đường nét.

Đột nhiên, người đứng trước ngẩng đầu lên, ngọt ngào nhìn người phía sau, mà người kia cũng đáp lại bằng ánh mắt ngọt ngào không kém. Hai người cười nhẹ với nhau rồi lại quay lại công việc luyện chữ khó nuốt kia.

Nhìn đến tình cảnh này, không khỏi làm nhân nghĩ đến một câu: Nguyên làm uyên ương không làm tiên.

Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang, một tên thái giám hốt hải tiến vào quỳ phục trước mặt họ, vội vàng tâu: “Nô tài khấu kiến Hoàng Thượng, khấu kiến Hoàng Hậu.”

Khoảnh khắc ngọt ngào bị phá bĩnh, Lạc Quân Tường có vẻ không vui, nghiêm giọng hỏi: “Chuyện gì mà phải bầm báo gấp đến thế?”

“Hồi. hồi bẩm Hoàng Thượng, đây. trong này có phong thư, phải là thư của Khanh Vương Gia từ biên quan tám trăm dặm cấp báo.” Tên thái giám này biết chính mình đã phá bĩnh khoảnh khắc ân ái của Hoàng Thượng và Hoàng Hậu, nhìn Hoàng Thượng sắc mặt không vui, hần sợ tới mức lắp ba lắp bắp không nói nổi một hơi hoàn chỉnh.

Thấy bộ dáng nô tài bị dọa đến thảm, Phượng Tần khẽ kéo tay áo Lạc Quân Tường, thầm cầu hần đừng dùng vẻ mặt nghiêm khắc này mà lườm nguyệt tên thái giám đáng thương kia.

Biết tình nhân đối với chúng nô tài một mực khoan dung, Lạc Quân Tường đành phải thu những lời tức giận vừa định phát ra, nói, “VẬY NGƯỜI CÒN KHÔNG MAU TRÌNH LÊN!”

Tiêu công công tiếp nhận phong thư từ tay thái giám, rồi mới đưa cho Lạc Quân Tường.

“Quân Tường, tám trăm dặm cấp báo là cái gì?”

“Tám trăm dặm cấp báo chính là một người cưỡi thiên lý mã, mỗi ngày đều phải gấp rút chạy tám trăm dặm truyền tin khẩn.” Sợ người yêu nghe không rõ, cho nên Lạc Quân Tường dùng lời lẽ giản đơn mà giảng lại.

Giải thích xong, Lạc Quân Tường mở phong thư ra cẩn thận đọc, nếu đã là ngàn dặm cấp báo thì sự tình không phải giản đơn, nhưng Lạc Quân Tường cũng không nghĩ tới lại nghiêm trọng đến mức này.

Nhìn thấy người yêu mặt mày ngưng trọng, Phượng Tần không khỏi lo lắng hỏi han: “Quân Tường, xảy ra chuyện gì?”

Lạc Quân Tường không trả lời cậu, trực tiếp ra lệnh cho thuộc hạ: “Tiêu công công, lập tức tuyên Tề Vương Gia tiến cung gặp Trẫm, không được chậm trễ, đặc biệt cho phép kỵ khoái mã tiến cung.”

“Lão nô tuân chỉ.”

Tiêu công công lui rồi, Lạc Quân Tường ôm bả vai Phượng Tần nói: “Tần, việc này chờ quân tề đến, Trẫm nói lại luôn một thể.”

“Ân.” Chưa bao giờ thấy người yêu lo lắng đến nhường này, Phượng Tần biết việc này nhất định thực nghiêm trọng, cho nên cũng không truy vấn nữa.

Không đến nửa canh giờ, Lạc Quân Tề đáng điệu phong trần mệt mỏi tiến vào tham kiến, “Thần đệ khấu kiến Hoàng Huynh, Hoàng Tẩu.”

Lúc đầu, Phượng Tần khó chịu khi bị Lạc Quân Tề suốt ngày xưng hô “Hoàng Tẩu”. Dù sao ‘ tẩu ’ cũng là dùng để chỉ nữ nhân, nhưng vì đây là quý củ trong cung nên Phượng Tần cũng đành ép mình thích ứng.

“Không cần đa lễ , mau đứng lên đi.”

“Vâng” Lạc Quân Tề đứng lên hậu gặp Lạc Quân Tường kia một bộ ngưng trọng đích biểu tình, liền biết nhất định có chuyện nghiêm trọng, vội hỏi, “Hoàng Huynh, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

“Trẫm vừa mới nhận được thư ngàn dặm cấp báo từ Quân Khanh.”

Ngay từ đầu, Lạc Quân Tường đã nói với Phượng Tần về đệ đệ nhỏ tuổi nhất của mình, chỉ lớn hơn Phượng Tần một tuổi, từ năm mười bảy tuổi cầm quân trấn thủ biên quan, sự vụ quan trọng, trước nay cả lễ mừng năm mới hay sinh thần Thái Hậu cũng không hề thấy mặt.

Nghe vậy, Lạc Quân Tề theo thói quen đưa ngón trỏ lên ve vuốt cằm, rồi hỏi, “Nếu là ngàn dặm cấp báo, chắc chắn là cực nghiêm trọng rồi , Hoàng Huynh, Quân Khanh viết gì trong đó?”

“Trong thư Quân Khanh có viết, tám ngày tiền, Thần Khê Quốc đem quân đột xâm qua biên giới.” Lạc Quân Tường cố gắng thức tỉnh chính mình.

49. Chương 49

“Cái gì !!!!!????” Lạc Quân Tề kinh hãi nói lớn.

“Đột xâm? Nghĩa là sao?” Phượng Tần không rõ tại sao Lạc Quân Tề nghe xong lại phản ứng dữ dội đến thế.

Nghe người yêu hỏi thế, Lạc Quân Tường thấy lời nói của mình đúng là có điểm phức tạp , “Đột xâm nghĩa là bất thành linh xâm lấn.”

Thì ra là nước khác đánh chiếm đến biên giới, khó trách Quân Tường vẫn nhăn nhó lo lắng từ nãy tới giờ, “Vậy tình hình hiện nay ra sao rồi?”

“Trong thư Quân Khanh nói tình hình khẩn cấp, nghi là trong quân có gian tế, thậm chí còn chắc chắn trong triều đình cũng có gian tế, hơn nữa phải là người có quan hàm thượng phẩm, nhưng là ai vẫn chưa xác định được. Thần Khê Quốc nắm rõ quân tình của chúng ta như trong lòng bàn tay.” Lạc Quân Tường nói.

Có gian tế ? Không chỉ có một tên ! ? Ngoài biên quan và trong triều đều có ! ? Lại là quan thượng phẩm ! ?

Phượng Tồn cùng Lạc Quân Tề hai người xem chút nữa nghe xong mà choáng ngất.

“Xem ra quân địch nắm chắc đến mười phần thắng lợi .” Lạc Quân Tề vội vàng hỏi han: “Hoàng Huynh, Quân Khanh có nói tới hai quân giao chiến không?”

Nói tới đây, Lạc Quân Tường không khỏi lộ vẻ lo lắng thực sự mà Phượng Tồn khẳng định là chưa hề gặp qua, bèn nắm lấy tay người yêu mà tỏ ý an ủi

Biết ý cử chỉ này, Lạc Quân Tường cũng nắm tay lại, “Bởi vì thần khê quốc biết quá nhiều mật vụ của ta c, cho nên cho dù Quân Khanh đích thân cầm binh xông trận cũng sẽ bị bọn chúng đánh tan thôi” Lạc Quân Khanh có danh là tướng quân ngay thẳng, trượng nghĩa, tài tình, xưa nay đều tự mình cầm binh xông trận, chưa có lần nào thất bại nên các nước lân cận chưa từng có tiền

“Vậy chúng ta mau tìm tên gian tế kia.” Phượng Tồn bộc trực nói thẳng ra.

“Tìm gian tế dĩ nhiên là quan trọng, nhưng hấn là ai, chúng ta ai cũng không biết, cho nên ai cũng không tin được. Hơn nữa tìm gian tế cũng cần thời gian, mà Quân Khanh cần trợ lực gấp rút. Hiện tại trong triều ai cũng đáng nghi, nhưng chúng ta không chỉ cần điều tra gian tế, còn cần có người khởi binh hỗ trợ Quân Khanh.” Lạc Quân Tường dùng tay kia mà bóp chặt trán, “Quân tề đệ phải điều tra trong triều gấp; Trẫm sẽ ngự giá thân chinh, cầm binh đến biên quan, nhưng nếu gấp như thế, Trẫm sợ gian tế sẽ lợi dụng thời cơ.”

Nghe thấy Lạc Quân Tường vạch ra kế hoạch mà chả hề đề cập gì đến mình, Phượng Tồn ráng dằn nỗi căm tức mà nói: “Quân Tường, ta cũng là nam nhân nhé.”

“Tần, Trẫm vẫn biết ngươi là nam nhân, xưa nay có hoài nghi bao giờ?.” Lạc Quân Tường không rõ vì sao người yêu phải nhấn mạnh “nam nhân” làm gì.

“Cho nên ta quyết định.” Phượng Tồn nhấn mạnh, “Thay ngươi đi hỗ trợ Quân Khanh.”

Lời này vừa nói ra, hai huynh đệ Lạc Quân Tường ngạc nhiên đến độ mồm há hốc mắt tròn.

Nhìn vẻ mặt của họ, Phượng Tồn không phục, sáng giọng hỏi: “Không được sao?”

“Tần (Hoàng Tẩu), ngươi biết điều quân đánh giặc sao?” Huynh đệ hai người đồng thanh hỏi.

Phượng Tồn thành thực địa lắc đầu, “Không biết.” Hai huynh đệ này hỏi chuyện dư thừa, trong tương lai chủ trương hòa bình, phát triển khoa học kỹ thuật, tự thân cầm binh đánh giặc là cái gì, có làm đầu mà biết.

Nghe xong đáp án, huynh đệ hai người cảm thấy trên đầu hình như có vài chú chim nhỏ đang bay lòng vòng. Còn tưởng tên này sẽ lấy cớ vòng vo tránh né, ai ngờ hấn nói thẳng thừng hai chữ ‘ không biết ’, thật đúng là không phải là sảng khoái bình thường, mà là sảng khoái đến độ làm cho người nghe tức muốn học máu.

” Tần, ngươi chưa từng mang binh đánh giặc, nếu cho ngươi đi sẽ rất nguy hiểm, hơn nữa ngươi không hề biết võ công, Trẫm và Tử Vũ sẽ lo lắng chết mất.” Lạc Quân Tường ý đồ thuyết phục người yêu, để hấn ở lại trong cung mà tự mình xuất chinh.

Lạc Quân Tề hy vọng là Phượng Tồn đang nói giỡn, chưa từ bỏ ý định nói chêm vào: “Hoàng Tẩu, sự tình liên quan tới vận mệnh của triều đình, bao nhiêu dân chúng. Hoàng Tẩu lại đem chuyện này ra giỡn?”

Nghe xong, Phượng Tồn tức sắp chết, “Ta nói thật, rất thật nhé, sao các người không tin chứ?”

“Ngươi không hề có kinh nghiệm cầm quân, cũng không biết binh pháp.”

“Người nói đúng.” Phương Tần giọng tràn ngập tự tin đáp lời: “Nhưng ta cũng có một thứ vũ khí bí mật, nhất định có thể đánh thắng, hơn nữa không tổn thương một binh lính nào. Vốn ta định đến sinh nhật mới đem tặng, coi là lễ vật, nhưng giờ phải đem ra dùng rồi.”

“Vũ khí bí mật, không tổn thương đến một binh lính nào của ta?”

“Làm lễ vật tặng sinh nhật Trẫm?”

Lạc Quân Tường và Lạc Quân Tề bốn mắt nhìn nhau ngơ ngác, nghi hoặc.

“Đúng vậy, lễ vật kia đặt trong phòng thí nghiệm của ta ở Vĩnh Tường Cung.”

50. Chương 50

Lạc Quân Tường và Lạc Quân Tề theo sát gót Phương Tần-người đang mang về mặt đặc ý muôn phần- tiến vào phòng thí nghiệm ở Vĩnh Tường Cung

Trên cửa còn dán tấm thiếp chưa phê chuẩn, tuyệt đối không được tiến vào.

Tiến vào trong, họ thấy có nhiều đồ vật kỳ quái mà họ không thể gọi tên đều được sắp xếp theo một trật tự nhất định.

Cuối cùng, theo sát bước Phương Tần, bọn họ ngừng lại ở trước một vật hình thù quái đản và to lớn, bị tấm vải đen rộng phủ lên.

“Chính là cái này.” Phương Tần tay phải dùng sức lật tấm vải lên.

Nhất thời, một vật to lớn, hình dạng kỳ dị bằng sắt đúc đen xì hiện ra trước mắt hai huynh đệ. Phía sau dài chừng một thước, cái bệ lớn tầm cái bàn bình thường; bên trên là cái ống vừa dài vừa thô.

“Này. . . . Đây là cái gì?” Lạc Quân Tường kinh ngạc hỏi han.

“Đại pháo.”

“Đại pháo?” Nhìn ngang nhìn dọc cũng không hiểu vật này của Hoàng Tẩu làm thế nào mà sát thương được, “Hoàng Tẩu, thứ này thực sự lợi hại như lời tẩu nói chứ?”

Nghe vậy, Phương Tần mắt lộ ra hung quang nhìn Lạc Quân Tề nói: “Sao vậy, người hoài nghi à?”

Thiếu chút nữa quên Hoàng Tẩu cái gì cũng không so đo, nhưng tuyệt đối để ý chuyện người khác nghi ngờ năng lực của mình. Lạc Quân Tề lập tức nói: “Không phải, Hoàng Tẩu đại nhân đại lượng, thỉnh nói cho tiểu đệ học hỏi đi.”

Quân Tề này ngu ngốc, rõ ràng biết là Tần ghét nhất gì mà! Lạc Quân Tường bắt đắc dĩ phải xen vào. “Được rồi, Tần, đừng so đo cùng hắn, đại sự làm trọng.”

“Nể mặt Quân Tường, lần này không thêm chấp người.” Phương Tần xoay người lại, sờ đại pháo chậm rãi bắt đầu nói: “Thai đại pháo này là làm từ gang, đường kính nửa thước, chỉ dùng với nòng pháo tầm này, tầm bắn xa nhất có thể tới 200 thước, có thể dùng bắn xa cả trên bờ lẫn dưới nước, sức công phá cực đại.”

“Hoàng Tẩu, người nói đạn pháo bắn ra từ đây à?” Lạc Quân Tề cúi sát đầu gần miệng đại pháo, mắt trừng to nhìn vào trong ống, chỉ thấy một mảnh đen tối như mực.

Nhìn khối vũ khí to đùng này, Lạc Quân Tường tuyệt không hiểu được làm sao mà bắn được xa đến 200 thước. “Tần, nơi này không có gì làm đà đẩy, làm sao có thể bắn xa được 200 thước?”

“À! Chuyện này ta sẽ từ từ giải thích cho nghe.” Phương Tần bắt đầu phân tích:

“Xem đây, phía dưới này là pháo cái, phía trên là thân pháo, còn có bộ đỡ, ta còn thiết kế để cho thân pháo có thể xoay trái phải được, như vậy có thể công kích nhiều hướng. Cấu tạo thân pháo là từ thân quặng, pháo vĩ, pháo soan cùng pháo khẩu chế lui khí tạo thành.”

Lạc Quân Tường khó hiểu hỏi han: “Kia Tần, người nói thử nói xem từng bộ phận sử dụng ra sao?”

”Nạp đạn vào phía trước này, đây là họng đại pháo, đạn chạy theo nòng pháo xuống khối hậu. Khối hậu có chứa thuốc pháo. Ở đây có khóa pháo dùng để chặn đường bắn ra của pháo. Châm ngòi ở lỗ điểm hỏa trên mặt khối hậu này để khởi pháo. Khi bắn đi thì lõi đạn pháo phóng ra, vỏ đạn rơi lại. Pháo khẩu rộng cũng là để giảm áp lực bên trong nòng pháo. Khi bắn, châm ngòi trước, chỗ thuốc súng ở ngòi pháo khởi điểm đẩy mạnh, sinh một lượng nhiệt khí lớn, tạo lực đẩy cực mạnh bên trong cho đạn pháo phóng ra, theo đà nòng súng bắn vọt ra ngoài, đến cả 200 thước, theo đường đạn ngắm sẵn bắn về mục tiêu.

“Phượng Tần hứng khởi giải thích

“Thì ra là như vậy.” Theo ý hiểu thì vũ khí này cần châm hỏa được, Lạc Quân Tường gật gù đầu. “Vây đạn pháo thì tính sao? Khẩu này có đạn pháo không?”

Phượng Tần tủm tỉm nhìn Lạc Quân Tề đang đưa đầu vào trong nòng pháo mà tay sờ mó lung tung, giọng trầm trầm đùa: “Nếu trong đó mà có đạn, này giờ không cần thận thì đầu Quân Tề nổ hoa rồi.”

Quả nhiên, nghe Phượng Tần vừa nói như thế, Lạc Quân Tề ba chân bốn cẳng vác mạng biến xa khỏi khẩu đại pháo.

Hắn chặt vật hỏi han: “Hoàng Tẩu, ta ở đây an toàn không thế?”

Lạc Quân Tường cùng Phượng Tần thấy một màn như vậy, không khỏi cười ha hả, Phượng Tần cười đến nẫu cả ruột gan, cả người lả trên người tình nhân.

Lạc Quân Tề hai tay ôm mặt, giả khóc nói: “Ồ. Ta thật sự là đáng thương a, bị dọa đến thế , Hoàng Huynh Hoàng Tẩu hai người còn cười thoải mái đến thế, ta thật sự thực hoài nghi chúng ta có phải huynh đệ không, ô.”

“Người nói thế, ta cũng tò mò ha. Quân Tường, các người có phải huynh đệ thật không?” Phượng Tần làm bộ không biết sự thật.

“Này thôi. Trăm cũng không rõ lắm.” Lạc Quân Tường hơi nhú mi nói:

“Trăm nghĩ nên đi hỏi mẫu hậu thì hơn, xem người có phải là thật về không?”

“Ha ha.” Phượng Tần cười đến càng thêm lớn tiếng , “Quân. Quân Tề, phước lớn nha, thật được về làm Vương Gia, khó lắm à.”

“Oa! Ta sợ khổ a!” Lạc Quân Tề hét lớn.

51. Chương 51

Lạc Quân Tề làm trò một màn như thế, không khí đang căng thẳng cũng có chiều lắng dịu. “Khụ!” Lạc Quân Tường đứng đắn nói: “Tốt lắm, Quân Tề đừng giỡn nữa , chính sự quan trọng hơn. Tần, người cũng đừng hù theo hắn nghịch ngợm.”

Lạc Quân Tề ngoan ngoãn trở về chỗ cũ.

Phượng Tần bị chọc cho cười đến ho khan, khó khăn lắm mới dừng lại nổi mà nói hỏn hển: “Ta lừa các người làm gì. Nếu trong kia mà có đạn pháo sẵn sàng, châm ngòi thì không chỉ cái đầu của Quân Tường, mà nửa Vinh Tường Cung cũng bay luôn .”

Huynh đệ vừa nghe được, đồng thanh kêu lớn: “Lợi hại vậy sao?” Một lần bắn sẽ bay nửa Vinh Tường Cung ? Cung điện lớn nhất trong Hoàng Cung.

Phượng Tần gật gù đầu, “Đương nhiên, ta dùng lưu hoàng, quặng ni-trát ka-li, than củi, sắt mạ tiểu hoàn, đồng thau, đá vụn hỗn hợp trộn lên, tỉ lệ chính xác. Chỉ cần bắn trúng mục tiêu, sẽ nổ cực mạnh.”

“Tại sao nơi này không có đạn pháo?” Lạc Quân Tề cẩn thận quan sát xung quanh .

“Ai!” Lạc Quân Tường thở dài nói: “Đệ quen Tần vừa mới nói là một quả đạn pháo mà nổ sẽ oanh tạc một nửa Vinh Tường Cung sao? Mà chế tạo cũng cần nhiều nguyên liệu tự nhiên. Nếu Tần chế tạo ở đây, đối với mọi người ở đây sẽ là quá nguy hiểm. Tính Tần cẩn thận như vậy, hoặc là chưa chế ra, hoặc là có chế rồi cũng để ở nơi khác. Tần, Trầm nói có đúng không?”

“Hoàn toàn chính xác.” Lạc Quân Tường nói làm Phượng Tần thập phần hài lòng. “Nguyên liệu đạn pháo đều chuẩn bị đầy đủ, chỉ cần theo đó mà chế tạo chính xác thì sẽ ổn thôi. Nhưng khi đánh giặc mà chỉ có một khẩu pháo là không đủ dùng, chúng ta cần chế tạo nhiều hơn.”

Thật tốt quá, có vũ khí này của Tần là có thể trị Thần Khê Quốc một chuyến rồi.

Trước kia nước sông không phạm nước giếng, không đụng chạm vì ngại làm hỏng bang giao. Nay địch đã tấn công, ta cũng không thể ngồi im chịu trận. “Chuyện đó không nên trì hoãn, bắt đầu ngay đi.” Lạc Quân Tường do dự nhìn khẩu đại pháo trước mắt, rồi mới nhìn xung quanh mà nói: “Nhưng Tần này, đại pháo này không phải do người chế tạo ra chứ?”

Nghe Lạc Quân Tường vừa nói thế, Lạc Quân Tề cũng phát hiện ra. “Đúng vậy, Hoàng Tẩu, đại pháo này toàn bằng kim loại, nhưng ở đây không có dụng cụ chế tạo ra được nó.”

Bị hỏi như thế, Phượng Tần không khỏi tán thưởng một phen, “Thợ chế tạo ra đại pháo này lành nghề, lúc trước ta đưa bản thiết kế cho Tiểu Tường, sai đi tìm người chế tạo. Ai ngờ lại hoàn thành được trong 10 ngày, lại giống hệt tưởng tượng của ta.”

“Quân Tề, mau lệnh cho Tiểu Tường tìm tên thợ kia, lệnh cho 10 ngày phải chế tạo xong 9 khẩu đại pháo giống hệt thế này, Chuyện này trọng đại, tìm người hỗ trợ hẳn cũng phải đảm bảo tin tưởng, tuyệt đối không được truyền ra ngoài, đề phòng nội gian.”

“Vâng, thần đệ tuân mệnh.” Nói xong, Lạc Quân Tề liền lui bước, cẩn thận đóng cửa trả lại không gian riêng tư cho đôi tình lữ.

Cửa vừa đóng, Lạc Quân Tường lập tức ôm Phượng Tần, “Tần, cảm ơn người, nếu không long triều của ta không biết có qua nổi kiếp nạn này không.”

Phượng Tần dựa đầu tựa trên vai Lạc Quân Tường, vẻ mặt thỏa mãn nói: “Quân Tường, chúng ta còn phải nói cảm ơn khách sáo sao? Người là Hoàng Đế có đủ thứ trên đời, thứ ta có thể tặng cho người thực sự hữu hạn, cho nên ta muốn làm một việc đặc biệt có ích cho quốc gia.”

Đột nhiên, Lạc Quân Tường chuyện Phượng Tần phải thân chinh thay mình tới biên quan. “Tần, người. . . . thực sự phải thay Trầm xuất chinh?”

“Đúng vậy.” Phượng Tần gật gật đầu, “Người và Quân Tề không đi được, đương nhiên là ta đi rồi.”

“Không được.” Lạc Quân Tường kiên định cự tuyệt, “Chiến trường là chốn cực nguy hiểm, Trầm tuyệt đối sẽ không cho người đi mạo hiểm.”

“Quân Tường, người hãy nghe ta nói.”

“Không nghe, không nghe, Trầm không nghe.” Lạc Quân Tường tựa như không khống chế được, hoàn toàn không để ý tới lời nói của Phượng Tần, đôi tay càng dùng sức ôm chặt người yêu, như muốn cùng nhập làm một.

Chặt đến không nhận được, Phượng Tần đành phải giãy ra, gắt gao bắt lấy hai vai của người yêu mà rống lớn: “Quân Tường, người hãy nghe ta nói! Người đừng kích động, nghe xong lý do của ta đã được không?”

Bị Phượng Tần rống tỉnh, Lạc Quân Tường nhất thời tỉnh táo lại, “Khụ, thực xin lỗi, Trầm có điểm không khống chế được.”

Tình nhân cuối cùng tỉnh táo lại, “Quân Tường, ta biết người yêu ta, không muốn ta bị thương, không muốn ta mạo hiểm; nhưng ta cũng vậy thôi, không muốn thấy người mình yêu đi mạo hiểm. Ta cũng vậy cũng là nam nhân, ta cũng có người ta muốn bảo vệ. Nếu đã có sự, ta muốn sát bên người chiến đấu, không phải nữ nhân cứ có chuyện là chui sau lưng người cầu che chở. Người hiểu chưa?” Phượng Tần dùng ánh mắt chân thành để bày tỏ tâm tình.

Lạc Quân Tường lẳng lẳng nhìn Phượng Tần, hai người không nói gì.

Một lát sau.

Lạc Quân Tường thở dài, “Tần, người nói đúng. Vậy được rồi, chờ đại pháo chế tạo xong, người dẫn binh đi trợ giúp Quân Khanh. Trong lúc này, người yên tâm chế tạo đạn pháo, nên tìm vài người giúp sức, đừng lao lực quá.”

“Không cần.” Phượng Tần hai tay ôm cổ Lạc Quân Tường, khẽ hôn người yêu:

“Nếu chế tạo ở đây rồi chuyển đi sẽ rất nguy hiểm, chỉ cần một va chạm hơi mạnh cũng gây nổ. Cho nên chỉ cần sai người chuẩn bị một lượng lớn lưu hoàng, quặng ni-trát ka-li, than củi, sắt mạ tiểu hoàn, đồng thau cùng đá vụn, ra đến biên quan sẽ chế tạo. Hơn nữa. trong thời gian này chúng ta nên bên nhau, sắp phải xa cách một thời gian dài.”

Nhận thấy lời nói của Phượng Tần có phần bướng bỉnh, Lạc Quân Tường dùng sức kéo cậu vào lòng, nhẹ nhàng cắn bờ môi mọng đỏ, “Tần, không có võ công thì phải hết sức cẩn thận. Trẫm sẽ phái Hứa Diệp theo bảo vệ người.” Lạc Quân Tường hơi dùng sức cắn môi, chặn lời phản đối của Phượng Tần, “Hứa diệp từ nhỏ theo bảo vệ Trẫm. Khắp thiên hạ, kẻ có thể đánh thắng hắn chẳng có mấy. Có hắn đi theo bên cạnh người, Trẫm thực yên tâm. Trẫm biết người không thích có người theo, lần này coi như là vì Trẫm được không?”

“Được rồi.” Phượng Tần vươn đầu lưỡi liếm môi Lạc Quân Tường, tay cũng không nhàn rồi, liền sờ soạng những điểm cực nhạy cảm phía sau của Lạc Quân Tường.

Biết Phượng Tần muốn gợi dục cho mình, mà lại ở ngay phòng thí nghiệm của hắn, chắc là muốn phạt mình, cho nếm mùi sờ được mà không ăn được. Nhưng đương nhiên là không thành rồi, “Tần, cho người lựa chọn hai nơi, một là nơi này, một là phòng ngủ.” Lạc Quân Tường cúi đầu thổi một hơi nóng vào tai Phượng Tần, “Hay là người muốn đi. Ngự thư phòng?”

Động tác của Phượng Tần vì ba chữ “Ngự Thư Phòng” này mà ngưng lại. Sao lại có thể quên mình đang ở bên một tên Hoàng Đế dâm dăng, nơi nào cũng có thể động dục cho được? Đáng tiếc thế gian này không có thuốc hối hận, Phượng

Tần đành phải lựa chọn một “pháp trường” làm cho mình thoải mái, lại không mất mặt, “Ách. Ta lựa chọn phòng ngủ.”

Lạc Quân Tường nghe xong đáp án, bàn tay so với ốc tên còn chậm hơn, vuốt ve eo thon của Phượng Tần, nhẹ đẩy về nơi uyên ương tụ giao hòa.

52. Chương 52

Ngày hôm sau

Một đạo thánh chỉ ban ra làm từ quan chí dân đều kinh hãi. “Phụng thiên thừa vận, Hoàng Đế chiếu viết, Thần Khê Quốc bất ngờ khởi binh làm loạn, Hoàng Thượng lệnh cho Hoàng Hậu dẫn năm vạn tinh binh ra chiến biên ải trợ giúp Khanh Vương Gia, mười ngày sau xuất phát, khâm thử.”

Các đại thần bần thần đến lúc bãi triều, liền lưu lại điện thượng mà bàn ra luận vào.

“Không phải chứ? Phái Hoàng Hậu xuất chinh?”

“Hoàng Hậu mất trí nhớ, làm sao có thể cầm binh?”

“Cho dù không bị mất trí nhớ đi nữa thì cũng chỉ là tay thư sinh trói gà không chặt mà.”

“Hoàng Thượng vì sao lại đột ngột quyết định như thế?”

“.”

Các quan người câu này, kể ý kia mà thảo luận bát nháo.

Một đại thần bèn hỏi: “Cổ Quốc Cữu, xin hỏi ngài biết chuyện này không?” Thân là Quốc Cữu, hẳn là phải biết một chút tin tức đi.

“Cái này. Cái này.” Hoàng Thượng quyết định như vậy quả là có thâm ý, ngay cả Lâm Nhi lần này cũng không có tin tức gì.

“Cổ Quốc Cữu, sao lại không nói trước với chúng ta một tiếng?”

Phụ thân là người cực kỳ coi trọng sĩ diện, nay bị chúng quan vây quanh khích tướng mà không có gì nói, không khéo lại phát điên mà hồ đồ. Cổ Hải Phong lập tức đi tới giúp cha giải vây: “Các vị đại nhân, Hoàng Thượng lần này quyết định mà không hề báo trước cho hai cha con ta một tiếng, xin các vị đại nhân thứ lỗi.”

Nếu người ta đã nói thế thì chúng quan cũng không mặt dày mà truy vấn nữa. Có khi Hoàng Thượng đúng là không hề nói ra thật. Nhưng vì sao Hoàng Thượng phải thần bí như thế?

Một gã đại thần vượt râu trắng phớ mà rằng: “Thật không rõ Hoàng Thượng nghĩ cái gì. Trong triều cũng không phải không có quan võ, sao lại phải phái Hoàng Hậu chưa từng cầm binh xông trận ra biên quan?”

Nghe đến đó, Đoạn Thụ nãy giờ vẫn im lặng bỗng lên tiếng: “Có thể. là vì trong triều có gian tế?” Không cho bá quan biết, phái người mình tín nhiệm nhất thân chinh cầm quân hướng biên quan. Nếu đoán thì chỉ có khả năng là trong triều thực có gian tế. Nhưng đáng kinh ngạc nhất là Hoàng Hậu cả văn lẫn võ đều không được mặt nào. Chẳng nhẽ lại có thần binh lợi khí gì khiến kẻ địch bất ngờ mà chiếm lợi thế tiên cơ? Nhớ tới pháo hoa lần trước, Đoạn Thụ cười thầm trong bụng vì sắp có trò vui để xem rồi.

Lời này vừa nói ra, chúng quan người há mồm kẻ trợn mắt kinh ngạc. Thiên hạ đang thái bình thịnh trị mà có kẻ dám to gan thông địch phản quốc? !

Mà cha con Cổ Vệ Quốc bị mấy lời này dọa đến chân tay hóa đá cứng đờ. Đoạn Thụ nổi tiếng thông minh nhất nhì thiên hạ, chẳng nhẽ hẳn đã đoán ra sự vụ gì?

“Đoạn Thừa Tướng, ngài nói thật đấy à?” Rất nhiều đại thần vây quanh hỏi.

Dù sao thì đây cũng chỉ là mình đoán thôi. Hoàng Thượng có kế hoạch riêng, làm hỏng thì mạng đầu mà gánh tội. Để tránh đánh rắn động cỏ, Đoạn Thụ “Ha ha” cười lớn, “Không có, ta chỉ là thấy mọi người thảo luận sôi nổi, nói vài câu góp vui thôi mà.

.

Đoạn thụ nói xong, cả triều tĩnh lặng. Một con ruồi bay qua cũng nghe rõ.

Đoạn Thừa tướng lại tặc cù khó chứa rồi. Làm sao cứ lúc nước sôi lửa bỏng như thế này lại đem ra đùa giỡn chứ! Rất nhiều người trong lòng bất bình, nhưng vì ngại hấn một thân Thừa Tướng, dưới một người trên vạn người nên không dám đắc tội. Đoạn Thừa Tướng nổi danh nham hiểm.

Thì ra là nói giỡn. Đoạn Thụ thật là tên cợt nhả thâm hiểm. Giỡn chết người mà không thềm đền mạng. Cổ Vệ Quốc phụ tử thở hắt ra, chân tay cũng dần ấm lại. Nhưng bọn họ không biết một màn này vừa vụn lọt vào mắt Đoạn Thụ. Đoạn Thụ mắt lóe tinh quang, tự khen mình thông minh tuyệt đỉnh.

53. Chương 53

Người khác có thể không biết, nhưng với Lý Thái Phó, đệ tử do chính mình huấn luyện nên làm sao lại không hiểu rõ tâm tình. Đoạn Thụ mở miệng kêu là đùa giỡn nhưng chắc chắn đã thấy được không ít nội tình. “Được rồi, các vị đại nhân, theo ý của hạ quan, Hoàng Thượng có ý riêng của Hoàng Thượng. Thời gian cũng không còn sớm, cũng giữa trưa rồi, chúng ta nên về thôi. Hoàng Thượng mà biết các quan vẫn ở đây bàn luận ra vào về Hoàng Hậu, chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình cho mà xem.”

Lí Thái Phó nói có lý, nghe hẳn nói xong các quan tự động ra về.

Sau khi về đến phủ, Cố Vệ Quốc phụ tử hai người nhanh chóng tiến vào thư phòng.

“Cha, thật sự không có vấn đề gì chứ? Hoàng Thượng tự nhiên lại phái Hoàng Hậu đi biên quan.” Tiến vào thư phòng, Cố Hải Phong lập tức hỏi.

Tay vừa mới đóng cửa xong, Cố Vệ Quốc đã bịt miệng con trai: “Trông ngươi chưa gì đã bị dọa cho vãi cả linh hồn. Thế này thì làm sao làm nổi việc lớn?”

“Thực xin lỗi, cha, con quá lo lắng .”

“Sau này cẩn thận đi, phải biết sau này thành đại sự rồi thì thân phận của con cũng sẽ khác .”

“Vâng, con xin vâng lời cha.” Cố Hải Phong vẫn băn khoăn về thánh chỉ hồi sáng của Hoàng Thượng, “Cha, cả triều văn võ đều biết Hoàng Hậu là người thế nào mà. Sao Hoàng Thượng lại có thể đem năm vạn tinh binh đặt vào tay hẳn được?”

Nghe con nhắc thế, Cố Vệ Quốc chau mày. Đúng vậy, Hoàng Thượng sao lại giao binh cho Hoàng Hậu chứ? Cho dù là trước khi mất trí nhớ thì hẳn cũng chỉ là một thư sinh nhu nhược. Mấy tháng nay có cố gắng luyện tập văn võ nhưng cũng không biết điều binh khiển tướng là gì. Mà cầm quân đâu phải chuyện đùa, kinh nghiệm là tối quan trọng. Với Hoàng Thượng mà nói, trận này là trận chiến sinh tử, sao lại giao vận mệnh vào tay Hoàng Hậu? Hoàng Thượng thật sự đặt ra một câu đố khó có lời giải. “Hoàng Thượng có quyết định thật là ngoài dự liệu của nhiều người.”

“Cha à, con nghĩ Hoàng Hậu không có kinh nghiệm. Có chút thông minh vật thôi, làm gì có kinh nghiệm điều binh khiển tướng gì. Có tin tức chúng ta cung cấp, lại thêm Hồ Tướng Quân của Thần Kê Quốc lực lượng hùng mạnh, hẳn có khác gì thiêu thân lao vào lửa. Nói không chừng còn có thể tử trận sa trường, đến lúc đó Hoàng Thượng thật là vọng hồn thê tử a.” Nói xong, Cố Hải Phong cười ha ha. Thần Kê Quốc Hồ Tướng Quân là vị danh tướng duy nhất có thể sánh ngang với danh tiếng của Khanh Vương Gia.

Cố Vệ Quốc cũng nghĩ, “Cũng phải, phân tích tốt lắm. Cuối cùng Hải Phong cũng trưởng thành. Được! Hôm nay hai cha con ta đến Hạnh Hoa Lâu làm vài chén chúc mừng!”

Hạnh Hoa Lâu? Nhớ tới các cô nương sắc đẹp khuynh thành, thân tỏa mê hương mà nước miếng của Cố Hải Phong suýt chảy hết ra. Thế là, hai cha con vừa từ hoàng cung về đã lại hướng Hạnh Hoa Lâu mà tiến.
.

Trong khoảng thời gian này, Lạc Quân Tường và Phượng Tần vẫn như hình với bóng. Chỉ cần nơi nào có Lạc Quân Tường, liền nhất định có bóng dáng Phượng Tần.

Tối hôm đó, hai người chuẩn bị vào giường. Ngày mai Phượng Tần sẽ mang binh xuất chiến . Trong lòng hai người có vạn điều muốn nói nhưng cũng không biết nói gì, không biết bắt đầu từ đâu. Nói gì mới đúng đây.

Phượng Tần nằm nghiêng, bàn tay khẽ vuốt ngực Lạc Quân Tường, ánh mắt nhìn vào cái chăn đang phủ kín hai người nói: “Quân Tường, ngày mai. Ta sẽ mang binh đi biên quan , chẳng lẽ. Người. Không muốn sao?”

Lạc Quân Tường vừa mới nhắm mắt lại đã giật mình mà mở trừng trừng ra. “Tần, ngươi có biết ngươi vừa nói gì không?”

Phượng Tần gật gật đầu, Lạc Quân Tường nghiêng đầu nhìn cậu, ánh mắt mang mang theo thâm tình, đầu chậm rãi cúi thấp, hôn nhẹ lên bờ môi mọng đỏ ngọt ngào.

Hai người triền miên trong nụ hôn cháy bỏng, một sợi dây nhỏ chảy xuống theo khóe miệng Phượng Tần.

Phượng Tần xoay người, đè tình nhân xuống, “Ta hôm nay phải bính người, không cho ngươi đi tìm người khác!” Cậu hùng hồn bá đạo tuyên bố. Tuy rằng Quân Tường vì cậu phản phát hậu cung , nhưng cũng không ít kẻ muốn đem mỹ nữ dâng lên Lạc Quân Tường. Cứ mỗi lần nhớ tới chuyện này là Phượng Tần tưởng tượng đến cảnh mình cầm cả binh dấm chua đứng một góc mà tu ừng ực.

Tần nổi cơn ghen rồi, Lạc Quân Tường trong lòng không khỏi mừng thầm, như vậy cũng là biểu hiện tình nhân đối với mình chiếm hữu. “Bính Trầm? Tần, chẳng lẽ người quên mỗi lần đều là ai lao lực lẫn ra ngủ trước đây?”

Đang nói giữa chừng, Phượng Tần đã nhanh chóng cởi sạch y phục trên người mình, ngồi trên người Lạc Quân Tường mà cởi y phục tình nhân.

“Ta mặc kệ!”

Một suối tóc đen xoa xuống trước ngực Phượng Tần, bao trùm bờ ngực trắng nõn lồ lộ của cậu, như viên dạ minh châu phát quang trên da trắng thuần khiết, phát ra mê lực chết người.

Lạc Quân Tường say mê ngẩng nhìn từ đầu tới cuối, xoay người mạnh một phát, đem Phượng Tần đè dưới thân, y phục rớt xuống giường.

Bàn tay lớn thô ráp phủ lấy dục vọng nóng hổi của hai người, chậm rãi dần động.

“Ân. A.” Bị dục vọng nóng bỏng cọ sát vào hạ thân, tạo nên cảm giác mê người, lòng Phượng Tần có một cảm giác không nói nên lời.

Lạc Quân Tường một tay vuốt ve trên người cậu, đem môi mình khóa chặt lên môi cậu, nuốt lấy tiếng rên rỉ của tình nhân.

Một lúc sau, cơ hồ là cùng lúc, hai người gào nhẹ, dục vọng tiết ra.

Làm tình nồng hậu xong, Lạc Quân Tường ôm Phượng Tần vào lòng.

Đối với việc vừa xảy ra, Phượng Tần không khỏi thấy kỳ quái, “Quân Tường, người. Không có làm hết sao?”

Lạc Quân Tường khẽ vuốt mái tóc Phượng Tần nói: “Tần, làm tình không nhất định phải tiến vào đâu, chỉ cần phát tiết cũng ổn mà. Ngày mai người sẽ mang binh xuất chinh, đường xá xa xôi, cần cưỡi ngựa nhiều. Nếu hôm nay làm từ đầu đến cuối, ngày mai người cưỡi ngựa sẽ khó khăn lắm.” Với Lạc Quân Tường mà nói, sức khỏe của tình nhân mới là mối quan tâm, niềm khoái hoạt chính.

Phượng Tần cảm giác được từ lời nói của tình nhân tràn ngập yêu thương và coi trọng mình, nội tâm tràn đầy hạnh phúc.

“Nhưng, Tần, người yên tâm, người ở biên quan, Trầm sẽ chờ người trở về, sẽ cùng người tính toán lời lãi hết thấy.” Lạc Quân Tường cúi đầu, dùng thanh âm khàn khàn nói bên tai Phượng Tần, nói xong còn nhẹ nhàng thổi luồng nhiệt khí, vừa lòng nhìn khuôn mặt đỏ hồng của tình nhân.

“Quân Tường. Người!” Phượng Tần nhất thời không biết nói gì nữa.

Lạc Quân Tường xấu xa cười, “Trầm gì chứ?”

Biết rõ người yêu đang giỡn mình, Phượng Tần mắt to mọng nước, sắc mặt biến đổi, dùng vẻ mặt dụ nhân nói: “Quân Tường, ta chờ người tới tính toán sổ sách nhé.” Nói xong, cậu còn dùng đầu lưỡi liếm vai Lạc Quân Tường một chút.

Lạc Quân Tường lập tức dùng hết sức bình sinh, công lực đạo mạo ngày thường của một Hoàng Đế cao cao tại thượng mà nén dục vọng trong lòng, “Tần, mau nghỉ ngơi đi, sáng mai sẽ khởi hành.”

Lạc Quân Tường dùng sức ôm lấy Phượng Tần, không cho cậu chỗ mà nhích tới nhích lui, quyền rũ chính mình.

Cảm thấy được dục vọng nóng bỏng của tình nhân, cảm động lòng quý trọng, cảm thán sự tự chủ kiêu ngạo của vị Hoàng Đế, Phượng Tần môi nở nụ cười âm áp mà tiến vào mộng đẹp.

Sáng sớm hôm sau

Hoàng Hậu đích thân cầm binh xa trường. Điểm binh ở Vĩnh Thiên Môn.

Vĩnh Thiên Môn là quảng trường lớn có sức chứa 10 vạn quân cùng lúc, chuyên dụng để điểm binh.

Lạc Quân Tường đứng ở đài cao nhìn xuống, bao quát quá trình điểm binh, đứng ở hai bên là văn võ bá quan xếp hàng theo trật tự, và phía trước là tướng lĩnh cùng 5 vạn quân sắp theo Phượng Tàn xuất chinh.

Phượng Tàn mặc chiến giáp ánh vàng chỉ có người của Hoàng Tộc mới được phép dùng, cười trên lưng bạch mã, lộ ra khí thế xưa nay chưa từng thấy nơi con người nhu thuận này.

Tiêu công công ngửa đầu nhìn một chút, thì thào vào tai Lạc Quân Tường: “Hoàng Thượng, giờ đã điểm.”

Lạc Quân Tường lưu luyến rời mắt khỏi người yêu, “Khởi hành đi.”

Tiêu công công tiếp chỉ xong, lớn tiếng nói: “Giờ đã điểm, đại quân lên đường!”

Phải xuất phát, cho dù Phượng Tàn trong lòng vạn phần không muốn, nhưng thời gian tới rồi. Nếu xuất phát muộn, sẽ làm trễ thời gian, buổi tối quân binh tìm địa điểm hạ trại sẽ cực kỳ khó khăn. Phượng Tàn nhìn Lạc Quân Tường thật sâu lần cuối, hét lên “Giá!” , kéo dây quẩn cổ ngựa mà hạ lệnh 5 vạn đại quân hướng cửa cung xuất phát.

Chúng quan lại nhất loạt quỳ xuống, “Kính tiễn Hoàng Hậu, chúc Hoàng Hậu sớm ngày chiến thắng trở về!”

Quân Tường, thật sự không muốn phải xa người, nhưng vì tương lai của chúng ta, ta nhất định phải đánh thắng trận này. Đến khi ta trở về, không ai có thể chia cắt chúng ta nữa.

Lạc Quân Tường dùng ánh mắt lạnh lùng mà ẩn vẻ tha thiết nhìn theo bóng dáng ngày càng khuất xa của Phượng Tàn. Tàn, người nhất định phải bình an trở về.

Mặc dù có đại pháo tương trợ, trận này nhất định hội thắng lợi, nhưng chuyện trên chiến trường không lường trước nổi. Lạc Quân Tường thật sự không dám tưởng tượng một tương lai không có Phượng Tàn ở bên rồi sẽ ra sao.

Chạng vạng tối

Phượng Tàn thống lĩnh 5 vạn đại quân, vượt qua chặng đường thiên lý, một đường phong trần mệt mỏi, cuối cùng cũng tới nơi Lạc Quân Khanh hạ trại.

Hứa điệp xoay người xuống ngựa, từ trong áo xuất ra thánh chỉ nói: “Xin hãy báo với Khanh Vương Gia, Hoàng Hậu đã đưa 5 vạn đại quân đến tiếp ứng.”

“Tuân lệnh” một binh sĩ tiếp nhận thánh chỉ, chạy vào bẩm báo.

Chỉ chốc lát sau, một hán tử đi tới, nói với quân đang giữ cổng trại: “Mở cửa.”

Lạc Quân Khanh đi đến trước mặt Phượng Tàn, hai tay ôm quyền, cung kính nói: “Thần đệ Lạc Quân Khanh cung nghênh Hoàng Tẩu.”

Phượng Tàn xoay người xuống ngựa. Tướng lĩnh ở phía sau thấy vậy cũng lập tức làm theo.

“Đệ chính là Quân Khanh a, lần đầu tiên gặp mặt, gặp được đệ thật vui quá, khỏe chứ, khỏe chứ?” Phượng Tàn vươn tay phải giữ chặt tay của Khanh Vương Gia mà lay qua lay lại. Khanh Vương Gia này so với hai huynh trưởng Quân Tường và Quân Tề chiều cao cũng không mấy khác biệt, nhưng bộ dáng chẳng giống chút nào. Phượng Tàn cảm thấy người này thậm chí có điểm giống Lâm Quý Phi. Vậy nhưng, cùng có nét diễm lệ mà Lâm Quý Phi lại có tư chất hồng trần nhi nữ của hoa hồng, còn Lạc Quân Khanh tựa như một nhành mai sinh trưởng chốn đoạn nhai, cao quỳ không với tới được, hồng trần không thể vấy bẩn.

Lạc Quân Khanh bị sự nhiệt tình có phần bất ngờ thái quá của Phượng Tàn dọa hãi một tích tấc. Thân làm Nguyên soái thống lĩnh đại quân, Quân Khanh bèn lập tức trấn tĩnh, “Hoàng Tẩu, lều trại của người và 5 vạn đại quân đã chuẩn bị sẵn, xin hãy đi nghỉ ngơi trước đã, mai chúng ta sẽ thảo luận quân tình.”

“Được, mời!”

Cùng lúc đó, Lạc Quân Tường đang miệt mài trong Ngự Thư Phòng phê duyệt tấu chương. Người yêu không ở bên cạnh, tất cả nhưng nhớ đều biến thành động lực để Hoàng Đế xử lý quốc sự cho ra hồn.

Bổng thái giám tới trước mặt nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, Đoàn Thừa tướng có việc cầu kiến.”

Lạc Quân Tường nhìn sắc trời ngoài cửa sổ. Muộn thế này rồi mà còn cầu kiến? Nhất định là có sự tình trọng yếu gì, “Truyền.”

“Vâng, nô tài tuân chỉ.”

Lát sau, Đoạn Thụy bước vào ngự thư phòng, quỳ xuống hành lễ: “Thần khấu kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Lạc Quân Tường hạ bút, “Bình thân.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng.”

“Đoạn khanh gia cầu kiến muộn như thế, không biết có chuyện gì?” Đoạn Thụy đứng lên rồi, Lạc Quân Tường hỏi.

“Hồi Hoàng Thượng, khoảng giữa trưa, thần đột nhiên muốn ăn bồ câu hầm trong bữa tối, nên đã sai Gia nô bắn hạ vài con, ai ngờ bắn trúng một con đang chuyển phong thư này. Thần còn phát hiện phong thư này có nội dung thực đặc biệt, nên xin dâng lên Hoàng Thượng xem xét.” Nói xong, Đoạn Thụy lấy ra một bức thư nhỏ từ tay áo thùng thình.

Kỳ thật, từ lần trước thấy được biểu hiện khác thường của cha con Cố Vệ Quốc, Đoạn Thụy liền sai người giám sát chặt chẽ động tĩnh của 2 người này, thậm chí còn sai vài tên khất cái phục trước nhà họ cẩn thận. Cuối cùng, trưa nay đã thấy bồ câu bay ra từ Cố Phủ, hẩn lập tức sai người bắn hạ bồ câu, xem ra “hoàng thiên bất phụ khổ nhân tâm”, quả thực có thu hoạch lớn.

Lạc Quân Tường vừa xem thư, mặt liền biến sắc, “Tiêu công công, người ra ngoài trước đi, đóng cửa trấn giữ bên ngoài. Còn nữa, lập tức tuyên Tề Vương Gia tiến cung gặp Trẫm.”

“Vâng, lão nô tuân chỉ.”

“Thần đệ khấu kiến Hoàng Huynh, không biết Hoàng Huynh triệu gấp như vậy là vì chuyện gì?” Lạc Quân Tường đứng lên mới phát hiện thì ra Đoạn Thụy đã đứng đó rồi.

“Là như vậy, vừa rồi đoạn khanh gia giao cho Trẫm một phong thư.”

“Thư? Thư gì vậy?”

“Trước khi đệ tới, ta đã nói cho Đoạn khanh gia về chuyện gian tể.”

Lạc Quân Tường vừa nghe, kinh hãi, “Hoàng Huynh! Chúng ta còn không biết ai là gian tể, huynh liền nói ra như thế.”

Lạc Quân Tường giơ tay ngăn lời nói của Quân Tề, “Gian tể đã xác định được, phong thư này chính là Đoạn khanh gia đưa lên, đệ xem.” Hẩn đem thư đưa cho Lạc Quân Tường.

Lạc Quân Tề xem xong, phần nộ nghiêng răng nói: “Không thể tưởng được người bán đứng ta lại chính là người thân của ta.” Vừa thấy đã biết không thể nào giả được, tuy rằng bút tích có thể giả tạo, nhưng ấn triện của tiên hoàng ban tặng Quốc Cửu, không thể nào giả được.

Để chứng thực thư tín, Cố Vệ Quốc và Thừa tướng của Thần Khê Quốc đã quy định phải có ấn triện của cả hai bên làm bằng. Ai, cái này gọi là thông minh một đời, ngu trong một thoáng đó.

“Ai!” Lạc Quân Tường thất vọng thở dài, “Trẫm cũng mong là không phải vậy nhưng sự thật đã rành rành. Quân Tề, Đoạn khanh gia, các người lưu lại thư này, sau này làm chứng cứ. Trước mắt nên xử bọn họ luôn hay là đưa thư này gửi đến Thần Kê Quốc để tránh dả thảo kinh xà?”

Đoạn Thụy nghĩ lại một chút nói: “Hoàng Thượng, thần thấy vẫn nên án binh bất động, đừng dả thảo kinh xà. Chỉ dựa vào phong thư này khó kết tội phản quốc cho Quốc Cửu. Chúng ta gửi thư này đến Thần Kê Quốc, chờ hồi âm, thu thập nhiều chứng cứ qua lại của bọn họ rồi mới quyết định cũng không muộn.”

“Hoàng Huynh, thần đệ cũng tán thành kế hoạch của Đoạn Thừa Tướng. Chứng cứ này thật còn chưa đủ kết tội, hơn nữa bọn họ còn có mấy đồng đảng ta chưa biết được. Nhưng chúng ta gửi thư đi đâu đây, không biết chúng hèn nhận thư chỗ nào, bồ câu của ta căn bản là không đi được.” Bồ câu đưa tin của Cố Vệ Quốc đã bị Đoạn Thụy hạ mất rồi.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, bỗ câu đưa tin cũng không bị bắn chết, để thu được thư này, thần chỉ sai hạ nhân bắn bị thương ở cánh chút đỉnh thôi, chăm sóc ít lâu là không ảnh hưởng tới lộ trình của nó.”

Nghe Đoạn Thụy nói xong, Lạc Quân Tường vừa lòng gật đầu. Đoạn Thụy đã hành sự là tuyệt đối cẩn trọng. Có hẳn giúp sức, việc chỉ có thuận lợi chứ chưa từng be bét. “Việc thu thập vật chứng phản quốc giao cho hai người, tuyệt đối cẩn thận tránh dẫm thảo kinh xà.”

“Thần (thần đệ) tuân chỉ.”

Lạc Quân Tường phát hiện sắc trời đã tối đen, “Nếu không có việc gì nữa, các người lui đi, Trẫm cũng muốn về tẩm cung .”

“Vâng, thần (thần đệ) cáo từ trước.”

Ra đến cửa cung, Đoạn Thụy hỏi: “Quân tề, người có việc quan trọng cần làm không?”

“Không có a, có chuyện gì à?” Từ thuở còn học ở Thư Viên, hai người đã là hảo bằng hữu, không có người ngoài vẫn gọi thẳng tên nhau.

“Ta tính toán mời người đến Hạnh Hoa Lâu chơi một chuyến.” Đoạn Thụy cười hì hì nói.

“Cái gì? Hạnh Hoa Lâu?” Cái này mới à nha, “Ta thì trong phủ không tình nhân rồi; nhưng người thì khác nhá, tuy chưa vào cửa phủ của người bao giờ nhưng trong triều ai mà chả biết, trong phủ Đoạn Thừa tướng hằng ngày luôn có một người Đoạn Thừa Tướng đây yêu tận xương tủy chờ đón chàng về. Chẳng lẽ tình cảm hai người lại trực trặc gì?”

“Người đừng nói lung tung, ta hôm nay mời người đến Hạnh Hoa Lâu đã có nói qua với nàng rồi.” Đoạn Thụy nhìn trước ngó sau một chút, xác định chung quanh không có người, mới hạ giọng nói: “Ta biết gần đây Cố Hải Phong hay tới đó nên cũng muốn xem ở đó có cô nương hoặc vật gì ‘ hấp dẫn ’ không.” Hắn còn rần giọng nhấn mạnh hai từ “hấp dẫn”.

Nghe xong, Lạc Quân Tường lập tức hiểu ra , “Được! Nếu như vậy, chúng ta phải đi ‘ xem xét ’ một chuyến vậy.”

54. Chương 54

Đêm xuống

Chạy đường trường hơn 10 ngày vì quân tình khẩn cấp, mỗi ngày buổi tối đều ngủ trên núi. Binh lính trải quần áo sơ sài mà nằm ra đất. Phượng Tần thân làm Hoàng Hậu có thêm tấm chăn dày mà đắp. Đêm nay lần đầu tiên được nằm giường trong suốt chặng đường trường nhưng một Phượng Tần đã mệt bã xác lại không thể ngủ nổi

Phượng Tần nằm ở trên giường, lẩn qua lẩn lại, trong lòng vẫn nhớ hai cha con trong triều kia. Không biết Quân Tường hiện tại đã ngủ hay là vẫn phê duyệt tấu chương? Vũ Nhi có ngoan không? Học hành ra sao rồi? Lần đầu tiên rời xa mình, Vũ Nhi có quen không? Có nhớ mình không.

Nghĩ qua nghĩ lại, mà cũng đã kiệt sức, hai mắt đành nhắm chặt.

Buổi sáng, vừa mới dùng xong bữa sáng, Phượng Tần tiến vào trại lớn, thấy các quan tướng đã đến đông đủ, tay gãi đầu mà rằng, “Ngượng quá, ta đến muộn.”

“Hoàng Tấu, người ngồi trong này.” Lạc Quân Khanh chỉ vị trí bên cạnh mình.

“Được, cảm ơn.” Nếu không phải Lạc Quân Tường có nói qua rằng vị hoàng đệ này rất lạnh lùng, bằng không Phượng Tần còn tưởng rằng hắn chán ghét mình. (=.=” Anh em nhà anh này có máu ngăm băng à)

Các vị tướng quân ngồi đó nghe câu giải thích đều âm thầm gật gật đầu. Thân là Hoàng Hậu một nước, đến muộn còn giải thích với thần tử. Thật không thể tưởng được vị Hoàng Hậu này là người hiền hòa như thế.

“Hoàng Tể, để đệ giới thiệu qua, ngồi ở bên trái là Lý tướng quân, Diệp tướng quân, Chu tướng quân; bên phải này là Lang tướng quân, Chu tướng quân, Lôi tướng quân và Trương tướng quân.” Lạc Quân Khanh giới thiệu lần lượt từng người.

Các vị tướng quân đều hành lễ với Phượng Tàn, “Thần tham kiến Hoàng Hậu, thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

“Tất cả mọi người mau đứng lên.”

“Tạ ơn Hoàng Hậu.”

Đợi mọi người ngồi xuống, Lạc Quân Khanh nói: “Giao chiến với Thần Khê Quốc một tháng qua, quân ta nhiều lần bị đánh bại. Tuy rằng địch quân chưa tiến công đến thành, nhưng cứ đà này, chúng ta nhất định sẽ thất thủ mất. Thành thượng này nếu đã mất, địch sẽ dễ dàng chiếm các thành trì sâu hơn, hơn nữa dân chúng trong thành chắc chắn sẽ chịu nạn.”

“Không biết mọi người có phát giác không, mỗi lần giao chiến, Thần Khê Quốc đều biết rõ đường đi nước bước của ta. Ta hoài nghi trong quân có gian tế.” Diệp tướng quân nhíu mày nói.

“Cái gì? Có gian tế?” Trương tướng quân xưa nay tính tình thô bạo, đập tay “Phanh!” một phát xuống mặt bàn, “Là ai? Nếu bị lão tử phát hiện ra, lão tử sẽ băm hán thành trăm mảnh!”

“Trương tướng quân, bình tĩnh một chút. Hiện tại có gian tế hay không ta còn chưa biết được. Chuyện quan trọng nhất trước mắt là nghĩ ra cách đánh thắng Thần Khê Quốc trận này. Việc gian tế, nếu đã đánh bại được địch quân, hán cũng khó mà thoát được ta.” Lạc Quân Khanh như đã sớm dự liệu. Biết trong quân có gian tế, chuyện đại pháo của Phượng Tàn phải tuyệt đối giữ trong vòng bí mật.

Phượng Tàn về khoản binh pháp dốt đặc cấn mai, ngồi im như thóc không nói được câu nào. Tinh thần tham gia hội nghị của Hoàng Hậu lần này là học hỏi kinh nghiệm. =))

Lạc Quân Khanh đứng lên, không biết móc từ đâu ra một cây gậy nhỏ, chỉ vào bản đồ phía sau mà nói: “Song phương đã đình chiến vài ngày. Theo ta đoán thì một hai ngày tới Thần Khê Quốc sẽ xuất binh. Ta muốn có một kế sách tốt để ứng phó.”

55. Chương 55

“Không biết Nguyên soái đã có đối sách gì?”

“Ta quyết định lần này chúng ta phải chủ động xuất binh.”

Chu tướng quân khó hiểu nói: “Chủ động xuất binh?”

“Đúng.” Lạc Quân Khanh gật gật đầu, “Lang tướng quân và Chu tướng quân hai người thống lĩnh hai đạo binh mã mai phục ở trước cửa thành một trăm thước; Diệp tướng quân thống lĩnh một đạo binh mã xông lên tiền tuyến, gây chú ý của quân địch, để chúng tưởng rằng ta đã muốn tiến công. Dụ địch tới gần thì lập tức lui về, để chúng tiến sát rồi ta mới động binh tiêu diệt.”

“Ta tán thành kế hoạch của Nguyên Soái.”

Một người khởi xướng, tất cả sau đó đều lên tiếng tán thành.

“Hoàng Tể có ý kiến gì không?” Lạc Quân Khanh có được đồng thuận của các vị tướng quân rồi, quay sang hỏi Phượng Tàn.

“Hả?” Đột nhiên bị hỏi, vẻ mặt Phượng Tần đúng là có hơi dần ra, ngạc nhiên, “Cái này. Cái này ta cũng không có kinh nghiệm gì. Các người biết việc thì cứ thể quyết định đi.”

Đến tột cùng. Hoàng Hậu cầm binh tới nơi này làm cái trò gì chứ? Mấy tướng quân thăm hỏi trong lòng.

“Nếu tất cả mọi người không có ý kiến gì khác, kế hoạch này thông qua như thế đi. Các vị tướng quân đi về trước chuẩn bị xông trận ngày mai. Ta có chút chuyện phiếm phải cùng tâm sự với Hoàng Tẩu.”

“Vâng, chúng thần cáo lui trước.”

Chỉ còn lại có hai người Phượng Tần cùng Lạc Quân Khanh, Lạc Quân Khanh nói: “Hoàng Tẩu, kỳ thật đệ yêu cầu người ở lại là để nói về kế hoạch tác chiến thật của ngày mai.”

“Kế hoạch chiến đấu? Vừa mới rồi không phải đã thông qua rồi à?”

“Hoàng Tẩu hẳn đã biết chuyện trong quân có gian tế?”

Phượng Tần gật gật đầu, “Ừ, Quân Trường đã nói cho ta biết .”

“Ta hoài nghi gian tế chính là một trong các vị tướng vừa rồi, cho nên kế hoạch kia chỉ nói ra nửa đầu thôi, toàn bộ kế hoạch thực sự chỉ có hai ta biết.”

“Quân Khanh thật sự là thông minh! Nửa sau kế hoạch định thế nào đây?”

“Hoàng Tẩu lần này đến có mang theo một thứ vũ khí gọi là “đại pháo”?” Lạc Quân Khanh hỏi.

“Đúng vậy, chẳng nhẽ kế hoạch ngày mai của đệ là dùng đại pháo đột kích?”

“Đúng.” Hoàng Tẩu quả không có ngốc như lúc trước cố tỏ vẻ, nói một câu đã hiểu ngay sự tình. (Ai lại ngờ nghi ngờ tấm lòng nai tơ của em nó thế)

Lạc Quân Khanh nhỏ giọng bày toàn bộ kế hoạch ngày mai cho Phượng Tần.

56. Chương 56

Sáng sớm, Lâm Quý Phi thừa dịp Lạc Quân Trường lâm triều, một mình đi vào đại môn Vĩnh Tường Cung.

“Khấu kiến Quý Phi Nương Nương, thiên tuế thiên tuế thiên tuế.” Thị vệ lập tức thi lễ.

“Ta miễn lễ, hãy bình thân.” Lâm Quý Phi làm đóm, lấy khăn lụa trong tay áo ra che miệng.

“Tạ ơn Quý Phi Nương Nương.” Đứng lên xong, thấy Lâm Quý Phi có ý muốn tiến vào Vĩnh Tường Cung, bèn lên tiếng ngăn cản: “Khởi bẩm Quý Phi Nương Nương, không được Hoàng Thượng cho phép, bất luận là ai cũng không được tiến vào Vĩnh Tường Cung.”

“Không được Hoàng Thượng cho phép, bất luận là ai cũng không được tiến vào?” Lâm Quý Phi tức giận nói: “Các người xem bản cung là kẻ xa lạ sao? Bản cung là Quý Phi Nương Nương do đích thân đương kim Hoàng thượng thưởng phong, là mẫu phi thân sinh ra Đại Hoàng tử, cháu của đương kim Hoàng Thái Hậu, các người dám nói bản cung là kẻ xa lạ! ? Bản cung chính vì biết có quy định này, cho nên hôm nay mới không để nô tài nô tỳ theo hầu!” Lâm Quý Phi một tay sấp thắt lưng, một tay chỉ thẳng bọn họ mà mắng.

Hai gã thị vệ nhìn nhìn sau lưng nàng. Đúng rồi, bình thường Lâm Quý Phi chỉ cần vừa ra khỏi cửa, phía sau sẽ có một đoàn thái giám, cung nữ theo hầu. Hôm nay quả thật không thấy ai hết; Hơn nữa nàng là Quý Phi của Hoàng Thượng, mẫu phi của Đại Hoàng tử, cháu gái Thái Hậu, hẳn là sẽ không làm ra chuyện gì bất lợi với Hoàng Thượng đâu.

“Thỉnh Quý Phi Nương Nương thứ tội.”

“Quên đi, hôm nay bản cung tâm trạng rất tốt, không trách các người.” Lâm Quý Phi tỏ vẻ khoan hồng độ lượng.

“Tạ ơn Quý Phi Nương Nương không trách tội, mời Quý Phi Nương Nương.”

Lâm Quý Phi uyển chuyển rồi gót đến Ngự Thư Phòng. Gai gã thái giám nhìn thấy nàng lập tức quỳ xuống thỉnh an, “Nô tài khấu kiến Quý Phi Nương Nương, thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

” Bình thân.”

57. Chương 57

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tạ ơn Quý Phi Nương Nương.” Kỳ quái, Vĩnh Tường Cung nếu không được Hoàng Thượng cho phép, không ai được tiến vào cơ mà? Sao Quý Phi lại ở đây? Sao thị vệ gác cửa lại cho qua chứ?

Lâm Quý Phi chỉ cửa Ngự Thư Phòng mà ra lệnh: “Các người mau mở cửa cho bản cung, bản cung muốn vào tìm vài thứ.”

“Chuyện này.” Hai gã thái giám người nhìn ta ta nhìn người, không dám trả lời.

“Xảy ra chuyện gì? Bản cung muốn vào giúp Đại Hoàng tử tìm quyển sách cũng không được sao ? Ngày mai Đại Hoàng Tử lên lớp cần tư liệu. Nếu không đạt yêu cầu thì đem mạng các người ra đền?” Lâm Quý Phi tạm dừng một chút, nghiêng răng nghiêng lợi địa nói: “Chẳng lẽ nói, chỉ có Hoàng Hậu mới có thể vào?”

“Hoàng Thượng là nói qua Hoàng hậu Nương Nương có thể tự do ra vào Ngự Thư Phòng, nhưng không có nói qua.” gã thái giám không dám nói thêm gì nữa .

“Nhưng không có nói qua cái gì? Các người biết bản cung là ai chẳng? Bản cung là Quý Phi Nương Nương do Hoàng Thượng ngự ban, mẫu phi của Đại Hoàng Tử, cháu gái của đương kim Hoàng Thái Hậu. Chẳng lẽ bản cung lại làm ra chuyện gì thương tổn đến Hoàng Thượng sao?” Lâm Quý Phi lại soạn lại bốn củ với hai tên hầu này: “Thế mà bản cung tiến vào phải có ý chỉ của Hoàng Thượng cơ à? Các người thật sự là ngu chết đi được, quả thực là trời sinh kiếp nô tài mà.”

Hai gã thái giám lập tức quỳ xuống mà dập đầu: “Nô tài bất tài, không dám ngăn cản, thỉnh Quý Phi Nương Nương thứ tội.”

“Quên đi, bản cung đại nhân không thèm chấp tiểu nhân làm gì.” Lâm Quý Phi lại giả bộ đại lượng, “Mau mở cửa.”

“Vâng, nô tài tuân mệnh.”

Ngự Thư Phòng là một nơi rất rộng lớn nên nếu không chú ý nhìn kỹ sẽ không nhìn thấy bàn ngự nơi Lạc Quân Tường thường phê duyệt tấu chương. Biết rõ việc này, để tránh kẻ khác hoài nghi, cửa vừa mở ra, Lâm Quý Phi quang minh chính đại đi đến trước bàn mà mở đồng tấu chương ra xem.

Nàng rất nhanh lật từng quyển tấu chương một, nếu phát hiện ra chỗ nào quan trọng, liền ghi nhớ cẩn thận. Vừa hành sự, mắt vừa phải liếc ra cửa canh phòng người ngó vào hoặc Lạc Quân Tường có bãi triều bất thành linh mà trở về không.

Xem xong, nàng đi đến trước giá sách, không thèm đọc gì, vớ đại một quyển kinh thư mà đi.

“Xin hỏi Quý Phi Nương Nương đã tìm được sách chưa?”

“Rồi.” Lâm Quý Phi gật đầu.

“Hôm nay bản cung đến đây, các người không nên nói lại với Hoàng Thượng. Hoàng Thượng hàng ngày lo toan chính sự, việc lật vặt đừng làm phiền Người. Dù sao bản cung cũng chỉ tới tìm một cuốn sách thôi mà.” Lâm Quý Phi lấy ra hai đỉnh bạc đưa cho hai tên thái giám, “Hai đỉnh bạc này coi như bản cung thưởng cho các người.”

Hai gã thái giám vừa thấy, lập tức vui mừng quỳ xuống, “Nô tài tạ ơn Quý Phi Nương Nương ban cho. Nô tài nhất định sẽ không nói lại với Hoàng Thượng chuyện Quý Phi Nương Nương đã đến.”

“Tốt.” Lâm Quý Phi nghe được đáp án rất vừa lòng, liền rời khỏi Vĩnh Tường Cung, đem tất cả những tư liệu đã đọc được nhanh viết ra, rồi sai tâm phúc tức tốc về phủ Quốc Cữu.

“Nô tài cung tiến Quý Phi Nương Nương.”

“Khởi bẩm Nguyên Soái, địch đột kích quân ta.” Một gã binh lính hốt hoảng chạy vào lều đại tướng nói.

“Đột kích?” Một nam tử diện mạo anh tuấn đáp lời. Hắn vẫn vẻ trầm. “Thật thú vị, ngày hôm qua ta vừa nhận được tin mà. Xem ra, tin nhận vẫn thiếu sót nhiều. Chúng vẫn chủ động tấn công.

“Nguyên soái, để mặt tướng mang binh đi đánh cho bọn chúng biết thế nào là tội bởi.”

Tuấn tú nam tử nghĩ lại một chút, nói: “Tuy rằng chúng ta đã biết kế hoạch hôm nay của bọn họ, nhưng ta cảm thấy được vẫn có điểm kỳ quái.”

Kỳ quái cái gì? Đã biết kế hoạch tác chiến rồi còn gì nữa. Lâm Tướng Quân nghi hoặc nhìn chủ tướng.

“Bọn họ dám cận chiến với ta ở khoảng cách rất gần cửa thành, chỉ cách có trăm mét. Điều này ta nghĩ mãi không hiểu nổi. Cho nên người phải vạn phần cẩn thận, thấy không xong liền rút quân ngay.”

“Mặt tướng lĩnh mệnh.”

Lâm tướng quân đi rồi, nam tử tuấn tú đứng lên, nhớ lại năm đó mình và Lạc Quân Khanh, hai người cùng nhau học võ, chơi đùa, thậm chí sau đó trở thành tình nhân. . . .

Quân Khanh, người hôm nay lại muốn dùng chiêu gì đối phó ta đây?

“Diệp tướng quân, người nhớ lấy, dẫn dụ địch đến vị trí của ta rồi, lập tức dẫn dắt lính lui lại, rồi quân địch càng xa càng tốt.” Lạc Quân Khanh ra lệnh cho Diệp Tướng Quân.

“Mặt tướng lĩnh mệnh!” Diệp tướng quân cảm thấy rất kỳ quái, sao Nguyên soái lại dẫn binh lui lại mà không để cận chiến hoặc truy giết? Nhưng đây là quân lệnh. Diệp tướng quân nghĩ rằng Nguyên soái phân phó như vậy nhất định là có lý lẽ của riêng chủ tướng, chỉ cần kế hoạch thành công thì tốt rồi.

Diệp tướng quân lĩnh binh đi rồi, Lạc Quân Khanh lại ra lệnh cho Lang tướng quân và Chu tướng quân, “Lang tướng quân, Chu tướng quân, các người không cần mang binh đi mai phục. Hôm nay kế hoạch có thay đổi. Các người mỗi người đưa mười binh lính lên trên tòa thành thượng trợ giúp Hoàng Hậu.”

“Mặt tướng lĩnh mệnh!” Đến thành lâu thượng trợ giúp Hoàng Hậu? Hai gã tướng quân ừ ừ cạc cạc nhìn nhau không hiểu gì. Hôm nay Nguyên Soái ra lệnh gì cũng là vạn phần kỳ quái.

“Hoàng hậu đã chuẩn bị gần xong rồi, các người mau đi đi.” Lúc Lạc Quân Khanh ra lệnh cho quân sĩ, Hoàng tẩu đã chuẩn bị phóng đại pháo ở lầu cao rất tốt, chỉ cần hai vị tướng quân đưa 20 lính phụ trách pháo tới.

Chính ngọ hôm qua, Phượng Tàn nhờ có Lạc Quân Khanh và một số binh lính trợ giúp, đã chế tạo xong đại pháo.

Hiện tại đứng ở thành lâu thượng, nhìn thấy đại pháo đã hoàn thiện, Phượng Tàn trong lòng tràn ngập niềm tự hào. Lúc đầu cứ tưởng rằng kiến thức vật lý tương lai đến cái thời xưa lắc xưa lơ này vô dụng cả, không thể ngờ hôm nay có thể vận dụng để bảo vệ người yêu, bảo vệ giang sơn của người yêu.

“Mặt tướng khẩu kiến Hoàng hậu.” Hai gã tướng quân đưa hai mươi người tới trước mặt Phượng Tàn hành lễ.

Phượng Tàn xoay người, hai tay chấp ra sau, “Tất cả mọi người đứng lên.”

“Tạ ơn Hoàng Hậu!”

Phượng Tàn chỉ đại pháo nói: “Hôm nay gọi các người đến đây để chỉnh vũ khí này mà đánh giặc”

Vũ khí? Cái khối sắt tổ chẳng đen xì kia là vũ khí? Sử dụng kiểu gì? Ma nào mà vác nổi? Mấy câu hỏi cứ quanh quẩn trong đầu mỗi người hiện diện tại đó.

“Hoàng Hậu, xin thứ cho mặt tướng ngu muội, vũ khí lớn thế này dung thế nào vậy?” Lang tướng quân hỏi ngay.

Lúc này Phượng Tàn mới nhớ ra mình chưa hề giải thích cách dung đại pháo, bèn nói: “Kỳ thật rất đơn giản, ta đã điều chỉnh khoảng cách phóng đạn pháo hoàn hảo rồi. Các người chỉ cần đưa đạn pháo vào trong nòng pháo này.” Phượng Tàn chỉ vào nòng pháo, “Rồi mới lấy cây đuốc châm vào ngòi pháo là xong.”

Thì ra là như vậy a! Mọi người kẻ hiểu người mù liều mạng gật đầu.

Trống trận minh khởi, Diệp tướng quân thống lĩnh mấy vạn quân xông ra tiền tuyến.

“Diệp tướng quân, đã vài ngày không gặp, vẫn khỏe chứ?” Lâm tướng quân ngồi trên lưng ngựa cách đó không xa nói: “Hôm nay sao vẫn chủ động tiến công? Chẳng lẽ hơn một tháng này còn thu chưa đủ phẩm? Ta khuyên các người tốt nhất là nên đầu hàng đi, không nên hy sinh vô ích làm gì. Mọi người thấy ta nói đúng không? Ha ha.”

“Tướng quân nói đúng, các người tốt nhất nên đầu hàng mau đi!”

“Đầu hàng, đầu hàng.”

Thần Khê Quốc nhất thời sĩ khí tăng lên, không ngừng rống binh sĩ bên kia đầu hàng.

Diệp tướng quân tức giận mà nói: “Khuyên chúng ta đầu hàng? Đúng là sàm ngôn loạn ngữ! Chỉ sợ kẻ phải đầu hàng chính là các người kia! Tất cả mọi người lui về!” Ra lệnh cho binh sĩ xong, Diệp tướng quân quay sang Lâm tướng quân nói: “Có giỏi thì mau đuổi theo chúng ta đến trước chủ thành mà đại chiến một hồi, thế nào?” Nói xong, xoay người lùi lại rất nhanh.

“Nực cười! Có gì mà không dám chứ?” Lâm tướng quân dương dương tự đắc cho rằng đã nắm hết kế hoạch của địch trong tay, nên không chút do dự mà đuổi theo, “Truy!”

“Truy!”

Binh Thần Khê Quốc giáp công tả hữu, cách cổng thành 50 thước, Phượng Tàn thấy Diệp tướng quân đưa địch tới chỗ mình mai phục, lớn tiếng hạ lệnh nói: “Đốt lửa! Hôm nay chúng ta phải đánh bọn chúng đến hoa rụng nước trôi mới thôi!”

“Hoàng Hậu, hẳn là hoa rơi nước chảy đi?” Hứa Diệp ghé tai cậu nhỏ giọng chỉnh lý.

“Đúng đúng, là hoa rơi nước chảy mới đúng!” Haizzz! Còn nói sai thành ngữ.

Vị Hoàng Tẩu này, thật không hiểu là đại ngu giả trí hay đại trí giả ngu nữa. Lạc Quân Khanh tức đến đen sầm lại.

Quân sĩ, tướng lĩnh nghe được danh ngôn bất hủ, thiếu chút nữa té vỡ đầu.

“Mọi người tập trung tinh thần, đốt lửa!” Phượng Tàn lần đầu tiên ném thừ được tư vị làm tướng quân, thật là uy phong ghê!

Binh sĩ nhận lệnh, tuyệt không chậm trễ, lập tức phóng hỏa.

Mười quả đạn pháo tề phát, chuẩn xác nhắm vào địch “Long, long, long.” Tiếng sét đánh không ngừng vang lên, ngay lập tức, trên mặt đất lở ra, người đứng trên mặt đất đều bị chấn động.

“A.” Kẻ địch bị trúng đạn pháo, không trọng thương cũng cầm chắc cửa tử.

Binh sĩ chết lặng. Lập tức chỉ cần phóng ra một quả xong, lại thêm một quả, vừa làm vừa sưng sốt.

Giữa tiếng pháo trận oanh tạc, chỉ có mỗi Phượng Tàn có thể giữ được vẻ mặt bình thản tự nhiên. Những người khác đều kinh ngạc đến chết khiếp, trợn mắt há hốc mồm.

Lạc Quân Khanh đứng lặng từ đầu chí cuối, kinh ngạc mà chứng kiến cảnh tượng. Vũ khí của Hoàng Tẩu là tối thượng, không cần tổn một binh một tốt cũng có thể giết được ngàn ấy. Ta chưa hề nghĩ tới. Không, không phải chưa từng nghĩ tới, là tưởng tượng cũng chẳng ra.

Vài vị tướng trấn thành không tham chiến lè lưỡi nhìn nhau, trong lòng đồng tâm nhất trí mà run sợ Hoàng hậu quá lợi hại. Thật sự là thượng thiên ban ân, có vũ khí này, sau này còn sợ chi ngoại xâm nữa!

“Lui lại, toàn lực lui lại!” Lâm tướng quân chật vật ra lệnh. Ngựa bị tiếng pháo làm kinh sợ, hồng lên vài lần. Lâm tướng quân xuống ngựa ngay, vừa lo chạy thực mạng, vừa ra lệnh binh sĩ của mình mau chuẩn.

Nhìn địch đã lui quân, Phượng Tần cũng hiểu không nên đuổi cùng giết tận, “Tốt lắm, tất cả mọi người dừng lại đi, bọn họ đều chạy rồi, cho bọn hắn một con đường sống đi.”

Nếu Hoàng Hậu đã ra lệnh thế, mọi người cũng không có dị nghị gì mà ngừng lại.

“Mọi người thu hồi đại pháo, quay về quân doanh chúc mừng đi. Sau trận chiến hôm nay, địch sẽ học được bài học nhớ đời. Trong một thời gian ngắn cũng không dám tấn công ta đâu.” Trải qua chiến dịch lần này, Lạc Quân Khanh cảm thấy vị Hoàng Tẩu này mới thực sự là người xứng đáng sánh đôi cùng Hoàng Huynh. Tuy rằng có điểm kỳ dị, nhưng thông minh tài trí, tâm địa thiện lương thì thế gian ít ai sánh bằng. Hoàng Huynh thật sự may mắn.

Lạc Quân Khanh đứng ở thành lầu thượng, đắm chiêu nhìn trời xa, đột nhiên nhớ tới kẻ đối lập với mình. Vì sao hai người lúc trước thề non hẹn biển, nay lại ra thảm hại thế này?

“Quân Khanh, chuyện gì thế? Tất cả mọi người quay về doanh trại, đệ đang nhìn cái gì?” Vốn chuẩn bị cùng mọi người, Phượng Tần thấy Hoàng Đệ bản thân xa xăm bèn hỏi.

“A!” Lạc Quân Khanh tỉnh lại, “Không có, Hoàng Tẩu, chúng ta đi thôi.”

58. Chương 58

“Quân Khanh, giờ ta nên công kích địch một lần nữa, chấm dứt chiến sự nhanh đi.” Mấy ngày sau trận pháo lũy lừng, hội nghị tướng quân lại họp, Phượng Tần nói ra chủ ý. Xa người yêu cả tháng trời rồi, Phượng Tần muốn tốc chiến tốc thắng, mơ ngày đoàn tụ.

“Nguyên Soái, mặt tướng tán thành chủ ý của Hoàng Hậu. Trận chiến mấy hôm trước thắng lợi, làm sĩ khí tăng cao. Chúng ta nên tốc chiến tốc thắng, đánh bại quân địch một mẻ, để coi sau này chúng còn dám bén mảng làm phiền Long Triều không.” Chu tướng quân nói, đã có đại pháo trong tay, sẽ không có chuyện trận này ta bại được. Thế cờ lật ngược rồi.

“Nhưng dù sao thì chúng cũng bị dụ một lần rồi. Ta nghĩ lần này chúng cũng chẳng ngu mà lại trúng kế tiếp cận thành lần nữa. Tính sao?”

Phượng Tần giọng thập phần tự tin mà rằng: “Khỏi cần lo lắng, ta có biện pháp.”

Phượng Tần vừa nói ra lời này, vài vị tướng quân mắt hiện tinh quang, “Xin hỏi Hoàng Hậu có biện pháp gì?”

Chẳng lẽ Hoàng Tẩu quên trong doanh trại có gian tế? Nếu nói ở đây, không phải là đem kế hoạch mà dâng lên trước miệng Thần Khê Quốc? Lạc Quân Khanh lợi dụng bàn che khuất, dùng chân nhẹ nhàng đá Phượng Tần một cái, ra dấu nhắc nhở.

Phượng Tần thừa dịp mọi người không để ý, nháy mắt ra hiệu cho Lạc Quân Khanh “yên tâm”.

“Đại pháo có thể bắn xa nhất hai trăm thước, mà lần trước chúng ta công kích bọn họ ở cự ly 150 thước. Ta nghĩ lần này bọn họ không dám tiến quá gần; nên chúng ta chỉ cần đứng cự ly 200 thước mà bắn là được rồi

.” Phụng Tồn đem chiến lược của chính mình nói ra. Thông minh như cậu, kinh nghiệm chiến đấu cũng không phải khó tiếp thu.

Xem ra Hoàng Tẩu có sách lược của chính mình. Bởi vì đại pháo là do một tay Phụng Tồn chế tạo ra. Người rõ nhất về đại pháo không ai ngoài Phụng Tồn, cho nên Lạc Quân Khanh tin tưởng sách lược cậu nghĩ ra dĩ nhiên phải hữu dụng hơn mọi người. “Ta thấy Hoàng Tẩu nói có lý. Chúng ta không ngại thử một lần, mọi người có ý kiến gì không?”

Vài vị tướng quân đưa mắt nhìn nhau. Cách Hoàng Hậu nghĩ ra cũng không phải không thực hiện được. Nếu chính mình chẳng nghĩ ra cái gì mà Nguyên Soái cũng đã tán thành thì cũng xuôi theo, “Chúng mày tướng cũng tán thành kế hoạch của Hoàng Hậu.” Chu tướng quân đại diện mọi người lên tiếng.

“Nếu tất cả mọi người tán thành, ngày mai cứ y kế hoạch tiến hành.” Lạc Quân Khanh quyết định nói. “Ngày mai Chu tướng quân và Lý tướng quân lĩnh quân nghênh địch tiến thành.”

“Mặt tướng lĩnh mệnh!”

=

“Khẩu kiến Nguyên Soái!”

“Miễn lễ.” Dừng xong bữa tối, Lạc Quân Khanh liền sang ngay lều trại của Phụng Tồn, muốn hỏi về kế hoạch tác chiến thực sự.

Đang nằm trên giường nhớ nhung chồng con, nghe được tiếng thỉnh an, Phụng Tồn lập tức xoay người đứng lên

“Là Quân Khanh a, vào đi.”

“Quân Khanh quấy rầy Hoàng Tẩu, Quân Khanh lần này đến là vì.”

Hắn còn chưa nói xong, Phụng Tồn liền đoán được, “Đệ tới là vì kế hoạch thực sự của ngày mai?”

“Hoàng Tẩu quả nhiên thông minh hơn người.”

Lạc Quân Khanh khen ngợi làm cho Phụng Tồn có chút ngượng ngùng, “Không thông minh được như đệ nói đâu, nhưng cũng cảm ơn lời khen tặng.”

59. Chương 59

“Hoàng Tẩu, chúng ta trở lại chuyện chính. Quân Khanh xin Hoàng Tẩu cho biết chiến lược ngày mai.”

“Quân Khanh, đệ còn nhớ rõ đầu xe gỗ dùng để vận chuyển đại pháo lần này?”

Kỳ quái, Hoàng Tẩu sao tự nhiên lại hỏi vấn đề này? “Nhớ rõ a.”

“Đầu xe gỗ này cần tỉ mỉ sửa lại. Bình thường một khẩu đại pháo cần có năm đến sáu nam tử khỏe mạnh điều chỉnh hướng quay; Nếu chuyển sang dùng đầu xe gỗ kia, chỉ cần hai người là ổn rồi. Cho nên, trên chiến địa có thể dùng đầu xe gỗ xoay chuyển nòng đại pháo, nhắm vào hướng công kích động của đối phương.” Phụng Tồn giảng giải rõ ràng.

Lạc Quân Khanh bưng tỉnh đại ngộ, “Hoàng Tẩu, Quân Khanh quả thực muốn bái người làm sư phụ. Người chế tạo ra vật gì cũng là tinh diệu vạn phần. Xưa nay Quân Khanh chưa từng nghĩ tới, đọc qua, chứ đừng nói là dùng tới. Người thật sự quá thông minh, Quân Khanh cam bái hạ phong.”

Phụng Tồn xua tay nhúc nhúc đầu nói: “Không có lợi hại như đệ nói đâu. Tất cả trước kia ta đều học rồi. Nếu đệ muốn, sau này có thời gian ta sẽ dạy lại đệ. Nói thật, ta cũng chưa từng nghĩ những gì trước kia ta học lại hữu dụng đến thế trên chiến trường.”

“Vây Quân Khanh xin tạ ơn Hoàng Tẩu trước. Sau này có thời gian, Quân Khanh chắc chắn sẽ tận tâm theo học Hoàng Tẩu.” Lạc Quân Khanh hai tay ôm quyền hành lễ, vái Phượng Tần một vái.

“Hoàng Tẩu, thời gian không còn sớm, Quân Khanh không quấy rầy người nghỉ ngơi. Đệ còn bố trí phương án tác chiến ngày mai, cáo từ.”

“Ừ.” Phượng Tần gật gật đầu. Lúc Lạc Quân Khanh đứng ở cửa trại, Phượng Tần quan tâm nói: “Đệ cũng nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai mới có tinh thần tốt mà đánh giặc chứ.”

“Quân Khanh tạ ơn Hoàng Tẩu quan tâm.”

“Ngủ ngon.”

Lạc Quân Tường đang nằm trên Long Sàng nhớ người yêu, bỗng nghe thấy bên ngoài có tiếng thì thầm truyền vào.

“Lão nô khấu kiến Tam Hoàng Tử.” Tiêu công công sợ kinh động đến Hoàng Thượng, nhỏ giọng thỉnh an.

“Tiêu công công, Phụ Hoàng ngủ chưa thế?” Lạc Tử Vũ mặc áo ngủ, tiến tới trước mặt Tiêu công công hỏi.

Theo lý mà nói, muộn thế này rồi, một mình Lạc Tử Vũ 4 tuổi không thể lang thang đến trước cửa phòng Lạc Quân Tường. Thực ra lúc đầu Lạc Quân Tường muốn ban cho Lạc Tử Vũ một phủ đệ riêng, nhưng Phượng Tần thấy con còn quá nhỏ, không muốn để con xa mình quá nên Lạc Quân Tường lại phá lệ một lần, cho phép Lạc Tử Vũ ở lại Vĩnh Tường Cung, chờ nó lớn hơn mới dọn sang phủ riêng.

“Hồi bẩm Tam Hoàng Tử, cũng như thường lệ, Hoàng Thượng giờ chắc đã ngủ rồi. Xin thứ cho lão nô lớn mật hỏi, không biết Tam Hoàng Tử vẫn an Hoàng Thượng muộn như thế là có chuyện gì?” Có thể là có chuyện hệ trọng gì chăng? Nhưng lúc Hoàng Thượng nghỉ ngơi thì không muốn có người quấy rầy, ách, trừ Hoàng Hậu ra nhé.

“Đã ngủ rồi à.” Lạc Tử Vũ lập tức xì mặt, “Quên đi vậy, ta trở về ngủ là được.”

Nghe thấy nhi tử có việc tìm chính mình, Lạc Quân Tường xuống giường, hô lên: “Tiêu công công, để Tử Vũ vào đây.”

“Vâng, lão nô tuân mệnh.” Tiêu công công mở cửa cho Lạc Tử Vũ tiến vào.

“Nhân thần tham kiến Phụ Hoàng.” Lạc Tử Vũ thi lễ với Lạc Quân Tường.

“Tử Vũ mau bình thân, nơi này không có người ngoài, lễ nghi phiền phức miễn đi.” Lạc Quân Tường vỗ vào chỗ trống bên người mà nói: “Ngồi đây, nói cho Phụ Hoàng biết muộn thế vẫn tìm ta là vì chuyện gì?”

Lạc Tử Vũ ngồi xuống cạnh Lạc Quân Tường, ánh mắt ửng đỏ, tích tắc sau khóc nức nở: “Phụ Hoàng, Tử Vũ nhớ phụ thân quá. Phụ thân đi biên quan đã bao ngày rồi, Tử Vũ chưa từng rời xa phụ thân lâu đến thế.” Dù sao Lạc Tử Vũ cũng chỉ là một hài tử có 4 tuổi, mà Phượng Tần là người cha thân cận nó nhất, có hành động như thế cũng là chuyện thường tình.

Nghe vậy, Lạc Quân Tường khẽ xoa đầu nó mà nói: “Tử Vũ ngoan, đừng khóc, cha con sẽ mau trở về thôi. Tử Vũ biết cha con đang ở biên quan bảo vệ quốc gia mà.” Ai, chính mình cũng không phải đang nhớ đến phát cuồng hay sao. Ngày nào cũng ngủ cùng giường với người yêu, nay một mình trống vắng, thấy sao cô độc quá.

Lạc Tử Vũ gật gật đầu, nó ngẩng đầu nhìn Phụ Hoàng ngồi bên cạnh, có vẻ như muốn nói gì nhưng lại không dám nói.

Thấy thế, Lạc Quân Tường hỏi: “Tử Vũ có chuyện muốn nói với Trẫm sao? Chỉ có hai cha con ta, có cái gì cần nói con cứ nói thẳng.”

“Phụ Hoàng, nhi thần đêm nay có thể ngủ cùng người được không?” Lạc Tử Vũ vừa nói, vừa dùng ánh mắt “mèo nhỏ đáng thương” nhìn Lạc Quân Tường.

“Cái này.” Từ xưa đến nay, chỉ có vua một nước mới có thể ngủ trên Long Sàng. Đã có Hoàng Hậu ngủ rồi, nhưng chưa từng có hoàng tử nào. Dù sao trong quy củ Hoàng Cung đã phá quá nhiều lần vì

Phượng Tần rồi, thêm lần nữa cũng có sao. Đẳng nào thì cũng chỉ thêm một người nằm thôi mà. Huống chi bị một đôi mắt giống người yêu như hệt ướt át cầu xin, có muốn lắc đầu cũng khó.

“Phụ Hoàng, không được à?” Thấy Phụ Hoàng lặng yên không nói, Lạc Tử Vũ thất vọng cúi đầu.

Ngay lúc Lạc Tử Vũ chuẩn bị xuống giường, Lạc Quân Tường mở miệng nói: “Không phải, con muốn ngủ với Phụ Hoàng thì cứ ở lại đi.”

Nghe vậy, Lạc Tử Vũ cười như nắng tỏa, “Tạ ơn Phụ Hoàng.”

“Tốt lắm, mau nằm xuống đây, sáng mai con còn phải tới Thư Viên cơ mà.”

“Vâng, Phụ Hoàng ngủ ngon.” Nó cũng làm động tác giống như trước khi ngủ với Phượng Tần, đứng lên đưa cái miệng hồng nhỏ nhắn áp vào mặt Lạc Quân Tường “Chụt!” một phát xong, nhanh chóng nằm xuống đắp chăn mà ngủ.

Lạc Quân Tường buồn cười lắc đầu, xem ra con mình học hết thói quen của người yêu rồi .

Lạc Tử Vũ dù sao cũng là trẻ nhỏ, nằm xuống không bao lâu liền ngủ . Đây là lần đầu tiên Lạc Quân Tường cùng ngủ với trẻ nhỏ. Nhìn mặt con yên lành trong khi ngủ, trong lòng có niềm vui sướng khó nói nên lời. Lạc Tử Vũ đang ngủ “lớn mật” quay sang ôm chầm lấy Lạc Quân Tường. Thân thể nó còn quá nhỏ nên không thể ôm hết được hình thể to lớn của cha, nên tay phải chân phải đều gác hết lên người Lạc Quân Tường.

Lạc Quân Tường đành phải nghiêng mình, mất tự nhiên mà vươn hai tay ôm lấy thân hình mập mạp của nó, làm cho mình nằm được thoải mái hơn. Thì ra thân thể trẻ con mềm mại yếu ớt nhường này. Không cẩn thận có thể gãy như chơi. Chăm chú nhìn mặt con, ngoại trừ ánh mắt rất giống người yêu, còn lại không có nét nào là không giống mình. Đây chính là con của mình và Tần. Mùi sữa vương người nó xông vào mũi Lạc Quân Tường, khiến mắt dần dần nhắm lại

60. Chương 60

Sau vài ngày nghỉ ngơi, binh sĩ mong chiến đến diên người. Lần trước vũ khí thần thánh mà Phượng Tần mang đến làm ai cũng tràn ngập kích động, trong lòng đều có một mục tiêu không hèn mà thống nhất: lần này nhất định phải đánh cho địch một trận tan tác tới bờ, nước chảy hoa trôi mới hả dạ, để chúng sau này không dám xâm phạm Thiên Triều nữa.

“Ta biết lần trước chúng ta đánh bại Thần Khê Quốc không tổn hại một binh một tốt, ai cũng thật hài lòng. Nhưng chúng ta không nên vì thế mà thả lỏng phòng bị, chủ quan bỏ dỡ, phải đánh tới khi chúng đầu hàng mới thôi.” Lạc Quân Khanh cao giọng nói.

Lạc Quân Khanh nói vài lời ngắn ngủi mà quân sĩ đồng loạt phục họa! “Nguyên Soái nói đúng! Đánh tới khi địch hàng mới thôi!”

“Tốt!” Lạc Quân Khanh giơ hai tay lên cao. Chúng binh sĩ im lặng : “Ta biết trận chiến hôm nay binh sĩ thực hưng phấn, nhưng chúng ta cũng không nên kiêu ngạo, đối với việc nghênh địch hay có liên quan tới địch cần tuyệt đối cẩn thận. Sách lược hôm nay, ai cũng phải chú ý lắng nghe thấu hiểu. Phải biết rằng trận này chúng ta chỉ có thể thắng, không thể bại!”

“Rõ!”

“Chu tướng quân.”

Nghe được Lạc Quân Khanh điểm tên mình, Chu tướng quân tiến lên hành lễ, “Có mặt tướng!”

“Giờ tướng quân hãy chọn ra một đội binh lính hùng mạnh, lệnh bọn họ cùng chiến xa ra trận.”

“Mặt tướng lãnh mệnh.” Nhưng “chiến xa” á? Trong quân có chuẩn bị chiến xa à? ‘Nguyên Soái, xin thứ cho mặt tướng ngu muội, Nguyên Soái nói chiến xa là ?”

“Chiến xa của ta chính là xe đã dùng chở đại pháo mấy hôm trước.” Nhìn về mặt ai cũng dần dần, Lạc Quân Khanh tiếp tục nói: “Trận chiến hôm nay vẫn chú trọng vào dùng đại pháo là chính, Chu tướng quân lãnh binh, đưa đại pháo tới trận tiền. Chúng ta truy kích bọn chúng, chúng chạy tới đâu ta đuổi tới đó.”

Quả nhiên là biện pháp tốt! Trừ một người nghĩ khác hẳn. Không xong rồi, sao kế hoạch chính lại bất đồng với dự nghị hôm qua? Nhưng mặt ngoài ai cũng tỏ vẻ hưng phấn vạn phần.

“Quả nhiên là chiến lược tinh diệu, Nguyên Soái anh minh.” Vài vị tướng quân tán dương hết lời.

Lạc Quân Khanh xua tay nói: “Kỳ thật chiến lược này là do Hoàng Tẩu nghĩ ra đấy.”

Đại pháo xuất hiện đã làm cho chúng nhân kính nể Phượng Tần lên tận trời. Lúc này tất cả mọi người đều cảm thấy Vương triều có Hoàng Hậu này, chính là phúc khí toàn dân.

“Hoàng Hậu anh minh! Hoàng Hậu anh minh!” Bọn lính giờ giáo trong tay mà gân cổ gào.

Được mấy vạn nhân khen ngợi như thế, Phượng Tần đỏ chín mặt vì ngượng, rồi lại không biết nói gì. Cũng may Lạc Quân Khanh nhìn ra, xen vào, “Mặt khác các vị tướng quân dẫn dắt vài đạo binh đi trước, che giấu tung tích của cánh quân Chu tướng quân.”

“Rõ, mặt tướng lĩnh mệnh!”

Quân đội đã chuẩn bị xong xuôi, có thể xuất phát, Phượng Tần đến trước mặt Lạc Quân Khanh nói: “Quân Khanh, ta có một thỉnh cầu.”

“Hoàng Tẩu ngàn vạn lần đừng nói như thế. Có cái việc gì cần cứ việc phân phó Quân Khanh làm là được.” Lạc Quân Khanh đáp lễ.

“Ta muốn lĩnh quân ra chiến trận. Ta là một nam nhân, bảo vệ quốc gia cũng là chuyện nên làm.” Phượng Tần về mặt kiên định mà nói.

“Ra chiến trường? !” Lạc Quân Khanh cùng Hứa Diệp phụng mệnh theo bảo hộ Phượng Tần cả kinh kêu lên.

61. Chương 61

“Đúng vậy.” Phượng Tần khó hiểu nhìn về mặt cả kinh há hốc của hai người kia. Ra chiến trường thôi mà, có gì mà phải trợn mắt há mồm đến thế?

Hứa Diệp quì một gối khấn cầu nói: “Hoàng Hậu, chiến trường là nơi nguy hiểm cực độ, mà Hoàng Hậu ngài là thiên kim chi khu (thân cảnh vàng lá ngọc), không thể có nửa vết thương tích, xin Hoàng Hậu cẩn thận nghĩ lại.”

Lạc Quân Khanh nói: “Hoàng Tẩu, ngài là Hoàng Hậu của Vương Triều, lại là quân sư trọng yếu của ta, không thể có nửa điểm tổn thất. Cho nên thỉnh ngài tạm ở lại trong trướng. Hơn nữa binh lính cũng đã quen sử dụng đại pháo rồi.” Điểm quan trọng nhất, Lạc Quân Khanh sợ Phượng Tần không thích nên không dám nói ra, chính là Lạc Quân Khanh hạ một đạo mật chỉ cho hắn. Phượng Tần không luyện qua võ công, không có năng lực tự bảo vệ mình, ngàn vạn lần không được ra trận. Trong lúc giải thích lý do, Lạc Quân Khanh còn nhấn mạnh năm chữ ‘ quân sư trọng yếu’ này.

Quân sư trọng yếu a! Chính Phượng Tần cũng không biết mình quan trọng đến thế, mình cũng không cảm nhận được đâu. Ha ha! Phượng Tần trong lòng đắc ý mà muốn cười toé toé. “Nếu như vậy thì ta đây liền ở lại quân doanh. Quân Khanh, chúc các người thuận lợi.”

“Vâng, có sách lược và đại pháo của Hoàng Tẩu, chúng ta nhất định phải thắng trận trở về.”

“Khởi bẩm Nguyên Soái, trống quân địch đã điểm.” Một gã binh tốt hốt hơ hốt hải chạy vào trong lều chủ soái mà tâu.

“Người ra ngoài trước đi.” Tuần tú nam tử phân phó: “Hôm nay ta tự mình cầm binh. Ta muốn thưởng thức một chút uy lực của đại pháo xem thực ra nó lớn cỡ nào. Lần trước không tốn một binh một tốt đã đánh bại đại binh của ta.”

Một gã tướng nói “Nguyên Soái tự thân xuất mã, thật sự là quá tốt. Chúng ta nhất định có thể đánh bại bọn chó má kia.”

“Lần trước chúng ta bị đánh bại là do tin tức sai lệch. Ta nghĩ bọn họ đã biết trong quân xuất hiện gian tế, cho nên đã tương kế tựu kế, thiết kế bẫy mà nhử ta.” Tuần tú nam tử phân tích rõ ràng.

“Thế tin tức hôm nay chúng ta có còn tin được sao?”

Tuần tú nam tử lắc đầu, “Không thể tin nữa. Nếu ta không đoán nhầm thì lần này chắc chắn cũng là một cái bẫy. Lần trước nghe các người hồi báo, đại pháo này chỉ tập trung tấn công một chỗ, cho nên chúng ta lần này cần vây quanh mà công kích.”

“Vây quanh công kích?”

“Đúng, chúng ta phân tán lực lượng, vây quanh quân địch. Cho dù chiến lược của chúng có giống hệt tin tức hôm qua nhận được, chúng ta cũng sẽ không thua được.” Tuần tú nam tử nói ra chiến lược lần này: “Nếu bọn họ trống trận đã điểm, chúng ta liền ứng chiến đi.”

“Vâng, mặt tướng tuân mệnh.”

Nguyên Soái hai bên không hẹn mà cùng ra trận, giống như đây là trận sinh tử cuối cùng. Thắng hay thua quyết định hôm nay đây, mà thua sẽ không còn nước góc đầu dây.

“Quân Khanh, hôm nay thật cao hứng khi gặp người, thế nào? Hôm nay bày ra bẫy gì nhử chúng ta đây?” Tuần tú nam tử hai tay ôm ngang kiếm mà khinh khỉnh: “Bẫy gì mà phải đến cỡ Nguyên Soái ra đây nhử mồi thế này?”

“Hừ, Hồ Dịch Trần, người hãy bớt sàm ngôn đi. Mang binh tới phạm Vương Triều của ta, hôm nay ta phải rửa nhục bại trận trước kia, chúng ta nhất quyết cao thấp.” Lạc Quân Khanh nhuyết kiếm sau lưng, chỉ thẳng vào tuần tú nam tử Hồ Dịch Trần mà khiêu chiến.

Hồ Dịch Trần dùng ánh mắt thâm tình mà hướng một Lạc Quân Khanh lạnh nhạt, trong lòng tự nhủ: Quân Khanh, chẳng lẽ hiện tại chúng ta chỉ có thể đối địch thôi sao? Là người đột ngột bỏ ta mà đi, chẳng lẽ ta đã làm sai chuyện gì? Người không nói một tiếng đã quay lưng bỏ đi, người có biết ta đau thương nhường nào? Người biết rõ hai ta quyết đấu, lấy võ công của người chắc chắn không địch lại ta.

Lạc Quân Khanh quay đầu tránh ánh mắt bi thương của hắn.

“Đông, đông, đông!” Trống trận lại khởi, binh lính song phương được lệnh tiến công, nhắm địch mà tàn sát. Ngay lúc gần tiếp cận đối phương, đội quân do Lạc Quân Khanh dẫn đầu tách ra hai bên, lộ ra đại pháo đã giấu vào giữa; Cùng lúc đó, quân của Hồ Dịch Trần vọt về phía trước cực nhanh, quân xếp thành vòng tròn mà vây quân Lạc Quân Khanh ở giữa.

Xem ra Hồ Dịch Trần đã đoán được việc chúng ta biết trong quân có gian tế. Hắn là kẻ thông minh, nếu đoán không ra mới kỳ quái, Lạc Quân Khanh trong lòng tự nhủ.

Mắt thấy quân Hồ Dịch Trần vây quanh quân mình, Lạc Quân Khanh hạ lệnh: “Chuẩn bị đại pháo, pháo khẩu hướng bốn phương tám hướng, tiến công!”

Nghe được mệnh lệnh, pháo binh nhanh chóng khởi động đại pháo, “Long, long, long.” Mười quả đạn pháo bắn ra, quân địch còn chưa tiếp cận đến người, đã bị đạn pháo nổ cho tan xương nát thịt.

Hoàng Tẩu thật lợi hại! Nhìn bọn lính kia mất mạng dưới nòng đại pháo trong chớp mắt, Lạc Quân Khanh lần thứ hai quỳ gối bái phục tài trí Phượng Tần, làm cho chính hắn cũng không khỏi nhớ tới khuôn mặt ngây ngốc của mình trước xe gỗ ngày hôm qua:

“Hoàng Tẩu, đầu xe này chỉ cần có 2 người điều khiển thôi à?” Lạc Quân Khanh đầu xe gỗ gắn thêm cái đòn bẩy cực đơn giản, lại nhìn sang đại pháo nặng nề trăm cân mà tám tráng hán mới có thể di chuyển nổi.

Phượng Tần kiên định gạt đầu, “Đương nhiên, người đừng xem thường nó nhé, nó có khả năng ấy.”

Lạc Quân Khanh nghiên cứu cái xe gỗ một chút, “Hoàng Tẩu, đệ còn có điểm không rõ. Đệ nhớ rõ lúc trước vận chuyển đại pháo đến chỉ cần dùng ngựa kéo, sao giờ phải sai người kéo?”

“Bởi vì ngựa là động vật. Đại pháo mỗi lần phóng ra đều phát ra tiếng nổ cực lớn. Ta lo tiếng nổ sẽ làm kinh động ngựa, cho nên cần người kéo.” Phượng Tần giải thích.

Lạc Quân Khanh nhất thời bưng tỉnh đại ngộ. Hoàng Tẩu đúng là chu đáo.

Cho dù là sử dụng chiến thuật vây quanh, nhưng binh lính Thần Khê Quốc còn chưa tiếp cận nổi địch binh đã bị oanh tạc cho kẻ thương người tử.

Bắt đầu nhận rõ chính mình căn bản không thắng nổi, nhân lúc quân vong còn chưa đến nửa, Hồ Dịch Trần la lớn: “Triệt binh! Lập tức toàn lực triệt binh!”

Thần Khê Quốc bắt đầu lui binh, lúc đội ngũ pháo binh của Chu tướng quân định tiếp tục tấn công, Lạc Quân Khanh lại ngăn cản nói: “Được rồi, Chu tướng quân, chúng ta cũng lui lại đi, giặc cùng đường cũng đừng truy kích nữa. Ta tin tưởng trải qua trận chiến lần này, bọn họ sẽ đầu hàng, chúng ta trở về đi.” Hơn nữa, Hồ Dịch Trần là người thông minh, hẳn biết tính toán sao cho tốt.

“Da! Thắng rồi!” Mấy vạn binh sĩ cao hứng hô vang.

Một hồi về đến quân doanh, tiến vào trại nghị sự, Hồ Dịch Trần lập tức ra lệnh cho tiểu quan theo hầu bên người: “Lập tức đem thư này cấp tốc dâng lên Hoàng Thượng, viết lại những diễn biến trong vài trận vừa rồi, nói chúng ta chỉ có đầu hàng, mới có thể hạ thiểu thiệt hại. Chúng ta căn bản không có biện pháp đánh thắng Vương Triều, cho dù có tăng binh trợ lực. Trừ phi chúng ta cũng có thể chế tạo vũ khí tương đương.”

“Vâng, thuộc hạ tuân mệnh.”

62. Chương 62

Kỳ quái, bình thường cho dù ta chỉ nghĩ tới việc đi vào Vĩnh Tường Cung nửa bước, Hoàng Thượng cũng không cho phép, hôm nay sao đột nhiên gọi người tuyên ta đến đây? Lâm Quý Phi mới vừa dùng xong ngự thiện đã bị triệu đến Vĩnh Tường Cung, đi giữa đường không ngừng suy tư.

“Lâm Nhi, con đã ở đây rồi à?” Vừa mới bước vào cửa Vĩnh Tường Cung, Cố Vệ Quốc đã thấy con gái, không khỏi kinh ngạc lên tiếng hỏi han.

“Là Hoàng Thượng tuyên con tới, cha cũng đến sao? Chẳng lẽ Hoàng Thượng cũng tuyên cha tấn kiến?” Nói cách khác, nếu không có chuyện, cha tuyệt đối sẽ không xuất hiện nơi này.

“Đúng vậy, ta cũng bị Hoàng Thượng truyền triệu.” Cố Vệ Quốc dùng ánh mắt cẩn thận ngó nghiêng xung quanh, khẽ thì thầm vào tai Lâm Quý Phi: “Lâm Nhi, có phải Hoàng Thượng đã phát giác gì không?”

Nghe phụ thân vừa nói như thế, Lâm Quý Phi chợt dạ, “Không thể nào, cha, chúng ta nên thật bình tĩnh, đừng có tật giết mình. Chúng ta cùng Hoàng Thượng có quan hệ gì ai cũng biết. Nếu có sự tình gì, sao lại hoài nghi chúng ta được. Cứ vào đó và tỏ ra không có chuyện gì. Nếu Hoàng Thượng hỏi han gì có quan hệ đến chuyện kia, chúng ta nhất định phải tiền hậu đồng nhất tỏ ra không biết.”

Nghe con gái nói xong, tâm trạng lo âu của Cố Vệ Quốc cũng có phần tạm lắng, “Vẫn là Lâm Nhi trấn định a, được, cha nghe lời con, đến lúc đó chúng ta cứ thống nhất cái gì cũng không biết, chẳng liên quan.”

“Kìa cha, chúng ta vào đi thôi.”

Lạc Quân Tường cùng Lạc Quân Tề ngồi ở đại sảnh Vĩnh Tường Cung, nghe thái giám tiến vào bẩm báo Cố Vệ Quốc phụ tử đã chờ ở cửa Cung .

“Truyền.” Lạc Quân Tường nói.

Thái giám thông truyền vừa lui xuống, Lạc Quân Tề nói: “Hoàng Huynh, Quốc Cữu và Lâm Quý Phi phụ tử lại cùng nhau tiến cung, thật đúng là không bình thường. Không biết lúc chạm mặt có thương lượng đại kế gì không đây.”

Lạc Quân Tường hừ lạnh một tiếng nói: “Sắp chết đến nơi , còn có thể thương lượng đại kế gì? Ta lại chẳng hiểu rõ hai tên phụ tử đó. Cùng lắm là lảng tránh thôi chứ làm được trò gì.”

Lạc Quân Tề mở miệng định nói tiếp thì Cố Vệ Quốc cùng Lâm Quý Phi hai người đã vào đến đại sảnh, tiến tới trước vương giá.

“Thần khấu kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế; khấu kiến Tề Vương Gia, thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế.”

“Nô tì khấu kiến Hoàng Thượng, Tề Vương Gia.”

“Bình thân.” Lạc Quân Tường mặt không chút thay đổi mà nói.

Được lệnh miễn lễ, hai cha con Cố Vệ Quốc thấy Hoàng Thượng sắc mặt lạnh tanh, mà cứ im lặng chẳng nói gì. Hai người lăm lét nhìn nhau, nhất thời không biết ứng phó sao. Bất đắc dĩ, Cố Vệ Quốc đánh vỡ lặng yên, “Không. . . . Không biết Hoàng Thượng tuyên thần cùng Lâm Quý Phi đến Vĩnh Tường Cung là vì chuyện gì?”

“A, không có gì.” Lạc Quân Tường cầm lấy một điệp chỉ đặt trên bàn, “Chỉ là Trẫm có vật này rất thú vị nghĩ muốn đưa Quốc Cữu và Quý Phi xem thôi mà.” Vừa lòng với sắc diện xanh lét của cả hai, Lạc Quân Tường tiếp tục nói: “Kỳ thật cũng không phải cái gì quan trọng đâu, nhưng cảm thấy thú vị, nghĩ muốn cùng mọi người chia sẻ một chút thôi mà. Tiêu công công, đưa điệp chỉ này cho Cố Vệ Quốc và Lâm Quý Phi xem qua nào.”

“Vâng! , lão nô tuân mệnh.”

Cố Vệ Quốc vươn hai tay hơi run rẩy mà đón nhận điệp chỉ từ Tiêu Công Công. Hai cha con cẩn thận xem, sắc mặt trắng bệch tựa giấy, rồi chuyển xanh, rồi tím dần.

Xem xong, Cố Vệ Quốc có phần ổn định tinh thần mà hồi tấu: “Hoàng Thượng, thần cảm thấy điệp thư này có vấn đề.”

“A? Có vấn đề?” Lạc Quân Tường cùng Lạc Quân Tề liếc mắt nhìn nhau. “Có vấn đề gì, Quốc Cữu cứ nói thẳng ra, đừng ngại.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng. Tất cả những chuyện viết trong này đều là chuyện nội bộ tối mật của vương triều ta, có vài việc đến giờ thần mới được biết. Xin thứ cho thần ngu muội, dám hỏi Hoàng Thượng điệp thư này ?” Cố Vệ Quốc giả bộ không biết, làm sao lại không nhận ra đây chính là thư tín mình gửi đi Thần Khê Quốc, may mà chỉ thiếu mỗi quan ấn của mình, cứ chối đến chết không nhận là xong.

“Chẳng lẽ Quốc Cữu không nhớ được chút gì về nội dung của điệp thư này sao? Nếu ta không nhớ lắm thì đây là nét chữ của Quốc Cữu mà?” Lạc Quân Tề nhú mày nói.

Nghe Lạc Quân Tề nói xong, tim Cố Vệ Quốc suýt nữa nhảy ra khỏi miệng. Hắn lập tức hô lên thảm thiết: “Hoàng Thượng, oan uổng a, ngài ngàn vạn lần đừng nghe tề Vương Gia nói nhảm. Thần đối với Tử Long hoàng triều trung thành và tận tâm, nhật nguyệt chứng giám. Đương kim Thái Hậu là thân muội muội của thần, Hoàng Thượng là ngoại tôn của thần. Thần tuyệt đối không làm việc thương thiên bại lý, phản bội giang sơn.”

63. Chương 63

Lâm Quý Phi lập tức hòa theo mà nói: “Vương Gia, người xem rõ rang. Tuy rằng có giống chữ viết của Quốc Cữu nhưng mô phỏng chữ viết có thiếu gì người làm được. Hơn nữa không có quan ấn của Quốc Cữu, Vương Gia sao dám khẳng định là Quốc Cữu viết chứ? Nô tì còn nghi ngờ không biết liệu người đang muốn mưu hại Quốc Cữu có phải là Vương Gia không kia. Hoàng Thượng và Quốc Cữu mà trở mặt, ở giữa ngư ông đắc lợi chẳng phải quá tốt đi; Còn nữa, Quốc Cữu vừa mới nói, sự tình viết trong này có nhiều chuyện ngài còn chưa biết, xin hỏi Vương Gia, Quốc Cữu đã không biết thì sao mà viết ra được? Chẳng lẽ Quốc Cữu có năng lực tiên tri? Ngài nói thế chứ có chứng cứ gì đối chứng không?”

“Cái này.” Tiệp nhân mở miệng cũng khá lẩm! Lạc Quân Tề bị nàng hỏi vặn, một câu cũng không thoát ra được. Đúng vậy, ta lại không có chứng cứ, chứng cứ Hoàng Huynh cầm sạch rồi nhá!

“Nói đến chứng cứ mới nhớ, chỗ Trẫm lại có không ít.” Lạc Quân Tường chậm rãi nói.

Hai cha con đang đắc thắng vạn phần bỗng nhiên bị dội gáo nước lạnh, trăm miệng một lời lấp bắp: “Hoàng Thượng. Hoàng Thượng ngài. có. chứng cứ?”

“Đương nhiên.” Lạc Quân Tường quay đầu phân phó Tiêu công công: “Tiêu công công, truyền họ vào.”

“Vâng! , lão nô tuân mệnh.”

Bọn họ? Bọn họ là ai? Cố Vệ Quốc phụ tử không ngừng hoảng hốt tự vấn.

“Khấu kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

“Bình thân.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng.”

Vừa mới thấy “bọn họ”, Lâm Quý Phi đã biết cái chày cái cối cũng chả mở nổi sinh lộ, chỉ mong Hoàng Thượng tin lời mình nói, nhưng chuyện đó có thể sao? Lâm Quý Phi ôm chút hy vọng nhen nhóm, giả ngu mà hỏi han: “Nô tì xin hỏi Hoàng Thượng, vài tên thái giám, thị vệ này làm được gì?”

Tiệp nhân này bản lĩnh cũng không tầm thường, Lạc Quân Tường ngoài cười nhưng trong không cười nổi mà thốt lên: “Xem ra Lâm Quý Phi quen các người là ai. Các người mau nói ra để nhắc nhở Lâm Quý Phi xem nàng đã gặp các người chỗ nào.”

“Vâng, nô tài tuân mệnh.”

Trong đó một gã ở Vĩnh Hòa cung làm thị vệ nhân đi lên từng bước nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, trong khoảng thời gian một tháng gần đây, Quý Phi nương nương thường xuyên ở Hoàng Thượng vào triều sớm đích thời gian lý đến Vĩnh Hòa điện đích.”

Một gã thái giám nhanh nhẩu nói: “Hồi bẩm Hoàng Thượng, theo lời Lâm Quý Phi, nàng mỗi lần đến Ngự Thư Phòng đều là lấy sách giúp Đại Hoàng Tử, còn những vấn đề khác, chúng nô tài cũng không rõ. Nhưng mỗi lần Lâm Quý Phi ra về đều cho chúng nô tài một ít ngân lượng làm phần thưởng, hơn nữa mỗi lần đều cẩn thận dặn dò chúng nô tài không cần nói lại với Hoàng Thượng.”

Lạc Quân Tường vừa lòng gật đầu, rồi mới quay sang Lâm Quý Phi nói: “Như thế nào? Có ấn tượng gì không? Biết bọn họ là ai rồi chứ?”

“A, Hoàng Thượng, nô tì nghĩ ra rồi!!! Bọn họ là thái giám và thị vệ trong Vĩnh Tường Cung, khó trách nô tì lại thấy quen thế. Hoàng Thượng, lời bọn họ nói rất chuẩn xác. Nô tì mỗi lần đi Ngự Thư Phòng đều là vì giúp Đại Hoàng Tử lấy thư tập tham khảo thôi mà. Hoàng Thượng ngày thường vất vả trăm bề, nô tì thấy chuyện này quá vất vả, không đáng để quấy rầy Hoàng Thượng.” Lâm Quý Phi ngoài mặt thì lễ độ nói cứng như chỉ cần nhìn cử chỉ cũng biết là hỗn vừa sắp thăng thiên.

“Giúp Đại Hoàng Tử lấy thư tập? Nội dung học của Thư Viên cần tham khảo sách ở Ngự Thư Phòng từ bao giờ?” Lạc Quân Tường tạm dừng một chút, “Thế sao không thấy Nhị Công Chúa và Tam Hoàng Tử phải chạy đến Ngự Thư Phòng hỏi han gì? Mấy đứa cũng học ở Thư Viên cơ mà.” Với Lạc Quân Tường mà nói, nữ tử lẫn nam tử đều phải học hành cho ra trò hết lượt.

“Cái này. Hoàng Thượng, Đại Hoàng Tử lớn tuổi hơn so với Nhị Công Chúa và Tam Hoàng Tử, nội dung học hành không giống, điểm này cũng không có gì kỳ quái a.” Lâm Quý Phi uốn lưỡi biện hộ.

Lạc Quân Tường giờ mới tự khen mình nhẩn nại quá giỏi: “Không giống à? Cần Trẫm tìm Thái Phó đến đối chất không? Vậy ý người nói là những người cùng tuổi đang học với Đại Hoàng Tử cũng cần đến Ngự Thư Phòng lấy thư tập chữ gì?”

“Phanh!!!!!!!!!!”

Lạc Quân Tường cuối cùng không thể nhịn được nữa mà đập thẳng tay xuống bàn, “Cố, Hải, Lâm! Gan người cũng to thật, người coi Trẫm là con nít lên ba sao?”

Mọi người vẻ mặt khiếp sợ nhìn Lạc Quân Tường. Thảm!!! Hoàng Thượng nộ khí xung thiên rồi !

Nhìn Lạc Quân Tường mắt trừng lớn, Lạc Quân Tề đứng cạnh không khỏi trầm nghĩ: Xem ra lần này Hoàng Huynh thật sự tức giận. Bình thường thì chỉ khó chịu mà to tiếng, giờ là thực sự phát hỏa. Nhiều năm không thấy lại, Lâm Quý Phi coi như xong rồi.

Từ nhỏ đến lớn, chưa từng bị Hoàng Thượng lời tên đầy đủ ra mà găm, Lâm Quý Phi bị dọa đến thiếu chút nữa á khẩu, hai chân mềm nhũn, quỳ xuống, “Hoàng. Hoàng Thượng.”

“Người nói người đến ngự thư phòng là để lấy thư tập, vậy người xem đây là cái gì!” Lạc Quân Tường lấy từ trong ngực ra vài tấm điệp thư, ném tới trước mặt hai kẻ đang quỳ, “Các người xem, đây chính là chứng cứ xác thực nhất. Vài ngày nay có phải Quốc Cữu nóng ruột vì không nhận được thư hồi âm của Thần Khê Quốc? Đó là vì thư từ đều bị Trẫm chặn được Thư này toàn có chuyện tối mật của triều đình, toàn chuyện chỉ có ta và vài vị đại thần biết được, cố Quốc Cữu người không biết sao? Hơn nữa trong thư này còn thấy nguyên án triện của người, các người thấy rõ ràng ! Các người còn muốn chống chế cái gì?”

Cố Vệ Quốc phụ tử nhặt thư lên, sắc mặt trắng bệch còn hơn cả giấy điệp.

Lạc Quân Tường nhìn mặt họ còn trắng hơn giấy, hừ lạnh một tiếng nói: “Tiện đây nói cho các người biết, kỳ thật Trẫm đã sớm biết là các người thông đồng với địch bán nước. Cố Hải Lâm nhất định sẽ ở trong cung ăn cắp cơ mật quốc gia, nên đã hạ mật chỉ cho thị vệ Vĩnh Tường Cung để ả tiến vào. Nhưng Cố Hải Lâm người thật đúng là dẫn hết chỗ nói. Người cho rằng người là Quý Phi của Trẫm, cháu gái của Thái Hậu, mẫu phi của Đại Hoàng Tử thì có thể tiến vào Vĩnh Tường Cung? Trẫm nói thẳng với người, cho dù là Thái Hậu, không có Trẫm phê chuẩn cũng không tiến vào nổi đâu!”

Nghe Lạc Quân Tường nói xong, xác định chính xác là quan án của mình lù lù trên mặt điệp thư, Cố Vệ Quốc phụ tử tuyệt vọng ngồi chồm hổm trên mặt đất, ngơ ngác cầm đầu nhòm đất.

64. Chương 64

“Quốc Cữu.”

Nghe được Lạc Quân Tường gọi tên, Cố Vệ Quốc ngẩng đầu lên.

“Nể tình quan hệ thân thích giữa chúng ta, Trẫm còn tôn xưng người hai tiếng Quốc Cữu. Người vào triều làm quan cũng đã nhiều năm, người hẳn là biết thông đồng với địch bán nước hậu quả thế nào rồi?” Lạc Quân Tường trầm giọng nhắc nhở.

Phàm có người thông địch bán nước, tội trước sau như một, bất kể thân phận: “chu di cử tộc”!

Cố Vệ Quốc phụ tử đột nhiên thấy trước mắt một mảnh hắc ám, vừa quỳ vừa lết đến trước mặt Lạc Quân Tường mà tóm lấy vạt Long Bào, khóc lóc kêu than: “Hoàng Thượng tha mạng a!”

Lâm Quý Phi khóc nhè cả lớp trang điểm mỹ lệ, “Hoàng Thượng, nô tì van cầu ngài, tha nô tì đi, Đại Hoàng Tử không thể không có thân mẫu, thỉnh người hãy vì Đại Hoàng Tử mà mở lượng khoan hồng. Một đêm phu thê, trọn đời ân nghĩa. Nô tì van cầu ngài.”

Lạc Quân Tường lắc đầu, nhắm mắt mà nói: “Lúc ngươi lựa chọn phản bội Trầm sao không nghĩ đến ta cũng là cha của Đại Hoàng Tử, cũng đối với ngươi một đêm vợ chồng trọn đời ân nghĩa?”

“Hoàng Thượng, thần thỉnh ngài tha mạng a, thần là cậu ngoại của ngài, là ca ca ruột của Thái Hậu. Ngài không thể chém đầu thần!” Nói đến Thái Hậu, Cố Vệ Quốc mắt lóe tinh quang, tựa như kẻ sắp chết đuối tìm được cái cọc bám giữa dòng nước xiết, “Đúng rồi, Hoàng Thượng, thần muốn gặp Thái Hậu, thần muốn gặp Thái Hậu, Thái Hậu nhất định sẽ tha thứ cho thần mà!”

“Thái Hậu? Ngươi muốn tìm Thái Hậu?” Lạc Quân Tường dường như đã sớm biết, chỉ tay ra cửa, “Ngươi xem, kia là ai?”

Cố Vệ Quốc cùng Lâm Quý Phi ngẩng đầu, mắt hướng theo tay Lạc Quân Tường, Thái Hậu từ một góc bước ra, đang được một thái giám dìu đỡ, sắc mặt nàng thập phần tái nhợt, rõ ràng tất cả những đối thoại vừa rồi đều nghe được rành mạch từ đầu chí cuối.

“Thái Hậu!”

“Cô!”

Cố Vệ Quốc cùng Lâm Quý Phi hai người quỳ khóc thảm thiết trước mặt Thái Hậu, “Thái Hậu (Cô), cầu ngài cứu lấy chúng ta. Chúng ta không thể bị tru di cử tộc. Phạm vi cử tộc đều là thân thích của ngài, van cầu ngài!!!! Chúng ta biết sai lầm rồi, thỉnh ngài tha thứ chúng ta đi.” Bọn họ vừa nói vừa dập đầu lia lịa trước mặt Thái Hậu.

Thái Hậu nhẹ nhàng mà nói: “Các ngươi mau nín đi, đứng lên, Ai Gia sẽ làm chủ cho các ngươi.”

“Tạ ơn Thái Hậu!” Thật tốt quá, có Thái Hậu ra mặt, chúng ta nhất định sẽ bình an vô sự mà. Cố Vệ Quốc cùng Lâm Quý Phi trong lòng mừng rỡ, lấy tay lau nước mắt tèm lem trên mặt.

“Mẫu hậu!” Lạc Quân Tường và Lạc Quân Tề nghe xong, nhin không được mà kinh hô. “Mẫu hậu già rồi hồ đồ sao? Bọn họ phạm vào đại tội như thế, người không những không trách cứ mà còn ra mặt cho họ! Có mẫu hậu ở đây, quá khó để định tội bọn họ. Chẳng lẽ lo cho ngoại gia quan trọng thế sao? So với Tử Long Hoàng Triều trọng yếu hơn? So với thân tử của người trọng yếu hơn?”

Thái Hậu giơ tay, ra hiệu cho hai người im miệng.

Lâm Quý Phi bèn giở chiêu làm nũng thường nhật với Thái Hậu, ôm lấy hai tay bà mà rằng: “Cô, Lâm Nhi van cầu ngài, ngài cứu Lâm Nhi đi, Lâm Nhi biết sai lầm rồi. Ngài hiểu rõ Hồng Nhi mà, cũng không muốn nó lâm vào cảnh mồ côi không thân mẫu đâu.”

“Ba!” một tiếng, ai cũng sững người khi âm thanh chất chứa vang khắp phòng nội. Lâm Quý Phi một tay che mặt, ánh mắt mở tròn khó tin nhìn Thái Hậu. Á hoàn toàn không thể tưởng được, cô trước nay luôn nhất mực cưng chiều mình nay lại mạnh tay đánh mình, cổ nuốt nước mắt mà rưng rưng, “Cô....., ngài. . . . đánh Lâm Nhi?”

“Đúng!” Thái Hậu lớn tiếng nói: “Ai Gia muốn đánh cho ngươi tỉnh. Ngươi nói, Ai Gia đối với ngươi có gì là không tốt ? Có đồ ăn ngon dùng tốt ta đều sai người mang sang cho ngươi. Ngươi muốn cái gì, Ai Gia đều tận lực lấy về cho ngươi, ngươi còn có cái gì không hài lòng chứ? Từ nhỏ, Ai Gia chăm ngươi lớn lên, trong lòng Ai Gia ngươi như con gái ruột, Ai Gia nhiều lần vì ngươi mà cãi vã với Hoàng Thượng, ngươi còn trong lòng còn có cái gì chưa phục, thấy gì chưa đủ? Giờ ngươi cấu kết người ngoài phản bội Ai Gia? Phản Tử Long Hoàng Triều? Ai Gia thật sự không thể tưởng được ngươi lại làm ra chuyện tán tận lương tâm, bán đứng thân nhân như thế này.”

“Cô.....”

Làm như không nghe được lời thỉnh cầu của Lâm Quý Phi, “Ba” một tiếng, Thái Hậu xoay người lại đánh Cố Vệ Quốc một vạ, “Ca ca, ngươi thật làm cho Ai Gia quá thất vọng! Ngươi thân dưới một người trên vạn người, còn gì thất vọng nữa? Vì sao phải làm nên chuyện thương phong bại lý như thế?” Thái Hậu lấy tay chỉ thẳng bọn họ mà rằng: “Sự tình bị phát hiện rồi, các ngươi mới cầu xin tha thứ. Có câu: thiên kim nan mãi nhất hồi đầu (ngàn vàng không mua nổi một lần quay đầu sám hối). Thành công mà có được lợi ích thì quá tốt cho các ngươi rồi, nhưng thử quay đầu mà nhìn xem hậu quả, bán nước cầu vinh, phản bội thân

tộc, có đáng giá hay không? Tru di cứu tộc liên lụy thân nhân, các người vì quyền thế đánh đổi ngàn này sao? Lũ cầm thú !!!!!”

“Tuy rằng các người người là huynh trưởng, người là chất nữ của Ai Gia, nhưng Hoàng Thượng dù sao cũng là con của Ai Gia.” Thái Hậu nhìn Lạc quân Tường, “Chuyện của các người, Ai Gia quản không được, hãy để Hoàng Thượng quyết định đi.” Nói xong, Thái Hậu nhắm mắt lại, nước mắt tràn mi chảy thông xuống hai má.

Lạc Quân Tường lần đầu tiên cảm nhận được tình cảm của thân mẫu dành cho mình. Cho tới nay, hẳn đều nghĩ người mẹ này chỉ chăm chăm lo cho ngoại gia, làm những chuyện vô lý bạc tình đều vì người nhà ngoại, giờ xem ra cũng không hoàn toàn như thế. “Người đâu, mau đỡ Thái Hậu lên ghế.”

“Vâng ! !”

Ngay cả Thái Hậu cũng không giúp mình, Lâm Quý Phi quỳ xuống trước mặt Thái Hậu: “Thái Hậu, Lâm Nhi làm như vậy là vì ai, cũng là vì Hồng Nhi thôi. Hồng Nhi làm Hoàng Đế rồi, thiên hạ cũng vẫn là của Lạc Gia Tử Long Hoàng Triều mà.”

Xem ra Thần Khê Quốc hứa hẹn thù lao cho Cố Vệ Quốc thật là không ít, Lạc Quân Tề hỏi: “A? Không biết Lâm Quý Phi sao lại nói thế? Thử nói xem, có thể Hoàng Huynh có thể nể tình mà sự nhẹ thì sao?”

“Phải Là như vậy.” Lâm Quý Phi dùng khăn lụa mà lau mắt, “Nếu chúng ta có thể giúp Thần Khê Quốc tiến vào Hoàng Triều, bọn họ hứa đem Hoàng Thỏ phân thành. Một phân thành hai. Cấp một phần. Một nửa cho cha làm. Làm thù lao.”

Như vậy so với mưu phản oán vị thì có gì khác biệt? Lạc Quân Tề nhin không được muốn mắng bọn họ: “Các người.”

Lạc Quân Tường ngăn cản nói: “Quân Tề, cứ để ả nói tiếp.”

Lâm Quý Phi rụt cổ lại, “Kỳ thật nô tì muốn để cha có được nửa giang sơn rồi, lập Hồng Nhi lên làm Hoàng Đế, Thái Hậu, ngài hiểu rõ hồng nhân nhất, ngài không phải vẫn muốn để nó nối đế nghiệp sao?”

Không thể tưởng được tiện nhân này tâm địa sâu xa đến thế, khó trách tự nhiên lại thay đổi chủ ý mà giúp mình, Cố Vệ Quốc gào thét trong lòng nhưng vì ngại Hoàng Thượng và Thái Hậu nên không dám nói nên lời.

“Đúng, Ai Gia cũng thực muốn thế, nhưng không phải theo cách này, làm như Hồng Nhi giống như kẻ sát phu.” Thái Hậu thâm thía buông lời.

“Không phải làm như thế! ?” Đột nhiên, Lâm Quý Phi đề cao âm điệu, kích động thét to: “Cho tới nay, Thái Hậu đều nói sẽ thuyết phục Hoàng Thượng phong nô tì làm Hoàng Hậu, lập Hồng Nhi làm thái tử, kết quả thì sao? Kết quả Hoàng Thượng rước tiện nhân Phượng Tần từ lãnh cung ra, chẳng những lập hẳn làm Hậu, còn trọng hậu mà cho bọn họ ở Vĩnh Tường Cung! Còn ta thì sao? Cái gì cũng không có, Phượng Tần chỉ là một nam nhân tài sắc tầm thường, trong cung bất luận phi tần nào cũng đẹp hơn hẳn! Ta vì cái gì mà lại chịu dưới trướng một nam nhân tầm thường vậy chứ? Ta không phục! Ta không phục!”

Nghe vậy, Thái Hậu khổ sở mà khóc, tự trách: “Đều là lỗi của Ai Gia, Ai Gia không nên hứa hẹn như vậy với người, là Ai Gia giáo dục người sai lầm rồi.”

Lạc Quân Tường an ủi nói: “Mẫu hậu, ngài đừng khổ sở, ả biến thành như vậy là do tâm tư hướng quyền lực mù quáng, không liên quan đến ngài.” Không biết có phải vừa nghe được những lời vì nghĩa diệt thân của Thái Hậu mà cảm động, Lạc Quân Tường cảm thấy xích mích giữa mình và mẫu thân bấy lâu nay tiêu tan hết.

“Hoàng Thượng, Lâm Nhi biến thành như vậy Ai Gia cũng có trách nhiệm, con nể mặt Ai Gia, tạm tha nàng đi.” Thái Hậu vì Lâm Quý Phi mà cầu tình xong, nói với chất nữ: “Lâm Nhi, người hiện tại là tội nhân, không đủ tư cách giáo dưỡng Hồng Nhi. Sau này Hồng Nhi sẽ sống với Ai Gia, để Ai Gia nuôi dạy nó. Dù sao đứa nhỏ cũng vô tội mà. Hoàng Thượng, an bài như thế được chứ?” Cuối cùng, Thái Hậu vẫn phải hỏi ý kiến Lạc Quân Tường.

“Đề nghị của mẫu hậu cũng rất chí lý. Cứ làm theo vậy đi.” Dù sao cũng có nghĩa phu phụ, lại là thân mẫu của Hoàng Tử, không thể quá tuyệt tình.

“Cố Hải Lâm tiếp chỉ, giờ Trẫm ban cho người pháp danh Tịnh Tâm, tu ở Trữ Tâm Am, cả đời này không được rời khỏi đó. Nể tình người là thân mẫu của Đại Hoàng Tử, năm Đại Hoàng Tử 16 tuổi sẽ cho phép đoàn tụ với người một lần.” Trữ Tâm Am là am ni cô nổi tiếng ở Giang Nam, tuy rằng tử tội có thể miễn, nhưng vạ khó tránh, phạm vào đại tội như thế, Lạc Quân Tường hy vọng nàng ở nơi đó tĩnh tâm xám hối.

Lâm Quý, không, Tịnh Tâm Sư Thái cũng biết đây là hình phạt nhẹ nhất có thể. Nàng cung kính dập đầu mà hành lễ với Lạc Quân Tường và Thái Hậu, “Thần. Bần ni tạ ơn Hoàng Thượng, tạ ơn Thái Hậu tha tử tội.”

Đưa Tịnh Tâm Sư Thái đi rồi, Cố Vệ Quốc trở thành trung tâm chú ý.

“Không biết mẫu hậu định xử trí Quốc Cữu thế nào?” Lạc Quân Tường hỏi.

Ai Gia mặc kệ, Hoàng Thượng là vua một nước, việc này tự Hoàng Thượng quyết định đi. Hoàng Thượng đã xử nhẹ cho Lâm Nhi, nếu buông tha cho cả Quốc Cữu nữa thì chỉ sợ trong triều đại thần sẽ có sở dĩ nghị a.”

“Thái Hậu, người không thể thấy chết mà không cứu được a. Dù sao ta cũng là thân sinh huynh trưởng của người, người nhần tâm nhìn huynh trưởng duy nhất của mình bị chém đầu sao?” Cố Vệ Quốc quỳ khóc liên hồi.

“Ca ca, không phải là Ai Gia không muốn cứu a, là Ai Gia lực bất tòng tâm. Người phải biết rằng tội người phạm là đại tội ngập trời.” Thái Hậu lấy tay bóp trán xua đi cơn đau đầu đang kéo tới, “Ai Gia thật sự không rõ người vì sao phải làm thế, chẳng lẽ Ai Gia cho người địa vị quyền thế còn chưa đủ sao?”

Xem ra Cố Vệ Quốc đã mất hết hy vọng, không còn kiêng nể quân thần gì nữa mà nói thẳng, “Không đủ, tuy rằng ta một danh Quốc Cữu thật dễ nghe, trên vạn người dưới một người, nhưng thực quyền ở đâu? Làm gì cũng phải theo chỉ thị của mẫu tử các người, ta không bao giờ ... phải như vậy nữa ! Ta phải có thực quyền, không phải con rồi để các người giật dây sai khiến! Ta không cần thân dưới một người, ta phải cao cao tại thượng! Ta phải làm Hoàng Đế!”

Thái Hậu lắc đầu, nhíu mày, “Hoàng Thượng, Quốc Cữu đã muốn điên rồi, Ai Gia đi trước, người tự xử lý đi, không cần bận khoăn cho Ai Gia. Bất luận xử lý thế nào Ai Gia đều không có dị nghị.”

“Nhi thần cung tiễn mẫu hậu.” Lạc Quân Tường cùng Lạc Quân Tề đồng thanh nói.

Thái Hậu rời, Lạc Quân Tường nắm hai tay ra sau, nhìn Cố Vệ Quốc vẫn đang quỳ trên mặt đất không ngừng lẩm bẩm “Ta phải làm Hoàng Đế, ta phải làm Hoàng Đế.” rồi ra lệnh cho hạ nhân: “Tiêu công công, hạ khẩu dụ của Trẫm.”

“Vâng ! !”

“Cố Vệ Quốc thông địch phản quốc, mưu đồ soán vị tạo phản, phạm tội tày trời! Chiếu theo vương pháp, tru di cửu tộc! Ngày mai bắt đầu xét phủ, bắt giam thân bằng quyến thuộc, những người có liên quan, sau đó tiến hành lệnh trảm, không được lảm lẩn gì!” Lạc Quân Tường xoay người, quay lưng với một Cố Vệ Quốc phát cuồng vì mộng xuân thu đại đế, “Người đâu, đưa Cố Vệ Quốc vào tử lao, bất luận là ai cũng không được thăm viếng!” Dù sao cũng là thân cữu của mình, Lạc Quân Tường thật sự không muốn phải tuyệt tình đến vậy, nhưng quốc hữu quốc pháp, làm Hoàng Đế kỳ thật chẳng dễ chút nào.

65. Chương 65

Hai ngày sau, thời tiết ôn hòa, diều ngừ hương hoa, Lạc Quân Tường ngồi trong Ngự Thư Phòng phê duyệt tấu chương. Làm đã lâu, Lạc Quân Tường buông bút lông trong tay, nhìn cảnh sắc bên ngoài qua khung

cửa, nghe điều ngữ thánh thót, không tự chủ được mà hồi tưởng ngày đó thời tiết cũng ôn hòa, dễ chịu thế này.

Một tay vân vê cằm, ánh mắt lạc thần, Lạc Quân Tường hồi tưởng về chuyện mấy tháng trước xảy ra cũng tại Ngự Thư Phòng này.

Phượng Tần ngồi ở chỗ kia, bắt đầu nhìn đồng sách vở trên bàn. Lạc Quân Tường lại bắt chép “Bách Gia Tính” lại một lần. Ai, trời đẹp như thế, không học là tốt nhất. “Bách Gia Tính” hay ho chỗ nào chứ? Chớp mắt thật nhanh, Phượng Tần đột nhiên nghĩ ra một cách, thế là cậu đứng lên, đi đến chỗ Lạc Quân Tường, thấy đồng tấu chương đã phê duyệt xong, an tâm mà ngồi ngay sau lưng người yêu, hai tay ôm lấy cổ, “Quân Tường, hôm nay thời tiết tốt thế, chúng ta không học nữa được không?” Để đạt hiệu quả tối đa, Phượng Tần còn nghịch ngợm thổi nhẹ vào tai Lạc Quân Tường một hơi.

Bị Phượng Tần lộng cho một trận như thế, Lạc Quân Tường đột nhiên cảm thấy một số chỗ trên thân thể nóng rực lên. “Không học à, thế không biết Hoàng Hậu của Trẫm giờ muốn làm gì?” Lạc Quân Tường lôi tay kéo cậu từ phía sau ra đằng trước, ấn xuống ngồi ngay trên đùi mình.

Làm cái gì à? Kỳ thật Phượng Tần cũng chưa nghĩ tới, chỉ là đột nhiên không muốn học thôi, “Hôm nay thời tiết tốt thế, ta không muốn học gì cả, muốn làm chuyện khác nhưng cũng không biết làm gì, không biết Hoàng Thượng có đề nghị gì hay nào?” Nói xong, môi Phượng Tần không ngừng lướt nhẹ qua môi Lạc Quân Tường.

Mắt Lạc Quân Tường lóe tà quang, quay sang ra lệnh cho hạ nhân: “Tiêu công công, Trẫm có chuyện cần thương lượng cùng Hoàng Hậu, người đi ra ngoài đi. Nhớ đóng cửa, bắt luận nghe được thanh âm gì, không có lệnh truyền của Trẫm, bắt luận ai cũng không được tiến vào.”

“Vâng, lão nô tuân mệnh.” Hoàng Thượng và Hoàng Hậu thật đúng là không phải luyện ái thông thường. Tuy rằng đây không phải lần đầu tiên nhìn thấy bọn họ thân mật như thế, nhưng người không muốn nhìn như Tiêu công công cũng không tránh khỏi đỏ mặt ngượng ngùng.

Nhìn tiêu công công đóng chặt cửa rồi, Lạc Quân Tường nói: “Tần, người đã không muốn chép Bách Gia Tính, Trẫm có cách khác giúp người bổ túc.”

“Cái gì? Học bổ túc?” Cái phải học còn học không xong, bây giờ còn phải học bổ túc? “Quân Tường, khó được một hôm trời đẹp, chúng ta có thể đi thả diều, đá bóng, hoặc là xuất cung du ngoạn cũng được, không cần học nữa được không?” Phượng Tần ngồi trên đùi Lạc Quân Tường mà vờn vẹo làm nũng.

Thừa dịp Phượng Tần không chú ý, Lạc Quân Tường một tay dúi đầu y xuống, áp thượng môi mình.

Phượng Tần trừng mắt thật lớn, “Ngô. Quân.... hà, ân. Phác tố nói. Phô tây sao?” (Quân Tường, người không phải vừa nói học bổ túc sao) Bởi vì môi đã bị Lạc Quân Tường không ngừng xâm lược, lời nói của Phượng Tần ngắn ngủn đứt quãng.

Lạc Quân Tường không thèm trả lời cậu, tiếp tục mê đắm trong nụ hôn của hai người, âm mưu lấy hành động để “dạy bổ túc” cho người yêu.

Lạc Quân Tường dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng khiêu khích đầu lưỡi đối phương, khiến khoang miệng của Phượng Tần có cảm giác ngứa ngáy, không còn tâm trí đâu mà hồi han nữa. Hai người dây dưa một hồi, môi ngậm môi, thân sát thân, tiếng rên rỉ bắt đầu vang lên.

Hạ thân cảm nhận được dương vật cứng nóng, Phượng Tần cuối cùng cũng hiểu được “học bổ túc theo cách khác” của người yêu là làm cái gì, nhưng nơi này là Ngự Thư Phòng, hơn nữa khoảng cách bàn học đến cửa không xa, bên ngoài còn có người nữa. Phượng Tần lấy tay đẩy Lạc Quân Tường ra, “Quân Tường, người muốn ta ta không phản đối, hơn nữa ta cũng muốn người mà.” Đối với mấy lời ái tình này, Phượng Tần cũng không hề ngượng ngùng bày tỏ, hoàn toàn thẹn thùng như người đương thời, “Nhưng nơi này là Ngự Thư Phòng, Tiêu công công và Hứa Diệp đang đứng ngoài cửa sẽ nghe được mất. Không bằng chúng ta trở về Vĩnh Tường Cung trước đã được không?”

Lạc Quân Tường cởi bỏ phát quan trên đầu Phượng Tần, một làn tóc đen nhánh xổ xuống, “Bọn họ đã sớm biết, Tiêu công công theo Trẫm lâu như thế, nghe Trẫm ra lệnh cũng hiểu Trẫm muốn làm gì. Hơn nữa Trẫm sủng hạnh Hoàng Hậu trong cung là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Bọn họ cũng sẽ tự hiểu mà.”

Nghe xong mấy lời nguy biến này, hai má Phượng Tần đỏ bừng như lửa, thiếu chút nữa là ngã lăn ra ngất.

Môi Lạc Quân Tường lại bắt đầu tấn công cổ thon trắng tựa ngọc của người yêu, “Ân. Quân Tường. Chúng ta trở về. Ân. Phòng được không?” Phượng Tần chưa từ bỏ ý định cầu xin.

“Không được, lần này là người khơi mào trước !!!!!” Lạc Quân Tường bắt đầu cởi bỏ thượng y của Phượng Tần, môi vẫn không ngừng hoạt động, nhưng là vẫn là cảm thấy không thỏa mãn, giật một phát gần đứt đai lưng. Phượng Tần lòng muốn ngăn cản nhưng lại chậm tay chậm chân, đai lưng đã trượt theo hông đánh “xoạt” xuống đất. Y phục bị lột bỏ, lộ ra bộ ngực trắng nõn cùng hai đóa thủ du hồng hồng, “Cái gì. Ta khơi mào á? Ta. A. Khơi mào lúc nào chứ?”

“Vốn Trầm cũng đã thèm rồi , nhưng thấy người phải chép bài nên bỏ qua để người tiếp tục học; Ai ngờ người thần nhiên đến khiêu khích Trầm, còn thổi vào tai ta, làm dục vọng của ta lại bùng lên, còn trách ai nữa? .” Lạc Quân Tường ngẩng đầu bắt chước Phượng Tần, thổi nhẹ một hơi vào tai y.

Phượng Tần cuối cùng cũng hiểu ra người mình yêu là kẻ nơi nào cũng có thể nổi hứng động dục cho được, Phượng Tần giờ biết hối hận muộn màng, “Nhưng mà. A.” Phượng Tần đang định nói thì bị Lạc Quân Tường cản lại, môi Lạc Quân Tường dích thần thần nhiên cắn vào đóa thủ du trên ngực cậu, dùng đầu lưỡi mà liên tục vừa hấp vừa liếm.

Phượng Tần thấy mình sắp vậy cơ trắng đầu hàng đến nơi , “Bọn họ ân. nghe thấy mất. A.”

“Tần, yên tâm, chỉ cần thả mình theo cảm giác là được.” Lạc Quân ngẩng lên an ủi, “Bọn họ không dám nghe lén hoặc nhìn lén, cũng không dám nói lung tung đâu.” Lạc Quân Tường bế Phượng Tần đặt lên bàn ngự, bàn tay to vung lên, dẹp mạnh sách vở với tấu chương qua một bên, còn lại mấy thứ vương vãi lung tung trên mặt đất , để chỗ cho trước là cái mông, sau là cả thân hình của đương kim Hoàng Hậu. (=)))

Lạc Quân Tường dùng đầu lưỡi không ngừng chạy dọc trên người Phượng Tần, tay cũng không nhàn rỗi, nhanh như chớp đã cởi xong ngoại y. Cảm giác hạ thân lạnh run, Phượng Tần mới biết quần đã bị lột sạch , toàn thân một mảng lỏa lồ nằm trên bàn ngự thường dùng phê duyệt tấu chương, nơi giữ Hoàng Ân.

Lạc Quân Tường tay không ngừng men xuống dưới, cuối cùng sờ đến ngọc hành của người yêu, giọng ma mị khiêu khích hỏi, “Thế nào, Tần, còn muốn về Vĩnh Tường Cung không?”

Bị khiêu khích đến mất hết lý trí, Phượng Tần lắc đầu thật mạnh, “Ân. Ta. Ta không biết. Ô. Đừng.” Nhưng dù sao cậu cũng chưa quên bên ngoài còn có người, nên tận lực cánh sinh mà nuốt lấy tiếng rên dâm loạn của chính mình.

Lạc Quân Tường một tay giữ chặt hai tay cậu, một tay cầm bút lông mà trườn theo ngọc thể của người yêu, “Tần, giờ Trầm sẽ dạy bổ túc cho người.” Đầu bút lông nhẹ nhàng kích thích lướt trên phiếm da thịt ngày càng ửng hồng, “Biết Trầm đang viết chữ gì đây không? Đoán không ra là phải chịu phạt nhé.”

“Không. Ân a. biết.”

Bút lông đột nhiên quét ngang qua ngọc hành đang ngẩng cao nóng bỏng, đột nhiên mang tới kích thích mãnh liệt, “Ân.” Phượng Tần cắn chặt môi dưới, ngăn không được tiếng rên từ họng tuôn ra, “Quân Tường. Người....A. Tha. Tha ta. được không. A.”

Vẻ mặt nửa như cự tuyệt, nửa như mời gọi của người yêu làm cho Lạc Quân Tường xém chút kìm không nổi. “Hư! Từ từ sẽ đến lúc mà, đừng nóng vội.” Bút mao mềm mại tiến vào âm nang. Phượng Tần vươn hai tay muốn đẩy bút lông ra, lại một lần nữa bị cánh tay kia chặn lại. Dục vọng không thỏa mãn, lại không được giải phóng lại không ngừng kích thích đại não của Phượng Tần, sự kiên quyết của người yêu làm cho cậu không thể nhịn được mà khóc ra tiếng, “Hư. Quân Tường. A.”

Thấy nước mắt của Phượng Tần , Lạc Quân Tường lập tức buông bút lông trong tay xuống, hôn hết nước mắt kia mà nói: “Được, được, Trầm không chơi nữa.” Tay cẩn thận bành ra môi dưới của Phượng Tần đã sắp bị cắn nát, “Ngoan, nhả ra, đừng cắn đôi môi của Trầm chứ.”

Nghe xong những lời này của hắn, Phượng Tần nhin không được mở to hai mắt trừng trừng nhìn hắn, trong lòng tự nhủ: cái gì mà môi của người, đây là môi của ta mà!

Lạc Quân Tường thân thủ cầm ngọc hành đã muốn sưng đỏ, tiết dâm thủy của Phượng Tần mà vuốt ve, dùng chính dịch thủy mà bôi trơn khắp thân ngọc hành, lại trượt thêm xuống dưới. Ánh mắt nhẹ nhàng, ôn nhu, chăm chú hướng theo tay, làm cho người hay hưởng thụ tình ái ôn nhu như Phượng Tần phải ngượng chín cả người, “Quân Tường. A. Đờng. Đờng nhìn.”

“Trẫm muốn xem mỗi biến hóa trên thân thể của Tần.”

Một trận khoái cảm theo phần eo hướng thẳng lên đại não, nổ cái “đoành”, Phượng Tần tiết dịch tràn tay Lạc Quân Tường.

Lạc Quân Tường buông tay Phượng Tần ra, tay kia dính đầy dịch tiết xâm nhập vào hạ đạo, chậm rãi thâm nhập, cảm giác được những chấn động nhẹ nhàng liên tục của Phượng Tần, “Tần, nếu thấy đau phải nói cho Trẫm biết.”

“Ân!” Phượng Tần kéo đầu người yêu xuống thấp, khê hôn lên môi, ánh mắt chứa chan tín nhiệm: “Ta biết người sẽ cẩn thận mà. Hơn nữa là người, ta không sợ.”

Tiểu huyết đã mở rộng, liền nuốt trọn bốn ngón tay, “Quân Tường. Ân. Ta muốn. có thể.”

Được Phượng Tần cho phép, Lạc Quân Tường cởi bỏ mảnh y phục cuối cùng trên người, tách hai chân thon dài kia, đặt hai bên hông mình, đỡ lấy eo nhỏ của người yêu, từ từ đưa Phượng Tần chậm rãi ngồi xuống, cúc huyết nuốt gọn lấy dục vọng phùng phùng của mình.

Mông nhẹ nhàng hạ xuống, tư thế này lần đầu tiên làm qua, vì sợ người biết mà phải ráng nhin không dám rên, cảm giác yêu đương vụng trộm, tất cả làm cho Phượng Tần điên cuồng không thôi, Phượng Tần gắt gao cắn lên vai Lạc Quân Tường, nhỏ giọng rên rỉ, không nhin được mà rơi lệ, nhưng lần này không phải vì không chịu được mà vì tình cảm quá mãnh liệt.

Sau một hồi khoái cảm ngập tràn, Phượng Tần lại một lần nữa bắn ra yêu dịch, lại cắn bả vai người yêu thêm phát nữa.

“A.” Lúc này đồng thời, Lạc Quân Tường cũng xuất tinh trong người tình nhân.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong lòng đều nghĩ nếu kiếp sau còn có thể bên nhau, chúng ta vẫn muốn bên nhau!

Tình cảm mãnh liệt qua đi, Lạc Quân Tường vận lại y phục cho hai người. Phượng Tần ngồi rũ trong lòng Lạc Quân Tường, đột nhiên nhớ tới những chữ người yêu viết lên người mình, bèn hỏi.

“Mấy chữ kia chính là ta yêu người.”

“Ta cũng yêu người, Quân Tường.”

Cuối cùng, do mệt mỏi quá độ, một Phượng Tần đau nhức từ đầu đến chân chỉ có thể nhờ Lạc Quân Tường bế về Vĩnh Tường Cung. Vừa ra khỏi cửa Ngự Thư Phòng, Phượng Tần ngượng chín người mà đem mặt vùi vào ngực tình nhân, cho đến khi nằm được trên giường ngủ của Vĩnh Tường Cung. Tận mười ngày sau, thái giám và thị vệ Vĩnh Tường Cung không thấy nổi mặt Hoàng Hậu ở bất cứ đâu.

Nghĩ đến đây, Lạc Quân Tường cúi đầu trong nhớ nhung tư tưởng riêng tư, bất đắc dĩ nỗi nhớ lại nổi lên: Ai, Tần đến bao giờ mới về đây? Nghĩ chuyện trước kia, thân thể lại nóng lên rồi.

“Nô tài tham kiến Hoàng Thượng.”

“Bình thân.” Lạc Quân Tường phục hồi tinh thần lại.

“Khải tấu Hoàng Thượng, Tề Vương Gia cầu kiến, mang theo thư tám trăm dặm cấp báo từ Khanh Vương Gia.”

Tám trăm dặm cấp báo? Nhất định là tin tức gì trọng yếu. “Truyền.”

“Vâng!”

Lạc Quân Tề tay cầm theo tín thư mà tiến vào, “Thần đệ khấu kiến Hoàng Huynh.”

“Bình thân, mau đưa cấp tín lên đây.”

“Phải”

Lạc Quân Tường cẩn thận mà đọc, biểu tình càng lúc càng lộ vẻ vui sướng tột cùng. Lạc Quân Tề thấy cũng đoán được là tin tốt lành rồi, “Hoàng Huynh, Quân Khanh viết gì thế?”

Lạc Quân Tường xem xong hưng phấn nói: “Quân Khanh viết lại là từ khi Tần đưa đại pháo đến trợ chiến, Thiên Triều ta không tổn một binh một tốt đã đánh bại Thần Khê Quốc. Thần Khê Quốc chẳng những đáp ứng việc ký hiệp ước hòa bình vĩnh viễn cùng ta, hàng năm tuân thủ tiến cống. Hơn nữa để cam đoan thành ý giao hảo, bọn họ còn đề nghị cho Vương tử Thần Khê Quốc cùng một Vương Gia của Thiên Triều ta thành thân, hai nước kết tình thông gia vững bền.”

“Cái gì? ! Một vị Vương Gia thành thân với Vương tử Thần Khê Quốc?”

Lạc Quân Tề nhất thời kinh hãi, trong triều chỉ có mỗi mình và Quân Khanh làm đến hàm Vương Gia. Cuộc sống độc thân ta còn hưởng thụ chưa xong mà, Lạc Quân Tề thật sự không cam tâm chấm dứt cuộc sống hưởng thụ tự do tự tại bây giờ, “Hoàng Huynh a, chúng ta có thể thương lượng chút được không?” Hắn a dua dịa nói.

“Không cần thương lượng. Người muốn gì Trẫm chẳng biết tởm rồi hay sao.” Lạc Quân Tường nói: “Người yên tâm, trong này viết rõ phải liên hôn với Khanh Vương Gia.”

Nghe xong, Lạc Quân Tề lập tức thở hắt ra, vỗ vỗ ngực nói: “Ô, làm ta sợ muốn chết. Không phải ta là tốt nhất. Nhưng sao bọn họ lại nhất định phải chỉ định Quân Khanh chứ?”

“Chuyện này Trẫm cũng không rõ, nhưng trong này có viết vị hoàng tử kia tháng sau sẽ đến Thiên Triều ta thương nghị. Trẫm lúc đó sẽ quyết định đàng hoàng. Dù sao đây cũng là chuyện hạnh phúc cả đời của Quân Khanh, không thể khinh suất được. Tần và Quân Khanh mừng 8 sẽ bắt đầu đưa quân quay về. Hôm nay mừng 7, vậy là ngày mai bọn họ bắt đầu xuất phát, ước chừng nửa tháng sẽ về tới.”

“Hoàng Tẩu sắp trở lại, Thần đệ nên chúc mừng Hoàng Huynh.” Lạc Quân Tề biết Lạc Quân Tường và Phượng Tần tình thâm ý trọng, cũng hiểu huynh trưởng nhớ người yêu đến mức nào.

“Thật hy vọng ngày đó có thể đến nhanh.” Lạc Quân Tường nói.

66. Chương 66

Hoàng Thượng và Hoàng Hậu của Tử Long Hoàng Triều đãi thiên hạ một bữa cho biết thế nào là yêu theo kiểu hiện đại ==))

Nghe tin quân cấp báo về, Lạc Quân Tường ra lệnh cho Tiêu công công: “Tiêu công công, truyền lệnh của Trẫm: Hoàng Hậu cùng với Khanh Vương Gia đã về tới trấn cách kinh thành không xa, trưa mai sẽ tiến về kinh thành, cho nên Trẫm hủy bỏ buổi tảo triều ngày mai. Tất cả quan viên đến giờ Tỵ tập trung tại cửa Đông thành nghênh đón, không được thiếu một ai!”

“Vâng, lão nô tuân mệnh.”

Buổi trưa mừng 8

Dân chúng xếp hàng dài chen chúc nghênh đón liền bị thị vệ liên tục khống chế. Trăm vị đại thần theo thứ tự hàm vị mà xếp trật tự hai bên. Lạc Quân Tường mặc Long Bào, đầu đội tử long kim quan đứng ở chính giữa. Giờ này khắc này tâm tình Hoàng Thượng bị kích động vạn phần, bởi người bấy lâu nay nhưng nhớ, chia lìa đã mấy tháng sẽ trở lại!

Tiếng vó ngựa, tiếng bước chân rầm rập chậm rãi truyền đến từ ngoài cổng thành, càng lúc càng lớn.

Thấy rồi! Hai bóng người cưỡi ngựa tiên phong chính là Phượng Tồn và Lạc Quân Khanh, dần dần hiện rõ trong tầm mắt. Phượng Tồn gầy hắc đi, làn da cũng phơi nắng đen không ít. Lạc Quân Tường chỉ hận không thể lập tức chạy tới mà ôm chầm lấy người yêu.

Tiến vào cửa thành, Phượng Tồn liền thấy ngay tình nhân đứng ở cách đó không xa, mặt mang mỉm cười chào đón mình. Cuối cùng cũng được gặp lại sao bao tháng dài nhưng nhớ, Phượng Tồn thật muốn lập tức nhảy xuống ngựa, chạy đến mà ôm ghì cho thỏa lòng mong nhớ. Ý nghĩ chưa qua, hành động đã rồi. Phượng Tồn nhảy xuống ngựa bước nhanh đến trước mặt Lạc Quân Tường, hai tay ghì vai dứt Hoàng Thượng, ngẩng đầu âu yếm nói “Quân Tường! Ta thật quá nhớ người! Nhớ người lắm! Nhớ người lắm. . . .” Mỗi lần ghì tay là một lần nói đứt quãng.

Hành động của Phượng Tồn khiến cho dân chúng trong thành biến thành Mộc Đầu Nhân (người đầu gỗ) hết cả thấy.

Phượng Tồn vừa tới trước mặt, Lạc Quân Tường đã đưa tay vân vê khuôn mặt trắng nhung nghìn nhớ của người yêu, chậm rãi cúi đầu, hôn lên đôi môi đỏ mọng gợi tình kia. Tiếp được đồng thuận của Phượng Tồn, Lạc Quân Tường đưa lưỡi tiến ngay vào trong. Hai người chìm trong lửa tình, hai bên giao triền quên hết xung quanh.

Nếu nói cái ôm của Phượng Tồn biến mọi người thành Mộc Đầu Nhân thì nụ hôn của Lạc Quân Tường quả là một đòn giáng khiến tất cả chúng nhân biến hết thành Hóa Thạch Nhân (người hóa đá).

Thì ra Hoàng Thượng là người cởi mở nhiệt tình như thế! Đây là ấn tượng của những ai chưa từng gặp qua Lạc Quân Tường.

Từ bao giờ Hoàng Thượng lại trở nên cởi mở nhiệt tình như thế? Hoàng Thượng không phải luôn luôn lãnh mạc nghiêm túc sao? Đây là suy nghĩ của một số người từng tiếp xúc với Lạc Quân Tường không ít.

Vài năm không gặp, Hoàng Huynh sao lại thay đổi nhiều đến thế? Trước mặt quần thần, tướng sĩ, dân chúng lại làm cái chuyện này! Xem ra Hoàng Huynh thật sự là vì Hoàng Tẩu này mà thay đổi quá nhiều. Đây là suy nghĩ của Vương Gia đã “chìm vào quên lãng” Lạc Quân Khanh.

Hoàng Huynh với Hoàng Tẩu thật là!!! Ân ái cũng phải tùy nơi tùy lúc thôi chứ. Ngày mai thượng triều các đại thần sẽ tấu đủ cho mà lãnh hết. Đáng kiếp lắm! Đây là ý nghĩ từ kẻ đã quen cảnh yên ương tùy tiện của Lạc Quân Tường không dưới chục lần – Lạc Quân Tề.

“Khụ, khụ!” Đến lúc Phượng Tồn không còn thở nổi nữa, cả người lả vào ngực Lạc Quân Tường, Lạc Quân Tề không thể không nhắc nhở đôi tình lữ mấy năm chẳng khác đêm tân hôn này một chút “Này, Hoàng Huynh, Hoàng Tẩu, không phải Thần đệ muốn phá quấy hai người đâu. Nhưng Thần đệ phải nhắc hai người một chút, hai người hôn nhau đến gần cả khắc rồi, Thần đệ sợ mấy trăm người vây xem ở đây té xỉu hết mất.”

Lời nói của Lạc Quân Tề làm cho đôi tình lữ kia đang tình nồng ý đượm mà bưng tỉnh. Sắc mặt cả hai lộng đỏ như gấc chín, xém chút nữa không kiềm chế nổi.

67. Chương 67

Phượng Tồn tựa đầu vào vai Lạc Quân Tường mà thở dốc. Trời ạ, mất mặt đến thế là cùng!!!! Sao lại đồng thuận hôn Quân Tường trước mặt bao người như thế chứ, mà lại chơi cho vừa sâu vừa dài. Phượng Tồn ngẩng đầu trộm nhìn tình nhân một chút, kinh ngạc phát hiện đáng Hoàng Thượng lần đầu tiên lộ vẻ xấu hổ. Kỳ thật không chỉ Phượng Tồn mà hai huynh đệ từ nhỏ khăng khít là Lạc Quân Tề và Lạc Quân Khanh cũng mới lần đầu tiên trong đời chứng kiến.

Lạc quân khanh nhìn ra huynh trưởng đang xấu hổ, liền tiến lên giải vây: “Thần đệ quân khanh tham kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Lạc Quân Tường một tay ôm ngang lưng Phượng Tồn, tay kia đưa về sau lưng mà lệnh, “Bình thân.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng.”

Lạc quân khinh hành lễ làm cho cả đồng Hóa Thạch Nhân bưng tỉnh, tất cả đại thần quỳ xuống nhất tề hô: “Chúc mừng Hoàng Hậu, Khanh Vương Gia chiến thắng trở về!” Dân chúng thấy thế cũng quỳ rạp mà tung hô: “Chúc mừng Hoàng Hậu, Khanh Vương Gia chiến thắng trở về!”

“Mọi người bình thân!” Lạc Quân Tường cao giọng nói: “Hôm nay là ngày Hoàng Hậu và Khanh Vương Gia chiến thắng Thần Khê Quốc dẫn binh hồi triều, Trẫm phi thường cao hứng, cho nên tuyên bố ngày mai bắt đầu đại xá thiên hạ ba ngày để mừng thắng lợi!”

Ngoài Phượng Tần ra, tất cả đều quỳ tạ thánh ân: “Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Còn nữa, tất cả công thần trong trận này đều luận công ban thưởng!” Nói xong, Lạc Quân Tường cùng Phượng Tần ngồi lên mã xa đã chờ từ lâu, xuất phát hồi cung .

Ngoài xe vang vọng tiếng hét đồng thanh, “Hoàng Hậu, Khanh Vương Gia chiến thắng trở về rồi!” “Hoàng Thượng đại xá thiên hạ ba ngày!” “Hoàng Thượng vạn tuế!”

Ngay sau bữa tiệc hôn mê no mất thiên hạ của Hoàng Thượng và Hoàng Hậu, dân chúng ai cũng ca tụng Tử Long Hoàng Triều Hoàng Thượng - Hoàng Hậu ân ái vô cùng. Sau đó còn lắm học giả gom góp tư liệu và viết thành tập lục, (mà tư liệu ai cấp thì lúc này xin miễn đề cập) rồi tiểu thuyết, lại còn nghe nói cung không đủ cầu, có tác phẩm mùi mẫn đến độ cháy chợ phải bán đấu giá!

68. Chương 68

Xe ngựa trở lại Vinh Tường Cung rồi, Lạc Quân Tường lập tức kéo Phượng Tần vào phòng ngủ, còn đuổi hết hạ nhân ra ngoài. Mới bước vào cửa, Lạc Quân Tường liền ôm cổ Phượng Tần, môi đã áp thượng đôi môi đỏ mọng, run rẩy gọi tình mà chờ mong của người yêu, tiếp tục trút chìm trong nụ hôn nồng nhiệt tại cửa thành khi này.

Khôi giáp, mũ giáp, long bào, long kim quan cao quý của Hoàng Triều, nhất kiện nhất kiện đều rớt huych xuống đất. Mấy tháng nhung nhốt khát khao trong khắc này tràn ra như nước vỡ bờ.

Tuy rằng rất muốn tiếp tục ân ái, nhưng lý trí dành để chăm sóc tình nhân của Lạc Quân Tường vẫn tồn tại. Phượng Tần vừa từ biên quan liên tục mười ngày cưỡi ngựa trở về, bảo là không tiểu tụy chả ma nào tin được, nên hai người chỉ làm ở phòng ngủ một lần, phòng tắm một lần. Sau cùng, Lạc Quân Tường tận tay đem người yêu đã mệt mỏi rã rời đi tẩy rửa sạch sẽ, kim nén dục vọng mà thay đổi xiêm y và ôm bảo bối về giường.

Nằm vào chăn rồi, Lạc Quân Tường nghiêng thân một bên, thoải mái đưa mắt ngắm nhìn người yêu say ngủ. Ngón tay thon dài lần theo dung nhan đang lơ mơ trong giấc ngủ. Cảm giác người yêu đã trở lại bên mình thật là quá hạnh phúc!

“Ân? Quân Tường.” Phượng Tần chậm rãi mở to mắt, mỉm cười, tay vươn từ trong chăn mà vuốt ve khuôn mặt mình.

“Sao không ngủ thêm lúc nữa? Trẫm làm người tỉnh giấc à?” Lạc Quân Tường nhẹ giọng hỏi.

“Không phải.” Phượng Tần lắc đầu, “Ta còn chưa ngủ được, muốn tâm sự với người một chút. Xa người mấy tháng, không ngày nào là ta không nhớ, đặc biệt là lúc gần về đến kinh thành, ta thật sự hận không thể mọc cánh mà bay nhanh về được.” Nếu có phi cơ thì tốt rồi, vút phát là về đến nơi. Nhưng Phượng Tần đại mà nói ra với người yêu, có nói cũng chẳng hiểu mà có hiểu rồi thì mình cũng chẳng chế tạo nổi.

“Trẫm cũng rất nhớ người, Trẫm sau này không bao giờ ... cho phép người rời xa Trẫm lâu thế nữa .” Lạc Quân Tường kéo Phượng Tần lại mà hôn, hai người nhất thời không nói được câu nào.

“Đúng rồi, Quân Tường, mấy tháng nay Vũ Nhi sao rồi? Có ngoan không?” Phượng Tần thấy mình chẳng thể làm cha tốt được, trở về lâu thế mới nhớ đến đứa con, “Thật sự rất muốn ôm nó, nhưng lúc này Thư Viên chưa tan học đúng không?”

Lạc Quân Tường ngồi xuống, vén màn nhìn ra sắc trời ngoài cửa sổ, “Chưa đâu, nhưng cũng mau thôi . Dù sao chúng ta ở trên giường cũng tiêu hao không ít thời gian rồi, không phải sao?” Lạc Quân Tường xấu xa nói.

Phượng Tần lập tức đỏ mặt, thừa hiểu ý tứ xấu xa của người yêu. Phượng Tần mị nhãn trừng mắt nhìn hắn một chút. Đúng là kẻ hai mặt mà, ở trước mặt người khác thì ra vẻ Hoàng Đế đạo mạo tôn quý, cao cao tại thượng; trước mặt ta thì hiện nguyên hình đại sắc lang. Nhưng dù sao cậu cũng hiểu là có yêu thì người yêu mới dành hẳn một nguyên hình sắc lang cho mình “hưởng thụ”.

“Vũ Nhi sắp tan học rồi, chúng ta cũng rời giường đi. Vũ Nhi về tới thì chúng ta dùng văn thiện. Ta thật sự nhớ vị đồ ăn Ngự Thiện Phòng.” Phượng Tần lập tức đánh trống lảng. Buổi trưa còn chạy học tốc về thành, buổi sáng mới chỉ ăn tạm lương khô, hơn nữa lại vừa vận động thể lực, nên Phượng Tần đã thấy đói bụng. Thứ hai là hấn sợ tình nhân sắc tâm lại khởi, thế thì mai mới có cơ nhìn thấy mặt con yêu mất .

Lạc Quân Tường thở dài, “Được rồi, chúng ta rời giường đi.” Nhanh tay vận lại y phục, cẩn thận giúp Phượng Tần mặc vào, rồi mới tự vận cho mình. Có đủ tư cách để một đế vương tôn sư phải phụng sự cẩn thận như vậy, từ cổ chí kim có thể cũng chỉ có mỗi Phượng Tần mà thôi.

Lạc Tử Vũ được Tiểu Tương đón từ Thư Viên trở về. Từ khi Phượng Tần thuyết phục được Lạc Quân Tường cho nó ở lại Vĩnh Tường Cung, Tiểu Tương từ thái giám tâm phúc của Phượng Tần, chuyển sang hầu hạ Tam Hoàng Tử.

Vừa mới bước vào, còn đang lăm răm cúi đầu trách cứ không biết phụ thân lúc nào mới về tới, không có chú ý đến người ngồi trong sảnh, giật mình mà nghe một tiếng gọi thất thanh, “Vũ Nhi!” Là thanh âm của phụ thân! Nó lập tức ngẩng đầu. Ngồi bên Phụ Hoàng, không phải phụ thân của mình thì ai vào đây nữa?

“Phụ thân!” Lạc Tử Vũ vẻ mặt kinh hãi, nhảy vọt vào đôi tay đã giang rộng, chờ đợi cái ôm ấm áp chỉ dành cho mình.

“Vũ Nhi.” Phượng Tần nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu nhi tử, “Phụ thân rất nhớ con. Con có nhớ ta không?”

Lạc Tử Vũ dúi đầu vào ngực Phượng Tần mà gật, “Đương nhiên là nhớ. Phụ thân đi biên cương đã lâu, Vũ Nhi mỗi ngày đều nhớ người, nhưng Phụ Hoàng nói với Vũ Nhi là phụ thân đi biên cương đánh giặc, bảo vệ quốc gia.”

Nghe vậy, Phượng Tần ngẩng đầu liếc mắt nhìn Lạc Quân Tường đang cố giả bộ.

Đúng lúc đó một gã thái giám tiến vào thi lễ: “Nô tài khấu kiến Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, Tam Hoàng Tử, văn thiện đã sẵn sàng.”

“Được.” Lạc Quân Tường gật gật đầu, rồi mới nói với phụ tử Phượng Tần: “Tốt lắm, chúng ta dùng bữa trước đi.”

“Được!” Hai cha con nhìn nhau hưng phấn đồng thanh: “Ăn tiệc đứng!”

Dùng văn thiện, tắm rửa xong rồi, Lạc Quân Tường cùng Phượng Tần trở lại phòng, chuẩn bị đàm tình nói yêu cho bồ quăng ngày nhưng nhớ. Đặc biệt Lạc quân Tường quả thực muốn đem mấy tháng dục vọng kìm nén mà thỏa mãn. Đáng tiếc, bọn họ vừa đi đến trước Long Sàng, còn chưa kịp làm gì đã thấy Lạc Tử Vũ nằm ngửa lù lù chờ đợi .

Nhìn thấy hai vị phụ thân, Lạc Tử Vũ dùng ánh mắt “mèo nhỏ đáng thương” mà cầu xin: “Phụ hoàng, phụ thân, Vũ Nhi hôm nay muốn ngủ cùng hai người được không?”

“Cái này.” Phượng Tần khó xử nhìn Lạc quân Tường. Dù sao thì tình nhân cũng là vua một nước, thế này không hợp quy củ lắm.

“Ai.” Lạc Quân Tường thở dài. Xem ra kế hoạch hôm nay không có khả năng thực hiện rồi, “Được rồi, nhưng chỉ hôm nay thôi đấy.”

“Thật tốt quá.” Được cho phép rồi, Lạc Tử Vũ cao hứng nhảy dựng lên.

Phượng Tần dùng ánh mắt hơi nghi hoặc nhìn Lạc quân Tường. Biết tình nhân muốn hỏi cái gì, Lạc Quân Tường lập tức biện: “Người đi biên cương rồi Tử Vũ nhớ người lắm. Có một đêm nó tới trước giường Trầm

nói nhớ phụ thân quá ngủ không được nên xin được ngủ cùng ta, rồi sau đó ngày nào nó cũng tới.” Bất quá Lạc Quân Tường cực kỳ hối hận khi đã đáp ứng cho Lạc Tử Vũ ngủ cùng bấy lâu.

“Xem ra mấy ngày này tình cảm cha con cũng sâu nặng thêm nhiều nhỉ.” Phượng Tần vỗ vỗ bờ vai Thánh Thượng, “Đây là lần đầu tiên phụ tử ba người chúng ta cùng nhau ngủ trên một cái giường. Ta thực vui vẻ.” Cậu đi đến bên kia của Lạc Tử Vũ nằm xuống rồi nói: “Được rồi, Vũ Nhi ngủ ở giữa.”

Vốn Lạc Quân Tường không phải thực sự cam tâm tình nguyện, nhưng nhìn đến vẻ mặt đáng yêu cầu tình của nhi tử, tình nhân vẻ mặt thỏa mãn, bất tri bất giác cũng hiểu được một cuộc sống đơn thuần mà ba phụ tử cùng nhau ngủ trên một cái giường, chỉ có đúng chứ tuyệt không sai.

Chính văn hoàn

69. Chương 69: Ngoại Truyện Chi Tức Phụ

Chỉ cần Phượng Tần không bị Lạc Quân Tường “hành” cho đến mức không xuống giường nổi thì mỗi buổi sáng sau khi Lạc Quân Tường vào triều, Tần cũng tự thay trang phục do chính mình thiết kế - loại trang phục giống trang phục vận động hiện đại, buộc cao tóc, chạy bộ trước khi dùng bữa sáng.

Sáng hôm đó, Phượng Tần theo đúng lịch trình, chỉ phải tẩy mình thật sạch, rồi mới đổi được quần áo đi vào ngự hoa viên. Nói thật, Phượng Tần rất thích chạy bộ trong Ngự Hoa Viên, bởi vì ngự hoa viên buổi sáng chẳng những khí hậu nhẹ nhàng khoan khoái không có nắng gắt, lại không đông đúc, diện tích rộng lớn mà chỉ có hơn mười cung nữ và thái giám phụ trách quét dọn, chăm hoa; nhưng cũng vì ở đây có nhiều kỳ hoa dị thảo, hấp dẫn không ít chim nhỏ tìm chốn đậu, điều ngửi hương hoa, làm cho người ta thần vận phần sáng khoái.

” Đó là.....” Hôm nay sáng sớm tiện rời giường, Thái Hậu đột nhiên đến ngự hoa viên, thấy bóng dáng Phượng Tần đang chạy bộ từ xa, lấy làm lạ mà hỏi

An công công không biết đáp án liền lập tức hỏi thái giám phụ trách chăm hoa Ngự Hoa Viên, “Khải bẩm Thái Hậu, vị kia chính là Hoàng Hậu, Hoàng Hậu thường xuyên chạy bộ sáng sớm.” Cũng vì thân là nam tử, cho dù trên giường có nhận sủng hạnh của Lạc Quân Tường, nhưng đến khi được hạ nhận xưng tụng “Hoàng Hậu nương nương”, Phượng Tần cũng nổi hết cả da gà, kiên quyết yêu cầu trong triều từ thái giám tới đại thần bỏ nhanh hai chữ “nương nương” khỏi hoàng hiệu, chỉ gọi ngắn gọn “Hoàng Hậu”.

” Chạy bộ?” Từ sau chuyện của Cố Vệ Quốc, bất luận là cách nhìn nhận việc hay xem xét người, Thái Hậu cũng đã thông hiểu thêm nhiều. Người thân thì sao chứ? Thân nhân cũng sẽ tùy lúc vì lợi lộc mà bán đứng chính mình. Chính là bởi trước kia mình đối với huynh trưởng một nhà quá dung túng, cho nên mới dẫn đến kết cục suýt nữa đem nhi tử của mình và cả giang sơn của tiên đế cùng diệt vong. Tuy Phượng Tần không phải là người mình chọn cho Quân Tường, nhưng hẳn cũng là cánh tay đắc lực nhất giúp Hoàng Thượng trị vì giang sơn, hay là giờ mình cũng nên tìm hiểu hẳn từ đầu.

” Người đâu, theo Hoàng Hậu, truyền hắc tới trước đình hoa kia, Ai Gia ở đó chờ hắc.”

” Vâng, nô tài tuân mệnh.”

” Hoàng Hậu! Hoàng Hậu.....” Vài tên thái giám cơ hồ vận hết khí lực mới đuổi kịp Phượng Tần. Một đám người, một đám người? Đó là bởi vì lúc Phượng Tần chạy bộ, toàn bộ thái giám trong Vinh Tường Cung phụng hoàng mệnh theo phụng bồi hắc, tùy chỗ mà phục vụ. Thấy mỗi ngày, mấy gã này tay chân tụt trong đồng quần áo thái giám lưng bưng vương vù cùng chạy hực cả hơi, Phượng Tần đành phải giúp mỗi người làm một bộ quần áo, làm cho bọn họ thoải mái địa chạy cùng mình.

Nghe thấy tiếng gọi sau lưng, Phượng Tần dừng lại quay đầu thấy vài tên thái giám quỳ gối chính ngay dưới chân mình mà không ngừng thở gấp, lắp bắp, ” Nô..... Nô tài, khấu..... kiến..... Hoàng Hậu.....”

” Mau bình thân, sao các người thở không ra hơi thế, có chuyện gì sao?” Phụng Tồn lấy khăn vắt ở cổ lau mồ hôi trên mặt.

“Tạ Hoàng Hậu, khải bẩm Hoàng Hậu, Thái Hậu có thỉnh.”

Thái Hậu tìm ta? Phụng Tồn không thể không giật mình tự ngẫm, Thái Hậu trước nay chẳng ưa gì mình, “Thái Hậu tìm ta? Người chờ ta ở đâu?”

” Thái Hậu ở đình trong Ngự Hoa Viên, thỉnh Hoàng Hậu đi theo chúng nô tài.”

” Kia đi thôi, các người dẫn đường.”

” Vâng.”

Thấy Phụng Tồn theo bọn thái giám tiến vào Hoa Đình, Thái Hậu đang ngồi cạnh bàn đá nói:” Các người mau lui xuống, Ai Gia có chuyện phải nói với Hoàng Hậu.”

” Vâng.”

Khi chỉ còn lại Phụng Tồn cùng Thái Hậu, Phụng Tồn quỳ xuống hành lễ:” Phụng Tồn khấu kiến Thái Hậu, thiên tuế thiên tuế, thiên thiên tuế.” Bất luận bà ta không thích mình đến thế nào, nhưng dù sao cũng là mẫu hậu của tình nhân. Hơn nữa Phụng Tồn cũng hiểu tôn ti trật tự, đạo lý kính lão mến trẻ. Vui vẻ nhất luôn là cùng trưởng bối thân cận.

” Đứng lên mau, nghe nói người gặp Hoàng Thượng cũng không cần quỳ, người cũng không cần quỳ hành lễ với Ai Gia, ngồi xuống.”

” Không giống nhau.” Phụng Tồn ngồi xuống xong bèn nói:” Quân Tường là tình nhân của thần, nhưng Thái Hậu là thân mẫu của người, tôn kính mẫu thân là điều thật nên làm.”

Biết lễ tôn kính, tên tiểu tử này cũng được, vì sao trước kia ta chán ghét hắn đến thế? Thái Hậu lần đầu tiên nghĩ thấy chính mình thực già rồi, già đến nỗi phán xét nhân tình không còn minh mẫn, khiến cho nhi tử và người hắn yêu nhất phải phân ly suốt 4 năm trời. Thái Hậu không biết Phụng Tồn hiện tại đã không còn là Phụng Tồn của năm đó.

” Nghe bọn nô tài nói người vừa chạy bộ?”

” Đúng ạ.” Phụng Tồn gật gật đầu, ” Mỗi ngày vận động sẽ giúp cho thân thể khỏe mạnh.”

Thái Hậu gật gật đầu, đột nhiên hỏi một câu làm Phụng Tồn bó tay không thể lý giải nổi, ” Phụng Tồn , người đã dùng điểm tâm chưa?”

Thái Hậu sao lại đột nhiên hỏi ta đã ăn sáng chưa?” Vâng chưa ạ.” Phụng Tồn thành thật lắc đầu. Quân Tường vừa lâm triều, Phụng Tồn liền chạy bộ. Tồn cũng nghĩ sau khi ăn mà vận động sẽ có điểm không tốt

” Kia người có hứng thú cùng dùng điểm tâm với Thái Hậu già này không?”

” Được ạ.” Lạc Quân Tường lâm triều từ sớm, Lạc Tử Vũ cũng sớm lên thư viện học. (Thư viện trong cung bữa sáng rất phong phú), cho nên bình thường Phụng Tồn thường ăn sáng một mình. Giờ có người cùng ăn, cậu đương nhiên nguyện ý.” Thái Hậu, không bằng chúng ta ăn ngay ở đây, cảnh sắc đẹp, không khí trong lành. Còn có, dung nhan của Thái Hậu tuyệt đối không già chút nào, không giống mẫu thân của Quân Tường, có khi còn giống tỷ tỷ ấy.”

Nghe thấy cậu ca ngợi, Thái Hậu tay cầm khăn lụa che miệng tủm tỉm nói:” Phụng Tồn người thực biết nói chuyện, so với Hoàng Thượng đứa con kia của ta tốt hơn nhiều.” Kỳ thực Phụng Tồn nói thật, năm nay Thái Hậu mới hơn 40 tuổi, lại được cung phụng kỹ lưỡng, nhìn qua trông như mới hơn 30 tuổi, nói là tỷ tỷ của Lạc Quân Tường cũng không ngoa tí nào.

Dùng xong bữa sáng, Thái Hậu phát hiện cùng Phụng Tồn nói chuyện phiếm thật sự rất vui vẻ. Bà vẫn còn luyến tiếc liền đề nghị:” Phụng Tồn , Ai Gia thực thích nói chuyện phiếm với người, hơn nữa cũng tò mò chuyện người và Hoàng Thượng gặp nhau thế nào. Không bằng thế này, người cùng Ai Gia về lại từ từ cung, rồi mới người chậm rãi kể lại cho Ai Gia được không.”

” Vâng, nhưng thưa Thái Hậu, nếu Quân Tướng lâm triều về mà không thấy ta tại vĩnh tường cung, sẽ cuống lên sai người tìm ta khắp nơi mất.”

” Này dễ dàng thôi.” Thái Hậu phân phó nói:” An công công, người đi Phi Long Điện, đợi khi Hoàng Thượng bãi triều, thông báo với người Hoàng Hậu ở Từ Trữ Cung của ta.”

” Vâng, nô tài tuân mệnh.”

Bãi triều rồi, Lạc Quân Tướng nhận được hồi báo của An công công, lập tức khởi hành tới Từ Trữ Cung. Trên đường đi, hần con lo lắng Phượng Tần có thể xảy ra chuyện, bởi vì hần biết mẫu hậu chẳng ưa gì Phượng Tần, mà chuyện chính mình tự tiện lập Phượng Tần làm Hoàng Hậu, Thái Hậu tuy cũng không nói gì, nhưng hần luôn canh cánh trong lòng chuyện này. Hần càng nghĩ càng bất an, cuối cùng nhịn không được mà thi triển khinh công, phi xẹt qua cầu ngoại Phi Long Điện, vội vàng tăng cước bộ.

Vội vàng tìm đến, thấy Phượng Tần cùng Thái Hậu hai người ngồi cùng ngồi một bàn nói cười vui vẻ, hần tiến lên hành lễ, ” Nhi thần khấu kiến mẫu hậu.”

” Quân Tướng!” Gặp lại tình nhân, Phượng Tần hưng phấn đứng lên, ” Người tới nhanh thật, bình thường bãi triều xong cũng có về Vĩnh Tường Cung nhanh thế đâu, mà từ Phi Long Điện đến Từ Trữ Cung còn xa hơn nhiều. Nhìn kia, đầu đầy mồ hôi rồi, mau ngồi đi.” Phượng Tần dùng ống tay áo nhẹ nhàng lau khô mồ hôi lấm tấm trên mặt Lạc Quân Tướng.

” Đương nhiên phải nhanh chân rồi, hần sợ Ai Gia đối với người bất lợi mà.” Thái Hậu nửa đùa nửa thật nói, tuy bà bình thường cùng đứa con này không hề thân thiết, nhưng mẹ nào sinh con ra lại không hiểu lòng con? Xem Phượng Tần lau mồ hôi cho Lạc Quân Tướng, Thái Hậu dần dần nghĩ thấy hổ thẹn, Phượng Tần thân là nam tử cũng yêu chồng tha thiết theo đạo phu phụ, thế mà lúc tiên đế còn tại thế, chính mình chỉ lo tranh quyền đoạt lợi cùng cung tần nội cung, cho đến bây giờ cũng chưa từng nghĩ đến vì tiên đế làm cái việc đơn giản như lau mồ hôi.

” Sao thế được?” Phượng Tần trừng mắt lớn, ” Thái Hậu ưu ái ta còn không hết, hơn nữa còn dặn lúc ta chạy bộ thì báo với người một tiếng. Người cũng muốn rèn luyện thân thể cùng ta.”

Nhất thời, Lạc Quân Tướng ngẩn người nhìn Thái Hậu, như lần đầu tiên mới gặp mặt chính mẫu thân của mình. Thái Hậu sao thế?

Nhìn ra tâm tư Lạc Quân Tướng, Thái Hậu trầm giọng:

” Hoàng Thượng, trước kia đều là Ai Gia quá ích kỷ, chỉ lo tranh quyền ngoại gia (nhà ngoại), cho tới bây giờ không có quan tâm quá huynh đệ các con. Năm năm trước chia rẽ con cùng Phượng Tần, nay Ai Gia thực muốn nói một câu xin lỗi thật tâm với hai con”

” Mẫu hậu, ngài ngàn vạn lần đừng nói những lời này.” Trầm còn muốn cảm tạ ngài, bằng không trầm sẽ không gặp được Phượng Tần của hiện tại.

” Đúng ă, Thái Hậu, người làm mẫu thân có cái lo lắng của mẫu thân, làm gì cũng là vì Quân Tướng thôi.” Hơn nữa nếu không phải người lúc trước như vậy, ta cũng sẽ không gặp được người ta yêu nhất kiếp này. Phượng Tần cùng Lạc Quân Tướng tình chàng ý thiếp nhìn nhau cười cười.

Bọn họ bộ đáng ân ái vậy, làm Thái Hậu thật cảm thấy được an ủi, ” Hoàng Thượng, những vì chính mình tìm được một Hoàng Hậu tuyệt vời, người còn vì Ai Gia tìm được một tước phụ hoàn hảo.”

Lạc Quân Tướng cùng Phượng Tần nắm tay từ Từ Trữ Cung về lại Vĩnh Tường Cung, Phượng Tần hỏi:” Quân Tướng, Thái Hậu vừa nói người giúp nàng tìm được một tước phụ, tước phụ có ý gì?”

” Tước phụ là thê tử của nhi tử, mẫu hậu đã thật lòng nhận người. Hôm nay nhìn thấy mẫu hậu như vậy, cũng thấy người thay đổi quá nhiều.” Lạc Quân Tướng cảm khái nói.

” Quân Tướng, sau này chúng ta có nhiều thời gian nên đến thăm Thái Hậu, bình thường Hồng Nhi đều đến thư viện, mà bên người bên cạnh mẫu thân không phải thái giám thì là cung nữ, sợ người còn không hết thì sao dám nói chuyện với người. Thái Hậu quả thực rất cô đơn.”

” Được, nghe lời người.”

Tuy con đường phía trước còn rất lâu dài , nhưng hạnh phúc theo nắm tay của Lạc Quân Tường cùng Phượng Tần mà chỉ dẫn cho đôi lứa.

Chỉ cần Phượng Tần không bị Lạc Quân Tường “hành” cho đến mức không xuống giường nổi thì mỗi buổi sáng sau khi Lạc Quân Tường vào triều, Tần cũng tự thay trang phục do chính mình thiết kế - loại trang phục giống trang phục vận động hiện đại, buộc cao tóc, chạy bộ trước khi dùng bữa sáng.

Sáng hôm đó, Phượng Tần theo đúng lịch trình, chỉ phải tẩy mình thật sạch, rồi mới đổi được quần áo đi vào ngự hoa viên. Nói thật, Phượng Tần rất thích chạy bộ trong Ngự Hoa Viên, bởi vì ngự hoa viên buổi sáng chẳng những khí hậu nhẹ nhàng khoan khoái không có nắng gắt, lại không đông đúc, diện tích rộng lớn mà chỉ có hơn mười cung nữ và thái giám phụ trách quét dọn, chăm hoa; nhưng cũng vì ở đây có nhiều kỳ hoa dị thảo, hấp dẫn không ít chim nhỏ tìm chốn đậu, điều ngửi hương hoa, làm cho người ta thần vận phần sáng khoái.

” Đó là.....” Hôm nay sáng sớm tiện rời giường, Thái Hậu đột nhiên đến ngự hoa viên, thấy bóng dáng Phượng Tần đang chạy bộ từ xa, lấy làm lạ mà hỏi

An công công không biết đáp án liền lập tức hỏi thái giám phụ trách chăm hoa Ngự Hoa Viên,” Khải bẩm Thái Hậu, vị kia chính là Hoàng Hậu, Hoàng Hậu thường xuyên chạy bộ sáng sớm.” Cũng vì thân là nam tử, cho dù trên giường có nhận sủng hạnh của Lạc Quân Tường, nhưng đến khi được hạ nhận xưng tụng “Hoàng Hậu nương nương”, Phượng Tần cũng nổi hết cả da gà, kiên quyết yêu cầu trong triều từ thái giám tới đại thần bỏ nhanh hai chữ “nương nương” khỏi hoàng hiệu, chỉ gọi ngắn gọn “Hoàng Hậu”.

” Chạy bộ?” Từ sau chuyện của Cố Vệ Quốc, bất luận là cách nhìn nhận việc hay xem xét người, Thái Hậu cũng đã thông hiểu thêm nhiều. Người thân thì sao chứ? Thân nhân cũng sẽ tùy lúc vì lợi lộc mà bán đứng chính mình. Chính là bởi trước kia mình đối với huynh trưởng một nhà quá dung túng, cho nên mới dẫn đến kết cục suýt nữa đem nhi tử của mình và cả giang sơn của tiên đế cùng diệt vong. Tuy Phượng Tần không phải là người mình chọn cho Quân Tường, nhưng hẳn cũng là cánh tay đắc lực nhất giúp Hoàng Thượng trị vì giang sơn, hay là giờ mình cũng nên tìm hiểu hẳn từ đầu.

” Người đâu, theo Hoàng Hậu, truyền hắc tới trước đình hoa kia, Ai Gia ở đó chờ hắc.”

” Vâng, nô tài tuân mệnh.”

” Hoàng Hậu! Hoàng Hậu.....” Vài tên thái giám cơ hồ vận hết khí lực mới đuổi kịp Phượng Tần. Một đám người, một đám người? Đó là bởi vì lúc Phượng Tần chạy bộ, toàn bộ thái giám trong Vĩnh Tường Cung phụng hoàng mệnh theo phụng bồi hắc, tùy chỗ mà phục vụ. Thấy mỗi ngày, mấy gã này tay chân tụt trong đồng quần áo thái giám lưng bưng vớ cùng chạy hực cả hơi, Phượng Tần đành phải giúp mỗi người làm một bộ quần áo, làm cho bọn họ thoải mái địa chạy cùng mình.

Nghe thấy tiếng gọi sau lưng, Phượng Tần dừng lại quay đầu thấy vài tên thái giám quỳ gối chính ngay dưới chân mình mà không ngừng thở gấp, lắp bắp,” Nô..... Nô tài, khấu..... kiến..... Hoàng Hậu.....”

” Mau bình thân, sao các người thở không ra hơi thế, có chuyện gì sao?” Phượng Tần lấy khăn vắt ở cổ lau mồ hôi trên mặt.

“Tạ Hoàng Hậu, khải bẩm Hoàng Hậu, Thái Hậu có thỉnh.”

Thái Hậu tìm ta? Phượng Tần không thể không giật mình tự ngẫm, Thái Hậu trước nay chẳng ưa gì mình, “Thái Hậu tìm ta? Người chờ ta ở đâu?”

” Thái Hậu ở đình trong Ngự Hoa Viên, thỉnh Hoàng Hậu đi theo chúng nô tài.”

” Kia đi thôi, các người dẫn đường.”

” Vâng.”

Thấy Phượng Tần theo bọn thái giám tiến vào Hoa Đình, Thái Hậu đang ngồi cạnh bàn đá nói:” Các người mau lui xuống, Ai Gia có chuyện phải nói với Hoàng Hậu.”

” Vâng.”

Khi chỉ còn lại Phượng Tần cùng Thái Hậu, Phượng Tần quỳ xuống hành lễ:” Phượng Tần khấu kiến Thái Hậu, thiên tuế thiên tuế, thiên thiên tuế.” Bất luận bà ta không thích mình đến thế nào, nhưng dù sao cũng là mẫu hậu của tình nhân. Hơn nữa Phượng Tần cũng hiểu tôn ti trật tự, đạo lý kính lão mến trẻ. Vui vẻ nhất luôn là cùng trưởng bối thân cận.

” Đứng lên mau, nghe nói người gặp Hoàng Thượng cũng không cần quỳ, người cũng không cần quỳ hành lễ với Ai Gia, ngồi xuống.”

” Không giống nhau.” Phượng Tần ngồi xuống xong bèn nói:” Quân Tường là tình nhân của thần, nhưng Thái Hậu là thân mẫu của người, tôn kính mẫu thân là điều thật nên làm.”

Biết lễ tôn kính, tên tiểu tử này cũng được, vì sao trước kia ta chán ghét hắn đến thế? Thái Hậu lần đầu tiên nghĩ thấy chính mình thực già rồi, già đến nỗi phán xét nhân tình không còn minh mẫn, khiến cho nhi tử và người hắn yêu nhất phải phân ly suốt 4 năm trời. Thái Hậu không biết Phượng Tần hiện tại đã không còn là Phượng Tần của năm đó.

” Nghe bọn nô tài nói người vừa chạy bộ?”

” Đúng ạ.” Phượng Tần gật gật đầu, ” Mỗi ngày vận động sẽ giúp cho thân thể khỏe mạnh.”

Thái Hậu gật gật đầu, đột nhiên hỏi một câu làm Phượng Tần bó tay không thể lý giải nổi, ” Phượng Tần , người đã dùng điểm tâm chưa?”

Thái Hậu sao lại đột nhiên hỏi ta đã ăn sáng chưa?” Vẫn chưa ạ.” Phượng Tần thành thật lắc đầu. Quân Tường vừa lâm triều, Phượng Tần liền chạy bộ. Tần cũng nghĩ sau khi ăn mà vận động sẽ có điểm không tốt

” Kia người có hứng thú cùng dùng điểm tâm với Thái Hậu già này không?”

” Được ạ.” Lạc Quân Tường lâm triều từ sớm, Lạc Tử Vũ cũng sớm lên thư viện học. (Thư viện trong cung bữa sáng rất phong phú), cho nên bình thường Phượng Tần thường ăn sáng một mình. Giờ có người cùng ăn, cậu đương nhiên nguyện ý.” Thái Hậu, không bằng chúng ta ăn ngay ở đây, cảnh sắc đẹp, không khí trong lành. Còn có, dung nhan của Thái Hậu tuyệt đối không già chút nào, không giống mẫu thân của Quân Tường, có khi còn giống tỷ tỷ ấy.”

Nghe thấy cậu ca ngợi, Thái Hậu tay cầm khăn lụa che miệng tủm tỉm nói:” Phượng Tần người thực biết nói chuyện, so với Hoàng Thượng đứa con kia của ta tốt hơn nhiều.” Kỳ thực Phượng Tần nói thật, năm nay Thái Hậu mới hơn 40 tuổi, lại được cung phụng kỹ lưỡng, nhìn qua trông như mới hơn 30 tuổi, nói là tỷ tỷ của Lạc Quân Tường cũng không ngoa tí nào.

Dùng xong bữa sáng, Thái Hậu phát hiện cùng Phượng Tần nói chuyện phiếm thật sự rất vui vẻ. Bà vẫn còn luyến tiếc liền đề nghị:” Phượng Tần , Ai Gia thực thích nói chuyện phiếm với người, hơn nữa cũng tò mò chuyện người và Hoàng Thượng gặp nhau thế nào. Không bằng thế này, người cùng Ai Gia về lại từ từ cung, rồi mới người chậm rãi kể lại cho Ai Gia được không.”

” Vâng,nhưng thưa Thái Hậu, nếu Quân Tường lâm triều về mà không thấy ta tại vĩnh tường cung, sẽ cuống lên sai người tìm ta khắp nơi mất.”

” Này dễ dàng thôi.” Thái Hậu phân phó nói:” An công công, người đi Phi Long Điện, đợi khi Hoàng Thượng bãi triều, thông báo với người Hoàng Hậu ở Từ Trữ Cung của ta.”

” Vâng, nô tài tuân mệnh.”

Bãi triều rồi, Lạc Quân Tường nhận được hồi báo của An công công, lập tức khởi hành tới Từ Trữ Cung. Trên đường đi, hắn con lo lắng Phượng Tần có thể xảy ra chuyện, bởi vì hắn biết mẫu hậu chẳng ưa gì Phượng Tần , mà chuyện chính mình tự tiện lập Phượng Tần làm Hoàng Hậu, Thái Hậu tuy cũng không nói gì, nhưng hắn luôn canh cánh trong lòng chuyện này. Hắn càng nghĩ càng bất an, cuối cùng nhịn không được mà thi triển khinh công, phi xẹt qua cầu ngoại Phi Long Điện, vội vàng tăng cước bộ.

Vội vàng tìm đến, thấy Phượng Tần cùng Thái Hậu hai người ngồi cùng ngồi một bàn nói cười vui vẻ, hắn tiến lên hành lễ, ” Nhi thần khấu kiến mẫu hậu.”

” Quân Tường!” Gặp lại tình nhân, Phượng Tần hưng phấn đứng lên,” Người tới nhanh thật , bình thường bãi triều xong cũng có về Vĩnh Tường Cung nhanh thế đâu, mà từ Phi Long Điện đến Từ Trữ Cung còn xa hơn nhiều. Nhìn kìa, đầu đầy mồ hôi rồi, mau ngồi đi.” Phượng Tần dùng ống tay áo nhẹ nhàng lau khô mồ hôi lấm tấm trên mặt Lạc Quân Tường.

” Đương nhiên phải nhanh chân rồi, hấn sợ Ai Gia đối với người bất lợi mà.” Thái Hậu nửa đùa nửa thật nói, tuy bà bình thường cùng đứa con này không hề thân thiết, nhưng mẹ nào sinh con ra lại không hiểu lòng con? Xem Phượng Tần lau mồ hôi cho Lạc Quân Tường, Thái Hậu dần dần nghĩ thấy hổ thẹn, Phượng Tần thân là nam tử cũng yêu chồng tha thiết theo đạo phu phụ, thế mà lúc tiên đế còn tại thế, chính mình chỉ lo tranh quyền đoạt lợi cùng cung tần nội cung, cho đến bây giờ cũng chưa từng nghĩ đến vì tiên đế làm cái việc đơn giản như lau mồ hôi.

” Sao thế được?” Phượng Tần trờ mắt lớn,” Thái Hậu ưu ái ta còn không hết, hơn nữa còn dặn lúc ta chạy bộ thì báo với người một tiếng. Người cũng muốn rèn luyện thân thể cùng ta.”

Nhất thời, Lạc Quân Tường ngẩn người nhìn Thái Hậu, như lần đầu tiên mới gặp mặt chính mẫu thân của mình. Thái Hậu sao thế?

Nhìn ra tâm tư Lạc Quân Tường, Thái Hậu trầm giọng:

” Hoàng Thượng, trước kia đều là Ai Gia quá ích kỷ, chỉ lo tranh quyền ngoại gia (nhà ngoại), cho tới bây giờ không có quan tâm quá huynh đệ các con. Năm năm trước chia rẽ con cùng Phượng Tần, nay Ai Gia thực muốn nói một câu xin lỗi thật tâm với hai con”

” Mẫu hậu, ngài ngàn vạn lần đừng nói những lời này.” Trầm còn muốn cảm tạ ngài, bằng không trầm sẽ không gặp được Phượng Tần của hiện tại.

” Đúng ạ, Thái Hậu, người làm mẫu thân có cái lo lắng của mẫu thân, làm gì cũng là vì Quân Tường thôi.” Hơn nữa nếu không phải người lúc trước như vậy, ta cũng sẽ không gặp được người ta yêu nhất kiếp này. Phượng Tần cùng Lạc Quân Tường tình chàng ý thiếp nhìn nhau cười cười.

Bọn họ bộ đáng ân ái vậy, làm Thái Hậu thật cảm thấy được an ủi,” Hoàng Thượng, những vì chính mình tìm được một Hoàng Hậu tuyệt vời, người còn vì Ai Gia tìm được một tức phụ hoàn hảo.”

Lạc Quân Tường cùng Phượng Tần nắm tay từ Từ Trữ Cung về lại Vĩnh Tường Cung, Phượng Tần hỏi:” Quân Tường, Thái Hậu vừa nói người giúp nàng tìm được một tức phụ, tức phụ có ý gì?”

” Tức phụ là thê tử của nhi tử, mẫu hậu đã thật lòng nhận người. Hôm nay nhìn thấy mẫu hậu như vậy, cũng thấy người thay đổi quá nhiều.” Lạc Quân Tường cảm khái nói.

” Quân Tường, sau này chúng ta có nhiều thời gian nên đến thăm Thái Hậu, bình thường Hồng Nhi đều đến thư viện, mà bên người bên cạnh mẫu thân không phải thái giám thì là cung nữ, sợ người còn không hết thì sao dám nói chuyện với người. Thái Hậu quả thực rất cô đơn.”

” Được, nghe lời người.”

Tuy con đường phía trước còn rất lâu dài , nhưng hạnh phúc theo nắm tay của Lạc Quân Tường cùng Phượng Tần mà chỉ dẫn cho đôi lứa.

70. Chương 70: Ngoại Truyện Chi Mẫu Hậu Nan Vi

Phượng Tần trở tài làm “mẹ”

” Quân Tường, người xem!” Phượng Tần hơi cúi người, ôm cổ Lạc Quân Tường từ phía sau, hưng phấn đưa bản thiết kế cho hắn xem.

Lạc Quân Tường tiếp nhận xem cẩn thận,” Tần , này..... Không giống vũ khí.”

Sau khi trở về từ chiến trường, Phượng Tần thường xuyên thừa lúc Lạc Quân Tường đang phê duyệt tấu chương mà thiết kế một vài vũ khí lớn nhỏ các loại, rồi sai thợ công lành nghề bạc nhất chế tạo. Chế tạo xong còn tổ chức cho quan binh tiến hành diễn tập.

“Đúng, đây không phải vũ khí.” Phượng Tần giải thích: “Đây là một loại phương tiện giao thông, tên gọi xe đạp. Hoàng cung thực quá lớn, mỗi lần muốn đi đâu rất tốn thời gian nên ta đã nghĩ chế tạo xe đạp làm phương tiện đi lại trong cung. Ở trước có người điều khiển, đằng sau có thể đeo thêm một người, hoặc là chở một số vật dụng nhỏ; còn có loại này, người xem, có ba bánh xe, loại này có thể chở nhiều người hoặc đồ vật lớn hơn. Điểm quan trọng nhất là, ngồi xe đạp có thể thuận tiện vận động. Người xem, quá nhiều lợi ích.”

” Nghe cũng được, nhưng ta có chỗ chưa hiểu.” Lạc Quân Tường có vẻ hơi lo lắng sau khi nghe Phượng Tần giải thích.

” Cái gì?”

” Xe có ba bánh này thì không vấn đề gì, nhưng loại hai bánh này hai bên không có gì chống đỡ, nếu ngồi lên không phải sẽ ngã sao?”

” Thì ra là chuyện này, yên tâm đi, khi chuyển động xe đạp tự có lực cân bằng ở đây, sẽ không dễ dàng lệch sang trái phải đâu.” Phượng Tần tạm dừng một chút, lại hỏi: “Như thế nào? Quân Tường, có thể làm được không?”

Lạc Quân Tường buông bản thiết kế xuống, nghiêng đầu nhẹ hôn Phượng Tần, “Đương nhiên là được, đừng nói là cái này, chỉ cần là người muốn, trăm có bao giờ chối từ?”

” Quân Tường, người thật tốt! Cảm ơn người!” Phượng Tần cao hứng hôn Lạc Quân Tường liền mấy cái.

” Lần này đáp lễ sao đây?” Lạc Quân Tường có điểm không hài lòng, hất tách hai chân Phượng Tần, rồi ấn hạ cho ngồi ngay trên đùi mình.

Hạ thể tiếp xúc nóng bỏng, làm Phượng Tần có phản ứng ngắc, vẻ mặt nhất thời biến đổi, song nhân mang vẻ kiều my, đôi môi mọng lửa hé mở, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve gáy của Lạc Quân Tường, dùng loại thanh âm chỉ có khi bị kích thích thì thào vào tai hắn: “Thế người muốn tạ lễ thế nào?” Nói xong tại dùng đầu lưỡi liếm qua vành tai hắn.

Bị người tình quyến rũ đến độ này mà còn không phản ứng thì không phải nam nhân, “Tần, người biết mà.” Lạc Quân Tường ánh mắt mang đầy dục vọng, nói: “Thật muốn xây một gian tắm thất và dục trì trong Ngự Thư Phòng này.”

“Ta biết mà.” Phượng Tần sắc mặt đột nhiên biến đổi, nghiêng răng nghiêng lợi thì thào vào tai Lạc Quân Tường: “Nếu người dám bính ta ở đây, liền chuẩn bị hưởng thụ cảm dục ba tháng nhé.” Hắn sao quên được ngày đó làm trời làm đất ở chốn tôn nghiêm này.

” Ai, trăm đã biết đạo.” Tần làm sao có được ma lực này, làm mình ở nơi chính sự này cũng muốn bính hắn. Nhưng hắn nói là không thể ở đây làm thôi, không có nói là bây giờ không được. Lạc Quân Tường nhất thời tinh quang chợt lóe, hạ Phượng Tần đang ngồi trên đùi xuống đất, nắm tay hắn mà chạy như bay ra khỏi Ngự Thư Phòng.

” Quân Tường, người muốn dẫn ta đi đâu?”

” Đương nhiên là Vĩnh Tường Cung!” Lạc Quân Tường nhớ tới khoảng cách phải chạy mà đầu đến đau. Xem ra xe đạp mà Tần thiết kế tương lai chắc chắn hữu dụng, ít nhất là trong những tình huống thế này. Nếu Phượng Tần biết Lạc Quân Tường đang có loại ý tưởng gì trong đầu, chắc chắn sẽ hối hận với đề nghị của mình

Vài ngày sau ở Ngự Hoa Viên

Hôm nay là mừng một ngày nghỉ theo quy định của Thư Viên. Vốn học sinh Thư Viên chỉ được nghỉ vào mấy ngày lễ, nhưng Phượng Tần nghĩ thấy học như vậy thật quá khắc nghiệt. Sau khi cùng Lạc Quân Tường thảo luận xong, quyết định mỗi tháng vào ngày mừng một, mừng hai, mười lăm, mười sáu là ngày nghỉ, để bọn nhỏ có thời gian chơi đùa thoải mái một chút sau khi học hành mệt mỏi.

” Oa a

! Phụ thân, ngài đừng buông tay a!” Lạc Tử Vũ đang tập ngồi xe đạp nhỏ tại Ngự Hoa Viên, Phượng Tần đỡ lấy nó từ phía sau.

” Yên tâm mà ngồi vững, phụ thân sẽ không buông tay, phụ thân chờ con thành thục rồi mới thả tay.”

Dùng gỗ hồng và sừng trâu chế tạo thành, cái xe này cũng chẳng khác xe ở tương lai là mấy. Lúc chế tạo xong, Phượng Tần thích đến độ không ngừng trầm trồ, xong việc thường thật hậu cho nhóm làm công.

Lạc Quân Tường ngồi ở đình hoa phía sau sai người lấy ít tấu chương ra đây phê duyệt, ngẫu nhiên khẽ mỉm cười mà quan sát hai phụ tử đang tập đẳng xa.

Nhưng lúc này dưới một gốc cây cổ thụ cách đó không xa, một tiểu hài tử hướng ánh mắt thất vọng, ghen tị, khao khát nhìn cảnh tượng này. Khao khát muốn cùng chơi với nhóm Tam Hoàng Đệ, hâm mộ Tam Hoàng Đệ có một gia cảnh yên ấm. Mẫu thân nó trước kia có nói Tam Hoàng Đệ và phụ thân của nó là người xấu, đoạt đi Phụ Hoàng của mình, nên nó phải nuôi thù dưỡng hận với bọn họ, không được tiếp xúc với họ. Hoàng Nãi Nãi cũng nói phụ thân của Tam Hoàng Đệ không phải người xấu, hẳn không hề cướp đi Phụ Hoàng của mình. Gia đình Ngoại Công bị tru di cửu tộc cũng là vì hắn phạm tội tày đình. Nó cũng thường xuyên nghe thái giám và cung nữ nói đây là một Hoàng Hậu tốt, trợ giúp phụ hoàng bảo vệ giang sơn, đối đãi bọn họ thân nô tài cũng tốt lắm.....

Đợi khi Lạc Tử Vũ thực sự ngồi vững, Phượng Tần đằng sau khẽ buông tay. Chưa phát hiện Phượng Tần không còn ở bên, Lạc Tử Vũ vui vẻ nói:” Phụ thân, ngài xem, con biết đi rồi này” Ai biết được vừa mới quay đầu nhìn lại, phát hiện Phượng Tần không giữ sau lưng, nhất thời cả kinh, cả người và xe mất thăng bằng loạng choạng lao về phía trước,” A.....!”

Trong phút chốc, thái giám cung nữ ở Ngự Hoa Viên đứng như tượng, rồi thét lên inh tai nhức óc, trên mặt đủ các loại tâm trạng, từ sợ chết đến vội vã đỡ người.....

” Ầm!” Xe đạp đụng vào một gốc tùng mà chống vó, ngã xuống rồi thì hai vị phụ thân mới đuổi kịp đến nơi. Xem con cứng ngã đau như vậy, trong phút chốc cả hai vị phụ thân sợ đến tim nhảy ra khỏi lồng ngực. Phượng Tần lại tự trách vạn phần,” Vũ nhi, có đau không?”

Lạc Tử Vũ lắc đầu,” Phụ hoàng, phụ thân, Vũ nhi không sao mà, không đau.”

Phượng Tần cúi hạ, định đưa tay dịu Vũ Nhi nhưng Lạc Quân Tường lại nắm tay chặn lại, không tán thành nói:” Để Tử Vũ tự đứng lên xem.” Là phụ thân nghiêm khắc thì chỉ chuyện nhỏ như đứa con bị ngã, không nên đỡ nó.

Lạc Tử Vũ đứng lên xong, Phượng Tần lấy tay giúp hắn phủi sạch bụi bẩn trên người, rồi mới cẩn thận kiểm tra một chút, phát hiện không thương tích gì mới có phần an tâm.

” Nô tài(Nô tì) bảo hộ Tam Hoàng Tử bất lực, thỉnh Hoàng Thượng, Hoàng Hậu thứ tội.” Nếu Tam Hoàng Tử được nhất mực cưng chiều này mà có mệnh hệ gì, chắc là thái giám cung nữ ở đây bay đầu như chơi.

” Không cần tự trách, đây là ngoài ý muốn thôi.” Lạc Quân Tường nói.

Phượng Tần mỉm cười an ủi mọi người,” Tiểu hài tử, làm sao có thể không ngã được. Không phải lỗi của các người.” Đột nhiên, cậu nhìn thấy một bóng hình nhỏ gầy. Lạc Tử Hồng còn không biết Phượng Tần đã từng gặp nó, chỉ nghĩ đến bị Phượng Tần phát hiện liền rút đầu về, không dám ra gặp ba người kia.

Phát hiện Phượng Tần có điểm khác thường, Lạc Quân Tường cùng Lạc Tử Vũ tò mò hỏi:” Tần (Phụ thân), có chuyện gì thế?”

“Xuyt.....” Phượng Tần đặt tay lên môi ra hiệu yên lặng, rồi mới khẽ khàng đến trước mặt Lạc Tử Hồng. Lạc Tử Hồng đang cúi gằm nên không biết Phượng Tần đang đi về phía nó, chỉ khi thấy chân người kia cách mình có nửa thước mới giật mình ngẩng lên. Nó hoảng sợ hít một hơi thật sâu, im thin thít mà nhìn Phượng Tần đầy sợ hãi.

Phượng Tần cúi xuống nói,” Tử Hồng, ta có thể gọi con như thế không?” Cậu mới gặp đứa nhỏ này vài lần trong mấy yến hội nhưng cũng đủ thấy được ánh mắt khát vọng, ghen tị, hâm mộ của nó. Dù là một hài tử được giáo dục lễ nghi cung đình từ bé nhưng cũng chỉ có 6 tuổi mà đã phải rời xa thân mẫu. Tuy rằng

có phụ thân nhưng lại tựa kẻ xa lạ, giờ ở bên nó chỉ còn một Thái Hậu. Nghĩ vậy lí Phượng Tần trong lòng không khỏi thấy đau xót.

” Nhân thần Tử Hồng khấu kiến mẫu hậu.” Lạc Tử Hồng cung kính hành lễ với Phượng Tần.

” Mẫu hậu?” Phượng Tần đang tươi cười, mặt liền cứng đờ “Không sao, không bằng người cùng Vũ nhi đều gọi ta là phụ thân được không?”

Thấy Lạc Tử Hồng hãi mình đến thế, Phượng Tần đưa tay nắm lấy tay nó, “Ra đây nào, lại đây cùng chúng ta chơi một chút”

Ánh mắt trong suốt của Lạc Tử Hồng nhìn xoáy vào cặp mắt chân thành của Phượng Tần. Mẫu thân và ngoại công làm nên chuyện tày đình thất đức đến thế, chẳng nhẽ hôm nay họ còn muốn nó chơi cùng sao? Tam Hoàng Đế có cùng học với nó ở Thư Viên nhưng vì quan hệ phụ mẫu hai bên vốn không tốt nên hai tiểu hài tử cũng không có dịp thân thiết. Trong Thư Viên không có ai chơi cùng, ngoài mặt là nói vì kính sợ Đại Hoàng Tử, nhưng nó thừa biết đằng sau lưng, bọn họ cười nhạo nó “vinh hạnh” có được một mẫu thân và ngoại công thông dịch bán nước.

Nhưng dù sao phụ thân của Tam Hoàng Đế cũng không có hại người. Từ trước tới nay, không phải chỉ có mẫu thân của mình mới đi hại người sao? Lạc Tử Hồng nhìn đến Tam Hoàng Đế cách đó không xa, chỉ vì ngã xe đập thoi mà được phụ hoàng quan tâm đến thế, thực sự là đáng hâm mộ. Nó có bao nhiêu bè bạn vây quanh, phụ hoàng sủng hạnh nó, phụ thân quan tâm chiều chuộng nó, thật đáng để ghen tị. Có phải là chỉ cần mình cầm tay người “phụ thân” này là có thể chơi đùa vui vẻ đến nhường kia với bọn họ không? Nếu đúng là thế, dù kết quả có ra sao, mình cũng phải liều thử!

Lạc Tử Hồng hạ quyết tâm, khẽ cắn môi, bàn tay bé nhỏ của nó nằm gọn trong bàn tay lớn ấm áp của Phượng Tần.

Nó chịu nhận mình rồi sao? Phượng Tần thấy Lạc Tử Hồng thật là một tiểu hài tử ngoan ngoãn, nhưng cũng chính vì quá ngoan nên không mấy ai hiểu trong lòng nó bức tường chắn kia đã ngày càng kiên cố rồi “Con có thể gọi ta là phụ thân giống Vũ Nhi không?” Phượng Tần thừa nhận mình là người thực có lòng tham, cậu muốn ai cũng yêu mến mình, nhi tử của người yêu thì càng phải thế, huống chi là đứa nhỏ nghe lời, nhu thuận như thế.

Gọi người là phụ thân giống Vũ Nhi, mình có quyền này sao? “Cha..... Phụ thân.” Lạc Tử Hồng nhỏ giọng gọi Phượng Tần.

” Thực ngoan.” Phượng Tần một tay kéo Lạc Tử Hồng lại gần mà ôm nó vào trong ngực

“Ta cũng gọi con là Hồng nhi được không? Ta nhớ rõ Thái Hậu và mẹ con đều gọi con như thế.” Phượng Tần hốc mắt đỏ lên. Ánh mắt tịch mịch đầy ghen tị này không nên xuất hiện trên mặt một đứa trẻ ngoan ngoãn nhu thuận nhường ấy.

Lạc Tử Hồng dúm đầu vào lòng Phượng Tần, gật gật đầu, nước mắt lẳng lặng chảy ướt má. Thì ra được ôm vào lòng cảm giác ấm áp đến thế. Trước kia ngay cả mẫu thân thân sinh ra nó cũng chưa từng ôm nó một lần. Cố Hải Lâm đối với Lạc Tử Hồng không đặc biệt chăm sóc hay thân cận. Xưa nay đều là nó chạy đến lấy lòng ả. ả làm mọi việc xưa nay đều là để củng cố quyền vị của mình, ngay cả việc sinh Lạc Tử Hồng cũng không ngoại lệ, trước nay không hề quan tâm tình mẫu tử ra sao.

Một lát sau, Phượng Tần nhẹ nhàng đẩy Lạc Tử Hồng ra, lấy tay lau khô nước mắt trên mặt nó, “Hồng nhi đừng khóc, con xem, phụ hoàng và đệ đệ của con đang nhìn chúng ta kìa.”

” Phụ thân, thực xin lỗi, Hồng nhi khóc ướt hết áo người rồi.” Lạc Tử Hồng nhìn dấu lệ tụ khá to trên áo Phượng Tần.

” Không phải áy náy gì, khóc được đôi khi cũng là cái tốt.” Phượng Tần u mặc nói.

Nghe cậu nói thế, Lạc Tử Hồng đến phải bật cười.

Cho dù nghe không được bọn họ đang nói cái gì, nhưng phỏng theo động tác của họ, Lạc Quân Tường cũng phỏng đoán được hai người đang làm gì. Cảm tạ thượng thiên, ta Lạc Quân Tường thật không hiểu kiếp trước tu nhân tích đức nhiều thế nào, kiếp này mới có thể gặp được một người như Phượng Tần đem lòng

yêu thương. Chính Lạc Quân Tường cũng là người rất lạnh nhạt nên đối với đứa con trầm lặng này cũng không mấy thân cận. Minh làm phụ thân mà cũng không biết nổi con mình muốn cái gì, nay người yêu thay mình quan tâm bày tỏ, còn cầu gì hơn nữa!

Phượng Tần dắt Lạc Tử Hồng tới bên Lạc Quân Tường.

” Nhi thần Tử Hồng khấu kiến phụ hoàng.”

” Bình thân.”

” Tạ phụ hoàng.”

Hai đứa nhỏ xấu hổ bốn mắt nhìn nhau. Tuy nói là huynh đệ, cũng gặp qua đối phương được vài lần nhưng đến giờ vẫn chưa nói câu nào với người kia.” Vũ nhi, gọi ca ca nào.” Phượng Tần sờ đầu Lạc Tử Vũ nhắc nhở.

”Đại hoàng huynh, xin chào.” Lạc Tử Vũ đưa tay phải ra trước mặt Lạc Tử Hồng, ” Đại hoàng huynh, đây là một loại lễ nghi, là phụ thân dạy đấy.” Sau đó, Lạc Tử Hồng bắt chước nó cũng đưa tay ra.” Tam hoàng đệ, xin chào.”

” Xe đạp? Là cái này à?” Lạc Tử Hồng chỉ vào chiếc xe của Lạc Tử Vũ , rất thèm được ngồi lên chiếc xe này đi học cùng tam hoàng đệ, nhưng nếu mình ngồi lên không biết tam hoàng đệ có đồng ý không ?

” Đúng, ta sẽ dạy con và Vũ nhi.” Phượng Tần quay lại nói với Tiểu Tương:” Tiểu Tương, người về Vĩnh Tường Cung đem cái xe cao hơn đến đây.” Lúc trước Phượng Tần vẽ ba bản thiết kế đưa thợ chế tác, hai cái dành cho người lớn và hai cái dành cho trẻ nhỏ, còn có hai có bánh phụ gắn hai bên, chỉ nói mỗi loại làm hai cái, thợ liền hình dung làm ngay loại xe cho trẻ nhỏ.

” Vâng”

Thấy ba phụ tử bọn họ hòa thuận chơi đùa, Lạc Quân Tường quay lại đình hoa tiếp tục phê duyệt tấu chương, để cho Phượng Tần ”xử lý” hai đứa nhỏ.

Một khắc sau, Tiểu Tương đem xe đến cho Phượng Tần, cậu bèn đưa chiếc xe đến trước mặt Lạc Tử Hồng nói:” Hồng nhi, cái xe này là của con. Con phải hết sức giữ gìn nó đấy.”

” Đây..... Là cho con à?” Lạc Tử Hồng nói như nửa tỉnh nửa mơ.

” Là của con. Ta sẽ cho người khắc tên hai đứa lên xe để phân biệt.”

Lạc Tử Vũ hưng phấn cầm tay huynh trưởng:” Thật tốt quá, đại hoàng huynh, chúng ta có thể cùng nhau kỵ đi xe đến thư viện học!”

Không biết có phải vì có người học cùng không mà Lạc Tử Vũ với Lạc Tử Hồng học cưỡi xe thành thạo trong một canh giờ. Giờ xế chiều đã rất thành thực rồi, hai huynh đệ vui đùa không tách nhau ra nổi. Lạc Quân Tường bắt đầu dĩ phải sai người về Từ Trữ Cung báo cho Thái Hậu là Lạc Tử Hồng sẽ ở lại Vĩnh Tường Cung.

Càng ngày thời gian Lạc Tử Hồng ở lại Vĩnh Tường Cung càng nhiều. Đến độ Lạc Quân Tường và Phượng Tần phải thương lượng với Thái Hậu cho nó dọn về Vĩnh Tường Cung luôn, đến năm 18 tuổi sẽ giống như Lạc Tử Vũ ra ngoài lập phủ riêng. Quyết định này làm hai đứa trẻ vui đến thiếu chút nữa phát điên.Hiện tại hai huynh đệ chúng nó, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chia.

Tiếp xúc nhiều rồi, Lạc Tử Hồng mới biết phần lớn kiến thức của Lạc Tử Vũ, gồm cả tiếng Anh, đều là do Phượng Tần dạy. Một ngày, trong lúc dùng văn thiện, Lạc Tử Hồng hướng Phượng Tần gọi:” Phụ thân.”

” Hồng nhi sao thế?” Phượng Tần cùng hai người kia đang ăn cũng dừng lại nghe nó.

” Phụ thân, con cũng muốn phụ thân dạy con tiếng của Liệt Nhật Quốc được không?” Lạc Tử Hồng hỏi. Nó không tự tin lắm về chuyện này. Bình thường thì Tam hoàng đệ có cái gì, nó có cái đó; nhưng dù sao Tam hoàng đệ cũng là con ruột của phụ thân, đem bản lĩnh của mình truyền lại cho con ruột là đương nhiên, nhưng mà nó.....

”Đương nhiên có thể, con là con ta, con muốn học ta chắc chắn sẽ dạy. Nhưng ta báo trước học hành gian khổ, ta tuy là phụ thân của con nhưng cũng không chấp nhận con nửa chừng bỏ dở đâu nhé.” Phượng Tần cũng biết Lạc Tử Hồng tự ti vì nó không phải con ruột của cậu nên khi nói chuyện, nếu có cơ hội, luôn nhấn mạnh rằng cậu coi nó như con.

Lạc Tử Vũ làm cái mặt quỷ lè Tử Hồng,” Đại hoàng huynh, huynh xem đệ nói đúng chưa! Không cần đệ nói hộ mà phụ thân cũng chấp thuận nhé. Có khi đệ thấy phụ thân yêu huynh nhiều hơn đệ ý chứ.”

” Hồng nhi ngoan thế thì tất nhiên ta phải yêu rồi, nhưng ta nghe giọng Vũ nhi sao giống đang ăn phải dấm chua thế. Phụ thân thương yêu con như thế mà còn chê không đủ à? Thế thì cho phụ thân một cơ hội nào.” Nói xong, Phượng Tần lập tức chạy đến bên người Lạc Tử Vũ, ôm lấy nó thật chặt.

” A

! Phụ thân, lại vừa ăn chưa lau miệng đã hôn con rồi.”

Thấy thế, Lạc Quân Tường và Lạc Tử Hồng ôm bụng cười nắc nẻ đến không ra hơi. Thời gian không còn sớm, Lạc Quân Tường không thể không dùng uy nghiêm thiên tử mà ra lệnh,” Được rồi, ăn xong đã rồi chơi đùa sau.”

Phượng Tần trở lại chỗ ngồi, vừa ngẩng đầu lên đã gặp được ánh mắt đầy cảm kích của người yêu. Cảm ơn người, Tần.

Phượng Tần mỉm cười. Đứng khách khí, người yêu của ta.

71. Chương 71: Ngoại Truyện Chi Sinh Tử Ký

Cuộc sống thường nhật qua đi cũng như mặt hồ phẳng lặng kia, cũng có lúc bị gió thổi cho gợn sóng. Nhưng vì hai người, một thì quá lý trí, một lại quá vị tha, nên có chuyện cãi vã cũng rất nhỏ nhặt mà qua nhanh thôi. Chính thế nên chờ họ cãi nhau to thì có mà đến...nguyên tiêu.

Một ngày, sau khi Lạc Tử Hồng cùng Lạc Tử Vũ đi học về, Phượng Tần và Lạc Quân Tường đưa hai đứa nhỏ đến Từ Trữ Cung cùng Thái Hậu dùng văn thiện. Hoàng Gia từ khi có Phượng Tần hoàn toàn không giống với trước đây, không hề lạnh lùng lạnh nhạt, mà ấm áp nhu tình.

Từ khi Lạc Quân Tường và Thái Hậu cả hai bên đều cố gắng vun đắp tình mẫu tử, Phượng Tần thường xuyên đưa Quân Tường và mấy đứa nhỏ đến chơi với Thái Hậu, mà theo cách nói của Phượng Tần là, Thái Hậu dùng bữa một mình rất nhàm chán, làm vậy có thể giúp Thái Hậu gạt bỏ chấu mình, bớt đi hiu quạnh. Lạc Quân Tường có quan hệ mẫu tử, còn mình phận là “tức phụ”, tóm lại là tình cảm ai cũng được hưởng chiều tăng.

” Hồng Nhi năm nay đã sáu tuổi rồi, Vũ nhi cũng bốn tuổi.” Đang dùng văn thiện, Thái Hậu đột nhiên nói.

Bốn người mặt đần ra không hiểu tại sao Thái Hậu lại nhắc đến tuổi tác của bọn nhỏ, nhưng hai phụ thân cũng bối rối mà gật bừa.

” Vân Phi sinh hạ Nhị công cũng đã hơn năm năm, sắp sang sáu tuổi rồi.”

” Đúng vậy.” Lạc Quân Tường vẫn không hiểu Thái Hậu muốn nói gì,” Mẫu hậu, sao lại đột nhiên hỏi tuổi của mấy hoàng tử, công chúa làm gì?”

” Hoàng gia chúng ta thế hệ này chỉ có ba hài tử. Mấy hôm trước Ai Gia có hỏi qua Hồng Nhi và Vũ Nhi, cả hai đứa nó không có ý nối Đế nghiệp, mà Thường Nhi (Nhị công chúa) là phận nữ, lại không thể kế vị.”

Nghe xong lời Thái Hậu, Lạc Quân Tường nhìn chằm chằm hai hài tử ngồi đối diện, lạnh giọng hỏi:” Các người vì sao không muốn kế vị Trẫm chứ?” Thế này là giáo dục thất bại à? Thiên hạ ai cũng nhòm ngó ngôi vị Thiên Tử, con của Hoàng Đế lại nói không thèm làm Hoàng Đế là sao?

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Phụ Hoàng, Lạc Tử Vũ và Lạc Tử Hồng sợ đến nỗi quên cả ăn cơm. Phụ Hoàng diên lên rồi. Hoàng Nãi Nãi sao lại đúng bữa ăn mà nói chuyện này chứ. Trời đánh còn tránh miếng ăn cơ mà. Trời à!!

Hai đứa con bị dọa sợ, Phượng Tần đành xen vào: " Quân Tường, nếu các con không muốn làm Hoàng Đế cũng là có nguyên do riêng. Nghe trước rồi hỏi cũng không muộn mà. Biết con nó sợ mà còn làm mất dữ dọa chúng nó." Nói xong, Phượng Tần quay sang mấy đứa nhỏ: " Các con nói xem, vì sao lại không muốn kế thừa Đế vị?"

Hai huynh đệ đảo mắt nhìn nhau một lúc, cuối cùng Lạc Tử Vũ mở miệng trước: "Phụ thân đã dạy chúng con, việc vui vẻ nhất trong đời, không phải là tranh quyền đoạt thế, cao cao tại thượng mà phải làm những gì mình thích."

Phượng Tần nhớ rõ câu này là do chính mình "phun" ra.

" Cái này..... Ta hình như là có nói qua....." Không thể tưởng được hai tiểu hài tử này không màng Đế vị là vì lời dạy của mình. Thế này có được coi là giáo dục thành công không nhỉ?

" Đại hoàng huynh nói huynh ấy sẽ làm ngự y, hành y cứu người; mà nhi thần nghĩ Nhị hoàng thúc sống tự do thoải mái, mệnh danh là Tiêu Diêu Vương Gia thì có gì không tốt. Có lúc còn thiết kế được vũ khí bảo vệ quốc gia mà."

Lạc Quân Tường buông dưa xuống, nghĩ ngợi một chút. Tử Vũ nói cũng không sai. Tuổi nhỏ chính mình cũng có lý tưởng, nhưng cũng không giống Quân Tề tự do tự tại, phóng túng khoái hưởng. Mà thường gặp Quân Tề như vậy cũng không biết nó có cái danh hiệu mỹ miều "Tiêu Diêu Vương Gia". (Kỳ thật là Lạc Tử Vũ vừa mới bật ra mà chém bừa. Đáng thương thay cho Lạc Quân Tề) Sau này phải sai nó đi làm việc nhiều nhiều một tí trăm mới hả dạ.

Lạc Quân Tề cũng đang ở phủ đệ dùng văn thiện, bỗng thấy lành lạnh rợn cả gáy. Quay đầu lại mà ngó, không ai a, chẳng lẽ lại gặp quỷ?!

" Hoàng Thượng không cần suy nghĩ nhiều, hoàng nhi có lý tưởng của mình. Vấn đề người kế vị, Ai Gia đã nghĩ xong xuôi hộ con rồi." Thái Hậu nói. "Hoàng Thượng và Phượng Tần hai người còn trẻ, các con sinh hạ kế vị là xong." Thái Hậu suy nghĩ một chút," Lúc trước Ai Gia sinh ba huynh đệ các con. Như vậy đi, các con cũng sinh ba long nhi, để Hoàng Gia chúng ta khai chi tán diệp."

Lạc Quân Tề nghĩ thấy Thái Hậu nói cũng không phải không có lý. Hoàng gia mà chỉ có hai nam tử là quá thiếu thốn. Khai chi tán diệp là phải rồi, cho nên không có dị nghị gì.

Thái Hậu vừa dứt lời, nhằm lúc Phượng Tần đang uống canh

" Phốc!" Cậu sặc đến mức buộc phải nhổ hết cả ngụm canh trong miệng ra. Những món ăn xung quanh "vinh hạnh" mà hưởng hết quỳnh tương ngọc lộ," Cái..... cái cái..... Thái..... cái..... Thái Hậu, người..... Người vừa nói cái gì?"

Thái Hậu mặt không đổi sắc, nhắc lại:" Ai Gia nói, con cùng Hoàng Thượng sinh thêm ba ấu tử nữa"

" Ba..... Ba đứa?!"

" Đúng, sinh thêm ba nhi tử, Ai Gia nghĩ trong ba thì chắc chắn phải có một người lớn lên sẽ kế vị Hoàng Thượng."

Vậy là, chính những lời nói này của Thái Hậu đã định lên lịch trình sinh tử gian truân của Phượng Tần. Phượng Tần bây giờ chẳng rặn ra nổi nước mắt mà khóc, trong lòng không ngừng mắng mình ngu. Tại sao lại đi dạy bọn Vũ Nhi cái gì mà 'quan trọng nhất không phải là tranh quyền đoạt lợi, mà là được làm chuyện mình muốn làm'.

====

Ghi chú:

Khai chi tán diệp: đại khái là sinh lắm đẻ nhiều, con đàn cháu đống

Quỳnh tương ngọc lộ: trong trường hợp này thì hiểu tương tự "nhả ngọc phun châu" của nhà Việt ta

" Lão nô khấu kiến Hoàng Thượng, Hoàng Hậu."

" Bình thân."

” Tạ Hoàng Thượng.”

An công công nâng niu một thứ bảo bối,” Khái bẩm Hoàng Thượng, đây là Thái Hậu sai nô tài chuyển tới Hoàng Thượng.”

Một chậu hoa? Vì sao Thái Hậu lại sai người đem một chậu hoa đến cho Quân Tường? Hành động này của Thái Hậu làm Phụng Tàn một bên ù cạc chẳng hiểu nổi.

Lạc Quân Tường lơ mơ đoán được nghi vấn trong lòng Phụng Tàn,” Đây là Song Diệp Phụng Hoàng Quả, người xem.”

Lạc Quân Tường chỉ vào chậu hoa cao có hơn một thước trên bàn trước mặt mà giải thích cho Phụng Tàn,” Nó có hai loại lá màu vàng và màu bạc, hoa nở ở giữa lá có màu trắng, nhưng quả kết ra lại có màu tím, cho nên được gọi là ‘tử quả’. Phương pháp gieo trồng rất đơn giản, chỉ cần nhỏ máu mình lên nhụy hoa, rồi ăn vào là xong. Nhưng phải dùng chính máu mình mới được, dùng của người khác là không có hiệu quả gì. Song Diệp Phụng Hoàng Quả có công dụng đặc biệt với người bị vô sinh, bất luận nam nhân hay là nữ nhân, chỉ cần ăn ‘tử quả’ có dính máu của hai người là có thể hoài thai rồi.”

” Thì ra là như thế.” Cũng dễ hiểu mà,” Chỉ cần ăn quả là trong bụng sẽ có đứa nhỏ à?” Phụng Tàn khờ dại hỏi.

” Tàn, người nghĩ đơn giản quá.” Lạc Quân Tường dựa trán sát trán Phụng Tàn mà nói,” Có cần trầm ngâm người ăn tử quả xong cần làm gì mới có được hài tử không?”

Nếu hiểu được tiếng người, tất hiểu được ẩn ý lộ liễu của Lạc Quân Tường, nhưng Phụng Tàn cũng chẳng cần nghe hắn nói, chỉ cần nhìn ánh mắt giảo hoạt lóe tinh quang kia đã hiểu rõ làm thế nào mới có thể hoài thai hài tử, Phụng Tàn đã thừa biết đức Hoàng Thượng cao cao tại thượng muốn làm chuyện không hợp thuần phong mỹ tục gì.” Không! Không cần, ta đã biết.”

Lạc Quân Tường giả vờ thất vọng mà thở dài,” Còn tưởng rằng hôm nay có thể tiến sớm vào tẩm thất.”

Nhìn Song Diệp Phụng Hoàng Quả trước mắt, Phụng Tàn ngẫm nghĩ một lát rồi nói,” Nếu muốn có hài tử chỉ cần ăn quả này, thế nếu gieo trồng không cẩn thận mà chúng tuyệt chủng thì tính sao?”

” Trẫm nghĩ sẽ không tuyệt chủng dễ thế đâu, tương truyền từ khi khai quốc Tử Long Hoàng Triều cũng đã có người dùng phương pháp này để sinh nhi tử, đến nay đã hơn một ngàn năm. Hơn nữa tử quả là một loại quả cực dễ chăm sóc, bất luận trong hoàn cảnh nào cũng có thể sinh trưởng được. ‘Tử quả’ héo rồi có thể tái dùng làm giống. Giờ trong cung còn có khu vườn trồng rất nhiều loại quả này.” Lạc Quân Tường giải thích xong còn không quên trêu chọc người yêu,” Tàn, ý là người muốn vì Trẫm sinh bao nhiêu nhi tử cũng được hết.”

Phụng Tàn khó tin trừng mắt nhìn đấng Hoàng Thượng, nhin không được lấy tay đập nhẹ lên cánh tay hắn,” Thái Hậu nói sinh cùng lắm 3 đứa thôi, người còn muốn ta tiếp tục sinh, người cho ta là heo mẹ à.” Phụng Tàn khó tin đảo mắt,” Quân Tường, không bằng người cũng ăn quả này nhé? Chúng ta cùng nhau đến làm dựng phu.”

Nghe xong đề nghị này, Lạc Quân Tường không khỏi tưởng tượng cảnh chính mình bê cái bụng to tổ chẳng tiến vào tảo triều, văn võ bá quan trong triều sẽ sợ đến mức nào, rồi sẽ trở thành Hoàng Đế đầu tiên của Tử Long Hoàng Triều mang thai. Ôi thôi không nghĩ nữa.

Nhìn vẻ mặt tự vấn của Lạc Quân Tường, Phụng Tàn lại nghĩ người yêu bị đề nghị của mình dọa đến thất thần,” Quân Tường, ta nói giỡn thôi mà. Ta tình nguyện, vui vẻ mà mang cốt nhục của chúng ta, mỗi nhi tử đều là kết quả tình yêu của chúng ta mà.”

” Tàn, vất vả cho người rồi.” Nếu đây không phải tâm nguyện của Mẫu Hậu, Lạc Quân Tường cũng chẳng muốn Phụng Tàn hoài thai. Trước kia nghe nói qua nữ nhân hoài thai cũng tựa như một lần giáp chiến quý môn quan, mà nam nhân nghịch thiên sinh tử lại càng nguy hiểm.

Nhìn mặt cũng biết người yêu đang lo lắng vạn phần, cũng đành an ủi rằng,” Quân Tường, người yên tâm, trước kia cuộc sống lãnh cung là thế mà ta vẫn bình an sinh hạ Vũ Nhi, giờ chắc cũng chẳng sao.”

Lạc Quân Tường cầm tay cậu, gật gật đầu,” Nếu vậy thì tiến hành thôi, Tiêu công công.”

Tiêu công công lập tức mang một khay có hai thanh tiểu đao đã khử trùng đến trước mặt hai người. Lạc Quân Tường cầm lấy một thanh tiểu đao rạch một vết nhỏ trên tay mình, nhỏ máu lên nhụy hoa, rồi mới máu bằng mảnh vải trắng bên cạnh đó. Phượng Tần học làm theo y hệt.

Cầm máu xong, Phượng Tần hỏi: "Như vậy đã được chưa?"

"Đúng, đợi ba ngày có kết quả, rồi "làm" trong ba ngày nữa."

Nhìn chậu Song Diệp Phượng Hoàng Quả, Phượng Tần đột nhiên tràn ngập chờ mong trong lòng.

Chờ đợi hoa kia càng ngày càng nở rộ, quả thật đến ngày thứ sáu, hoa nở bung, Song Diệp Phượng Hoàng Quả kết trái màu tím, chỉ lớn cỡ quả anh đào. Lạc Quân Tường vừa tắm rửa xong đã ngồi trực ở bên giường, nhìn chăm chăm vào Song Diệp Phượng Hoàng Quả bên người. Sau hôm nay, mười tháng nữa sẽ có thêm một hoàng nhi rồi. Lúc này tâm trạng Hoàng Thượng cũng thật khó tả.

"Sao thế, Quân Tường?" Mới từ phòng tắm, tóc còn dùng vải cuốn, Phượng Tần đã hỏi ngay. Phượng Tần nói nếu hai người còn cùng nhau tắm thì sẽ bị bản tính sắc lang của Lạc Quân Tường hại cho một trận không thể ra khỏi bồn tắm cả ngày. Cuối cùng, vì cậu yêu cầu ác quá nên Lạc Quân Tường đành mỗi ngày cẩn rắng chịu đựng cảnh tắm riêng; đương nhiên trừ mỗi lúc Phượng Tần bị hành cho cả người đau nhức kinh độ, Lạc Quân Tường sẽ tự thân xuất mã, phục vụ Hoàng Hậu đương triều.

"Không sao cả, ta đang xem chậu Tử Quả này thôi mà, chẳng lẽ ngươi quên hôm nay sẽ đậu quả à?" Lạc Quân Tường đến bên người cậu, hạ vải bỏ cuốn tóc xuống, lau khô nước trên tóc, rồi dùng nội lực sấy tóc cho tình nhân =)). Từ khi Phượng Tần phát hiện nội lực của đấng Hoàng Thượng có thể sấy tóc được, mỗi ngày đều nhờ Hoàng Thượng sấy hộ. Mà Lạc Quân Tường cũng rất thích việc này. Không nghĩ tới nội lực từ nhỏ luyện tập lại có tác dụng lớn đến thế =)).

"Đúng nha, ta thiếu chút nữa quên mất." Phượng Tần ngượng ngùng nói.

"Sắp hết năm rồi, ngươi một mình quản lý việc trong việc ngoài, mệt không?" Lạc Quân Tường quan tâm khẽ hỏi.

Phượng Tần lắc đầu, "Quân Tường, Tử Quả này chỉ hái mà ăn thôi hả?"

"Là đúng thế này." Nghe người yêu hỏi, Lạc Quân Tường biết cậu đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nhẹ nhàng hái tử quả mà dí sát vào môi Phượng Tần.

Phượng Tần mở miệng nuốt Tử Quả, rằng nhanh nhẹ nhàng cắn một phát, Tử Quả ngay lập tức vỡ ra, một vị ngọt hương thơm lập tức tràn ngập khoang miệng, xông thẳng lên mũi. Khi chưa ăn thì Phượng Tần nghĩ nó giống quả bồ đào, hương vị cũng tương tự bồ đào, cộng thêm với chút vị tanh của máu do tự máu mà thành. Nhưng loại hương vị này là xưa nay chưa từng có, ngọt ngào, mùi thơm cũng là của hoa thường.

Phượng Tần ăn xong tử quả rồi, hai người thật ra không làm chuyện đáng ra phải làm, mà lại nằm xuống giường. Lạc Quân Tường ôm Phượng Tần vào ngực, thảo luận một vài chuyện trong triều, hoặc là chuyện của mấy hoàng nhi.

Đột nhiên, Phượng Tần đẩy người yêu ra, ngồi lên phanh cổ áo ra thật mạnh, một tay không ngừng quạt quạt bên cổ, "Quân Tường, ngươi có thấy nóng không?"

"Nóng? Đang tiết đông làm sao mà nóng được? Có phải phát sốt không?" Lạc Quân Tường vội vàng đưa tay sờ trán Phượng Tần, bình thường mà, có sốt đâu.

"Không phải sốt, ta thấy nóng ở ngoài thôi, không đau đầu, chẳng sổ mũi, đâu có choáng váng, nhưng mà....." Nói tới đây, Phượng Tần đột nhiên thấy khó mở lời tiếp.

"Chẳng qua cái gì?" Lúc này Lạc Quân Tường cuống cả lên rồi.

"Chẳng qua..... trong bụng..... có cảm giác bị lửa đốt, càng ngày càng nóng." Phượng Tần nhin không được bắt đầu thoát y phục.

"Là trong này à?" Lạc Quân Tường đem tay trườn lấy toàn vùng bụng cậu vừa chỉ.

Không biết vì sao, chỗ bị người yêu sờ cảm thấy đặc biệt thoải mái, rồi lại cảm thấy không đủ, Phượng Tần hy vọng hắn vuốt ve càng nhiều, hành động càng mau, mãnh liệt tiến lên,” Ân.....”, Phượng Tần nhin không được, từ họng phát ra tiếng rên rĩ.

Nghe thấy thanh âm rên rĩ kiều mị kia, xuân tình nhộn nhạo, Lạc Quân Tường trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quái. Sao lại giống trứng xuân được thế, chẳng lẽ Song Diệp Phượng Hoàng Quả là cũng có phần tác dụng giống xuân được sao?

Một tay của Lạc Quân Tường không đủ để thỏa mãn Phượng Tần. Cậu nhanh như chớp lột sạch y phục của đấng Hoàng Đế, ngồi lên hạ thân của Lạc Quân Tường, chủ động đem môi áp lên môi hắn, rồi đến mặt, ngực, từ trên xuống dưới, không chỗ nào bỏ qua.

Khó thấy được dịp người yêu chủ động thế này, tuy nhiên là bởi vì ăn tử quả đích nguyên nhân, Lạc Quân Tường hai tay ôm lấy Phượng Tần, đoạt lại quyền chủ động, diễm nhiên kích thích những điểm mẫn cảm trên người của tình nhân.....

” Ân a..... Quân Tường..... Ta phải,...muốn..... nhanh lên.....” Phượng dùng hai chân kẹp chặt hạ thân của Lạc Quân Tường, mặt huyết nóng bỏng không ngừng nuốt vào nhả ra dương cụ của mình, vòng eo thon gầy thả sức lên xuống phóng dăng.

Xem bộ dáng kiều mị dâm dăng dưới tác dụng của xuân được phơi bày ngay trước mặt, Lạc Quân Tường không khỏi có chút hối hận sao trước kia không lừa người yêu ném xuân được cho rồi. Nhưng không sao, giờ phát hiện cũng không muộn. Sau này ngẫm sai nực y ngẫm hạ xuân được vào nực thiện là ổn chứ gì. Cũng là để tăng tình thú trên giường của Trầm =)). Nghĩ vậy, Lạc Quân Tường không nhin được mà đẩy eo mạnh một phát lên trên, lực động càng ngày càng mạnh bạo.

” A.....” một tiếng thét thất thanh, Phượng Tần toàn thân kịch liệt lay động, hậu huyết không ngừng co rút lại, bắn ra yêu dịch nhầy nhụa trắng như đến kín bụng Lạc Quân Tường. Cảnh tượng thập phần gợi tình dâm loạn.

Cũng đúng lúc đó, Lạc Quân Tường bắn xả một nhiệt lượng lớn trong cơ thể Phượng Tần, khoái cảm thượng đỉnh lớn vồn trong đầu cả hai người.....

Phượng Tần rũ mình dựa lên người Lạc Quân Tường. Lạc Quân Tường ôm lấy đầu người yêu, hai tay vuốt ve bờ lưng cậu. Hai người cùng thở dốc sau cuộc truy hoan khoái lạc.

Lạc Quân Tường lấy tay vén mái tóc ướt nhẹp cả mồ hôi lẫn nước mắt vì kích tình của người yêu, miệng khẽ hỏi.

” Tần, có muốn đi tắm qua một chút không?”

Đã mệt đến không tỉnh nổi rồi, Phượng Tần chậm rãi lắc đầu, dựa đầu lên tay Lạc Quân Tường, trong phút chốc liền lả ra ngủ.

Thấy người yêu ngủ ngon như vậy, Lạc Quân Tường cũng từ từ tiến vào giấc mộng đẹp, với hy vọng tràn trề mười tháng nữa sẽ đón được hoàng nhi của hắn và Tần.....

Dùng xong Song Diệp Phượng Hoàng Quả, mới ngày hôm sau Phượng Tần đã cảm nhận rõ ràng được người trong cung đối với mình thay đổi ngoạn 180 độ. Từ địa vị cao nhất là Thái Hậu và Lạc Quân Tường tới thấp nhất là cung nữ, thái giám đều có thay đổi, thậm chí cả hai đứa con Lạc Tử Hồng và Lạc Tử Vũ bình thường nghe lời mình là thế, nay cũng chẳng ngoại lệ.

Kê thang, yến oa, được ô hắc là thực đơn tắm bổ mỗi ngày không thể thiếu. Món thích ăn nhất là thịt điều và hồng ngư đều bị Lạc Quân Tường phán cho xanh rờn là ăn dễ bốc hỏa nên không được ăn.

Lịch chạy bộ mỗi sáng bị cắt bỏ, “làm việc” 3 lần một tuần cũng bị hủy luôn, đá bóng thì khỏi bàn, chỉ cần bước ra ngoài vài bước đã có thái giám và cung nữ nửa thỉnh nửa ép về phòng nghỉ ngơi.....

Phượng Tần dần cảm thấy sắp phát điên. Hai tháng rồi mà chưa thấy dấu hiệu cần thai gì hết, khiến ai cũng thật lo lắng khẩn trương. Nhỡ không được thì làm thế nào? Kỳ thật cũng không phải Phượng Tần hay lo thái quá mà đã quá bao ngày mà nực y tìm vẫn chưa thấy hỉ mạch. Kết quả này làm cho mọi người

có điểm thất vọng. Dù sao đây cũng là chuyện bọn họ đều thực sự chờ mong. Lạc Quân Tường liền nói:” Chuyện phải làm đều làm rồi mà. Hay là làm không đủ lâu, làm chưa được nhiều?”

Nghe thế Phượng Tần nhin không nổi mà đớp lại ngay,” Không thể nào. Hôm đó làm một lượt từ tối đến rạng sáng, liên tiếp năm lần (cha mẹ ơi), làm gì có chuyện làm không đủ lâu với chưa đủ nhiều hả!”

Hiện giờ mỗi ngày công việc duy nhất của Lâm Lục là đưa một bát thuốc vàng ươm đến ngay trước mặt Phượng Tần và ép uống cho hết mới thôi. Lại uống. Ngày nào cũng uống, vừa mới uống xong. Tuy là vị thật thơm ngọt nhưng ngày nào cũng thế này thì..., Đến bao giờ cái kiếp nó mới khá lên được! Giờ phút này Phượng Tần thật sự là than trời không thấu.

” A?! Vừa mới uống xong cơ mà!”

”Hoàng Hậu, giờ khác trước mà. Một người ăn hai người bổ, đành phải cố gắng nào.” Lâm Lục nói. Cũng vì Phượng Tần đối đãi với hạ nhân thực tốt nên họ cũng không ngại ngừng thăng thần với cậu.

”Đúng, nhưng thái y nói là chưa có hỷ mạch mà. Xem chừng còn chưa có gì ấy chứ. Gần đây lúc nào cũng tống ta ăn mà động một ngón tay cũng không cho phép, làm ta phát tướng tướng đại rồi đây” Phượng Tần sờ phần eo còn phẳng của mình. Không biết tại sao cậu luôn có cảm giác mình vận động quá ít nên phần eo to phình ra.

Trong nháy mắt, cậu nghĩ ra được một biện pháp tuyệt diệu,” Lâm Lục, hay là bát này ngươi uống hộ ta nhé.”

Lâm Lục vừa nghe xong, mặt đã như gặp quỷ, quỳ xuống mà thét:” Thỉnh Hoàng Hậu tha mạng a, đây là thang thuốc Hoàng Thượng đặc biệt giao phó Ngự Thiện Phòng làm cho Hoàng Hậu. Nô tài giờ dám uống, mạng sẽ đi ngay tức thì đó.”

Làm gì mà nghiêm trọng đến mức ấy? Phượng Tần cũng thương cảm một phần: ”Thôi được rồi, ngươi đứng lên đi. Ta uống là được chứ gì!”

Phượng Tần trực tiếp cầm lấy bát, nhìn cũng không thèm nhìn, một tay bóp mũi, y hệt bị hành hạ tới bến tới bờ, làm cho cung nữ thái giám chưa từng uống qua thuốc này tưởng như cậu đang uống phải độc dược.

Vừa mới uống được một ngụm, bỗng nhiên, một cảm giác ghê tởm kéo lên tận cổ. Cậu lập tức đưa bát thuốc ngay cho Lâm Lục, một tay che miệng chạy thẳng ra ngoài, nhưng mới ra đến cửa đã không nhìn được,” Ác..... Ác.....” Phượng Tần nôn sạch ra bữa sáng mới tiêu hóa cách đó vài giờ.

Hoàng Hậu thân thể luôn khỏe mạnh nay lại bị ói ?! Thái giám cung nữ xung quanh bị dọa đến ngất người,” Không được rồi, Hoàng Hậu thổ lập! Mau tìm ngự y a!” Không biết là ai tỉnh táo lại trước mà hô to.

” Nhất định là kê thang có vấn đề, nhanh đi Ngự Thiện Phòng điều tra xem kê kê thang hôm nay là ai!”

Cả Vinh Tường cung nhất thời hỗn loạn, thái giám có địa vị cao nhất ra lệnh lia lịa,” Người, người, người, ba người các người, mau đỡ Hoàng Hậu vào tắm thất nghỉ ngơi.”

” Các người lập tức dọn sạch chỗ này.”

” Hoàng Hậu thân thể không thoải mái, các người nhanh đi kêu thái y đến!”

” Người nhanh đến Phi Long Điện, báo cho Hoàng Thượng chuyện này ngay.” Toàn thiên hạ đều biết Hoàng Hậu là tâm can bảo bối của Hoàng Thượng, không thể có nửa điểm sơ sót, nếu có chuyện gì không may, tất cả hạ nhân Vinh Tường Cung cầm chắc suất đi gặp Diêm Vương.

Đến nỗi Phượng Tần còn chưa kịp lấy tay gạt miệng đã bị thái giám đẩy nhanh lên giường nằm. Cậu nằm trên giường mà nhìn điệu bộ khẩn cấp của lũ thái giám, khiến người không biết còn tưởng cậu gặp chứng nan y chết chắc. Bụng không thoải mái mà nôn ra thôi, làm gì mà giãy lên như phải bỏng cả lượt thế hả?

Lạc Quân Tường đang thượng triều ở Kim Long Điện nghe cấp báo xong, còn không kịp để đại thần ca ngợi mùa màng bội thu xong, tay phát mệnh, miệng phun ra câu

” Hôm nay bãi triều tại đây.”, rồi dùng khinh công hết lực lao về cạnh Phượng Tần.

” Hồi bẩm Hoàng Thượng, Hoàng Hậu thân thể cực kỳ khỏe mạnh, không có gì đáng ngại.” Thái y xem mạch cho Phượng Tần xong liền tâu lại.

” Ta đã nói là không sao mà các người không tin, cuống hết cả lên như gặp ma ấy. Hiện giờ toàn cung còn ai không biết là ta ỏi ra không thể? ” Phượng Tần nhin không được liếc mắt coi thường một lượt.

” Chẳng qua là Hoàng Hậu đã mang long thai được hai tháng thôi ạ.” Thái y nói xong liền quỳ ngay mà hô:” Chúc mừng Hoàng Thượng, Hoàng Hậu! Đại hỉ Hoàng Thượng, Hoàng Hậu!”

Thái y vừa quỳ, thái giám, cung nữ cũng mừng rỡ mà làm theo:” Chúc mừng Hoàng Thượng, Hoàng Hậu hỉ đắc lân nhân!”

Có rồi sao! Hai phụ thân tương lai kinh hỉ nhìn nhau.

” Các người ra ngoài hết đi, không cần thị hậu.” Trong khoảnh khắc vui mừng này, Lạc Quân Tường thăm nghĩ muốn tận hưởng riêng với người yêu, không muốn người bên ngoài quấy rầy.

” Vâng, thần(Nô tài, nô tì) cáo lui.”

” Quân Tường, ta có thai thật rồi!” Phượng Tần hai tay vuốt ve bụng mình. Là cốt nhục của mình và người yêu ở đây, khó trách gần đây bụng to hẳn, còn tưởng mình phát tướng chứ.

” Đúng, là con của chúng ta.” Lạc Quân Tường ôm chầm lấy Phượng Tần,” Lúc trước lúc sinh Tử Vũ, chúng ta không thể cùng nhau nghênh đón, lần này chúng ta nhất định phải cùng nhau đón được long nhi chào đời.”

” Ân.” Phượng Tần gật gật đầu,” Vũ nhi đi học về mà biết ta đã có thai nhất định sẽ rất vui. Nó muốn làm ca ca từ lâu rồi” Phượng Tần thử tưởng tượng Lạc Tử Vũ bộ dáng phấn chấn của Lạc Tử Vũ khi biết tin.” Quân Tường, người nghĩ chúng ta nên đặt tên con thế nào?”

” Để ta nghĩ xem.”

Phượng Tần lẳng lặng ngắm Lạc Quân Tường đang đắm chìm trong suy nghĩ. Cậu biết đặt tên con là chuyện cực kỳ trọng đại. Phượng Hân Phi trước kia đặt tên con là Vũ cũng vì muốn sau này nhi tử sẽ cất cánh bay cao.

” Làm người quan trọng nhất là phải khiêm tốn, phải nghiêm khắc với chính bản thân.” Lạc Quân Tường lại nghĩ lại một chút,” Cái gọi là khiêm khiêm quân tử, nên đặt tên là Tử Khiêm, Tần, người thấy sao?”

” Tử khiêm, Lạc Tử Khiêm, ân, tên hay lắm, dễ nghe mà ý cũng hay. Chẳng qua.....” Phượng Tần do dự một chút,” Đây là tên con trai, nếu là con gái thực không hợp.”

” Là con gái, trăm muốn nó lạc quan giống người, tính cách ôn hòa, sẽ đặt là Tử Tình.”

Vuốt ve bụng, ngả vào lòng người yêu, hưởng thụ ấm áp nhẹ nhàng, một cảm giác thỏa mãn không nói nên lời len lỏi vào lòng Phượng Tần và Lạc Quân Tường.

” Cái gì?!, trong bụng phụ thân có em bé à?!?” Lạc Tử Vũ vừa từ Thư Viên về, nghe tin xong cao hứng địa nhảy dựng lên,” Thật tốt quá! Ta được làm ca ca! Đại hoàng huynh, ta cũng phải làm ca ca!” Nó kéo tay Lạc Tử Hồng xoay vòng một lượt.

Nhưng nhìn Lạc Tử Hồng chẳng cao hứng tí nào. Nó dù sao cũng còn nhỏ, không biết che dấu cảm giác, bị hai phụ thân mình tường nhìn ra hết bất an trong lòng.

” Hồng Nhi sao thế? Con hình như có điểm không vui nha.” Phượng Tần thật cẩn thận hỏi một câu,” Có phải con sợ phụ thân và phụ hoàng hạ sinh nhi tử xong sẽ không thương con nữa không?” Lạc Tử Hồng là đứa trẻ tinh tâm, hay giấu chuyện trong lòng, không giống Lạc Tử Vũ có gì đều nói hết cả ra, dù sao cũng phải nói tới hoàn cảnh lớn lên của Lạc Tử Vũ khiến nó già dặn hơn so với lứa tuổi rất nhiều.

Lạc Tử Hồng kinh ngạc nhìn Phượng Tần , gật gật đầu. Nó không tưởng tượng được sao Phượng Tần lại dễ dàng đoán được ý nghĩ của nó đến thế.

” Ôi trời của ta ơi!” Lạc Tử Vũ nhin không được lấy tay vỗ đóp vào trán mình,” Đại hoàng huynh, sao lại đi lo lắng cái thứ chuyện tầm phào này chứ?! Làm gì có chuyện phụ thân và phụ hoàng có con xong sẽ không

thương huynh nữa chứ? Không phải là ta làm Hoàng Đế mà nói hõn nhé, huynh hôm nay thật sự là thông minh một đời, hồ đồ nhất thời a!”

Lạc Quân Tường và Phượng trộm liếc mắt nhìn nhau, thật sự là một đứa nhỏ mẫn cảm.

Cuối cùng, Lạc Quân Tường mở miệng nói:” Tử Hồng, các con, kể cả hài nhi trong bụng phụ thân đều là con ta. Đối với các con chúng ta có thiên vị bao giờ? Chúng ta thương yêu các con hết thủy, cho nên các con nói một câu không muốn làm hoàng đế, thì mới có hài nhi trong bụng phụ thân hôm nay, có đúng không?”

” Thực xin lỗi, phụ hoàng, phụ thân, Tử Hồng biết sai lầm rồi.” Không hiểu sao phụ hoàng nói ra lời này, Lạc Tử Hồng cảm thấy uy lực thuyết phục bức người.

” Phụ thân, con sờ đệ đệ một tí thôi nhé?” Lạc Tử Vũ hỏi.

” Phụ thân, con cũng muốn sờ một chút.”

” Đương nhiên có thể.” Phượng Tần chủ động kéo bàn tay bé nhỏ của Lạc Tử Hồng và Lạc Tử Vũ đặt lên bụng mình, ” Vũ nhi, con khẳng định đây là đệ đệ sao? Không muốn có muội muội à?”

” Đương nhiên rồi. Dù sao thì hài tử sinh ra để kế vị Phụ Hoàng thay chúng ta mà. Tất nhiên phải là đệ đệ rồi.”

Kế thừa ngôi vị hoàng đế khủng bố đến thế hay sao?

Cũng kể từ đó, những dấu hiệu không tránh khỏi của thai...phụ như nôn mửa, chán ăn thi nhau mà tới, hành thân “nam nhi” của Hoàng Hậu Tử Long Hoàng Triều lên bờ xuống ruộng.

Mang thai đến tháng thứ 6, à không, thứ 7, mà không, Phượng Tần nhớ rõ là tháng thứ 5, bụng của cậu bắt đầu chướng to đến dị thường.

Dùng xong tảo thiện (bữa sáng), Phượng Tần dẫn theo một bầu đoàn thể tử ...thái giám với cung nữ đi Ngự Hoa Viên tản bộ, một tay đặt sau eo, một tay đặt ngay trên bụng đã to hơn cái trống. Cái bụng càng ngày càng to, đi được hai bước đã bắt đầu thở hơi tai” Phượng Tần tham kiến Thái Hậu.” Cậu toan quỳ hành lễ.

”Dừng ngay, con hiện tại bụng mang dạ chửa, không cần hành lễ với ta.” Thái Hậu chạy nhanh tới đỡ cậu.” Bụng lớn thế này rồi mà còn đến Ngự Hoa Viên đi tới đi lui.” Nói xong, Thái Hậu tự thấy lời trách cứ có phần nghiêm túc, lại giải thích:” Phượng Tần , con đừng hiểu lầm, Ai Gia không trách con, chỉ là lo cho thể trạng của con.”

Phượng Tần hiểu rõ tâm ý Thái Hậu, Thái Hậu quả thật giờ đây quan tâm cậu như con ruột, đến nỗi có đôi khi ba huynh đệ Lạc Quân Tường, Quân Tề và Quân Khanh nhin không nổi mà phải hỏi ai mới là con bà.

” Cám ơn Thái Hậu quan tâm. Con nhớ trước kia có người nói với con là mang thai vận động một chút sẽ tốt cho thai nhi, hơn nữa thái y cũng có nói con nên năng đi lại, bằng không lúc sinh sẽ vất vả lắm. Hơn nữa thân là nam nhi như con khi sinh sẽ không giống nữ nhân, sẽ khó gặp bội, nên hôm nay thời tiết tốt con mới ra tản bộ một chút. Kỳ thật Kevin thiên tài vật lý bói đầu ra được những kiến thức thâm thúy về thai sản như thế, chỉ là trước kia học lóm trên TV, giờ đem ra chém gió lại thôi.

”Thái Hậu hôm nay có hứng tản bộ Ngự Hoa Viên sao? ”

” Ta không phải đến tản bộ, ta đặc biệt đến tìm con.” Thái Hậu nói.

” Tìm con?” Xem ra Thái Hậu đến Vĩnh Tường Cung, được hạ nhân thông báo cậu ra đây tản bộ mới đến đây tìm.

Thái Hậu nhìn cậu từ trái qua phải ,” Xem ra khí sắc cũng khá, gần đây còn nôn mửa không?”

” Mấy tháng trước thật kinh khủng, nhưng giờ khá hơn lắm rồi, chỉ là khẩu vị có phần ngấy, suốt ngày kê thang với thực vật cũng phát chán ạ.”

Thái Hậu gật gật đầu,” Hôm nay Ai Gia đặc biệt sai Ngự Thiện Phòng làm bát canh này, lúc có thai dùng là tốt nhất. Trước kia khi ta có ba huynh đệ cũng dùng. Ai Gia đã sai người mang tới đình kia, dung nóng ngay mới linh hiệu.”

Phượng Tần cùng Thái Hậu đi tới Ngự Đình, Thái Hậu thấy Phượng Tần một tay đặt sau eo, một tay bám vào bàn thạch, thái giám chạy nhanh đến đỡ cẩn thận mới ngồi xuống được. Cung nữ của Thái Hậu vội múc canh ra bát, đặt trước mặt Phượng Tần.

” Uống được không?” Thái Hậu hỏi. Loại canh này năm xưa khi bà mang thai, mẫu thân bà đã lùng tìm khắp trong dân gian mới được vị này, chẳng những dễ uống mà còn có công dụng trợ thai cực kỳ công hiệu, nếu dùng thường xuyên, khi sinh chắc chắn có lợi.

” Ân, vị cũng ngon lắm, lạ miệng, uống vào thấy thực thoải mái, tạ ơn Thái Hậu.”

” Con thích uống là được rồi.” Thái Hậu cẩn thận quan sát bụng của Phượng Tần, luôn thấy có điểm khác thường.

Phượng Tần thấy bà nhìn chăm chú, vội hỏi:” Thái Hậu, người nhìn gì thế? Có phải là bụng con có vấn đề gì?”

Thái Hậu càng nhìn càng nhướng mày, cuối cùng không nhịn được mà nói:” Phượng Tần, không biết tại sao, Ai Gia luôn thấy bụng con to hơn nhiều so với bình thường. Tuy Ai Gia chưa gặp qua nhiều thai phụ, nhưng cũng là người đã sinh nở đến 3 lần, mà bụng con giờ đã to bằng người sắp lâm bồn rồi cơ đấy, sao lại thế được?”

Phượng Tần cũng ù cạc chuyện này, “Con cũng không rõ, có thể là do con ăn quá nhiều. Giờ con ăn một ngày đến năm sáu bữa, lại thêm đồ bổ, mà chẳng được vận động gì cả.”

” Không biết con trước kia mang thai Vũ Nhi bụng có to đến thế này không? Đáng tiếc con mất trí nhớ. Năm đó Tiểu Tương hầu hạ con, chúng ta tìm Tiểu Tương đến hỏi là rõ ràng!”

Thái Hậu lập tức hạ lệnh nói:” Người tới a, lập tức đem tiểu tương cấp Ai Gia truyền đến.”

” Vâng.”

Không lâu sau, Tiểu Tương vội vàng tới trước mặt họ hành lễ, “Nô tài khấu kiến Thái Hậu, Hoàng Hậu, thiên tuế thiên tuế, thiên thiên thiên tuế.”

” Bình thân. Tiểu Tương, Ai Gia có chuyện muốn hỏi người. Năm đó Hoàng Hậu mang thai Tam Hoàng Tử, đến bảy tháng bụng đã to bằng này chưa?”

Tiểu Tương hồi tưởng một chút, hồi báo:” Hồi bẩm Thái Hậu, nô tài nhớ rõ năm đó Hoàng Hậu có thai Tam Hoàng Tử so với bây giờ thực sự nhỏ hơn rất nhiều.”

Nghe xong, Phượng Tần nói:” Hay là vì lúc đó ta không ăn nhiều đồ bổ?”

” Cũng có thể, nhưng mà nói gì thì nói, Ai Gia cũng vẫn thấy bụng con thật quá to.”

” Con nghĩ không có vấn đề gì đâu. Cứ cách vài ngày Thái Y lại đến xem mạch cho con, bọn họ nói tất cả đều tốt mà.” Phượng Tần vẻ mặt ôn nhu tự vuốt ve bụng mình, không biết có phải là phụ tử liên tâm không, Phượng Tần luôn cảm thấy sinh linh bé nhỏ trong bụng mình đang lớn lên từng ngày.

” Một khi đã như vậy, Ai Gia nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một nguyên nhân nữa thôi.”

” Nguyên nhân gì ạ?” Phượng Tần tò mò hỏi.

” Chính là con mang song thai!”

Buổi tối, gió mát khe thổi qua, lá cây lao xao phát ra tiếng” Sa, sa.....”, trăng khuyết nhàn nhạt soi trên khung trời, hang vạn tinh tú tựa kim cương điểm tuyết không trung đen tuyền. Dùng văn thiện, tắm rửa xong, Lạc Quân Tường và Phượng Tần đưa hai đứa con vào tiền viên của Vinh Tường Cung. Ngồi xuống ghế thái giám đưa tới, Phượng Tần đưa ngón tay chỉ lên bầu trời, giảng giải cho phụ tử 3 người thế nào là ngày, tháng, năm, trăng, sao cùng những thứ liên quan khác.....

Đây là kiến thức hiện đại chứ người ở thời đi này vẫn tin cai quản bầu trời là thần tiên, làm chủ cung trăng là Hằng Nga. Lạc Quân Tường nghĩ những trí thức này không nên mà cũng không thể giảng thế nào cho hạ nhân hiểu được nên hạ lệnh cho họ lui hết ra ngoài.

Đối với Lạc Quân Tường mà nói, kiến thức của người yêu như cái bao không đáy, mỗi lần chạm tới lại có phát hiện mới. Chăm chú ngắm Phượng Tần, hần phát hiện mình thực sự ngày càng yêu người này, thật không tưởng tượng nổi không có hần bên mình thì sẽ ra sao.

Cảm nhận được ánh nhìn của người yêu, Phượng Tần đang thao thao bất tuyệt phải ngừng lại quay đầu nhìn:” Quân Tường, sao thế? Có phải có gì không rõ không?”

Lạc Quân Tường không nói gì, chỉ ôn nhu mà cười. Thiên hạ rộng lớn, người thấy được nụ cười ôn nhu này của Lạc Quân Tường cũng chỉ có Phượng Tần và hai đứa con. Những người khác, thậm chí cả Thái Hậu và hai vương đệ cũng chỉ nhìn thấy gương mặt lãnh khốc của Đế Vương. Cho dù là lúc đang cao hứng, ánh mắt của Lạc Quân Tường cũng chỉ giảm bớt băng giá so với bình thường một chút thôi.

” Đại hoàng huynh, huynh xem, phụ hoàng lại chuẩn bị đàm tình nói yêu với phụ thân đây mà.” Lạc Tử Vũ thì thầm trộm bên tai Lạc Tử Hồng,” Ngấy quá đi à.” Nói xong, nó còn làm mặt quỷ.

Vì ảnh hưởng Phượng Tần, hai đứa nó đã không còn sợ Lạc Quân Tường như trước, có đôi khi thậm chí còn bám theo họ cười cợt pha trò.

Tuy nói nhỏ nhưng vì tĩnh lặng nên hai vị phụ thân cách đó không xa nghe không sót chữ nào.” Chúng tôi nghe hết rồi nhé! Nhưng cũng tốt, biết rồi thì hôm nay nói đến đây thôi, phần sau hôm khác nói tiếp. Các vị biết phải làm gì rồi chứ? Còn không mau tránh ra cho phụ hoàng và phụ thân các vị một ít không gian để đàm tình nói yêu?” Bị hai con trêu chọc, Phượng Tần không thấy ngược chút nào, ngược lại hợp tình hợp lý đuổi được mấy cái đuôi để có không gian tình tự với người yêu.

” Tốt lắm, mấy cái đuôi đi rồi, chúng ta mau đàm tình nói yêu nhé! Xin hỏi Hoàng Thượng muốn nói thế nào?” Phượng Tần dung giọng điệu kinh kịch mà hỏi.

” Người đó!” Lạc Quân Tường khẽ nhéo bờ má khá ửng đỏ trên gương mặt ngọc kia.

Phượng Tần cau mũi đắc ý nói:” Người không phải là yêu nhất cái tính này của ta sao?”

” Thực sự tự tin.”

“Tình yêu của người cho ta tự tin mà.”

Không khí ngọt ngào bao trùm, bọn họ dựa vào nhau mà ngắm sao trời.

Nhìn ngắm trời sao, Phượng Tần lại vuốt ve cái bụng căng tròn, đột nhiên nhớ tới cha mẹ. Có câu “dưỡng dục phương tri phụ mẫu ân” (có nuôi con mới hiểu long cha mẹ), những lời này Kevin thường nghe trên TV, nhưng lúc đó chưa hiểu hết được. Giờ trong bụng mình có một sinh linh bé nhỏ, mỗi ngày đều phải thật cẩn thận, sợ sơ suất là đánh mất ngay cốt nhục; hoặc là khi cùng người yêu tưởng tượng xem đứa trẻ ra đời sẽ giống ai. Phải, sinh con thật không dễ chút nào, không biết lúc trước mẹ có mang thai mình có tâm trạng ? Ở tương lai, mình là người đã chết, lúc nghe tin chắc cha mẹ đau đến chết lòng!

Một vệt sao lướt qua, Phượng Tần cho phép mình thầm cầu nguyện, Thượng đế, nếu người thực sự tồn tại, xin hãy báo mộng cho cha mẹ con, nhắn với họ rằng họ nên yên tâm, con đang sống rất hạnh phúc, xin họ đừng thương tâm vì con nữa. Con vĩnh viễn là đứa con tốt của họ, a men!

Nước mắt từ khóe mắt Phượng Tần lặng lẽ chảy xuống, đọng trên tay hai người đang nắm chặt lấy nhau. Lạc Quân Tường cúi đầu vừa thấy, nhất thời kinh hãi,” Tần, người sao lại khóc! Có phải thấy khó chịu ở đâu không?” Hần lấy tay lau nước mắt cho Phượng Tần nhưng càng lau lại càng nhiều, làm hần kinh ngạc. Từ trước đến nay Phượng Tần tinh thần luôn vui vẻ thoải mái, trừ lúc kích tình trên giường mà rơi lệ, còn lại chưa bao giờ Lạc Quân Tường thấy cậu rơi lệ, giờ sao lại tự nhiên khóc nhiều thế này?

Phượng Tần không trả lời, chỉ cúi đầu đắm chìm vào vòng tay ấm áp của người yêu, hai tay gắt gao ôm lấy eo Lạc Quân Tường, khóc lớn:” Quân Tường, ta nhớ cha mẹ ta lắm!”

Phượng Tần thường xuyên kể cho Lạc Quân Tường chuyện về cuộc sống tương lai của mình, nói nhiều nhất về cuộc sống gia đình hạnh phúc ấm áp xưa kia đã khắc sâu trong trí nhớ cậu như thế nào.

” Ngoan, Tần đừng khóc, ta biết người rất nhớ bọn họ, ta nghĩ trong tâm, trong lòng bọn họ vĩnh viễn có hình bóng người, vĩnh viễn coi người là đứa con tốt mà.” Lạc Quân Tường nhẹ giọng an ủi.

Phượng Tần khóc, dọa được không chỉ Lạc Quân Tường mà còn có hai đứa con đang ngồi ở xa. Chúng vọt đến trước mặt hai vị phụ thân lo lắng hỏi:” Phụ hoàng, phụ thân sao lại khóc.”

” Không có việc gì.” Lạc Quân Tường nhẹ nhàng vỗ vai Phượng Tần ,” Phụ thân các con nhớ ngoại tổ mẫu với ngoại tổ phụ quá mà khóc thôi. Các con đừng lo lắng.”

Không biết bao lâu sau, Phượng Tần mới nín khóc. Cậu ngẩng đầu lên khỏi ngực Lạc Quân Tường, áy náy nhìn ba cặp mắt đang lo lắng vì mình, dùng ống tay áo lau nước mắt, thanh âm còn nghẹn nước mắt mà nói:” Ngượng thật, ta vừa mới khóc đã lợi hại thế rồi, dọa cả ba người ha.”

” Phụ thân, ngài đừng khóc, ta nghĩ ngoại tổ mẫu và ngoại tổ phụ hiện giờ quá hạnh phúc.”

” Đúng đấy, phụ thân, đừng khóc, giờ người đang có thai, khóc nhiều là không tốt cho đệ đệ đâu.” Lạc Tử Hồng từng nói nó muốn học y, mỗi ngày có thời gian đều đến Thái Y Viện học hỏi.

” Được, ta không khóc nữa.” Đột nhiên Phượng Tần ” Ai nha!” một tiếng rồi vòng tay ôm bụng.

” Tần(Phụ thân), có phải đau bụng không?”

Phượng Tần kinh hỉ nói:” Không phải đau bụng, là đệ đệ của các con đá ta!”

” Thật không?!”

” A, lại đá ở trong này.” Phượng Tần kéo tay Lạc Quân Tường đặt lên chỗ có nhịp đập.

” Phụ thân, ta cũng muốn sờ!” Lạc Tử Vũ cùng lạc tử hồng cũng tranh trứ muốn sờ đệ đệ.

” Được được, từng người một nào!”

Xem ra hài tử trong bụng cũng đoán được tâm tư của phụ thân mà lên tiếng an ủi.

Bà đỡ do Thái Hậu sai người tìm khắp nhân gian, kinh nghiệm dày mình đã dự đoán là Phượng Tần trong vòng mười ngày sẽ lâm bồn. Trong cung, đặc biệt là Vĩnh Tường Cung hạ nhân đặc biệt khấn tụng.

Tại sao phải ra tận nhân gian tìm bà đỡ? Là vì trong cung mấy chục năm nay chưa có người đỡ cho nam nhân, đương nhiên trừ Tiểu Tương, nhưng đỡ cho Hoàng Hậu sao lại giao việc cho một thái giám không tri thức chẳng kinh nghiệm được? Trước kia đỡ cho Lạc Tử Vũ không thể tính là kinh nghiệm thuần thực, cho nên mới phải chạy ra nhân gian mà tìm cao nhân trong lĩnh vực này.

” Ân a.....” Nửa đêm, đang ngủ, bụng Phượng Tần đột nhiên đau dữ dội khiến cậu giật bắn người bừng tỉnh. Cậu khó khăn vươn tay đánh thức người yêu bên cạnh,” Quân..... Quân Tường..... Mau..... dậy đi.....”

” Tần, người sao thế?” Lạc Quân Tường thấy Phượng Tần trán toát mồ hôi lạnh, vội vàng kéo ống tay áo lau cho cậu.

” Quân Tường..... Ta nghĩ..... Ta sắp sinh.”

Lạc Quân Tường ngậy người một thoáng,” Cái gì?”

Phượng Tần nhịn không được dùng hết toàn khí lực mà hét vào tai đấng Hoàng Thượng ngậy ngô:” Ta nói ta sắp sinh! Sắp sinh rồi nghe chưa!”

Lạc Quân Tường lập tức nhảy xuống giường, hô to ra lệnh cho hạ nhân:” Người đâu, Hoàng Hậu sắp sinh! Mau đưa bà đỡ vào ngay!”

Nghe được khẩu dụ, hai gã thái giám bên ngoài mở cửa đi vào hành lễ:” Khấu kiến Hoàng Thượng.”

” Không cần thỉnh an, các người nhanh đưa bà đỡ đến đây, Hoàng Hậu sắp hạ sinh rồi, đánh thức tất cả hạ nhân trong cung, lập tức chuẩn bị.” Lạc Quân Tường hạ lệnh.

” Vâng!” Hai gã thái giám chạy ra, vừa chạy vừa lớn tiếng hô:” Mọi người mau dậy chuẩn bị, Hoàng Hậu sắp sinh! Mọi người mau chuẩn bị a! Hoàng Hậu sắp sinh!”

Không thể tưởng đến chuyện trở dạ vào đúng đêm hôm thế này, Lạc Quân Tường có điểm trở tay không kịp. Hắn trở lại bên người Phượng Tần ngồi xuống, run giọng nói:” Tần, chờ một chút nhé, đừng khấn tụng, bà đỡ sẽ đến ngay thôi.”

Tuy là đã biết khi trở dạ sẽ đau, nhưng Phượng Tần không ngờ lại đau đến thế này. Chưa bao giờ cậu trải qua đau đến thế này. Trước kia mẹ sinh mình ra cũng đau đến thế này sao? Thấy Lạc Quân Tường lo đến trán toát mồ hôi, Phượng Tần lại phải lên tiếng an ủi:” Quân Tường, lâm bồn chắc chắn là phải đau rồi, ừ....., người..... Người không cần khẩn trương.”

Nhìn người yêu đau đến toát mồ hôi lạnh, mặt nhẩn lại, răng cắn chặt xuống bờ môi nhợt nhạt, Lạc Quân Tường sao có thể không khẩn trương được!? Hắn lao ra cửa tắm thất lớn tiếng quát:” Bà đỡ đâu? Sao còn chưa tới? Chết đi nơi nào? Nếu Hoàng Hậu có mệnh gì, trăm chắc chắn sẽ chặt hết đầu các người!”

” Khỏi..... Khỏi bẩm Hoàng Thượng, bà đỡ tới... tới...” Một gã thái giám đưa bà đỡ mới từ trên giường xuống đầu bù tóc rối, hỗn ha hỗn hển thi lễ.

” Dân phụ..... Khấu kiến Hoàng Thượng, vạn.....”

“Đừng nhiều lời, mau vào xem Hoàng Hậu, người sắp sinh rồi!” Lạc Quân Tường khẩn trương cất lời.

Bà đỡ đến bên giường, xốc chân lên,” Ai nha, nước ối vỡ rồi!”

Khiếp sợ đôi mắt như điều hâu cú vọ của Hoàng Thượng, bà đỡ cẩn thận cởi y phục trên người Phượng, sợ không cẩn thận một chút là đầu bay liền.

Thấy động tác của bà, Lạc Quân Tường hung ác quát:” Người đang làm cái gì thế? Sao lại phải cởi y phục Hoàng Hậu chứ?”

Bà đỡ bị dọa mất cả hồn vía, nhất thời ngừng tay.

Đột nhiên, một tiếng nói uy nghiêm từ ngoài cửa truyền vào,” Ai Gia hỏi Hoàng Thượng người đang làm cái gì mới đúng! Có người ở trong này, bà đỡ sao đỡ cho Phượng Tần được! Người đâu! Lập tức lôi Hoàng Thượng ra ngoài cho Ai Gia, đóng chặt cửa, không cho tiến vào nửa bước. Nếu Hoàng Thượng muốn trách tội các người, không cần sợ, Ai Gia phán các người vô tội!”

” Vâng!” Nhận được ý chỉ của Thái Hậu, vài tên thái giám to gan lôi một Hoàng Thượng không ngừng dấy dựa biến ra ngoài.

” Người đâu!” Thái Hậu vỗ tay vài cái, vài cung nữ liền đem những vật phẩm đã chuẩn bị đến, có đủ thứ từ nước ấm đến yến oa, vải khô.

Thái Hậu tự mình cầm lấy một chén yến oa, đưa đến miệng Phượng Tần nói:” Phượng Tần , Ai Gia biết con đang rất đau, mau, ăn vào đi, mới có nhiều khí lực mà sinh chứ.”

” Vâng.”

Phượng Tần miễn cưỡng uống hết yến oa, bà đỡ cùng cung nữ hai lần lau người cho cậu. Khi cậu đang lau người, thái giám thay hết chỗ mền bị dính nước ối.

Khi cậu nằm lại trên giường, bà đỡ trối hai tay cậu hai bên giường, rồi mới mở hai chân, cũng trối lại hai bên để hậu đình mở.

Phượng Tần thấy bụng càng ngày càng đau, hài tử trong bụng như đang gấp rút tìm đường ra, không ngừng đập mạnh, cậu đau đến lặn qua lộn lại, không ngừng hét to:” Quân Tường, ta đau quá! Quân Tường.....”

Nghe được tiếng kêu của cậu, Lạc Quân Tường bị lôi ra ngoài không ngừng dấn lên muốn xông vào, thậm chí còn muốn chạy vọt vào, lại bị bọn thái giám phụng chỉ Thái Hậu ngăn trở.

Thái Hậu ngồi bên cạnh, giữ chặt một tay cậu mà nói:” Phượng Tần , cùng ta nào, hít sâu vào, rồi thở mạnh ra. Nào, hít sâu, thở mạnh, hít sâu”

” Hoàng Hậu, ngài gắng sức.” Bà đỡ liên hồi động viên thúc giục, rồi bắt đầu dùng sức ấn bụng Phượng Tần.

” A.....” Phượng Tần lớn tiếng kêu thảm thiết.

” Tần!” Nghe được tiếng kêu thất thanh ấy, Lạc Quân Tường càng thêm kích động điên người.

Sợ cậu cắn phải đầu lưỡi, bà đỡ lấy mảnh vải sạch nhét vào miệng sản phụ, bắt cậu cắn chặt. Tay liên tiếp bên xoa bụng, bên đỡ ở hậu đình mà lên tiếng thúc giục.

Một canh giờ, hai canh giờ trôi qua, vẫn chưa hạ sinh được, thanh âm Phượng Tần đã hóa khàn khàn, dưới thân máu cùng dương thủy chảy ra thấm ướt cả vải bố lót dưới. Thái Hậu ngồi bên cạnh không ngừng an ủi, cổ vũ, tay không ngừng phất quạt áo thấm mồ hôi cho cậu.

Bên ngoài Lạc Quân Tường không thể nhìn được nữa, quát: "Các người còn không tránh ra, trẫm lập tức trẫm đầu các người!"

Nghe xong, mấy tên thái giám hồn vía lên mây mà nhảy qua một bên.

Lạc Quân Tường đi vào bên giường, nắm lấy tay Phượng Tần hỏi: "Tần, người có sao không?" Nhìn bọn họ, Thái Hậu lắc đầu. Bà đã sớm biết mấy tên thái giám kia không cầm chân Lạc Quân Tường được lâu.

"Quân Tường, người..... Đi ra ngoài, ta không muốn người nhìn thấy bộ dạng này của ta." Phượng Tần hữu khí vô lực hỗn hển nói. Giờ trông mình chắc quá thảm hại, chật vật, khó nhìn, làm sao cho người yêu thấy được?

"Không, trẫm không đi đâu cả. Trẫm phải cùng người vượt qua giờ khắc thống khổ này." Lạc Quân Tường kiên định nói.

"Ta nói người đi ra ngoài." Phượng Tần tức điên gào lên, "Đều tại người, đều vì người mà ta vất vả thế này, người còn không lập tức biến ngay đi? Lập tức đi ra ngoài cho ta!" Phượng Tần vừa nói vừa lấy tay đánh hắt, Lạc Quân Tường không cẩn thận, bị một quyền của Phượng Tần đánh trúng mắt, quang tím cú mèo chắc chắn sẽ xuất hiện trên mặt Hoàng Thượng cao cao tại thượng. May mà cái chân bị chế trụ chứ nếu không chắc chắn Phượng Tần sẽ đạp thêm cho ngài vài đạp.

Từ trước đến giờ chưa từng gặp Phượng Tần điên tiết lần nào, Lạc Quân Tường bị dọa đến ngây người. Ma tính đại phát nha, khó trách người ta nói khi người yêu lâm bồn thì đừng thẳng trượng phu nào bèn mẫn vào. Thì ra là lúc lâm bồn, thấy mặt phu quân là không biết trời đất gì thế này đây.

"Hoàng Hậu, thỉnh ngài chờ lại chút khí lực để hạ sinh long tử." Thấy tình trạng dở khóc dở cười của đôi phu phụ quyền uy nhất thiên hạ, bà đỡ đành nói: "Hoàng Thượng, thỉnh ngài đi ra trước, nếu thời gian kéo dài thì cả Hoàng Hậu và long nhi đều sẽ gặp nguy hiểm."

"Hoàng Thượng, con ra ngoài trước đi." Thái Hậu nhìn quang tím trên mắt phải của Lạc Quân Tường mà che miệng nói.

"Kia..... Thế trẫm đi ra ngoài trước nhé." Lạc Quân Tường bị Phượng Tần hung ác dọa cho một trận vất chân lên cổ chạy tức thì.

Lạc Quân Tường biến mất, Phượng Tần lại dồn tất cả khí lực để sinh cho xong, "Hoàng Hậu, dồn sức một chút, thấy được cái đầu ra rồi!" Bà đỡ kinh hãi thông báo.

"A..... Ta không muốn sinh nữa!" Phượng Tần lại dồn lực, "Oa....." Cuối cùng cũng ra rồi! "Chúc mừng Thái Hậu, Hoàng Hậu, là hoàng tử!" Nghe được tiếng khóc của nhi tử, Phượng Tần cười, không đúng, tại sao bụng còn đau thế này.

"Còn một nữa!" Bà đỡ nói: "Hoàng Hậu lại vận lực, thật mạnh một lần là ra thôi."

Mình đoán trúng rồi, là song thai! Thái Hậu lập tức ra lệnh cho cung nữ: "Các người cẩn thận một chút, mau dung vải khác nhau phân biệt đại hoàng tử với long nhi tiếp theo, không được nhầm lẫn."

Một thanh âm xé toạc không trung "Oa....." Tiếng khóc thứ hai, thứ ba, thứ tư vang lên. Lạc Quân Tường đang chờ bên ngoài tự hỏi có phải mình nghe được đến bốn tiếng khóc khác biệt không?" Chúc mừng Thái Hậu, Hoàng Hậu, Hoàng Hậu sinh hạ bốn vị hoàng tử!"

Nghe thấy lời mừng của bà đỡ, Lạc Quân Tường thiếu chút nữa lăn ra ngất, bốn long nhi?! Hắn đứng như phỗng bên ngoài. Cả đám cung nữ, thái giám cũng ngây ngốc theo, đến khi Thái Hậu sai người mở cửa mời vào, Hoàng Thượng mới hoàn hồn mà lao vào.

"Tần, cảm ơn người sinh hạ bốn hoàng tử cho trẫm." Không để ý tới ai khác, Lạc Quân Tường cúi hôn liên tiếp lên khuôn mặt tái nhợt của Phượng Tần.

” Lại đây nào, mau ngấm mấy nhũ tử con vất vả hạ sinh.” Thái Hậu trong tay ôm một nhũ tử, bên cạnh ba cung nữ mỗi người bế một, ” Ai nha, Phượng Tàn , con thật lợi hại, ngày đó Ai Gia mới đề nghị con sinh ba đứa thôi, không thể tưởng được con lại sinh đến bốn. Một lần sinh đến bốn rồi thì không cần chịu khổ lần nào nữa.”

” Cho dù lần này chỉ sinh có một thì Trẫm cũng không để Tàn phải sinh lần nữa.” Lạc Quân Tường sờ sờ bên mắt thâm quầng vì hưởng quả đắng mà nói. Hay nói giỡn, sinh một lần đã sống dở chết dở rồi, làm sao ta bắt Tàn sinh thêm lần nữa được? Hơn nữa từ khi xác định được Tàn cần thai, thân Hoàng Thượng ta đây đã bị cấm dục đến tận giờ.

” Cho ta ôm nào.” Nhìn đứa nhỏ trong tay, làn da hồng hồng, ánh mắt híp chặt, tạm thời còn chưa biết giống ai, ” Thái Hậu, thứ tự thế nào vậy?”

” Trong tay Ai Gia chính là lão Đại, dùng hồng bố bao trụ chính là lão Nhị, dùng lam bố bao trụ chính là lão Tam, trên tay con chính là lão Tứ.”

Phượng Tàn hạnh phúc dựa vào ngực Lạc Quân Tường, ” Quân Tường, ta thật nhẹ nhõm khi thấy các con được ra đời an toàn.”

” Trẫm cũng vậy, tiêu công công.”

” Có lão nô.”

” Hạ khẩu dụ của Trẫm, Hoàng Hậu hạ sinh cho Tử Long Hoàng Triều thêm bốn Hoàng Tử, đại xá thiên hạ, cho nghỉ mười ngày, cả nước các nơi miễn thuế một năm!” Lạc Quân Tường cao hứng tuyên bố.

” Vâng, lão nô tuân chỉ.”

Phượng Tàn lúc lâm bồn không đánh thức Tử Vũ và Tử Hồng. Khi hai đứa nhận được tin Phượng Tàn đã hạ sinh đến bốn hoàng đệ cho bọn nó, cả hai đứa lao ngay đến ngắm nhìn hoàng đệ.

Một lần sinh bốn, lại là thân nam nhi, xưa nay vô tiền khoáng hậu. Nói cũng kỳ quái, vài ngày sau, bốn ấu nhi này làn da càng ngày càng trắng, mắt mở to, vừa có điểm giống nhau, vừa có chỗ khác biệt. Đứa đầu tiên và đứa thứ ba quá giống Lạc Quân Tường, đứa thứ hai y tạc Phượng Tàn, đứa thứ tư có vẻ có anh khí hơn, tập hợp tất cả những ưu điểm của hai phụ thân .

” Tàn, trẫm đã nghĩ được mấy cái tên rất hay. Con một gọi là Tử Khiêm, thứ hai là Tử Thành, thứ ba là Tử Ngạn, thứ tư là Tử Nặc.”

” Được, mấy cái tên nghe hay lắm. Cứ theo ý người.”

Thế là bốn đứa trẻ đã có tên riêng, sự hiện diện của chúng làm cuộc sống cung đình càng thêm ấm cúng khoái hoạt!

72. Chương 72: Ngoại Truyện Chi Tọa Nguyệt Tử

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

” Lại đây ,Tàn, uống hết bát thuốc này nào, người vừa mới sinh hạ, cần được bồi bổ cẩn thận.” Lạc Quân Tường một tay cầm bát thuốc, một tay cầm thìa sứ, từng miếng từng miếng đút cho Phượng Tàn .

” Quân Tường, ta không muốn ” Phượng Tàn làm nũng nói:” Mười mấy ngày nay đến ta chẳng những một ngày năm bữa cơm, kê thang yến oa chục lần, hơn nữa Ngự Thiện Phòng mỗi ngày đều làm gà cho ăn, còn nhất định phải ăn sạch. Giờ ta nhìn thấy thịt với đồ bổ là muốn ói rồi.”

” Tàn, người ngoan ngoãn nghe lời, mẫu hậu nói người vừa hạ sinh, tiêu hao nguyên khí nhiều lắm, tọa nguyệt tử là lúc phải bồi bổ, nếu không sau này sẽ có di chứng, đặc biệt là tuổi già xương cốt sẽ đau nhức lắm.” Lạc Quân Tường rất kiên nhẫn dỗ dành người yêu, ” Ngoan, coi như là vì trẫm, uống hết bát thuốc này nào. Trẫm đáp ứng người, trong kỳ tọa nguyệt tử chỉ cần tĩnh dưỡng tốt, xong xuôi trẫm lập tức đưa người đi vi phục xuất tuần, được chưa?”

Vừa nghe tới bốn chữ ‘vi phục xuất tuần’, Phượng Tần nhất thời mắt sáng ngời. Đây là việc cậu mong mỗi bấy lâu, tuy nói cậu thân Hoàng Hậu của Tử Long Quốc, nhưng vì phu quân Lạc Quân Tường là vua một nước nên không thể tùy tiện viễn xuất, nơi đã đến xa nhất cũng là quan ngoại nơi thổ lộ với Lạc Quân Tường trước kia.

” Kỳ thật trăm cũng rất muốn người mau mau tỉnh dưỡng cho hết tọa nguyệt tử, trăm đã hơn mười ngày không ngủ cùng người, ngủ không ôm người thật tịch mịch quá đi, thường xuyên nửa đêm bất tỉnh.” Phượng Tần hạ sinh xong, Lạc Quân Tường liền bị Thái Hậu hạ mệnh lệnh cấm tiết không được bén mảng tới cửa phòng người yêu.

Chuyện này cũng không trách Thái Hậu được, bà cũng chỉ vì lo lắng cho Phượng Tần thôi. Hiểu con ai bằng mẫu thân chứ. Hai đứa yêu nhau thế, chỉ sợ trong kỳ tọa nguyệt tử của Phượng Tần mà không tìm hãm được thì hậu quả thực sự rất khó lường đi.

” Quân Tường, người có thấy ta giờ xấu lắm không?” Phượng Tần ngất, tự nhéo mặt mình một chút, thừa thịch nhiều quá rồi, bụng dưới không thấy nổi, dùng cái thành ngữ “một đám hòa khí” gì gì đó mà hình dung là hợp cảnh hợp tình lắm rồi.

” Sao lại thế được?!” Lạc Quân Tường khê hôn thái dương cậu:” Trăm thích chính là bản tính của người. Cho dù sau này người biến thành thế nào, thành tâm của trăm cũng tuyệt không thay đổi”

” Đúng, nhưng ta thấy mình biến thành một loại động vật mấy rồi.” Tuy biết người yêu đối với mình là tình thâm ý trọng, dù sau này ra sao cũng không thay lòng, nhưng lời ngon tiếng ngọt ai lại chẳng thích nghe. Phượng Tần chỉ muốn nhử mồi để Lạc Quân Tường phải nói ra những lời này mà thôi.

” Biến thành một loại động vật?” Lạc Quân Tường cười cười hỏi: “Loại gì thế?”

” Có loại động vật chỉ biết ăn no liền ngủ, ngủ dậy lại ăn, nhưng lại rất ngắn ngủn, to xác, người đoán được chưa?”

” Người vừa nói trăm đã biết rồi, là trư. Nhưng Trăm xem kỹ rồi, Tần so với Trư còn kém xa.”

” Đúng, là lợn mà, chẳng qua giờ đổi tên thôi. Trước kia gọi là Trư, giờ mang tên Phượng Tần. Giờ ta đi nằm, không ra khỏi cửa phòng nửa bước, so với lợn càng giống lợn hơn.” Phượng Tần mặt ỉu xù như bại tướng mà than.

” Không có cách nào khác. Mẫu hậu nói người lúc này tuyệt đối không được ra gió, người quên rồi à? Giờ mẫu hậu bố trí tai mắt trong ngoài Vĩnh Tường Cung, chỉ cần người có động tĩnh gì cũng không qua nổi pháp nhãn của người đầu. Người muốn ra khỏi cửa phòng, cứ xác định là chịu hết tọa nguyệt tử này đi.” Từ ngày Phượng Tần hạ sinh xong, Lạc Quân Tường liền phát hiện, chỉ cần có việc gì liên quan đến người yêu, trước mặt Thái Hậu, chính mình là thân Hoàng Đế càng ngày càng mất hết quyền lợi.

” Tốt lắm, Tần, đừng nói nhiều nữa, mau uống hết bát thuốc này nào, mẫu hậu lại sắp tới bây giờ.” Còn có một chuyện làm cho Lạc Quân Tường thấy thập phần bất an chính là Thái Hậu mỗi ngày đều “đến thăm” bọn họ (Đôi uyên ương cùng hiểu thành “giám sát” tích cực) .

Phượng Tần mở miệng, nhắm mắt lại, một hơi cố sống cố chết uống sạch thang thuốc. Người ngoài không biết hoàn cảnh nhìn vào, tưởng cậu đang uống độc được.

Cậu uống xong rồi, định lấy trà uống cho tiêu vị thuốc thì Lạc Quân Tường nhìn đôi môi hồng kia như bị thôi miên, tự giao cho mình một nhiệm vụ cao cả “Để trăm liếm sạch giúp người.”

Hai người đang say sưa giao triền, một tiếng gâm sư tử hà đông vang lên khiến hai kẻ “phạm tội” hồn vía lên mây ” Các người đang làm gì thế hả, lập tức dừng lại cho Ai Gia, Ai Gia đã nói trong kỳ tọa nguyệt tử của Phượng Tần không được thân mật gì cơ mà.”

” A?” Lạc Quân Tường ai oán kêu lên:” Mẫu hậu, chúng con chỉ hôn môi thôi mà.”

”Hôn môi cũng không được. Ta còn lạ gì các người nữa. Hôn xong còn làm khối chuyện trên trời dưới bể chưa được phép. Đó là lý do ta bắt các người ngủ riêng, hiểu chưa?”

” Mẫu hậu, lần này lại là người phá đám, sao mà trùng hợp lắm thế! Trong này nhất định là có nội gian!”

Xem hai người mẫu tử đầu khẩu, thấy tình mẫu tử đã ấm lên, cùng nhau chung hưởng hạnh phúc, không còn lạnh nhạt cứng ngắt như trước, thật tốt! Phương Tần cười trộm trong lòng, như vậy mới là một gia đình ấm áp chứ!

— TOÀN VĂN HOÀN —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-tan>